ATEŞ SERİSİ

ARTEMİS

KAREN MARIE

MONING

RÜYA ATEŞİ

ATEŞ SERİSİ
IV

KAREN MARIE
MONING

RÜYA ATEŞİ

İngilizceden Çeviren: Barbaros BOSTAN

Artemis Yayınları, İstanbul

AB/390
ABG/180
AÇ/232
A/55

ATEŞ SERİSİ IV
RÜYA ATEŞİ

Karen Marie Moning

Orijinal Adı: *Dreamfever*
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Barbaros Bostan
Türkçe Düzenleme: Seçil Ersek
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Karen Yardımlı - Murat Yıldırım

1. Basım: Nisan 2013
ISBN: 978 - 605 - 142 - 261 - 9
Sertifika No: 10905

Karen Marie Moning, LLC © 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ATEŞ SERİSİ
IV

KAREN MARIE
MONING

RÜYA ATEŞİ

Bazı insanlar doğanın karşı koyulmaz güçleri gibidir;
rüzgar gibi veya taşların üzerinde akan su gibi,
hayatları yeniden şekillendirirler.
Bu kitap Amy Berkower'a adanmıştır.

1

Lisedeyken, Sylvia Plath'ın dipte ne olduğuyla ilgili şiirinden nefret ederdim. Toprağın derinliklerine inen kökleri sayesinde gerçeği bildiğini ve herkesin korktuğu şeyden oraya gittiği için korkmadığını söylerdi.

O şiirden hala nefret ediyorum.

Ama artık ne demek istediğini anlıyorum.

—Mac'in günlüğü

Önsöz

Mac: Sabah 11.18, 1 Kasım

Ölüm... Hastalık... Kıtlık...

Beni ve aşıklarımı, korkunç Unseelie prenslerini kuşatıyor.

Yıkımın bu kadar güzel olabileceği kimin aklına gelirdi? Baştan çıkarıcı... Tüketici...

Dördüncü aşığım... Savaş? Bana nazik davranıyor. Kaosu getiren, musibeti yaratan ve deliliği yapan için ironik bir durum; tabii eğer gerçekten oysa. Ne kadar denesem de yüzünü göremiyorum. Neden gizleniyor?

Tenimi ateşten elleriyle okşuyor. Tenim yanıyor, su topluyor, kemiklerim hiçbir insanın dayanamayacağı cinsel arzuyla birbirine geçiyor. Şehvet beni ele geçiriyor. Sırtım yay çizerken kavrulmuş dilim ve çatlak dudaklarımla daha fazlasını istiyorum. Vücudumu doldururken susuzluğumu dindiriyor. Sıvı dilimin üzerine akıyor, gırtlağımdan geçiyor. Kıvranıyorum. İçimde hareket ediyor. Bir an için deri, kas ve bir dövme görüyorum. Yine de yüzü yok. Kendini gizli tutan bu şey beni korkutuyor.

Uzaktan biri emir veriyor. Birçok şey duyuyorum ama hiçbirini anlamıyorum. Düşman eline düştüğümün farkındayım. Kısa süre sonra bu bilginin bile farkında olmayacağımı biliyorum. *Pri-ya*'ya, bir *peri seksi bağımlısı*na dönüşeceğim ve ne başka bir şey olmak isteyeceğim ne de başka bir yerde...

Düşüncelerimi tutarlı bir biçimde bir araya getirip cümlelere dökebilsem size, bir zamanlar hayatın doğrusal olduğunu düşündüğümü söylerim. İnsanlar doğar ve sonra şeye gider... Neydi o kelime? Her gün bunun için giyinirdim. Oğlanlar vardı. Bir sürü tatlı oğlan. Dünyanın onların etrafında döndüğünü sanırdım.

Dili ağzımın içinde ve ruhumu parçalıyor. Biribanayardımetsinlütfenyardımedinonudurdurungitsin.

Okul! İşte aradığım kelime buydu. Sonrasında bir işe gir. Evlilik. Sonra... Şeyler doğar. Neydi? Peri ırkının yapamadığı şey?.. Değerli küçük hayatlar. Hah, bebek! Şansınız varsa güzel bir hayat sürer, keyif alır ve sevdiğiniz biriyle yaşlanırsınız. Sonra da tabutlar. Parlak ahşap yüzeyleriyle. Ben ağlarım. Kardeş? Ne kötü! Anılar çok acıtıyor! Unut gitsin!

Şimdi rahmimdeler. Kalbimi istiyorlar. Kalbimi parçalıyorlar. Hissedemedikleri tutkuyla besleniyorlar. Soğuk. Ateş nasıl bu kadar soğuk olabilir?

Odaklan, Mac. Bu önemli. Kelimeleri bul. Derin nefes al. Sana yaptıkları şeyi düşünme. Anla. Hizmet et. Koru. Diğerleri riskte. Çok ölen oldu. Boşuna ölmüş olamazlar. Dani'yi düşün. Yetişkinler gibi başparmaklarını cebine sokmasına, bir kalçasını hafifçe dışarı çıkarmasına ve dik dik bakmasına aldırma; içi senin gibi.

Hiç durmadan orgazm oluyorum. Orgazmın kendisi oldum. Acı veren zevk! Enfes! Zihnimi eritiyor, ruhumu parçalıyor, beni ne kadar doldururlarsa o kadar boşalıyorum. Kayıp gidiyor, hepsi kayıp gidiyor, ama gitmeden önce, tamamen gitmeden önce, bir anlığına görüşüm berraklaşıyor ve görüyorum ki...

Kendim ve hayatım hakkında inandığım bir sürü şeyi, hiç soru sormadan modern medyadan almışım. Karşılaştığım bir durumda nasıl davranacağımı bilmiyorsam zihnimde ana uygun bir film veya TV dizisi arar, oyuncuların yaptığını yaparım. Bir sünger gibi çevremi emdim ve sonunda onun bir ürünü oldum.

Sanırım bir kez bile kafamı kaldırıp gökyüzüne bakarak evrende insanlardan başka zeki yaşam formları olup olmadığını merak etmedim. Ayağımın altındaki toprağa bakıp ölümlü olduğumu hiç düşünmediğimi biliyorum. Manolya kokulu günleri tasasız bir biçimde geçirdim. Erkekler, moda, güç, seks ve kendimi iyi hissetmemi sağlayacak şeyler dışında her şeye karşı bir köstebek kadar kördüm.

Yapabilsem itiraf edeceğim şeyler var ama yapamıyorum. Utanıyorum. Çok utanıyorum.

Sen de kimsin? Biri kısa süre önce bağırarak bana bu soruyu sordu. İsmi lazım değil. Beni korkutan biri... Beni heyecanlandıran biri...

Hayat hiç de doğrusal değilmiş.

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşiyor. O kadar hızlı ki üzerinize geldiğini bile görmüyorsunuz. Road Runner tarafından Wile E. Coyote gibi ezilene, özenle hazırladığınız kendi planlarınızın kurbanı olana kadar. Kız kardeşim öldü. Geriye yalanları kaldı. İstenmeyen bir

kadim kan mirası. İmkansız bir görev. Bir yaratık, sonsuz gücü olan bir kitap. Ve bu kimin eline geçerse dünyanın kaderini o belirleyecek. Belki de bütün dünyaların.

Aptal *sidhe*-kahin. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan çok emindi.

Burada ve şimdi. Kendimi yapıştığım yerden çekip alabileceğim, doğrulup büyülü bir biçimde yeniden şişirileceğim bir çizgi film asfaltında değil, bir kilisenin soğuk taş zemininde çırılçıplak ve etrafım seksle ölüm saçan peri ırkıyla çevrilmiş durumdayken en güçlü silahımın, bir daha asla bırakmayacağıma yemin ettiğim ümidin ellerimden kayıp gittiğini hissediyorum. Mızrağımı çok uzun zaman önce kaybettim. İradem...

İrade? İrade de neyin nesi? Bu kelimeyi biliyor muyum? Hiç bildim mi?

O. O burada. Alina'yı öldüren. Lütfen, lütfen, lütfen bana dokunmasın.

Bana dokunuyor mu? Dördüncü mü? Neden kendini gizliyor?

Duvarlar üzerime çökerken aklıma gelen soru bu. *Sen kimsin?*

Seks kokuyorum ve üzerimde onların karanlık, uyuşturucu etkisi yapan kokusu var. Zaman ve mekan kavramım kayboldu. İçimdeler; onları dışarıya atamıyorum. Ben nasıl bir aptalım ki dünyam paramparça olurken ismi dilime kazındı diye beyaz atlı ve parlak zırhlı bir prensin ya da ürkütücü bir biçimde sessiz bir Harley'e binmiş kurtarıcının beni kurtaracağını ya da ortaya çıkacak bir ışık demetinin beni günahlarımdan arındıracağını düşünebiliyorum? Ben neyle büyüdüm? Peri masallarıyla mı?

Bu tür peri masalları değildi. Kızlarımıza esas bunları öğretmemiz gerek. Birkaç bin sene önce bunu yapıyorduk. Fakat dikkatimiz dağıldı ve kibre kapıldık. Sonunda Eskiler sessizce ortadan kaybolunca Eski Yollar'ı da unuttuk. Modern teknolojinin dikkatimizi dağıtan niteliklerinden keyif aldık ve en önemli soruyu unuttuk.

Lanet olasıca sen kimsin?

Şimdi burada -MacKayla Lane'in son büyük zafer nidasıyla- son nefesimi vermeye hazırlanırken cevabın ne olduğunun farkındaydım.

Ben, hiç kimseyim.

I

Dani: Öğleden sonra 2.58, 1 Kasım

Hey, benim, Dani. Bir süreliğine işi devralıyorum. Çünkü Mac'in başı belada. Hepimizin başı belada. Dün akşam her şey değişti. Dünyanın sonunu getiren kıyamet gibi bir şey oldu. Ah, o kadar kötü. Peri ve insan dünyaları, yaratılıştan beri ilk kez büyük patlamayla çarpıştı ve her şey karıştı.

Gölgeler bir manastırda ortadan kayboldu. Ro içeriye girip Mac'in hepimize ihanet ettiğini haykırdı. Bize kızı yakalamamızı emretti. "Ölü ya da diri getirin!" dedi. "Onu mutlaka susturun!" dedi. "Onu düşmandan uzak tutun çünkü o bize karşı kullanılabilecek çok güçlü bir silah. *Sinsar Dubh*'un izini sürebilecek tek kişi. Bunun yanlış ellere düşmesine izin veremeyiz!"

Ro'ya göre kendi elleri dışında herkesinki yanlış.

Mac hakkında öyle şeyler biliyorum ki bildiğimi bilse beni öldürür. Neyse ki bilmiyor. Mac ile dövüşmeyi hiç istemem.

Ama işte buradayım, onu yakalamaya çalışıyorum.

Gölgelerle bir olup Küre'yi kaçırdığına inanmıyorum. Benden başka herkes inanıyor gibi. Fakat onlar Mac'i benim kadar tanımıyor. Biz Mac'le kardeş gibiyiz. Bize asla ihanet etmez.

Dün akşam manastırda bizden bin yedi yüz kişi hayattaydı. Son sayımda geriye beş yüz yirmi iki *sidhe*-kahin kaldığı açığa çıktı. Dublin'i geri almak için. Mac'i avlamak için. Karşımıza çıkan bütün perilerin kıçını tekmelemek için sadece 522 *sidhe*-kahin!

Henüz ondan eser yok ama doğru iz üstündeyiz. Şehirde kötü kokular yayan bir güç merkezi var. Peri ırkına ait bu koku, nükleer patlamadan sonraki serpinti kadar zehirli. Bunu hepimiz hissediyoruz. Tadıyoruz. Neredeyse havadaki mantar bulutunu göreceğiz. Bunun hakkında konuşmuyoruz. Zaten gerek de yok. Mac hala Dublin'deyse, ki öyle, yolumuzun üzerinde... Hiçbir *sidhe*-kahin bu çekimin gücünü görmezden gelemez. Umarım Mac, mızrağıyla onların canlarına okuyordur ve birkaç akşam önce yaptığımız gibi yine omuz omuza dövüşürüz.

Fakat karnımda kelebekler uçuşuyor...

Lanet olsun! Midem bulanmıyor. Ben hiç hasta olmam. Hastalıklar hanım evlatları ve özentiler içindir.

Mac kendi başının çaresine bakabilir. O en güçlümüz.

"Ben hariç," diye mırıldanıyorum. Kasıla kasıla yürürken sırıtıyorum.

"Ne?" diye soruyor Jo arkamdan.

Cevap vermeye gerek yok. Ukala olduğumu düşünüyorlar zaten. Ama bunun için haklı sebeplerim var. Evet, o kadar iyiyim.

Beş yüz yirmi ikimiz birden hedefe yaklaşıyoruz. Ölüm perileri gibi dövüşür, ciddi hasarlar verebiliriz ama elimizde bir periyi öldürebilecek sadece bir tane silah -Işık Kılıcı- var.

"Ve o benim kılıcım." Yine sırıtıyorum. Kendime hakim olamıyorum. Bir süper kahraman olmak dünyanın en havalı şeylerinden biri. Süper hızlı, süper güçlü... Elimde o kadar çok süper var ki Batman bile benim sahip olduklarım için elindeki bütün oyuncakları verirdi. Herkesin yapmayı arzu ettiği şeyleri ben yapabiliyorum. Arkamda Jo yeniden "Ne?" diyor. Artık sırıtmıyorum. Kendimi yine kötü hissediyorum. On dört yaşında olmak -pekala, neredeyse on dört yaşında olmak- hoş değil. Bir dakika önce dünyadaki her şeye tepeden bakarken bir dakika sonra herkese kızıyorum. Jo hormonlar yüzünden olduğunu söylüyor. Zamanla düzeleceğini söylüyor. Daha iyiden kastı yetişkin olmaksa ben almayayım. Bana görkemli bir zafer verin. Kim yaşlı ve buruşuk olmak ister ki?

Unseelie -kötü periler- önceki akşam gücü kapatıp bütün şehri Karanlık Bölge'ye dönüştürmeseydi öyle veya böyle Mac'in peşinden gidecektim. Ama Kat yüzünden gün doğana kadar korkaklar gibi beklemek zorunda kaldım. "Yeterince fenerimiz yok," dedi.

"Hah, ben süper hızlıyım," dedim.

"Harika," dedi. "Öyleyse senin süper bir hızla bir Gölge'nin içinden geçip ölmeni izlemek zorunda kalacağız, öyle mi? Çok zekice, Dani. Gerçekten çok zekice."

Sinirlendim ama haklıydı. Çok hızlı hareket ettiğim zamanlarda üzerime neyin geldiğini görmem zor. Ve elektrik şebekesi çöktüğü için gecenin sahibinin Gölgeler olduğunu kimse inkar edemezdi.

"Seni kim lider yaptı?" diye sordum. Ama retorik bir soruydu ve bunu ikimiz de biliyorduk, bu yüzden arkasını dönüp uzaklaştı. Kat'i lider yapan Ro'ydu. Ro her zaman onu seçer. Ben daha iyi, daha hızlı ve daha zeki olmama rağmen. Kat itaatkar, sorumlu ve dikkatlidir. Mide bulandırıcı!

Nereye baksak yanmış arabalar var. Daha fazla ceset olmasını beklerdim. Gölgeler ölü eti yemez. Sanırım diğer Unseelie olmalı. Şehirde ürkütücü bir sessizlik var.

"Yavaşla, Dani!" Kat bana bağırıyor. "Yine hızlanmaya başladın. Sana yetişemeyeceğimizi biliyorsun!"

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. Yavaşlıyorum. Bizi neyin beklediğini bildiğim için içimde kötü bir his...

"Hayır." Yalanı dile getirirken dişlerimi sıkıyorum. Kiminle dalga geçiyorum. Kendimi kötü hissediyorum. Avuçlarım korkudan ter içinde. Kılıcı tutan elimi kotuma siliyorum. Bedenim beynimden önce bir şeylerin farkına varıyor. Bu her zaman böyleydi; küçük bir çocukken bile. Annemin ödü kopardı. Bu kadar iyi dövüşmemi sağlayan şey de bu. Beni bekleyen şeyin, gece yarısı uyanıp gözümün önünden görüntüsünün gitmesini isteyeceğim türden şeyler olduğunu biliyorum.

Her nereye gidiyorsak, üzerimize gökten serpinti yağdıran her kimse, daha önce hiç hissetmediğim kadar çok perinin gücüne sahip. Her zamanki gibi yapıyoruz. Diğer *sidhe*-kahinler dövüşürken, ben de annemin öldürülmesinin ardından Ro beni yanına aldığından beri en iyi yaptığım şeyi yapacağım.

Öldüreceğim.

Bir ağ gibi yayıldık. Beş yüz kişiyiz. Bir aradayız, omuz omuzayız. Uçmadığı veya ışınlanmadığı sürece hiçbir şey bizi geçemez.

Ah, lanet olsun! Işınlanma. Peri ırkından bazıları göz açıp kapayıncaya kadar bir yerden başka bir yere gidebiliyor. Benden biraz daha hızlılar ama açığı kapatmaya çalışıyorum. Test ettiğim bir teori var. Henüz denklemi çözemedim. Zor bir denklem.

"Dur," diye tıslıyorum Kat'in kulağına. "Onlara durmalarını söyle."

Bana doğru sert bir bakış atsa da hat boyunca dalgalanan kesin bir emir veriyor. İyi eğitimliyiz. Birlikte hareket ediyoruz. Kat'e endişemi söylüyorum. "Mac içeride bir yerdeyse ve başı beladaysa, bütün gücü kapatan baş belaları ışınlanabiliyorsa -ki kötü adamların büyük kısmı bunu yapabilir- bizi fark ettikleri anda Mac de ortadan kaybolur."

Bu yüzden yalnız gitmek zorundayım. Yeterince hızlı bir saldırı düzenleyebilecek tek kişi benim.

"Olmaz," diyor Kat.

"Başka seçeneğimiz yok ve bunu sen de biliyorsun."

Bakışlarımızla birbirimizi ölçüyoruz. Yetişkinlerde sıklıkla gördüğüm o bakışı atıyor ve saçıma dokunuyor. Tüylerim diken diken oluyor. İrkiliyorum. Bana dokunulmasından hoşlanmam. Yetişkinler beni ürkütür.

"Dani." Duraksıyor.

Bu ses tonunu avucumun içi gibi biliyorum ve sonunun nereye varacağını da tahmin edebiliyorum: "İstikamet, Vaaz Köyü!" Gözlerimi deviriyorum. "Zamanını boşa harcama. Flaş haber: Bana etki etmez. Ben gidiyorum." En yakındaki binayı işaret ediyorum. "Etrafı kolaçan edeceğim. Sonra da

içeri gireceğim. Tek başıma. Siz ancak ben dışarıya çıktıktan sonra girebilirsiniz." Her bir kelimeyi tükürüyorum.

Bakışlarımızla birbirimizin zihnini okumaya çalışıyoruz. Kafasından ne geçtiğini biliyorum. Hayır, özel yeteneklerim arasında zihin okuma yok. Yetişkinler akıllarından geçeni telgraf çeker. Böyle bir surata sahip olmadan önce biri beni öldürsün lütfen. Kat bana karşı gelirse ve Mac'i kaybederse, Ro'nun onun canına okuyacağını düşünüyor. Benim isteğimi yerine getirir ve eğer işler kötüye giderse nasılsa suçu asi Dani'nin üstüne atabilir. Suçlanmaya alışığım. Umurumda değil. Ben daima yapılması gerekeni yaparım.

"Yukarıya ben çıkacağım," diyor.

"Görsel enstantaneyi benim çekmem gerek, yoksa yanlış şeyi tutabilirim. Yanlışlıkla çok tehlikeli bir şeyi tutmamı istemezsin, değil mi?" Huysuzluk yaptığımda sinirleniyorlar. Sanki çocukmuşum gibi. Sanki onların hepsinden daha fazla kan dökmemişim gibi. Öldürecek kadar büyüğüm ama huysuzluk yapacak kadar değilim. Sürekli bunu yapıyorlar. Bu nasıl bir mantıktır? İkiyüzlülük beni her şeyden çok kızdırıyor.

Yüzünde inatçı çizgiler beliriyor.

Kararlı bir biçimde devam ediyorum. "Mac'in içeride olduğunu biliyorum ve bir sebepten dışarıya çıkamıyor. Başı büyük belada." Etrafı mı çevrili? Çok mu kötü yaralandı? Mızrağını mı kaybetti? Bilmiyorum. Onun boka battığının farkındayım sadece.

"Rowena onu ölü veya diri istediğini söyledi," diyor Kat sırtını dikleştirerek. *Kısa süre sonra ölecek ve böylece sorunumuz kendiliğinden çözülecek,* der gibi bir hali var.

"Kitabı istiyoruz, unuttun mu?" Mantığı deniyorum. Bazen bütün manastırda mantığını kullanabilen tek kişi olduğumu düşünüyorum.

"Kitabı onsuz da bulabiliriz. Bize ihanet etti."

Saçmalık. İnsanların ellerinde kanıt olmadan bir sonuca varması çok sinir bozucu. "Bundan emin değilsin, bu yüzden öyle söyleyip durma," diye kükrüyorum. Biri Kat'in ceketinin yakasını tutuyor, onu havaya kaldırıyor. Ben! Kimin daha fazla şaşırdığından emin değilim; Kat mi, ben mi? Kat'i tekrar yere bırakıyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Ama Mac içeride ve onu dışarı çıkarmam gerekiyor. Kat saçmalıklarla zamanımı boşa harcıyor.

Ağzının etrafında minik beyaz çizgiler beliriyor ve gözlerini bana dikiyor. Kendimi çılgın ve yalnız hissediyorum.

Benden korkuyor.

Mac korkmuyor. Zaten bu yüzden onunla kardeş gibiyiz.

Tek kelime daha etmeden hızımı kuşanıyorum ve binaların arasında gözden kayboluyorum.

Çatıların tepesinden bakıyorum.

Yumruklarımı sıkıyorum. Tırnaklarım uzun olmadığı halde avuçlarım kanamaya başladı.

İki perinin Mac'i kilisenin ön basamaklarında sürüklediğini görüyorum. Çıplak. Mac'i çöp gibi sokağın ortasına atıyorlar. Üçüncü bir peri, kiliseden çıkıp onlara katılıyor. Ayakta dikiliyorlar. Mac'in etrafındaki kraliyet muhafızları gözleriyle sokağı tarıyor.

Yaydıkları saf seks, dalga dalga yayılarak bana kadar ulaşıyor ama bir gün bekaretimi vereceğim V'lane gibi değil.

Seks benim için herkes kadar önemli ama bunlar... Aşağıdaki şeyler... Bu inanılmaz güzel şeyler... *Lanet olsun, bakmak bile acı veriyor.* Yanağımda bir ıslaklık hissediyorum. Gözlerim mi akıyor, ne oluyor? Bunlar beni bile korkutuyor ve ben kolay kolay korkmam. Hareketleri olması gerektiği gibi değil. Derilerinin altında renk fırtınaları kopuyor. Boyunlarında siyah torklar dolaşıyor. Gözlerinde hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Saf kayıtsızlık var. Güç... Seks... Ölüm... Kokuları bunları yayıyor. Bunlar Unseelie! Kanım söylüyor. Önlerinde dizlerim üzerine çöküp onlara tapınmak istiyorum oysa Dani Mega O'Malley kendisinden başka hiçbir şeye tapmaz.

Yüzümü siliyorum. Parmaklarım kırmızı. Gözlerimden kan akıyor. Ürkütücü. Ve havalı.

Gözlerimi kapatıyorum; yeniden açtığımda bu kez Mac'in etrafındaki figürlere bakmamayı başarıyorum. Bunun yerine, sahneye geniş bir açıyla odaklanıyorum. Tek tek periler, yangın musluğu, yoldaki çukur, sokak lambaları, çöpler... Zihnimdeki ızgarada nesneleri ve boşlukları yerlerine yerleştiriyorum, olası hareketlere göre hata ihtimallerini hesaplıyorum, gözlerimin önündeki görüntünün üzerine ekliyorum.

Gözlerimi kısıyorum. Sokakta bir figür hareket ediyor ama o kadar hızlı ki görebilmek imkansız. Periler figürün varlığının farkında değil. İzliyorum. Ona tepki vermiyorlar. Kafalar dönüp onu takip etmiyor. Ben de ona odaklanmakta güçlük çekiyorum. Şeklini anlayamıyorum. Sanki... benim gibi hareket ediyor. Bu da neyin nesi? Gölge değil. Peri değil. Bulanık bir figür... Şimdi Mac'e tepeden bakıyor. İyi tarafından bakacak olursam, periler eğer onu gö-

remiyorsa Mac'i almaya gittiğimde beni de göremez. Ama ya o figür beni görürse? Ya çarpışırsak? Ne bu? Bilinmeyen şeyler hoşuma gitmez. Bilinmeyen öldürür!

Kırmızı cüppeli adamın elinde Mac'in mızrağının parıltısını görüyorum. Mızrağı önünde tutuyor. Seelie Kutsal Emanetlerine sadece Seelie -iyilik perileri- veya insanlar dokunabilir. Adam ikisi de değil. Yüce Lord!?

Mac ellerinde. Mızrak ellerinde. İkisini birden alıp alamayacağımı bilmiyorum, bu yüzden deneyemem. Mac değil de başka biri söz konusu olsaydı denerdim. Mac'e ne çok zarar vermişler. Her yerinden kanlar akıyor. Mac benim kahramanım. Onlardan nefret ediyorum! Peri ırkı önce annemi aldı, şimdi de Mac ellerinde. Kendimi toplayıp görüntüyü bir kez daha gözden geçiriyorum, kafamın içindeki *sidhe*-kahin noktasının beni tamamen kuşatmasına izin veriyorum.

Sakinleşiyorum, kusursuz bir biçimde her şeyden soyutlanıyorum. İşte böyle! Dünyada kafası en güzel kişiyim!

Donmuş zaman çerçevelerinin birinden diğerine geçiyorum. Arası yok.

Bir an binanın çatısındayım.

Bir an sonra sokaktayım.

Korumaların arasındayım. Şehvet *-istekarzuseksölüm-* beni kavuruyor ama çok hızlı hareket ediyorum. Göremedikleri bir şeye dokunamazlar ve beni göremiyorlar. Tek yapmam gereken teslim olmamak; nefret, nefret, nefret benim için zırh gibi. İrlanda'nın tamamını Kevlar ile örecek kadar nefretim var.

Mac'i tuttum.

Zaman dondu.

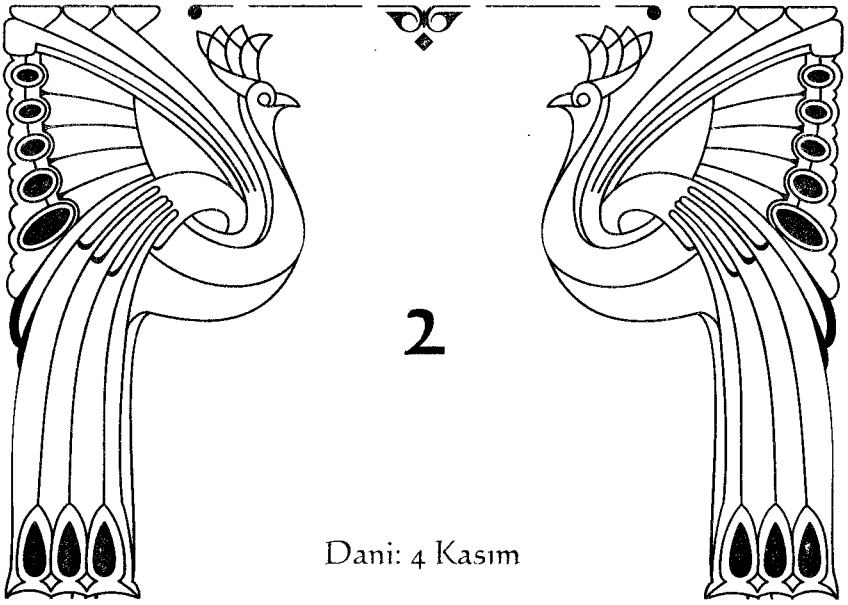
Yüreğim ağzımda! Gölge yolumun üstünde! Bu ne?

Yanından geçiyorum.

Arkamda periler bağırıyor.

Sonra Kat ve diğerlerine bağırarak kıçlarını kaldırıp gelmelerini söylüyorum. Mızrağı almalarını ve şu piçleri öldürmelerini söylüyorum.

Kollarımda Mac'le donmuş çerçevelerden elimden geldiğince hızlı geçerek manastıra yöneliyorum.

2

Dani: 4 Kasım

Rowena yüzünü buruşturup "Bakalım seni doğru anlamış mıyım?" diyor.

Sırtı bana dönük, öfkeden tüyleri diken diken. Bu gibi zamanlarda Ro gözüme kadim bir varlık gibi görünür. Sırtı mızrak yutmuş gibi dimdik, elleri yanlarında yumruk olmuş. Uzun beyaz saçları topuz yapılmış ve bir taç gibi kafasını süslüyor. Üzerinde düzenimizin sembolü olan -elmas yonca- resmi olan beyaz bir Yüce Rahibe cüppesi var. Cehennem serbest kaldığından beri bunu üzerinden çıkarmadı. Beni azarlamak için bu kadar beklemesine bile şaşırdım ama başka işleri vardı.

Kılıcımı aldı. Şimdi masasında. Kılıç kaymaktaşı gibi parıldıyor, cennetin ışığı -benim ışığım- ofisin her köşesini ve oyuğunu aydınlatmak için yakılmış düzinelerce lambanın ışıltısına karışıyor adeta.

Küre, Azizler Gecesi'nde patlayıp bütün Gölgeleri dondurduğunda öyle hazırlıksız yakalandık ki kendimizi koruyacak kadar lambamız ve fenerimiz olmamasına rağmen

elli dört tanemizi alelacele dışarı gönderdiler. Bildiğim kadarıyla Gölgeleri öldürmek mümkün değil. Işık onları sadece cezalandırıyor, geldikleri kuytu ve karanlık köşelere geri gönderiyor. Manastırımızın gizliliği ihlal edildi ama biz ödün vermeyeceğiz. Gölgelerin evimizi elimizden alıp Karanlık Bölge'ye dönüştürmesine izin veremeyiz. Onları teker teker avlayacağız ve kovacağız.

Dün bir tanesi Sorcha'nın botunun içine girmiş. Clare neler olduğunu görmüş. Sorhca'nın, botunun içinde gözden kaybolduğunu ve geride sadece kıyafetlerinin kaldığını söyledi. Botu dışarıya çıkarıp güneşin altında ters çevirdiğimizde kağıda benzer bir kabuk, mücevherler ve iki dolgu yere düştü, ardından da bir Gölge milyonlarca parçaya ayrıldı. Artık hiçbirimiz ters çevirip sallamadan ve içini güneş ışığıyla aydınlatmadan botlarımızı giymiyoruz. Hava soğuk olduğu halde ben çoğunlukla sandalet giyiyorum. Ne ölüm ama; ayakkabıya gizlenen Gölge tarafından öldürülmek. Sırıtıyorum. Evet, mizah anlayışım biraz karanlık. Siz benim hayatımı yaşasaydınız sizin mizah anlayışınız ne renk olurdu?

Kılıcıma bakıyorum. Parmaklarımı açıp kapatıyorum. Kılıcımdan uzak kalmak beni kahrediyor.

Rowena beyaz cüppesini savurarak bana doğru dönüyor ve buzdan bir sarkıt gibi keskin bir bakışla beni şişliyor. Yerimde huzursuzca kıpırdanıyorum. Rowena ile dalga geçiyor, ona Ro diyor olabilirim, kendimle böbürleniyor olabilirim ama yanlış anlaşılmasın; bu yaşlı kadın söz konusu olunca adımlarınızı dikkatli atmalısınız.

"Yüce Lord ve üç Unseelie prensin dibine kadar girdin ama kılıcını bile çekemedin."

Kendimi savunmak için "Çekmedim," diyorum. "Mac'i kurtarmak zorundaydım. Dövüşseydim ölebilirdi."

"Ölü veya dirinin neresini anlamadın?"

Görünen o ki "ölü" kısmını. Ama bir şey söylemiyorum. "Kitabın izini sürebilir. Neden herkes bunu unutup duruyor?"

"Artık değil! Onu gördüğün anda bunu anlamış olmalısın. O bir hain. Ve şimdi *pri-ya*. İşimize yaramaz. Düşünemiyor, konuşamıyor, kendi kendine yemek bile yiyemiyor! Birkaç gün içinde ölecek. Tabii o kadar şanslıysa. Düşmanı ve üç Unseelie prensi öldürme fırsatını bir hiç uğruna heba ettin, değersiz bir kızın hayatını kurtarmak için her şeyi riske attın! Hepimiz adına bu kararları verebileceğini mi düşünüyorsun? Kim olduğunu sanıyorsun sen!?"

Mac belki *pri-ya* olabilir ama hain değil. Buna asla inanmam. Bir şey söylemiyorum.

"Gözüm görmesin seni!" diye bağırıyor. "Çık dışarı! Çık! Yoksa seni ben dışarıya attırırım!" Sesi yükseliyor ve kapıyı işaret ediyor. "En doğrusunu bildiğini sanıyorsun. O zaman defol git! Şansını tek başına dene bakalım, nankör kız! Sanki ben sana bir anne olmamışım, belki bir anneden bile daha fazlasını yapmamışım gibi! Git! Bakalım bensiz dışarıda ne kadar hayatta kalacaksın?"

Kılıcımdan tarafa bakmıyorum. Ben telgraf çekmem. Ve Ro'nun gözünden hiçbir şey kaçmaz. Ama eğer söylediklerinde ciddiyse kılıcımı ondan alabilirim ve alacağım.

Ona bakıyorum, gözlerimden muhtaçlık ve pişmanlık akıtıyorum. Alt dudağım titriyor. Birbirimize bakıyoruz.

Tam da yüzümdeki bütün kaslar bu kadar aptal ve zavallı bir ifadeye büründüğüm için isyan etmeye başlamış-

ken Ro'nun bakışları yumuşuyor. Derin bir nefes alıp veriyor. Gözlerini kapatıyor ve iç geçiriyor. "Dani, ah, Dani!" diyor. Gözlerini açıyor. "Ne zaman öğreneceksin? Ölünce mi? Ben sadece hepimizin iyiliğini düşünüyorum. Bana güvenmiyor musun?"

Bu kelimeden fena halde kuşkuluyum. Sorgusuz sualsiz kabullenmek anlamına geliyor. Bunu bir kez yapmıştım. "Özür dilerim, Rowena." Sesim titriyor. Başımı önüme eğiyorum. Kılıcımı geri istiyorum.

"Ona karşı hala bir şeyler hissettiğini anlıyorum ama o artık..."

"Mac," diye araya giriyorum, Mac'e beni çileden çıkaracak başka bir sıfat takmasına fırsat vermemek için.

"Yemin ederim sebebini hiçbir zaman anlamadım..." Duraksıyor ve söz sırasının bana geçtiğini biliyorum.

Ona duymak istediği her şeyi söylüyorum. "Yalnızım," diyorum. "Mac bana iyi davrandı. Aptallık ettiğim için üzgünüm. Gerçekten olmamı istediğin kişi olmaya çalışıyorum. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım."

Ro beni gönderiyor ama kılıcımı vermiyor. İtiraz etmiyorum. Şimdilik. Nerede olduğunu biliyorum ve eğer yakın zamanda geri vermezse birinin öldürülmesi gerektiği bahanesi uydururum.

Bu arada yapacak çok işim var. Süper hızlı olduğum için beni ülkenin dört bir yanına gönderiyorlar. Bir sürü erzakla birlikte lambalar, ampuller, bataryalar topluyorum. Dublin'deki saçmalık henüz burada yaşanmadı. Hala elektriğimiz var. Elektrik kesilse bile yedek jeneratörlerimiz var. Manastırımız kendi başının çaresine bakabilir. Elektriğimiz, yiyeceğimiz ve suyumuz var. Her şeyimiz var.

Şimdiye kadar tek bir Unseelie bile görmedim. Sanırım şehri tercih ediyorlar. Daha çok yiyecek buluyorlar orada. Kat, şehirde doyana kadar kırsal kesime inmeyeceklerini söylüyor, bu yüzden bir süre daha güvendeyiz. Lanet olasıca Gölgeler hariç tabii. Ara sıra Mac'i kontrol ediyorum. Yemesine yardımcı olmaya çalışıyorum. Hücresinin anahtarı Ro'da. Etrafında koruma büyüleri olmasına ve yürüyememesine rağmen neden kapısının kilitlendiğini anlamıyorum. Bir süre daha yemek yemesini sağlayamazsam o anahtarı istemem gerekecek. Onu bana yaklaşmaya ikna edebiliyorum ama parmaklıkların arasından yemek yediremiyorum.

Asıl, lanet olasıca V'lanenin nerede olduğunu bilmek istiyorum. Neden Mac için gelmedi? Neden Unseelie prenslerin ona tecavüz etmesine engel olmadı? Kırsal kesimde dolaşırken ismini haykırıyorum ama beni duyuyorsa da cevap vermiyor. Sanırım artık Mac'le ilgilenmiyor.

Ve Barrons? O neyin peşinde? Onu canlı istemiyor mu? Neden en çok ihtiyacı olduğu anda hepsi onu terk etti?

Erkekler.

Tanrım, çok kötüler.

Erzakları yemek salonuna bırakıyorum. Japon yapıştırıcı, ışıklar, bataryalar, dirsekler. Kimse kafasını kaldırıp bakmıyor. Tüm masalarda *sidhe*-kahinler var. Mac'in birlikte savaştığımız akşam giydiği süper havalı miğferlerden yapıyorlar. Ben onu prenslerin elinden kurtardıktan sonra Kat ve diğerleri içeriye daldı, prensleri feci benzettiler ve Mac'in mızrağıyla sırt çantasını aldılar. Pembe miğferi çantasının içinde bulduk.

Benim sürekli malzeme taşıdığım tezgahlarda şimdi bir üretim hattı işliyor ama özel lambalardan bulmak çok zor. Ro oradaki dükkanları yağmalamayı yasaklasa da Dublin'e gitmem gerekebilir.

Çoğumuz Post Haste için bisikletli kurye olarak çalıştığımızdan, birçoğumuzun kendi kaskı var. Post Haste uluslararası *sidhe*-kahin koalisyonunun dünyaya açılan yüzü. O kaskların sadece modifiye edilmesi gerekiyor. Manastırda Gölgeler olduğundan herkes sıradaki miğferin peşinde. Miğferlere Mac'in MacHalo dediğini söyledim ama Ro bu ismin kullanılmasını yasakladı. Bu ismin Mac'in aklına gelmiş olması Ro'nun canını sıkmış gibiydi.

Mutfağa girdim, buzdolabının kapağını öyle sert açtım ki yana devrildi, düzeltmek zorunda kaldım. Ardından buzdolabının önünde dikilip elime geleni ağzıma tıkmaya başladım. Ne yediğimi bile bilmiyorum. Umurumda da değil zaten. Titriyorum. Sürekli yemem gerek. Süper hız beni tüketiyor. Yüksek miktarda şekere ve yağa ihtiyaç duyuyorum. Tereyağı, krema ve çiğ yumurtalar peş peşe mideme iniyor. Dondurma. Kek. Ceplerimi çikolatayla dolduruyorum. Zaten hiçbir yere yanımda yiyecek bir şeyler olmadan gitmem. İki de kola içiyorum ve titremem geçiyor.

Mac için de birkaç yüksek proteinli içecek alıyorum. Katı bir şeyler yerken yutmamak için direnmesinden ve boğulmasından korkuyorum. Bu sefer midesine bir şeyler sokmaya kararlıyım.

Cassie, Ro'nun etrafta dolandığını söylüyor. Anahtar zamanı.

Ben ağlamam. Ağladığımı hatırlamıyorum. Annem öldüğünde de ağlamadım. Ama ağlayacaksam Mac'e bakarken ağlayacağım. Ben ve o? Birbirimiz için ölürdük. Onu böyle görmek içimi parçalıyor. Ayaklarımı sürüyerek hücresine gidiyorum. Bu benim için öyle zor ki. Birkaç çikolata daha mideye indiriyorum.

Üzerindeki kıyafetler derisini yakıyormuş gibi giysilerini parçalıyor. Büyüdüğümde onun gibi görünmek istiyorum. Onu manastıra getirdiğimde Ro onu eski hücrelerden birine kilitledi. Taş duvarlar. Taş zemin. Minder. Tuvalet için bir kova. Gerçi hiçbir şey yemediği ve içmediği için tuvalet ihtiyacı olmuyor ama yine de kural kuraldır! Her ne kadar öyle davransa da Mac bir hayvan değil. Kendine hakim olamıyor! Kapı olarak da demir parmaklıklar.

Ro bunun Mac'in iyiliği için olduğunu söyledi. Unseelie avcıların onun izini süreceğini söyledi. Onu yeraltında bir hücreye koyup etrafını koruma büyüleriyle çevirmezsek prensler ışınlanıp Mac'i Yüce Lord'a götürürmüş. Bu yüzden Mac'i geri getirdiğimde günün büyük bir kısmını manastırın dört bir yanına semboller çizerek geçirdik. Haven tepemizde dikilip ne yapacağımızı söylüyordu. Elinde resimler vardı. Ro bunları Yasak Kütüphane'deki bir kitapta görmüş. Çok havalı! Boyaya kan katmak zorunda kaldık. Bunu biliyorum çünkü Ro benden kanımı istedi. Diğer kızların bilmediği bir sürü şey biliyorum. Mac'in hücresinin duvarları içeriden ve dışarıdan koruma büyüleriyle kaplı.

Merdivenlere giden koridorda Liz'in yanından geçiyorum. Kafasında güneş gibi parıldayan bir MacHalo var.

"Mac nasıl?" diyorum.

Liz omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Ona bakma sırası bende değil ve nöbetçi değilken asla oraya inmem."

Barb ve Jo'nun yanından geçerken bir şey sormuyorum. *Sidhe*-kahinlerin büyük bir kısmı Liz gibi düşünüyor. Mac'i burada istemiyorlar ve kendilerini riske atmıyorlar. Aşağıda elektrik yok. Ortaçağ gibi. Duvarlarda meşaleler yanıyor. Manzarayı gözünüzde canlandırmışsınızdır herhalde.

Normalde Mac için endişelenmem gerekirdi ama hücresine elli kadar LED ışık yerleştirdim. Pillerini de sürekli kontrol ediyorum.

"Neden kendini yorduğunu bilmiyorum," diye söyleniyor Jo omzunun üzerinden. "Küre'yi deldi. Bir Seelie prensiyle flört etti. Bunu kendisi istedi. Periler ve insanlar birbirine karışmamalı. Düzenimizin esas amacı bu: Irkları ayrı tutmak. Hak ettiğini buldu."

Kan beynime sıçrıyor. Kapıdaydım, aşağıya inmek üzereydim ama bir anda kendimi Jo'yu duvara yapıştırmış halde buluyorum. Burunlarımız arasında sadece MacHalo'nun öndeki lambasının izin verdiği kadar boşluk var.

İşte o bakış. Benden korkuyor.

"Olması gereken bu," diye mırıldanıyorum. "Benden korkmalısın. Çünkü Mac'e bir şey olursa peşine düşeceğim ilk kişi sen olacaksın."

Beni sertçe itiyor. "Rowena o güzel kılıcını aldı. Kılıcın olmadan o kadar da sert değilsin, Danielle."

Dalga mı geçiyor? "Dani." İsmimin uzun halinden hoşlanmam. Sırtını yeniden duvara yapıştırıyorum.

Beni tekrar itiyor. İnanılmaz. Yüzünde hala korku ifadesi var ama aynı zamanda bana meydan okuyor.

"Bizden daha hızlı ve daha güçlü olabilirsin kızım, ama bir araya gelirsek senin canını okuruz. Bunu da yapacağız. O hainle ilgilenmeye devam ettikçe bizim gözümüzde sen de bir haine dönüşüyorsun."

Barb'a bakıyorum, omuz silkiyor ve ekliyor: "Üzgünüm ama aynı fikirdeyim."

Geri zekalılar. Arkama bile bakmadan uzaklaşıyorum. Zamanımı ve nefesimi boşa harcayamam. Mac'in bana ihtiyacı var.

Aşağıya inen kapıyı açtığımda karşılaştığım karanlık, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamama sebep oluyor. Bir süre aptal aptal dikiliyorum. Bütün meşalelerin aynı anda sönmesi mümkün değil. Perilerin varlığını hissetmiyorum ve en zayıf *sidhe*-kahin bile manastırda bir perinin varlığını hissedebilir.

Eğer periler değilse, demek ki meşaleleri bizden biri söndürmüş. Demek ki aramızda, Mac'i öldürmek için harekete geçen biri var. Ve bunun cezasız kalacağını düşünüyor. Hemen harekete geçiyorum, süper hızımla bir an sonra hücresindeyim.

Düşündüğümden daha da kötü.

Aşağıya indirdiğimiz boya kovalarını öylece bırakmıştık. Biri bu boyaları her tarafa dökmüş, hücrenin içini ve dışını siyaha boyamış, koruyucu sembolleri yok etmiş.

Parmak uçlarımda yürüyorum. Islak ve taze.

Kaşlarımı çatıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor. Meşaleler söndüğü için Gölgeler aşağıya inebilir. Koruma büyüleri olmadığı için hücreye girebilirler... Tabii eğer hücrede elli tane ışık yanmıyor olsaydı. Ki yanıyor. Öyleyse amaç ne?

İşe yaraması mümkün olmayan bir cinayet girişiminin anlamı ne?

"Ah, lanet olsun" diyorum. Aniden anlıyorum. Çünkü bekledikleri, Gölgeler değil. Daha büyük ve daha kötü, ışıktan korkmayan varlıklar.

Olamaz. Aramızda bu kadar büyük bir hain olamaz.

Kanıtlar üzerinde düşünüyorum. "Yeter," diyor beynim, "kafanı kullan."

Mac'i yalnız bırakmak istemiyorum ama silahım olmadan onu koruyamam. Hala peri varlığı hissetmiyorum. En fazla kırk beş saniyeye ihtiyacım var. Bu riski almak zorundayım.

Donmuş çerçeveler zamanı!

Benim gibi hareket etmek çok havalı çünkü bir nevi görünmez olmak demek. İnsanlar saçlarını dalgalandıran bir rüzgar hissettiklerini söylüyor. Hala sınırlarımı test ediyorum. Dışarıda koşmayı daha çok seviyorum çünkü bir şeye çarpma tehlikesi yok. Her yerim yara bere içinde zaten.

Söylemek istediğim, insanlar beni göremez. Donmuş çerçeveler arasında geçiş yaparken birinin bana dokunması söz konusu bile değil.

Bense etrafımda olan bitenin hayal meyal farkında oluyorum ve çok az şey duyuyorum. Büyük bir kısmı bulanık görüntüler ve anlaşılmaz seslerden ibaret.

Beni uyaran, duyduğum erkek sesleri oluyor ve ödüm patlıyor. Öfkeli. Vahşi. Manastıra erkeklerin girmesi yasak.

Asla giremezler. İstisnası yok. V'lane'in Mac'i getirdiği akşam neredeyse hepimiz korkudan ölecektik.

Ama buradalar. Bana doğru geliyorlar. Sayıları çok! Silah sesleri! Lanet olsun! Hangi aptal böyle bir savaşa silah getirir? Ah, lanet olsun, biz. Tam önümde, beklediğimden de hızlı hareket ediyor...

KAÇ! KAÇ! KAÇ!

Bütün hızımı ve çevikliğimi kullanıyorum çünkü ortada büyük bir gariplik var. Benim uzayımda benimle birlikte biri var ve ben kaçmakta zorlanıyorum. Birden dirseklerimden tutulup çekiliyorum ve kendimi yerde buluyorum, dişlerim takırdıyor.

Çekilip alınıyorum.

Ben.

Süper hızlıyken... durmaya zorlanıyorum.

Buna dayanamam.

Çığlık atıyorum.

"Dani," diyor bir adam.

Ağzım açık kalıyor. Mac onun neye benzediğini bana hiç söylemedi. Neye benzediğini bana hiç söylememesine çok şaşırıyorum. Gözlerimi ondan alamıyorum. "Barrons?" diyorum. O olmalı. Başkası olamaz. Mac her gün bunu mu yaşıyordu? Nasıl dayanıyordu? Herhangi bir konuda bu adama nasıl hayır diyordu? Ve bu adam benim kim olduğumu nereden biliyor? Mac ona benden mi bahsetti? Umarım ne kadar harika olduğumu söylemiştir! O kadar utanıyorum ki ölebilirim. Fare gibi ciyaklıyorum.

Sendeliyorum, hala yarı süper hızdayım. Buna *izin verdiğini* anlıyorum. Kötü bir his.

Arkasına bakınca tekrar ciyaklamama ramak kalıyor.

Arkasında V formasyonunda sekiz adam var, tepeden tırnağa silahlılar. Ellerindekiler Uzi'ye benziyor. İriyarı

adamlar. Birkaçı insandan çok hayvana benziyor. Birisi Ölüm'ün ta kendisi gibi; beyaz saçlı, solgun derili ve her şeyi süzen sıcak karanlık gözleri var. Gözlerini üzerime dikince irkiliyorum. Hepsi çevik ve garip bir biçimde hareket ediyor.

Periler gibi üzerlerinden küstahlık akıyor ama peri değiller. *Sidhe*-kahinler sırtlarını duvara vermiş, dikkat çekmemeye çalışıyor. Gördüğüm kadarıyla kimse ölmemiş. Duyduğum silah sesleri uyarıymış. Umarım. Bu adamların yaydığı enerji çok vahşi. Barrons'taki her neyse (tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama saf güç çizelgelerinin dışına çıkan bir şey olmalı), diğerlerinde de aynısı var. Bu adamları manastırın koridorunda yürürken görünce içimden bir köşeye sinmek geliyor.

Adamlardan biri Ro'nun kolunu bükmüş, gırtlağına bıçak dayamış.

Gidip onu kurtarmam gerek. O bizim Yüce Rahibe'miz. En büyük otoritemiz. Sorun şu ki Barrons'un yanından geçip geçemeyeceğimi bilmiyorum.

"Manastırımdan çıkın!" diye bağırıyor Ro.

"Mac nerede?" diye soruyor Barrons. Yumuşak bir sesle. Bu sesi duyunca ona dönüyorum. Ses tonu bir atardamarın üzerinde duran bıçak gibi. "Kaltak ona bir zarar verdi mi?

Eğer bakışlarla birini öldürmek mümkün olsaydı... Bir gün biri, benim için de birine böyle bakacak. Ona Ro'nun Mac'i ölüme terk ettiğini söylemiyorum. "Hayır, durumu iyi," diyorum. "Yani buraya geldiğinden farklı değil."

Bana bakıyor ve soruyor; "Nerede?"

Sönen meşaleler ve silinmiş semboller bana korkunç gerçeği fısıldıyor: Mac'i tek başıma koruyamam. Ben bile

uyumak zorundayım. Oysa Azizler Gecesi hariç Barrons onu hep korudu.

Yine de... İnsan olan bir şeyin beni zamanın içinden çekip alması imkansız. Bu adam ne? Mac'in ona ne kadar güvendiğini de bilmiyorum. "Ro'ya zarar vermeyeceğine söz ver," diyorum. "Ona ihtiyacımız var."

Gözlerinde vahşi bir ışık beliriyor. "Buna Mac'i görünce karar vereceğim."

Birden ben de vahşileşiyorum. "Sana ihtiyacı varken neredeydin?" diye hırlıyorum. "Ben oradaydım."

Başka bir şey söylemeden süper hızlanıyorum.

Bu duvarların içinde sadece iki şeye güvenirim; kendime ve kılıcıma. İçgüdülerim doğruysa -ki her zaman haklı çıkarlar- Mac'i bulmaya gelen sadece Barrons olmayacak.

Hepsini yenmem gerek.

Kafamın içindeki eski ve soğuk *sidhe*-kahin yerinin beni yutmasına izin veriyorum. Güç, hız ve özgürlüğe dönüşüyorum!

Ro'nun ofisinin kapısı paramparça.

Kılıcım elimde.

Sonra Mac'in hücresindeyim, tepesinde dikiliyorum. Vücudumun sıcaklığını hissetmiş gibi yana dönüyor. Bacağıma tutunuyor. Bana sürtünüyor. Sesler çıkarıyor. Garip bir şey yokmuş gibi davranıyorum. Kendine hakim olamıyor. Mac'in gözlerine bakmıyorum. Onu kurtardığımdan beri bakmıyorum. Seks hakkında çok şey bilmiyorum ama Mac'in başına gelenler öğrenmenin en iyi yolu değil. Biraz araştırma yaptım ve endişeliyim. *Pri-ya*'ya dönüştükten sonra geri dönebilen olmamış. Tek bir örneği bile yok. Ölene kadar kendilerine söyleneni yapan hayvanlardan farksız-

lar. Ve bunlar Seelie tarafından dönüştürülenlerin hikayeleri. Kimse Unseelie tarafından dönüştürülmemiş ve Mac'i en güçlü üç Unseelie dönüştürdü! Ama Mac de çok güçlüdür. Geri gelecektir. Gelmek zorunda. Ona ihtiyacımız var.

Bir peri ışınlanıyor!

İstekarzuseksölüm üzerime çöküyor. Tereddüt etmek bana göre değil! Kılıcımı karnına saplıyorum. Bakışları aşağıya iniyor. Şaşırıyor, inanamıyor. Birbirimize bakıyoruz. Karşı konulmaz bir mükemmellik. En son bir prense baktığım zamanki gibi yanaklarım ıslanıyor. Kan olduğunu bildiğim için silmiyorum. Sadece baktığımda bile gözlerim kanıyorsa Mac üç tanesinin dokunmasına nasıl katlandı? Ona yaptıklarına? Peri ölümcül bir yara aldığı halde bile beni dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor. Bana istediğini yapmasına izin vermek istiyorum. İtaat etmek istiyorum. "Efendi," demek istiyorum. Ro prenslerin Mahşerin Dört Atlısı'na eşdeğer olduğunu söyler. Öyleyse ben kılıcımı kimin karnına soktum? Ölüm, Hastalık, Kıtlık, Savaş? Vay canına! İçimden kılıcımı çekip kendime saplamak gelmese, kendi kendimi tebrik ederim. Beni yok etmeye çalışıyor. Beni benden almaya çalışıyor. Yanardöner gözleri alevleniyor, ölürken beni bakışlarıyla yakmaya çalıştığına eminim. Sonra ikimiz birden dizlerimizin üzerine düşüyoruz: O öldüğü için, bense -çok utansam da- bir Unseelie prensini öldürürken orgazm olduğum için. Bu çok kötü. Nefret ediyorum. Böyle hissettiğim için kendimden nefret ediyorum. Böyle olmaması gerek.

Sonra Barrons hücreye giriyor.

Ve arkamda bir başka Unseelie prensi beliriyor. O kadar güçlü ki maddesel forma geçmeden varlığını hissediyorum.

Arkama dönüp kılıcımı savuruyorum ama onu öldüremiyorum çünkü lanet olasıca piç, arkama bakıyor ve ortadan kayboluyor.

Anlıyorum. Aptal değilim. Benden ve kılıcımdan değil, asıl Barrons'tan korkuyor.

Bir cevap bulmak için Barrons'a dönüyorum. Hiçbir açıklama yapmadan Mac'i almasına izin veremem. Ama gözlerindeki bakışı görünce susuyorum.

Şimdi değil, Dani, diyor bakışları. *Sen çocuk değilsin, bir savaşçısın ve çok iyisin,* diyor. Beni tartıp biçiyor, beni kendime yansıtıyor. Gözlerinin parıldayan aynaya benzer yüzeyinde ne kadar güzel bir kadın olduğumu görüyorum. Barrons beni görüyor. Beni gerçekten görüyor!

Mac'i alıp arkasını dönerken iç geçirerek yutkunuyorum.

Bir gün bekaretimi Barrons'a vereceğim.

3

Mac: Manastırdaki hücrede

Ben sıcağım.

Ben arzuyum.

Ben acıyım.

Acıdan da fazlasıyım. Istırabım. Merhametten yoksun ölümün diğer yüzüyüm. Asla olmaması gereken yaşamım.

Sadece deriyim. Dokunulmaya aç, dokunulmaya muhtaç, canlı bir deriyim. Yuvarlanıyorum, yuvarlanıyorum ama yeterli değil. Acı daha da kötüleşiyor. Derim yanıyor. Sanki binlerce akkor bıçak derimi yüzüyor.

Var oldum olalı bu hücrenin soğuk taş zeminindeyim. Bu taş zeminden başka bir şey bilmiyorum. Ben boşum. Ben çorağım. Ben oyuğum. Neden devam ettiğimi bilmiyorum.

Bir saniye! Bir şey var. Değişim bu mu?

Kafamı kaldırıyorum.

İçi boş olmayan bir şey!

Ona doğru sürünüyorum, acıya son vermesi için yalvarıyorum.

İçi Boş Olmayan, ağzıma bir şeyler tıkıp çiğnetmeye çalışıyor. Başımı çeviriyorum. Karşı koyuyorum. İstediğim bu değil. Bana dokun. Bana şimdi dokun!

Dokunmuyor. Gitmiyor. Bazen geri dönüp tekrar deniyor.

Zamanın bir anlamı yok.

Süzülüyorum.

Yalnızım. Kayboldum. Hep böyleydim. Soğuk ve acıdan başka bir şey yoktu. Kendime dokunuyorum. İhtiyacım var! İhtiyacım var!

İçi Boş Olmayan yine geliyor, sonra gidiyor. Ağzıma tadı ve kokusu kötü bir şeyler sokuyor. Tükürüyorum. İhtiyacım olan bu değil.

Acının içinde süzülüyorum.

Bekle! Bu ne? Yine mi değişim? Acıdan başka bir şey biliyor muyum?

Evet! Bunu tanıyorum! Beni Ben Yapan burada! Prensim geldi. Mutluyum. Acım sona erecek.

Ama... İçi Boş Olmayan ne yapıyor?

Prensim... Hayır, hayır, hayır!

Çığlık atıyorum. İçi Boş Olmayanı yumrukluyorum. İçi Boş Olmayan, parıldayan efendime zarar veriyor. Varlığını sona erdiriyor! *Beni de yanına al.* Yalvarıyorum! Dayanamıyorum. Acının kendisiyim! Acı çekiyorum!

İçi Boş Olmayan gelip yanıma çömeliyor. Saçlarıma dokunuyor.

Prensim gitti.

İçi Boş Olmayan onun varlığına son verdi!

Kendimi bırakıyorum. Üzüntüyüm. Istırabım. Yalnızım. Soğuk siyah buzlardan bir uçurumum.

Yine değişim mi?

Beni Ben Yapanlardan biri daha mı geldi? Kurtarılacak mıyım? Efendilerim bana merhamet gösterecek mi?

Hayır, hayır, hayır! O da gitti. Neden bu kadar acı çekiyorum?

Ben acıyım. Terk edildim. Cezalandırılıyorum ve sebebini bilmiyorum.

Ama bir saniye...

Tepemde bir şey dikiliyor. Karanlık ve güçlü. Elektrik gibi. Şehvet gibi. Prenslerimden biri değil ama bedenim bükülüyor. Evet, evet, evet, sen ihtiyacım olan şeysin!

Bana dokunuyor. Yanıyorum! Rahatlayarak ağlıyorum. Beni sıkı sıkı tutuyor, bağrına basıyor. Eriyoruz. Konuşuyor ama dilini anlamıyorum. Dünyaların ötesinde bir yerdeyim. Sadece ten ve et ve ihtiyaç var.

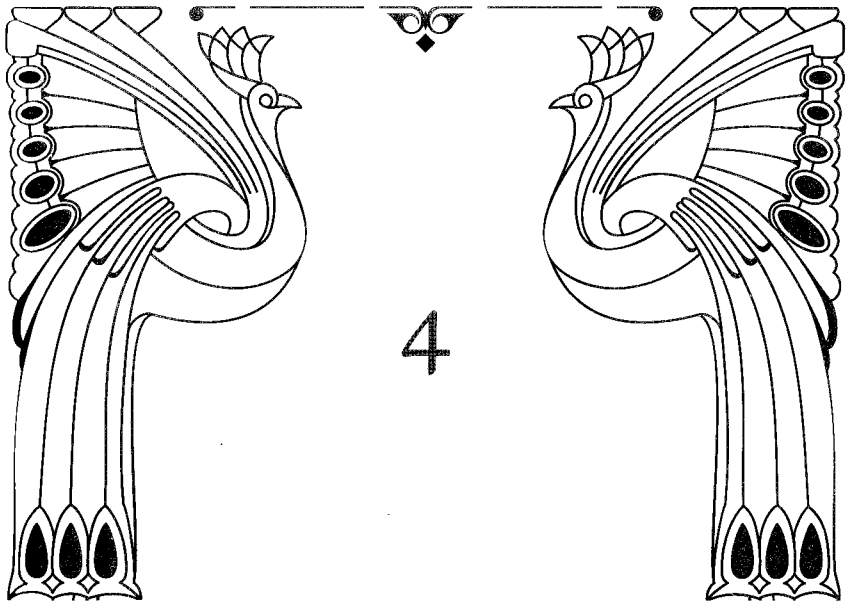
Bir hayvanım. Bilinçsizce, vicdan azabı olmadan açlık çekiyorum.

Ve bütün ödüllerden daha büyük bir ödül veriliyor bana. Efendilerim benden memnun kalmış olmalı.

Dili kulaklarıma anlaşılmaz kelimeler olarak geliyor ama etim kendinden olanı tanıyor.

Beni tutan yaratık sadece acıma son vermeyecek, boşluğumu da dolduracak.

O da bir hayvan.

4

Yaşıyorum. Hayattayım. Hiç bu kadar canlı olmamıştım. Saten çarşafların üzerinde çırılçıplak bağdaş kuruyorum. Hayat, duyulara hitap eden bir balo ve ben doymak bilmiyorum. Terle ve memnuniyetle parıldıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Sevgilim çok uzakta. Bana yiyecek getirmeye gitti. Neden ısrar ettiğini bilmiyorum. Onun bedeninden başka bir şeye ihtiyacım yok. Elektrikli dokunuşuna, bana yaptığı ilkel ve özel şeylere muhtacım. Bana dokunan ellerine, dişlerine ve diline, en çok da bacaklarının arasındakine ihtiyacım var. Bazen öpüyorum. Bazen yalıyorum. Terle ve açlıkla parıldıyor, ağzımın altında geriliyor. Kalçasını tutuyor ve sıkıyorum. Kendimi güçlü ve canlı hissediyorum.

"Sen gördüğüm en güzel erkeksin," diyorum. "Sen kusursuzsun."

Boğuk bir ses çıkarıyor ve daha sonra bunu yeniden gözden geçirmem gerekeceğiyle ilgili bir şeyler mırıldanıyor. Umursamıyorum. Anlamadığım bir sürü şey söylüyor.

Hiçbirini umursamıyorum. Bedeninin zarafeti hoşuma gidiyor. Karanlık, güçlü, görkemli bir yaratık. Kasları dalgalanıyor. Teni, siyah ve koyu kırmızı sembollerle kaplı. Egzotik, heyecan verici. Büyük. İlk defasında tamamını içime alamayacaktım neredeyse. Beni dolduruyor, beni tamamen doyuruyor. Ama sonrasında artık içimden çıkıyor ve yeniden boş kalıyorum.

Dört ayak üzerinde kalçamı hareket ettiriyorum. Kalçalarıma karşı koyamayacağını biliyorum. Kalçalarıma bakarken yüzünde komik bir ifade beliriyor. Ağzı geriliyor, bakışları sertleşiyor. Bazen bakışlarını kaçırıyor.

Ama her zaman bakışları yeniden bana dönüyor.

Sert, hızlı, aç. Benim gibi.

Arzuyla yanıyor ama ikilemde. Bunu anlamıyorum. Arzu arzudur. Hayvanlar arasında yargılama olmaz. Doğru veya yanlış yoktur. Şehvet vardır. Hayvanların zevki vardır. "Daha," diyorum, "yatağa geri dön." Bu egzotik yaratığın dilini öğrenmem biraz zaman aldı ama şimdi her şeyi anlamasam da akıcı bir biçimde konuşabiliyorum. Bu dili bildiğimi ama unuttuğumu iddia ediyor. Yeniden hatırlamanın haftalarımı aldığını söylüyor. Haftaların ne olduğunu bilmiyorum. Zamanın geçmesini ölçmeye yaradığını söylüyor. Bu gibi şeylerle işim yok. Çoğunlukla saçmalıyor. Umursamıyorum. Ağzını ağzımla kapatıyorum. Ya da göğüslerimle veya bedenimin diğer kısımlarıyla. Her zaman işe yarıyor.

Bana bir bakış atıyor ve bir anlığına bu bakışı daha önce de gördüğümü düşünüyorum. Ama onu önceden tanıyor olsaydım böyle görkemli bir yaratığı asla unutmazdım.

"Ye," diye kükrüyor.

"Yiyecek istemiyorum," diye karşılık veriyorum. Bana bir şeyler yedirmeye çalışmasından sıkıldım artık. Ona uzanıyorum. Güçlüyüm. Bedenim kendinden emin. Ama bu yaratık benden daha güçlü. Beni üzerine aldığında veya beni yatırıp içimi doldurduğunda gücünün tadını çıkarıyorum. Arkamda, derinlere giriyor. Onu orada istiyorum. Limit yok. Ara sıra uyukluyor gibi görünse de uyuduğunu hiç görmedim. Sürekli onu istesem de beni tatmin etmeyi başarıyor. Yorgunluk nedir bilmiyor. "Seni istiyorum. Seni. Gel buraya. Şimdi." İşte kalçam yeniden havada.

Bana bakıyor.

Küfrediyor. "Hayır, Mac," diyor.

Mac ne acaba? Bilmiyorum.

Hayır'ın ne demek olduğunu bilmiyorum.

Hoşuma gitmiyor.

Dudaklarımı büzüyorum. Hemen yerini bir gülümseme alıyor. Bir sır biliyorum. Çok güçlü de olsa bu yaratık benim yanımda kendini kontrol etmekte zorlanıyor. Bunu birlikte geçirdiğimiz süre içerisinde öğrendim. Dudaklarımı ıslatıyorum, ona bakıyorum. Gırtlağından öfkeli ve boğuk bir ses dökülüyor, kanımı kaynatıyor. Çünkü bu sesi ne zaman duysam bana istediğimi veriyor.

Bana karşı koyamıyor. Bu durum onu rahatsız ediyor. Garip bir hayvan.

"Şehvet böyledir," diyorum. Keşke o da anlasa.

Verdiği cevap hep aynı oluyor. "Hayatta şehvetten başka şeyler de var, Mac."

Yine Mac. Anlamadığım bir sürü kelime var. Konuşmaktan sıkıldım. Sesini kısıyorum.

Bana istediğimi veriyor. Sonra bana zorla yemek yediriyor. Çok sıkıcı! Onunla dalga geçiyorum. Karnım doyunca uykuya dalıyorum. Bedenimi bedenine doluyorum. Ama bunu yapar yapmaz şehvet beni yeniden ele geçiriyor ve uykum kaçıyor. Üzerine çıkıyorum ve yeniden başlıyorum. Gözlerinin önünde göğüslerim sallanıyor. Gözleri parıldıyor ve gülümsüyor. Zarif bir biçimde yuvarlanarak beni yatağa yatırıyor, kollarımı başımın üzerine kaldırıyor ve gözlerime bakıyor. Kalçalarını tutuyorum. Sert ve hazır. Her zaman sert ve hazır.

"Sakin ol, Mac. Lanet olsun, neden sakin olamıyorsun?"

"Ama içimde değilsin," diye isyan ediyorum.

"Olmayacağım da."

"Neden? Sen de beni istiyorsun."

"Dinlenmen gerek."

"Daha sonra."

Gözlerini kapatıyor. Çenesinde bir kas seğiriyor. Gözlerini açıyor. Gözleri buzlu geceler gibi parıldıyor. "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Bedenine yaslanıyorum. "Ben de bana yardım etmeni istiyorum," diyorum sabırla. Bazen yaratığım acayip saçmalıyor.

İnliyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Ama boynumu öpmüyor, ısırmıyor. Hoşnutsuzlukla inliyorum.

Kafasını yeniden kaldırdığında yüzünde duygusuz bir maske var. İstediğimi vermeyecek. Ellerim hala ellerinde hapis.

Ona kafa atıyorum.

Gülüyor ve bir an kazandığımı sanıyorum. Sonra duruyor ve birçok sesin yankısını içinde barındıran bir ses to-

nuyla "Uyu," diyor. Kelime kafatasıma baskı yapıyor. Bu yaratığın büyüsü var.

Benim de kafamda büyü var. Onu sert bir biçimde itiyorum çünkü onda olan şeye ihtiyacım var ve bana vermiyor. Karşı koyduğu için kızıyorum ve onu itiyorum. İstediğimi yapmasını istiyorum. Büyü gücümle ona karşı kullanabileceğim bir zayıflık arıyorum. Tıpkı onun bana yaptığı gibi. Sonra bir şey çözülüyor ve artık saten örtülerle adamın arasında kalmış bir kadın değilim...

Bir çöldeyim. Sevgilimin vücudunun içindeyim, onun gözlerinden bakıyorum. Görkemliyim, devasayım, güçlüyüm. Sıcak gece havasını içimize çekiyoruz. Yalnızız. Çok yalnızız. Çölde kavurucu bir rüzgar esiyor, bir kum fırtınasının ortasında gözlerimiz kör oluyor, birkaç metre ötesini bile zor görüyoruz. Binlerce minik kum tanesi savunmasız yüzümüze iğne gibi çarpıyor, gözlerimize giriyor. Ama kendimizi korumaya çalışmıyoruz. Acıyı buyur ediyoruz. Hiç karşı koymadan acıya dönüşüyoruz. Kum tanelerini içimize çekiyoruz. Ciğerlerimiz yanıyor.

Diğerleri arkamızda ama biz hala çok yalnızız. Biz ne yaptık? Biz neye dönüştük? O kıza ne yaptılar? Biliyor mu? Bizi ihbar edecek mi? Bize arkasını dönecek mi?

O bizim dünyamız. En yüksek yıldızımız, en parlak güneşimiz ve şimdi gece gibi karanlığız. Biz hep karanlıktık, korku duyulandık, kanunların üzerindeydik. Ama bizi yine de severdi. Bizi şimdi de sevecek mi? Hiçbir zaman korku ve belirsizlik nedir bilmeyen biz, şimdi ikisini birlikte yaşıyoruz. Asıl saçma olan, bunun en güçlü olduğumuz an olması. Pişmanlık duymadan öldüren, sorular sormadan işini yapan, tereddüt etmeden fetheden biz, şimdi her şeyi sorguluyoruz.

Tek bir eylemle çözüldük. Her zaman kararlı adımlar atan biz... tökezledik. Dizlerimizin üzerine çöküyoruz, başımızı geriye atıyoruz, ciğerlerimizi kumla dolduruyoruz. Yanmış dudaklarımızdan çıkan kükreme cennete kadar yükseliyor; lanet olasıca cennete kadar...

Biri beni sarsıyor.

"Sen ne yapıyorsun?" diye kükrüyor. Yeniden yataktayım, satenle adamın arasındayım. Hala çölün kavurucu sıcağını hissediyorum, tenim kumlarla pütür pütür. Bana bakıyor, yüzünde öfke var. Hatta daha fazlası...

"O kadın kim?" diye soruyorum. Artık kafasının içinde değilim. Orada kalmak çok zor. Beni orada istemiyor. Çok güçlü ve beni dışarıya atabiliyor.

"Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama bir daha asla yapmayacaksın," diye hırlıyor. Beni sarsıyor. "Anlıyor musun?" Dişlerini gösteriyor. Heyecanlanıyorum.

"Ona herkesten çok değer verdin. Neden? Daha mı iyi çiftleşiyor?"

Hiç mantıklı gelmiyor.

Ben güzel bir yaratığım.

Bana herkesten çok değer vermeli.

Buradayım. Şimdi ben buradayım. O kız gitti. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama çok uzun süredir yok. Haftalardan bile uzun bir süredir.

"Kafamın içinden uzak dur!"

İç. Lanet olsun. Bu kelimeyi anlıyorum. "Evet, içime gir."

Garip bir ses tonuyla "Uyu," diyor yine, "hemen!"

Karşı koyuyorum ama aynı şeyi tekrarlayıp duruyor. Bir süre sonra bana şarkı söylüyor. Sonunda yüz ifadesi değ-

şiyor ve mürekkeple tenime bir şeyler çiziyor. Bunu daha önce de yaptı. Gıdıklıyor... Ama rahatlatıcı.

Uyuyorum.

Soğuk yerler ve siyah buzlardan kaleler görüyorum. Beyaz bir malikane hayal ediyorum. Rüyalara açılan kapı vazifesi gören aynaları ve cehenneme açılan geçitleri görüyorum. Var olamayacak hayvanlar görüyorum. İsimlendiremediğim şeyler görüyorum. Rüyamda ağlıyorum. Güçlü kollar beni tutuyor. Titriyorum. Ölecek gibiyim.

Rüyamda ölmemi isteyen bir şey var. Ya da en azından var olmamamı istiyor.

Beni öfkelendiriyor. Ben var olacağım. Ölmeyeceğim. Ne kadar acı çekersem çekeyim. Birine söz verdim. En yüksek yıldızım, en parlak güneşim olan birine. Onun gibi olmak istediğim birine. Onun kim olduğunu hatırlamıyorum.

Soğuk ve karanlık rüyaların içinde dolaşıyorum.

Kırmızı cüppeli bir adam bana uzanıyor. Güzel, çekici ve bana çok öfkeli. Beni çağırıyor, bana sesleniyor. Üzerimde bir gücü var. Ona gitmek istiyorum. Ona gitmeye ihtiyacım var. Ona aitim. Beni ben yapan o. "Yasını tuttuğun kişiyi sana anlatacağım," diye söz veriyor. "Onun son günlerini anlatacağım. Duymak için sabırsızlanıyorsun." Evet, evet, konuşanın kim olduğunu bilmesem de duymayı çok istiyorum. Mutlu günleri oldu mu, sonuyla yüzleşirken cesur bir biçimde gülümsedi mi? Bana onun acı çekmediğini söyle. "Bana kitabı bul," diyor adam. "O zaman her şeyi anlatacağım. İstediğin her şeyi vereceğim. Yaratığı çağır. Onu serbest bırak." Kitabı istemiyorum ben. Ondan korkuyorum. "Yasını tuttuğun kişiyi sana geri vereceğim. Onun anılarını ve fazlasını sana geri vereceğim."

Sanırım bu anılara sahip olmak için her şeyi veririm. Bir delik vardı. Şimdi deliğin olduğu yerde bir delik var.

"Bu anıları geri almak için yaşamalısın," diyor bir başka ses uzaktan. Tenim karıncalanıyor ve ilahiye benzer bir ses duyuyorum. Kırmızı cüppeli adamın sesini bastırıyor. Koyu kırmızı öfkesi kanla kaynıyor, sonra geri çekiliyor ve bir süreliğine ondan kurtuluyorum.

Bir fırtınanın ortasındaki uçurtmayım ama ipim çok uzun. İpim çok gergin. Bir yerde biri ipin ucunu tutuyor. Beni fırtınadan kurtaramayacak olsa da ben gücümü geri kazanana kadar beni bırakmayacak.

Bu kadarı da yeter.

Hayatta kalacağım.

Bana müzik çalıyor. Çok hoşuma gidiyor.

Bedenimle yapacak zevk verici bir şey daha buldum. O buna dans diyor. Yatağa uzanıyor, kollarını başının arkasına koyuyor, koyu kırmızı çarşafların üzerinde kara kaslar ve dövmelerden bir dağa benziyor, ben odada çıplak dans ederken beni seyrediyor. Sıcak bakışları arzu yüklü. Dans etmemin hoşuna gittiğini anlıyorum.

Ritim hızlanıyor, yoğunlaşıyor. Şarkının sözleri çok uygun çünkü bana zevkin doruğa çıktığı o ana "orgazm" veya "gelmek" dendiğini söyledi. Şarkı Manfred Mann diye biri tarafından söylenen bir Bruce Springsteen şarkısı. *Senin için geliyorum...*

Şarkıyı söylerken bir kahkaha atıyorum. Tekrar tekrar çalıyor. Beni seyrediyor. Kendimi ritimde kaybediyorum. Başımı geriye atıyorum, boynum yay çiziyor. Tekrar bana baktığında şarkıya eşlik ediyor.

Kızım, bana izlerimi kapatmam için zaman ver.

Gülüyorum. "Asla," diyorum. Yaratık eğer beni terk etmeye niyetliyse onun izini sürerim. O bana ait. Bunu ona da söylüyorum.

Gözlerini kısıyor. Yataktan kalkıyor ve üzerime atlıyor. Onu heyecanlandırıyorum. Yüzünde görüyorum, vücudunda görüyorum. Benimle dans ediyor. Ne kadar güçlü ve kendinden emin olduğunu görünce yine çok şaşırıyorum. Birden ona kadar avcı ölçeğinde on eder. Demek ki ben de on ederim. Gururluyum.

Seks çok vahşi. İkimiz de yaralanacağız.

"Her zaman böyle olmasını istiyorum," diyorum.

Burnundan nefes veriyor, gözleri benimle dalga geçiyor. "Bu düşünceye tutunmaya çalış."

"Tutunmama gerek yok. Hep böyle hissediyorum."

"Ah, Mac," diyor. Kahkahası rüyamda gördüğüm yerler gibi soğuk ve karanlık. "Bir gün benden nefret edeceksin."

Yaratığım müzikten hoşlanıyor. iPod dediği pembe bir şeyi var, benim için bir anlam ifade etmiyor ama onunla ses çıkartıyor. Şarkıları ardı ardına çalıyor, dans etmediğim zamanlarda bile beni dikkatle izliyor.

Şarkıların bazıları beni kızdırıyor ve hoşuma gitmiyor. Onları çalmasını istemiyorum. Ama aleti başının üzerinde tutuyor ve ona ulaşamıyorum. Sert ve seksi şarkıları seviyorum. *Pussy Liquor* ve *Foxy, Foxy.* O ise mutlu ve neşeli şarkılar çalmayı seviyor. *What a Wonderful World* ve *Tubthumping* şarkılarından sıkılmaya başladım. Bunları çalarken sürekli beni seyrediyor, bana bakıyor. Aptal isimleri olan aptal şarkılar. Onlardan nefret ediyorum.

Bazen bana resimler gösteriyor. Resimlerden de nefret ediyorum. Başkalarına ait resimler. Çoğunda Alina denen bir kadın var. Ben varken neden o kadının resimlerine ihtiyacı olduğunu anlayamıyorum! Kadının yüzüne bakarken kendimi aynı anda hem soğuk hem sıcak hissediyorum. Kadına bakmak bana acı veriyor.

Bazen bana hikayeler anlatıyor. En çok dünyayı yok edebilecek bir kitapla ilgili olan hikayeyi seviyor. Sıkıcı!

Bir defasında Alina hakkında bir hikaye anlattı ve öldüğünü söyledi. Çığlıklar attım ve ağladım ama sebebini bilmiyorum. Bugün bana yeni bir şey gösteriyor. Jack Lane denen bir adamın resimleri. Resmi yırtıp parçaları yüzüne fırlatıyorum.

Ama şimdi onu affediyorum çünkü içimde ve büyük elleri petunyamın üzerinde. Bu kelimeyi ve nereden aklıma geldiğini bilmiyorum. İçimde yavaş ve erotik bir ritimle gidip geliyor. O kadar pürüzsüz ve o kadar derinde ki parmak uçlarıma kadar ürperiyorum. Beni o kadar sert öpüyor ki nefes alamıyorum, zaten nefes almak da istemiyorum. O benim ruhumda ve ben de onun ruhundayım, yataktayız ama aynı zamanda bir çöldeyiz ve onun nerede başlayıp benim nerede bittiğimi bilmek mümkün değil. Müzik, resimler ve sıkıcı hikayelerden hoşlanıyor olsa da böylesi bir zevk için bu kadarcık bedel ödemeye değer.

Titreyerek geliyor. Ben de ona eşlik ediyorum. Titriyorum. Gelirken gırtlağından o kadar saf, hayvani ve seksi bir ses çıkarıyor ki herhalde sırf bu sesi çıkarıp bana baksa bile anında orgazm olurum.

Beni tutuyor. Güzel kokuyor. Kendimi bırakıyorum.

Yine aptal hikayelerine başlıyor.

"Umurumda değil." Kafamı kaldırıyorum. "Benimle konuşmayı bırak." Ağzını elimle kapatıyorum. Beni itiyor.

"Bunları dinlemelisin, Mac."

"O kelimeden de çok sıkıldım! Mac ne ya? Resimlerini sevmiyorum. Hikayelerinden nefret ediyorum."

"Mac senin ismin. Sen MacKayla Lane'sin. Mac adının kısaltılmışı. Sen busun. Sen bir *sidhe*-kahinsin. Seni Jack ve Rainey Lane büyüttü. Onlar senin ailen ve seni çok seviyorlar. Alina senin kız kardeşin. Öldürüldü."

"Konuşma! Dinlemeyeceğim." Ellerimle kulaklarımı kapatıyorum.

Ellerimi açıyor. "Pembeyi seviyorsun."

"Pembeden nefret ediyorum! Kırmızıyı ve siyahı seviyorum." Ölüm ve kanın renkleri. Bacaklarını, karnını, göğsünün ve boynunun yarısını kaplayan dövmelerin renkleri.

Beni altına alıyor ve yüzümü ellerinin arasında tutuyor. "Bana bak. Ben kimim?"

Unuttuğum bir şey var. Hatırlamak istemiyorum. "Sen benim aşığımsın."

"Her zaman değildim, Mac. Bir ara benden hoşlanmıyordun. Bana hiç güvenmedin."

Neden bana yalan söylüyor? Neden aramızdaki şeyi bozmaya çalışıyor? Şu an kusursuz. Burada soğuk yok, acı yok, ölüm yok, ihanet yok, buzlar yok, insanın iradesini çalacak yaratıklar yok. Bu yaratıklar insanı artık tanıyamadığı ve utanacağı bir şeye dönüştürür. Burada ise sadece zevk var. Sonsuz zevk.

"Sana güveniyorum," diyorum. "Biz aynıyız."

Gülümsemesi bıçak gibi keskin. "Değiliz. Bunu sana daha önce de söyledim. Aynı hatayı bir daha yapma. Şeh-

vette buluşuyoruz. Ama biz aynı değiliz. Asla aynı olmayacağız."

"Önemli olmayan şeylere takılıyorsun. Ve çok fazla konuşuyorsun."

"Bana bir doğum günü pastası almıştın. Pembeydi. Onu tavana çarpmıştım."

Doğum günü ve pastanın ne demek olduğunu bilmiyorum. Bu yüzden karşılık vermiyorum.

"Arabaları seversin. Benim Viper'ımı sürmene izin verirdim."

Arabalar! Onları hatırlıyorum. Zarif, seksi, hızlı ve güçlü. Sevdiğim bütün niteliklere sahip. "Neden pastayı tavana çarptın?" diye soruyorum. Cevap vermesini beklerken garip bir deja vu yaşıyorum. Sanki yaratığıma birçok soru sormuşum ve çok azının cevabını almışım gibi.

Bana bakıyor. Soru sormama şaşırdı. Benim de kafam karıştı. Ben soru sormam. Konuşmak beni ilgilendirmiyor. Sadece şimdi var. Aşığımla, aşığım olduğu gün tanıştım. Doğum günleri ve pastalar neden umurumda olsun? Yine de cevap vermesini çok istiyorum ve cevap vermeyince huzursuz oluyorum.

"Adım Jericho Barrons. İsmimi söyle."

Başımı yana çevirmek istiyorum ama elleri kafamı bir mengene gibi tutuyor, kafamı hareket ettiremiyorum. Bakışlarımı kaçırmama engel oluyor.

Gözlerimi kapatıyorum.

Beni sarsıyor. "İsmimi söyle."

"Hayır."

"Lanet olsun, neden işbirliği yapmıyorsun?"

"İşbirliği ne demek?"

"Ne olduğu gayet açık," diye kükrüyor.

"Kelimeler uyduruyorsun."

"Uydurmuyorum."

"Hayır."

"Evet."

"Hayır."

"Evet."

Gülüyorum.

"Kadın, beni delirtiyorsun," diye mırıldanıyor.

Bunu sık sık yapıyoruz. Çocukça inatlaşıyoruz. Yaratığım çok inatçı.

"Gözlerini aç ve ismimi söyle."

Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum.

"İsmimi söylediğini duyarsam hemen sertleşir."

Gözlerimi açıyorum. "Jericho Barrons," diyorum en tatlı sesimle.

Acı çeker gibi bir ses çıkarıyor. "Lanet olsun, kadın. Sanırım bir yanım hep böyle kalmanı istiyor."

Yüzüne dokunuyorum. "Ben halimden memnunum. Seni de böyle seviyorum. Sen... kullandığın kelime neydi? İşbirliği yaptığında."

"Seni becermemi söyle."

Gülümsüyorum ve istediğini yapıyorum. Yeniden bildiğim sulardayız.

"İsmimi söylemedin. Bunu söylerken ismimi de söyle."

"Becer beni, Jericho Barrons."

"Bundan sonra benimle her konuştuğunda bana Jericho Barrons diyeceksin."

Garip bir yaratık. Ama bana istediğimi veriyor. Sanırım isteğini yerine getirmek beni öldürmez.

Ve böylece farklı bir yola giriyoruz. Ben ona Jericho Barrons diyorum, o da bana Mac diyor.
Artık hayvan değiliz. Artık isimlerimiz var.

Onun Alina'sını rüyamda görüyorum ve ağlayarak uyanıyorum. Ama içimde yeni bir şey var. Gözyaşlarının altında soğuk ve patlayıcı bir şey.

Buna ne isim vereceğimi bilmiyorum, yine de odada volta atmama sebep oluyor. Bir hayvan gibi odada geziniyor, eşyaları parçalıyorum. Gırtlağım acıyana kadar çığlıklar atıyorum.

Birden yeni kelimeler buluyorum.

Öfke.

Kızgınlık. Şiddet.

Hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Üzüntüm ve çılgınlığımla dünyayı yakıp kavurabilirim.

Bir şey istiyorum. Ama ne olduğunu bilmiyorum.

Sessizce bana bakıyor.

Sanırım seks olmalı. Ona gidiyorum. Yatağın kenarına oturuyor ve beni kendine çekiyor.

Ellerim eşyalara vurmaktan acıyor. Ellerimi öpüyor.

"İntikam," diyor. "Senden çok şey aldılar. Pes edersen ölürsün. Ya da nasıl geri alacağını öğrenirsin. İntikam, Mac."
Başımı yana yatırıyorum. Kelimeyi deniyorum. "İntikam." Evet. İstediğim şey bu.

Uyandığımda odada değil. Kendimi kötü hissediyorum. Sonra yanıma geliyor ve kutular getiriyor. Bazılarından güzel kokular yükseliyor.

Artık bana yiyecek verdiğinde şikayet etmiyorum. Bunu bekliyorum. Yiyecek de zevk veriyor. Bazen bazı şeyleri onun bedeninin üzerinde yalayarak yiyorum. Karanlık gözleriyle bana bakıyor ve sarsılarak boşalıyor.

Sonra gidiyor ve yeni kutularla geri dönüyor.

Yatağın kenarına oturup yiyorum ve onu seyrediyorum.

Kutuları açıyor ve bir şey inşa etmeye başlıyor. iPod'undan müzik çalıyor ve huzursuz oluyorum... Kendimi genç, küçük hissediyorum.

"Bu bir ağaç, Mac. Sen ve Alina her sene bir tane dikerdiniz. Canlısını getiremedim. Karanlık Bölge'deyiz. Karanlık Bölge'nin ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"Bu ismi sen koydun."

Başımı iki yana sallıyorum.

"25 Aralık? Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"Bugün." Bana bir kitap veriyor. İçinde kırmızı elbiseli şişman bir adamın resimleri var. Yıldızlar, beşikler, dallarında parıltılı şeyler asılı ağaçlar var.

Bunlar çok aptalca geliyor.

Kutulardan ilkini bana veriyor. İçinden güzel, parıltılı şeyler çıkıyor. Amacını anlıyorum. Gözlerimi deviriyorum. Karnım tok. Ve seksi tercih ederim.

İsteğimi yerine getirmiyor. Yine tartışıyoruz. Kazanıyor çünkü istediğim şeye sahip ve güç onun elinde.

Fonda mutlu ve aptal şarkılar çalarken ağacı süslüyoruz.

İşimiz bitince bir şey yapıyor ve milyonlarca minik ışık yanıyor. Kırmızı, pembe, yeşil ve mavi ışıklar. Biri karnıma tekme atmış gibi nefesim kesiliyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum.

Ardından yerde bağdaş kuruyorum ve uzun süre ağaca bakıyorum.

Aklıma yeni kelimeler geliyor. Ağır ağır yüzeye çıkıyorlar ama sonunda açıkça beliriyorlar.

Noel.

Hediyeler.

Anne.

Baba.

Ev. Okul. Bahçe. Cep telefonu. Havuz. Trinity. Dublin.

Bir kelime beni hepsinin toplamından daha rahatsız ediyor.

Kardeş.

Bana kıyafetler giydiriyor. Onlardan nefret ediyorum. Sıkıyor ve derimi acıtıyorlar.

Kıyafetleri üzerimden çıkarıp yere atıyor, çiğniyorum. Beni tekrar giydiriyor. Parlak gökkuşağı renkleri gözlerimi acıtıyor.

Siyahı seviyorum. Sırların ve sessizliğin rengi.

Kırmızıyı seviyorum. Şehvetin ve gücün rengi.

"Ama sen siyah ve kırmızı giyiyorsun." Çok öfkeliyim. "Derinde bile aynı renkler var." Neden benim için başka kurallar icat ettiğini hiç bilmiyorum ve bunu ona da söylüyorum.

"Ben farklıyım, Mac. Kuralları ben koyuyorum çünkü ben büyüğüm ve güçlüyüm." Bir kahkaha atıyor. Bu basit seste bile güç var. Her şeyi güç barındırıyor. Beni heyecanlandırıyor. Onu istiyorum. Sığ biri ve tam bir baş belası olsa da.

"Senin gibi olmamı istemiyor musun?" Dar pembe gömleği kafamdan çıkarıyorum. Göğüslerim dışarıya fırlıyor. Bir süre göğüslerime bakıyor, sonra bakışlarını kaçırıyor.

Tekrar bakmasını bekliyorum. Hep bakar. Bu sefer bakmıyor.

"*Pembe pastalarla işim olmaz.* Böyle dememiş miydin?" Öfkeleniyorum. "Siyah istediğim için memnun olmalısın."

Başı hızla bana dönüyor. "Az önce ne dedin, Mac? Sana bunu ne zaman söyledim? Anlatsana!"

Bilmiyorum. Ne dediğimi anlamıyorum. Öyle bir şey olduğunu hatırlamıyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Başım ağrıyor. Bu kıyafetlerden nefret ediyorum. Eteğimi çıkarıyorum ama topuklular ayağımda kalıyor. Çıplakken nefes alabiliyorum. Yüksek topukluları seviyorum. Bana kendimi uzun ve seksi hissettiriyor. Kalçalarımı savurarak ona doğru yürüyorum. Bedenim bu ayakkabılarla nasıl yürüyeceğini biliyor.

Omuzlarımı tutuyor, aramıza mesafe koyuyor. Bedenime değil sadece gözlerime bakıyor. "Pembe pastalar, Mac. Bana pembe pastalardan bahset."

"Pembe pastalar çok da petunyamdaydı!" diye bağırıyorum. Vücuduma bakmasını istiyorum. Kafam karışıyor. Korkuyorum. "Petunyanın ne olduğunu da bilmiyorum!"

"Annen senin ve kız kardeşinin küfretmesinden nefret ederdi. Petunya senin kıç yerine kullandığın kelimeydi, Mac."

"Kız kardeş kelimesini de bilmiyorum." Yalan söylüyorum. Bu kelimeden nefret ediyorum.

"Ah, evet, biliyorsun. O senin her şeyindi. Öldürüldü. Onun için savaşman gerek. Onun için geri dönmelisin.

Geri dön ve savaş, Mac. Lanet olsun, savaş! Eğer seviştiğin gibi dövüşebilseydin seni buraya getirdiğim gün yürüyerek dışarıya çıkardın!"

"Bu odadan çıkmak istemiyorum! Bu odayı seviyorum!" Ona nasıl dövüştüğümü göstereceğim. Yumruklarım, tırnaklarım ve dişlerimle üzerine atlıyorum.

Etkisizim. O bir dağ kadar sağlam.

Kendime ve ona zarar vermeme engel oluyor. Tökezliyoruz ve yere düşüyoruz. Artık öfkeli değilim.

Üzerine çıkıyorum. Göğsüm acıyor. Ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Başımı omzunun boynuyla buluştuğu yerdeki oyuğa koyuyorum. Hala sakiniz. Kollarını bana doluyor. Güçlü, güvenli ve kendinden emin. "Onu özlüyorum," diyorum. "Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. İçimde hiçbir şeyin dolduramadığı bir boşluk var." İçimde bu boşluğun dışında bir şey daha var. O kadar kötü bir şey ki onu görmek istemiyorum. Tedbirliyim. Artık daha fazla hissetmek istemiyorum. Acı yok, kayıp yok, başarısızlık yok. Sadece siyah ve kırmızı. Ölüm, sessizlik, şehvet ve güç. Bunlar bana huzur veriyor.

"Anlıyorum."

Geri çekilip yüzüne bakıyorum. Gözleri gölgelerin içinde. Bu gölgeleri biliyorum. Anlıyor. "O zaman beni neden zorluyorsun?"

"Çünkü içindeki boşluğu dolduracak bir şey bulmazsan Mac, başka biri bulur. Ve orayı bir başkası doldurursa sana sahip olur. Sonsuza kadar. Bir daha asla kendin olamazsın."

"Çok kafa karıştırıcı bir adamsın."

"Bu da neyin nesi?" Hafifçe gülümsüyor. "Şimdi adam mı oldum? Artık yaratık değil miyim?"

Şimdiye kadar ona sadece "aşığım" ve "yaratığım" dedim, o kadar.

Ama şimdi başka bir kelime buldum: Adam. Yüzüne bakıyorum. Suratı ışıldıyor ve değişiyor. Bir an bana çok tanıdık geliyor. Sanki onu eskiden tanıyor gibiyim. Yüzüne dokunuyorum. Yakışıklı ve küstah yüz hatlarında elimi yavaşça gezdiriyorum. Yüzünü avucuma sürtüyor, öpüyor. Arkasında şekiller görüyorum. Kitaplar ve raflar ve içinde eşyaların olduğu kutular.

Nefesimi tutuyorum.

Elleriyle bileklerimi tutuyor, canım acıyor. "Ne? Ne gördün?"

"Sen. Kitaplar. Bir sürü. Sen... Ben seni tanıyorum. Sen..." Sesim azalarak yok oluyor. Rüzgarda bir direğin ucunda gıcırdayan tabela. Kehribar renkli şamdan destekleri. Bir şömine. Yağmur. Sonsuz yağmur. Bir çan çalıyor. Ses hoşuma gidiyor. Kafamı iki yana sallıyorum. Böyle bir yer ve zaman yok. Yine kafamı sallıyorum.

Beni şaşırtıyor. Duymayı sevmediğim kelimelerle üzerime gelmiyor. Bana bağırmıyor. Bana Mac demiyor ya da konuşmam için ısrar etmiyor.

Hatta konuşmak için ağzımı açtığımda beni öpüyor.

Beni diliyle susturuyor.

Beni öyle öpüyor ki ne nefes alabiliyorum ne konuşabiliyorum. Zaten artık nefes almak umurumda değil. Bir an için onun bir yaratık değil bir adam olduğunu unutuyorum. Zihnimde beni rahatsız eden görüntüler sonunda şehvetimizle kül oluyor ve kayboluyor.

Beni yatağın üzerine atıyor. Bedeninde öfkeyi hissediyorum ama sebebini bilmiyorum.

Saten örtüler üzerinde çıplaklığın keyfini çıkartıyorum. Sırada ne olduğunu biliyorum. Ne yapacağından eminim. Bana neler hissettireceğini biliyorum.

Bana tepeden bakıyor. "Bana nasıl baktığının farkında mısın? Lanet olsun. Bunu neden yaptıklarını anlıyorum."

"Neyi neden yaptıklarını?"

"Periler. Onların kadınları neden pri-ya'ya dönüştürdüklerini..."

Bu kelimeler hoşuma gitmiyor. Beni korkutuyor. Ben saf şehvetim. O da benim dünyam. Bunu ona da söylüyorum.

Bir kahkaha atıyor ve gözleri milyonlarca yıldızla aydınlanan gökyüzü gibi parıldıyor. "Ben neyim, Mac?" Zarif ve güçlü vücudu üzerime akıyor, parmaklarımız birleşiyor ve ellerimi başımın üzerinde sabitliyor.

"Sen benim dünyamsın."

"Peki benden ne istiyorsun? İsmimi söyle."

"Seni içimde istiyorum, Jericho. Şimdi."

Seks yine vahşi. Sanki birbirimizi cezalandırıyoruz. Bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Bende ve onda. Bu odada. Değişim hoşuma gitmiyor. Bedenimle bunu durdurmaya, her şeyi eski haline getirmeye çalışıyorum. Odaya bakmıyorum. Zihnimin duvarların ötesine uzanmasını istemiyorum. Ben buradayım ve Jericho da çoğunlukla yanımda. Bu kadarı yeterli.

Sonrasında ben bir balon gibi rüyalarımdaki alacakaranlık gökyüzüne doğru özgürce yükselirken onun konuşmak üzereymiş gibi derin bir nefes aldığını duyuyorum.

Nefes veriyor.

Küfrediyor.

Bir nefes daha alıyor ama bir şey demiyor.

İnliyor ve yastığa bir yumruk atıyor. İkilemde. Çok garip bir adam. Sanki hem konuşmak istiyor hem de istemiyor.

"Mezuniyet balosunda ne giymiştin, Mac?" diye soruyor sonunda.

"Pembe bir elbise," diye mırıldanıyorum. "Tiffany de aynısını almış. Balomu berbat etti. Ama ayakkabılarım Betsey Jonhson'dı. Onunkiler Stuart Weitzman'dı. Benimkiler daha güzeldi." Bir kahkaha atıyorum. Tanımadığım bir insanın sesi bu. Genç ve umursamaz. Acı nedir bilmeyen bir kızın kahkahası. Keşke onu tanısaydım.

Yüzüme dokunuyor.

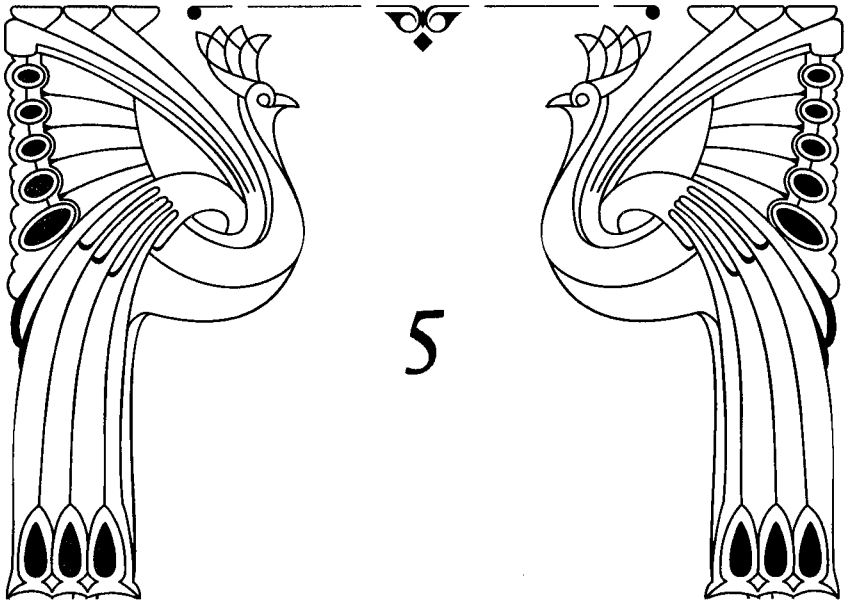
Dokunuşunda farklı bir şey var. Sanki veda ediyor. Bir an paniğe kapılıyorum. Derken hayali gökyüzü kararıyor ve uykunun ayı ufku dolduruyor.

"Beni bırakma." Yatakta çırpınıyorum.

"Bırakmıyorum, Mac."

O zaman rüya gördüğümü anlıyorum çünkü rüyalar aykırıdır ve ağzından çıkan kelimeler de kesinlikle öyle:

"Sen beni bırakıyorsun, Gökkuşağı Kız."

5

Tubthumping çalıyor yine. Odada dans ederken bağırıyor: *Yere serildim ama yeniden kalktım. Beni asla yerde tutamazsın.*

Benimle birlikte dans ediyor. Sözleri birbirimize bağırıyoruz. Bu iriyarı, seksi ve güçlü adamı çıplak dans ederken görmek, asla yerde kalmayacağını haykırdığını duymak beni afallatıyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bu adamın aynı zamanda çok tehlikeli ve güvenilmez olduğunu da biliyorum.

Sanki yasak bir şeye bakıyorum. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum fakat normal koşullar altında böyle davranma ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyorum.

Birden kahkaha atmaya başlıyorum ve duramıyorum. O kadar gülüyorum ki nefes almakta zorlanıyorum. "Ah, Tanrım, Barrons," diyorum. "Dans edebildiğini bilmezdim. Ya da bundan zevk aldığını."

Olduğu yerde donup kalıyor. "Bayan Lane?" diyor.

"Ne? O kim?"

Bana sert bir bakış atıyor. "Ben kimim?"

Suratına bakıyorum. Yüzünde bir anlığına tehlikeli bir ifade görüyorum ve hoşuma gitmiyor. Biraz daha dans etmek istiyorum, bunu ona da söylüyorum. Ama müziği kapatıyor.

"Cadılar Bayramı'nda ne oldu, Bayan Lane?" diye soruveriyor. İçimden bir ses bu soruyu bana defalarca sorduğunu ama her defasında onu engellediğimi söylüyor. Duymak bile istemiyorum. Bu şekilde duymayı bile reddettiğim belki düzinelerce soru var.

Neden bana yeni bir isimle hitap ediyor? Ben o değilim. Soruyu tekrarlıyor. Cadılar Bayramı. Kelime tüylerimi diken diken ediyor. Zihnimde karanlık bir düşünce su yüzüne çıkmaya çalışıyor ama ben hala seks, seks, seks istiyorum. Artık kahkaha atmadığım halde vücudum sarsılıyor ve kemiklerim adeta eridiğinden dizlerimin üzerine çöküyorum.

Başımı ellerimin arasına alıp sallamaya başlıyorum.

Hayır, hayır, hayır! Bilmek istemiyorum.

Zihnimde görüntü bombardımanı başlıyor. Bağıran kalabalık, kontrolden çıkan insanlar. Yağmurla yıkanmış parlak ve karanlık caddeler. Karanlığın içinde hareket eden gölgeler. Kırmızı bir Ferrari. Bir camın kırılması. Yanan ateşler. Cehenneme doğru sürülen insanlar.

Kitaplar ve ışıklarla dolu bir yer düşmanın eline geçiyor. Benim için önemli bir yer. Çok şey kaybetmişim ama bu yer benim için önemli.

Tatsız bir yemek... Hem ihtiyaç duyduğum hem de korktuğum bir silah... İsyan eden insanlar... Birbirlerini eziyor... Yanan bir şehir... Bir çan kulesi... Bir dolap... Karanlık ve korku... Sonrasında gün ağarıyor.

Sıçrayan kutsal sular metalin üzerinde tıslıyor.

Bir kilise.

Kapanıyorum. Kalbimde ve zihnimde kapılar kapanıyor. Oraya gitmeyeceğim. Hayatımda bir kilise olmadı ve asla da olmayacak.

Kafamı kaldırıp yüzüne bakıyorum.

Adamı tanıyorum. Ona güvenmiyorum. Yoksa kendime mi güvenmiyorum?

"Sen benim sevgilimsin," diyorum.

İç geçiriyor ve çenesini sıvazlıyor. "Mac, bu odadan çıkmak zorundayız. Dışarısı çok kötü. Aylar oldu. Geri dönmene ihtiyacım var."

"Ben buradayım."

"O..." Sesi kesiliyor, burnundan soluyor ve çenesinde bir kas seğiriyor. "Kilisede ne oldu?"

Sanki kilisede neler olduğunu öğrenmek konusunda o da benim kadar isteksiz. İkimiz de aynı fikirdeysek neden ısrar ediyor?

"Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyorum.

"Kilise, Mac. Unseelie prensleri. Hatırladın mı?"

"Bu kelimeleri bilmiyorum."

"Sana tecavüz ettiler."

"O kelimeyi de bilmiyorum!" Ellerimi yumruk yapıyorum, tırnaklarım etime batıyor.

"İradeni aldılar. Gücünü aldılar. Seni çaresiz bıraktılar. Kayıp. Yalnız. İçten içe öldün."

"Orada olman gerekirdi!" diye hırlıyorum. Ama sebebini bilmiyorum. Ben hiç kiliseye gitmedim. Vahşice titriyorum. Sanırım patlayacağım.

Önümde dizleri üzerine çöküyor ve omuzlarımı tutuyor. "Orada olmalıydım, biliyorum!" diyor. "Sence o gece olanları kaç kez düşünmüşümdür?"

Yumruklar savuruyorum. Ardı ardına darbeler indiriyorum. "O zaman neden orada değildin?"

Yumruklarıma karşı koymuyor. "Bu çok... karmaşık."

"*Her şeyi batırdım ve bahaneler üretiyorum,* demekle aynı şey bu," diye bağırıyorum.

"Tamam. Batırdım!" diye bağırıyor. "Ama İskoçya'da sıkışıp kalmamın sebebi senin benden lanet olasıca MacKeltar'lara yardım etmemi istemendi!"

"İşte yine bahaneler uyduruyorsun!" Öfkeyle yüzüne bakıyorum. Kendimi ihanete uğramış gibi hissediyorum ama sebebini bilmiyorum.

"Nereden bilebilirdim? Bilge miyim ben?"

"Evet!"

"Demek ki değilmişim! Senin manastırda olman gerekiyordu. Veya Ashford'da. Seni eve göndermeyi denedim. Seni İskoçya'ya göndermeyi denedim. Sana söylediklerimi hiçbir zaman yapmıyorsun. Peki senin şu peri küçük prensin neredeydi? Neden seni kurtarmadı?"

"Ne peri ne de prens kelimelerini biliyorum." Kelimeler dilimi yakıyor. İkisinden de nefret ediyorum.

"Biliyorsun! V'lane. Hatırladın mı? O da orada mıydı, Mac? Kilisede miydi? Orada mıydı?" Beni sarsıyor. "Cevap ver!"

Ben cevap vermeyince garip bir ses tonuyla tekrarlıyor: "*Sana tecavüz ederlerken V'lane orada mıydı?*"

V'lane de bana ihanet etti. Ona ihtiyacım vardı ve gelmedi. Başımı iki yana sallıyorum.

Omuzlarımı tutan eller biraz gevşiyor. "Bunu yapabilirsin, Mac. Buradayım. Artık güvendesin. Hatırlayabilirsin. Sana bir daha asla zarar veremezler."

Ah, evet, verebilirler. Hatırlamayacağım ve bu odadan asla çıkmayacağım.

Burası yaratıkları uzak tutuyor.

O şeylere ihtiyacım var. Hemen şimdi.

Onun bedeni. Şehvet. Bunlar her şeyi siliyor.

Onu yere yatırıyorum. Arzudan çılgına dönmüş durumdayım. Vahşice tepki veriyor. Birbirimize patlıyoruz, birbirimizin saçlarını çekiyoruz, dudaklarımız birleşiyor, vücutlarımız sürtünüyor. Yerde yuvarlanıyoruz. Ben üstte olmak istiyorum ama beni çeviriyor ve öne itiyor, bacaklarımı ayırıyor. Ben gelen kadar yalıyor ve tadıma bakıyor, sonra beni yatağa taşıyor ve vücuduyla üzerimi örtüyor. İçime girdiğinde bütün öfkemle, beynimin içindeki büyülü yeri kullanarak onu itiyorum çünkü içimde bir şeyleri karıştırıp durmasından çok sıkılıyorum. Şimdi onun içinde bir şeyleri karıştırma sırası bende.

...bedenindeyiz, ikimiz de, vahşice öldürüyoruz ve bunu yaparken ereksiyon halindeyiz. Daha önce öldürmek hiç bu kadar güzel olmamıştı. Şimdi güç var, şehvet var, hayatta olmak var. Çocuklar ölü, kadınlar soğuk ve erkekler ölüyor. Kemikler çatırdıyor ve kan sıçrıyor...

Orada olduğumu biliyor. Beni öyle vahşice itiyor ki büyü gücüm eziliyor. Gücü beni çok şaşırtıyor. Heyecanlandırıyor.

Seksimiz ilkel.

Enerjimi tüketiyor. Uykuya dalıyorum. Artık kim olduğumu bilmiyorum.

Bir hayvan olduğumu düşünüyordum.
Artık o kadar emin değilim.

Yıldırım çarpmışçasına bir anda parçaları nasıl bir araya getirdiğimi söylemek zor.

Ben insan ruhuna daima çok saygı duymuşumdur. Vücut gibi kendini onarır. Hücreler enfeksiyonla savaşır ve hastalıklara galip gelir. Ruh da çok dayanıklıdır. Zarar görünce bunu bilir. Acı dayanılmaz olduğunda bunun farkındadır. Dayanılmaz olduğuna kanaat getirirse yarayı kozaya alır. Tıpkı vücudun enfeksiyonu kiste dönüştürüp daha sonraya bırakması gibi. Bazı insanlar için bu *daha sonra* hiç gelmez. Bazıları yaralı, sonsuza kadar kırık kalır. Bu insanları sokakta kartonların üzerinde yatarken görürsünüz. Onlara barlarda rastlarsınız.

Benim kozam da bu oda.

Barrons gittikten sonra (odadan daima ben uyurken çıktığını daha sonra fark edeceğim) rüya görmeye başlıyorum.

Bazıları rüyalarda başka bir yere gittiğimizi söyler. Tanıdığımız fiziksel bir mekan değildir. Başka bir boyuttadır, henüz insanlığın keşfetmediği ve tanımlayamadığı bir yerdir.

Rüyamda hayatım bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti.

Alina ile oyun oynuyoruz, gülüyoruz, ele ele koşuyoruz, ağlarla kelebek kovalıyor ama onları yakalayamıyoruz, çünkü kim bir ağ ile kelebek yakalamak ister ki? Çok nazik, çok kırılganlar. Kanatlarını kırmak istemiyoruz. Tıpkı kız kardeşler ve sevgi gibi. Bu değerli şeylere karşı tetikte olmalısınız. Ben hazırlıksız yakalandım. Tetikte değildim. Se-

sindeki anlamı kavrayamadım. Kendi pembe mutlu dünyamda yaşıyordum. Cep telefonu bir havuza düştü. Suyun yüzeyi dalgalandı. Her şey sonsuza kadar değişti.

Ben üzüntüyüm.

Rüyamda ailemi görüyorum ama gerçek ailem değiller. Alina ve benim asıl ailemiz başka insanlar fakat onları hatırlamıyorum. İlk kez birinin bu anıları benden alıp almadığını merak ediyorum.

İhanete uğradım.

Dublin'i hayal ediyorum ve gördüğüm ilk peri aklıma geliyor. Ve bir de şu yaşlı kadın Rowena var. Kendi kanımdan olanları koruyamayacaksam gidip başka yerde ölmemi söylüyor. Sonra bana yardım etmeden beni yalnız bırakıyor.

Ben öfkeyim. Bunu hak etmiyorum.

Rüyamda Barrons ve V'lane'i görüyorum. Ben şüpheyle evlenen şehvetim ve bu iki duygu da zehirli.

Yüce Lord'u, kız kardeşimin katilini görüyorum. Ben intikamım. Fakat artık sıcak değilim. Soğuk intikamım. İntikamın en ölümcül türüyüm.

Bir yaratık olan o kitabı görüyorum ve ismimi söylüyor, benim akrabası olduğumu söylüyor.

Değilim.

Melluce'in barınağını görüyorum. Ölümsüz olanların etini yiyorum ve değişiyorum.

Christian ve Dani ve *sidhe*-kahinlerin manastırını görüyorum. O'Duffy, Jayne, Fiona ve O'Bannion, avcılar, sokaklarda dolaşan yaratıklar. Sonra rüyam kararıyor ve hızlanıyor, birinci sınıf bir boksörden yumruk yiyormuşum gibi kalbim eziliyor.

Dublin kararıyor! Vahşi av! Baharat ve seks kokusu!

Kilisenin narteksindeyim ve etrafımda Unseelie prensleri var. Beni kesiyor ve içimi dışarı çıkarıyor, parçalarımı sokağa saçıyorlar. Benden geriye sadece kabuğum kalıyor. Deri ve kemiklerden bir çuval gibiyim. En korkuncu da, insanın sahip olduğu her şeyin kesilip yok edilmesini dışarıdan seyretmesi. Sadece vücudumun parçalarını değil zihin gücümü de kaybediyorum. En kötüsünden, en derininden bir tecavüz vakası ama bir saniye...

Bir kıvılcım var.

Bu harap olmuş kadının içinde dokunamadıkları bir yer var. Sahip olduğumu düşündüğümden fazlasına sahipmişim. Kimsenin ve hiçbir şeyin benden alamayacağı bir şey.

Beni kıramazlar. Beni yok edemezler. Ben güçlüyüm. Almaya geldiğim şeyi almadan asla gitmeyeceğim.

Bir süredir kayıp olabilirim ama hiç gitmedim.

Lanet olsun, sen kimsin?

Derin bir nefes alıp birden yatakta doğruluyorum, gözlerim açılıyor. Ölümden sonra tabutun içinde uyanmak gibi.

Ben Mac'im.

Geri döndüm.

11

Psikoloji hocalarımdan biri, hayatta yaptığımız bütün seçimlerin tek bir şeyi elde etme arzusu etrafında dönüp durduğunu söylerdi: Seks.

Bunun ilkel, değiştirilemez bir biyolojik zorunluluk olduğunu iddia ederdi (insan ırkının aptallıklarının bahanesi). İnsanın sabah seçtiği kıyafetlerden marketten satın aldığı yiyeceklere, eğlenmek için gittiği yerlere kadar her şeyin özünde tek bir amaç olduğunu söylerdi: Bir eş bulmak.

Onun tam bir budala olduğunu düşündüğüm için manikürlü elimi havaya kaldırmış ve bunu yüzüne karşı söylemiştim. Benden aksini ispat etmemi istedi. Mac 1.0 bunu yapamazdı.

Ama Mac 4.0 yapabilir.

Tabii ki hayatın büyük bir kısmı seks. Ama büyük resmi görmek için insan ırkına yukarıdan kuşbakışı bakmak gerek. On dokuz yaşındayken, pembeler giyip inciler takarken bunu yapamazdım. O zamanlar karşı cinsten nasıl birini etkilemek istiyordum? (Mac 4.0'ın siyah ve kan tercihini analiz etmemi beklemeyin. Anlıyorum ve bununla bir sorunum yok.)

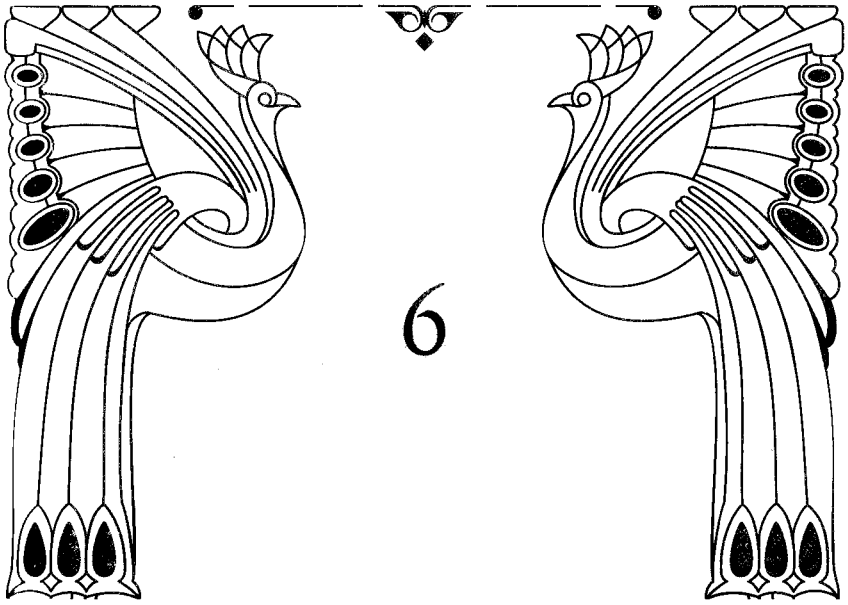
Öyleyse seks arzumuzla ilgili büyük resim nedir?

Bir şey elde etmeye çalışmıyoruz. Bir şey hissetmek istiyoruz: Canlı. Elektrikli. Yoğun. Alev alev. Güzel. Kötü. Zevk. Acı. Gelsin... Hepsi gelsin.

Küçük düşünen insanlar, sanırım beklentilerinin büyük kısmını seksle karşılayabilir.

Ama büyük düşünenlerin çoğu soğukkanlı bir gülümsemeyle orta parmaklarını havaya kaldırıp ölüme meydan okuduğunda kendini canlı hisseder.

—Mac'in günlüğünden

6

Çok öfkeliydim.

Üzülecek o kadar çok şeyim vardı ki sıralamaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Yürümekten sıkılmıştım. Ya da üzerinde seks maratonu yapılmış gibi kokan saten örtülerin ortasında oturmaktan.

İşte bu bendim.

Bunu düşünmek beni iyice delirtiyordu.

Hayatın dibine vurduğunuzu düşündüğünüz anda her şey daha da berbat bir hal alabiliyor. Tanrım, Mac'in biriyle seks yapmak için seçme şansı bile yok. Elveda randevular, flörtler ve o özel romantik anı beklemeler. Merhaba amaçsız seks ve sonrasında, artık daha fazla düşemeyeceğimi düşündüğüm anda kendine gelmeler... Gerçi bunu kendini cazibesiyle bir şey başarmış sanan ukala adama milyon yıl geçse de söylemem ama beni Unseelie'nin seks ve ölüm cezası sonucunda düştüğüm korkunç durumdan kurtaran da o.

Jericho Barrons'u biraz tanıyorsam, onun şimdi ortalıkta en büyük erkeklik organına sahipmiş gibi, güneşin altın-

daki en görkemli ve en kusursuz yaratıkmış gibi dolaştığına eminim.

Yüzümü buruşturuyorum çünkü bunları yüzüne birkaç kez ben de söyledim.

Tamam, belki de birçok kez.

Göğüslerimin üzerindeki örtüyü inleyerek çektim. Şu yaratık halim tamamen sona ermedi. O şey hala içimde ve hiçbir zaman da gitmeyecek. Memnundum. Vahşi doğasını memnuniyetle karşılaşmıştım. Pembe Mac'in biraz vahşiliğe ihtiyacı vardı. Dışarısı vahşi bir dünyaydı.

Hayatta olduğum için mutluydum. Bir gün daha yaşadığım için; gün içerisinde neler yaşamış olursam olayım. Aynı zamanda köpürüyordum, Ashford, Georgia'yı terk ettiğim günden beri karşıma çıkan herkese ve her şeye kızgındım.

Hiçbir şey planladığım gibi gitmemişti. Tek bir şey bile. Kardeşimin katilinin kötü kalpli bir insan olması gerekiyordu, İrlanda'nın Garda'sı veya kendi yöntemlerimle adamı adalete teslim edecektim. Fakat kendimi insanlar ile doğaüstü, süper seksi, ölümsüz ve çoğu zaman neredeyse görünmez bir ırkın arasındaki savaşın ortasında buldum. Beni daha etkili bir biçimde manipüle edecek taraf için küçük bir silahtan başka bir şey değildim. Ve bu da kötüye gidecek bir sürü şeyin sadece başlangıcıydı.

İnsanları manipüle eden piçlerden bahsetmişken...

En çok yardımına ihtiyacım olduğu anda beni bulmasına yaramayacaksa, Barrons'un dövmesini kafatasımın arkasında taşımanın anlamı neydi? V'lane'in ismini dilime kazıması en kritik zamanda bir işe yaramadıysa ne zaman yarayacaktı? Barrons ve V'lane en güçlü, en tehlikeli ve en

zeki oyuncular değil miydi? Onlarla bu yüzden müttefik değil miydim?

Ama ikisi de en çok ihtiyaç duyduğum anda beni yüzüstü bırakmıştı. Onlara bel bağlamıştım. Barrons'un beni bulacağını düşünmüştüm. Onu çağırdığım anda V'lane'in geleceğine inanmıştım. Dedektif Jayne'in belli bazı konularda bana yardım edeceğini düşünmüştüm. Üçü de hiçbir işe yaramamıştı.

Beni kim kurtarmıştı?

Dani. On üç yaşında bir kız.

Aniden ortaya çıkmış, beni düşmanın elinden almış ve güvenli bir yere götürmüştü.

Hayır, pek güvenli değildi. Hiç güvenli değildi.

Beni Rowena'ya götürmüştü. Rowena beni bir hücreye kapatmış, yalnız bırakmıştı.

Ölmem için mi?

Manastırda hapsedilmemle ilgili anılarımdan bazılarına ulaşamıyordum. Zihnimdeydiler. Onları hissedebiliyordum. Zihnimin karanlık ve gizli bir köşesinde. Ama anlaşılmazlardı. Tam olarak anı da sayılmazlardı çünkü anılar çalışan bir zihin tarafından kaydedilir ve benim zihnim o travma anlarında çalışmıyordu. Daha çok izlenim gibiydiler. Çekilmiş ama anlaşılmayan fotoğraflar gibi. Kulak kabartılarak dinlenen sohbetler gibi. Bilincimin çamurları arasından bu anıları çıkarmak hiç kolay olmayacaktı.

Ama çıkaracaktım.

Düşman kaçmamı beklemiyordu.

Rowena yaşamamı beklemiyordu.

"Sürpriz," diye mırıldandım. "Başardım."

Örtüleri bir kenara attım ve yataktan kalktım. İyi olduğumu hissettim. Hatırladığımdan daha çevik ve güçlüydüm. Gerindim ve vücuduma baktım, sonra gözlerimi kırpıştırıp kendi kendimi takdir ettim.

Göğüslerim ve kalçalarım hariç yumuşak bir tarafım kalmamıştı. Kollarım, baldırlarım, karnım... Hepsi antrenmanlıydı, zarif kaslarla şekillenmişti. Pazımı şişirdim. Artık bir pazım vardı. Uzun tırnaklarım avucuma battı. Tırnaklarımı inceledim. Azizler Günü'nde tırnaklarımı kesmiştim.

Jericho Barrons'la ne kadar zamandır sevişiyordum? Bir vücudu bu hale getirmek için ne kadar zamana ihtiyaç vardı? İçimdeki vahşi ben, bu halimin daha çok işe yarayacağını düşündü. Barrons ile ne yapıyorduk? Sürekli seks jimnastiği mi?

Bu düşünceyi hemen zihnimden uzaklaştırdım. Bulanık olmayan birkaç anım vardı ve bunları düşünmek karmaşık hislere kapılmama sebep oluyordu.

Beni kurtardığı için Barrons'a minnettardım. Bana bu şeyleri yaptığı için ve beni böyle gördüğü içinse onu öldürebilirdim.

Jericho Barrons'la seks yapmıştım.

Sadece seks de değildi. Vahşi, aşırı samimi, sınırları olmayan bir seksti.

Bir kadının bir adamla yapabileceği her şeyi yapmıştım. Adamın neredeyse her santimetresine tapmıştım. Ve buna izin vermişti.

Ah, hayır, daha da fazlasıydı... Hevesle katılmıştı. Beni cesaretlendirmişti. Benimle birlikte o hayvani çılgınlığa kapılmış, içinde yaşadığım karanlık şehvet mağarasında bana eşlik etmişti.

Saten örtülerle kaplı büyük yatağa baktım. Barrons'un uyuyacağı türden bir yatak olduğu kesindi. Sun King modeliydi, dört direkliydi, kadifeler ve satenlerle süslenmişti, adeta avcı bir erkeğin iniydi.

Yatağın direklerinde tüylü kelepçeler vardı. Bir dakika boyunca gözümün önünde bir anı canlandı ve dağıldım.

Kesik kesik nefes alıyordum ve ellerim titremeye başladı. "Ah, evet, seni öldüreceğim, Barrons," dedim. Bunu istememin bir sebebi de kelepçelere bakarken bir anlığına da olsa yatağa uzanıp hiçbir şey olmamış gibi davranmak istememdi.

Ve daha öncesinde Barrons ile iletişim kurmanın zor olduğunu düşünüyordum. Karşılaştığımız günden beri aramıza belirli bir mesafe koymuş ve bunu korumaya çalışmıştım. Ben Bayan Lane'dim. O ise Barrons'tu. Bu duvar yıkılmıştı ve şimdi yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Resmi ve ihtiyatlı ilişkimiz yerini Mac'in ruhunu ve bedenini çırılçıplak gören bir bilgiye bırakmıştı ve bu geçiş çok ani yaşanmıştı. Beni en kötü ve en savunmasız halimde görmüştü. Barrons bütün kontrole sahipken ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

İki insan birbirine ancak bu kadar yaklaşabilirdi... Gerçi Barrons bir insan değildi. *Sidhe*-kahinlere götürmem için D'jai Küresi'ni bana vermeden önce delip delmediğini bilmediğim gibi, peri ırkı ve insan dünyaları arasındaki duvarın yıkılmasını istediği için MacKeltar'ların Cadılar Bayramı ayinini sabote edip etmediğini de bilmiyordum. Öldürmenin Barrons'u heyecanlandırdığını biliyordum. Zihninin içinde dolaşırken elde ettiğim bu küçük detayı unutmamıştım. Şimdi Barrons'u kucağında genç bir kadı-

nın ölü bedeniyle Unseelie aynasından çıkarken gördüğüm ana yepyeni bir gözle bakıyordum.

Kadını zevk için mi öldürmüştü?

Önsezilerim buna inanmıyordu.

Ne yazık ki söz konusu olan Barrons ise önsezilerime güvenmiyordum. Barrons hakkında bildiğim tek bir şey varsa o da adam hakkında spekülasyon yapmanın bir işe yaramadığıydı. Bu, kaygan kumların üzerinde ayağını basacak sağlam bir zemin olmadan step dansı yapmak gibiydi.

Sağlam zeminden bahsetmişken...

Etrafıma bakındım. Yer altındaydım. Bunu kemiklerimde hissedebiliyorum. Yer altında olmaktan nefret ederim. Dar ve penceresiz yerleri hiç sevmem. Yine de bir süreliğine bu oda, fırtınalı havada benim güvenli limanım olmuştu.

Ben *pri-ya*'ya dönüşmüşken Dublin'de neler olmuştu? Dünyaya ne olmuştu?

Ashford nasıldı? Annemle babam iyi miydi? Kitabı alan olmuş muydu? Unseelie özgür kalınca dışarıda neler yaşanmıştı? Seelie Kraliçesi Aoibheal iyi miydi, yoksa Unseelie onu da yakalamış mıydı? Unseelie'yi tekrar hapsedebilecek tek kişi Aoibheal'di. Onun hayatta kalması lazımdı. V'lane neredeydi? Neden beni kurtarmaya gelmemişti? Ölmüş müydü? Bir an paniğe kapıldım. Belki de beni kurtarmaya gelmişti ama ben farkına varmamıştım ve Yüce Lord mızrağımı almıştı...

Parmaklarımla boşluğu avuçladım. Ah, Tanrım, mızrağım nerede? Kader Mızrağı ölümsüz bir periyi öldürebilecek iki silahtan biriydi. Mızrağı yere attığımı hatırladım. İçi kutsal su ile dolu bir kasenin dibine düşmüştü.

Sonra nereye gitmişti?

Hala kilisede olması mümkün müydü? O kadar şanslı olabilir miydim?

Mızrağı geri almam gerekiyordu.

Mızrağımı aldıktan sonra yapmam gereken diğer şeylere girişebilirdim. Unseelie prenslerinin en kritik anda o silahı nasıl bana karşı çevirdiğini öğrenmek de bunlardan biriydi. Peri ırkı hakkında bildiklerimiz doğruydu. Unseelie, Seelie Kutsal Emanetleri'ne dokunamıyordu. Bu yüzden mızrağı benden alamamışlar ama beni silahı kendi üzerimde kullanmaya ikna etmişlerdi. Ya mızrağı kendime saplayacak ya da onu yere atacak, kendimi onların merhametine bırakacaktım.

Sadece mızrağımı geri almakla kalmayıp onu nasıl kontrol edeceğimi de öğrenmeliydim.

Sonrasında karşıma çıkan ne kadar Unseelie varsa hepsini öldürecek, teker teker hepsini yok edecektim. Unseelie prensleri ve Yüce Lord'u ve hatta belki Unseelie Kralı'nı öldürmeden durmayacaktım. Ve tabii ki Seelie'yi de. Geriye sadece, dünyanın düzenini yeniden sağlamam için gerekli olanları bırakacaktım. Bu ürkütücü ama inanılmaz çekici doğaüstü varlıklardan sıkılmaya başlamıştım. V'lane geçerli bir argüman olmadığını iddia etse de burası en başta bizim gezegenimizdi. Ben böyle düşünüyordum. Diğerleri kendi dünyalarına zarar verdikleri için başka bir dünya aramaya başlayan işgalcilerdi. Ve şimdi de bizim dünyamızı mahvediyorlardı. Bu küstah ölümsüzler, Unseelie sarayını, ırklarının karanlık aynasını yaratmış ve sonra da onun üzerindeki kontrollerini kaybetmişlerdi. Ve bu hatalarının bedelini kim ödüyordu dersiniz?

Ben. Ödeyen bendim.

Daha sert, zeki, hızlı ve güçlü olmalıydım. Eğer dünyamızı eski haline getirecekse hayatımın geri kalanını peri ırkını öldürerek geçirmeye hazırdım.

Şu anda mızrağım elimde olmayabilirdi ama hayattaydım ve artık... farklıydım. İçimde geri dönüşsüz şekilde bir şeyler değişmişti. Bunu hissedebiliyordum.

Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum.

Ama hoşuma gidiyordu.

Çıkmadan önce odanın altını üstüne getirip silah aradım. Bir şey bulamadım.

Odanın bir köşesine alelacele monte edilmiş gibi duran duş dışında, kalan her şey benim kitabevindeki eşyalarımdı.

Burası her neresiyse, hafızamı yerine getirmek için Barrons uzun yollar kat edip Mac'in pembe dünyasını buraya taşımıştı. Duvarlara ailemin resimlerini asmıştı. Birinde Alina ile eski evimizin önündeki plajda voleybol oynuyorduk. Ehliyetim bir abajurun kenarına sıkıştırılmıştı ve yanında annemin resmi vardı. Kıyafetlerim her yere dağılmıştı, yanlarında her biri için uyumlu bir çanta ve ayakkabı da vardı. Raflardan biri şimdiye kadar üretilmiş bütün pembe tonlarda ojelerle doluydu. Yere moda dergileri dağılmıştı ve gördüğüm diğer dergilere Barrons'la birlikte bakmamış olmak için neler vermezdim. Her yere Alina'nın çok sevdiği şeftali kokulu mumlardan konmuştu. Işıklarla süslenmiş bir de Noel ağacı vardı.

Sırt çantamı bulamadım ama Barrons hafızamın geri gelmek üzere olduğunu anlamıştı herhalde, çünkü yeni alınmış deri bir çantanın içinde bataryalar, LED ışıklar ve bir MacHalo vardı. MacHalo'yu siyah bir miğfer kullana-

rak yapmıştı. İki tanesi hariç bütün ışıkları siyahtı. Hayatta kalırsam pembeyi bırakacağımı tahmin etmiş olmalıydı. Pembeyi yine de seviyordum. Pembeyi hep sevmiştim. Ama artık içimde pembe bir şey kalmamıştı. Geri dönmüş olabilirdim ama artık siyah Mac'tim.

Burada işe yarayan bir şey yoktu. Hemen bir duş aldım çünkü tepeden tırnağa Jericho Barrons kokuyordum. Sonra giyindim, MacHalo'yu kafama geçirdim, çalıştırdım ve kapıya yöneldim.

İçeri kilitlenmiştim.

Kapıyı kırmam bir dakika bile sürmedi. Artık sadece daha kaslı değildim, elimde işe yarar yeni bir alet daha vardı: Öfkem.

Barrons'un her şeyi planlı. Ben de onun gibi olmak istiyorum.

Bir bodrumdaydım.

Silahları sandıklarda buldum, içinde yaşadığım odaya elektrik veren büyük jeneratörün yanında bir yıl yetecek kadar benzin stoğu gözüme çarptı.

Düzinelerce silah sandığının yanında bunun iki misli kadar da mermi sandığı vardı. Bu kadar mermiyi bu kadar çok benzinin yanında tutmak biraz riskli gibiydi ama ben kimdim ki sorguluyordum? Silahları bulduğuma memnundum. Bir sandığın üzerine oturup silahları inceledim, sonunda kısa namlulu bir yarı otomatikte karar kıldım. Uzi'ye benziyordu ama birkaç küçük farkı vardı.

Cadılar Bayramı'nda ortalık cehenneme dönmeden önce internette silahlar üzerine araştırma yapıyor, her yerde bağlantıları olan Barrons'tan benim için bir şeyler satın al-

masını istemeye hazırlanıyordum. Şimdi seçtiğim silah bir kişisel savunma silahıydı. Benim endamıma sahip bir kadın için kusursuzdu. Kullanması kolay, çok etkili ve yasadışı bir silahtı. Zor bir konumda bile ateşlenebilirdi. Mümkün olan her pozisyonda atış talimi yapmaya kararlıydım. Silahlar peri ırkını öldürmese de o lanet olasıcaları biraz yavaşlatacağına emindim.

Çantamı mühimmatla doldurdum, sonra botlarımın içine ve sandalyelerden birinin üzerine bırakılmış yeni siyah ceketin ceplerine de mermi koydum. Barrons'un benim için kıyafet seçmesi sinir bozucuydu ama aptallığın da lüzumu yoktu, cekete ihtiyacım vardı. Dublin'de kış mevsimi olduğundan emindim ve ekim sonunda bile hava bayağı soğuk olurdu.

Bodrumda mızrağımı ararken bir hayli vakit kaybettim. Barrons'u iyi tanıdığım için, mızrağı geri alma fırsatını kaçırmayacağını biliyordum. Mızrağı bulamayınca, hala kilisede olma ihtimalini de eledim. Barrons oraya bakmış olmalıydı. Demek ki mızrağımla çantam bir başkasındaydı. Kim olduğunu öğrenmeliydim.

İçinde protein çubukları olan sandıkları buldum ve yanıma biraz aldım. Dediğim gibi, Barrons her şeyi planlar.

Fakat bir şeyi planladığından emin değildim.

Güç Nesneleri detektörü -Güç Nesnelerinin izini sürmekte biraz daha kullanabilmek amacıyla akıl sağlığına kavuşturduğu alet, yani ben- burada daha fazla kalmayacaktı.

"Teşekkürler," dedim boş eve. "Bundan sonrasını kendim de hallederim."

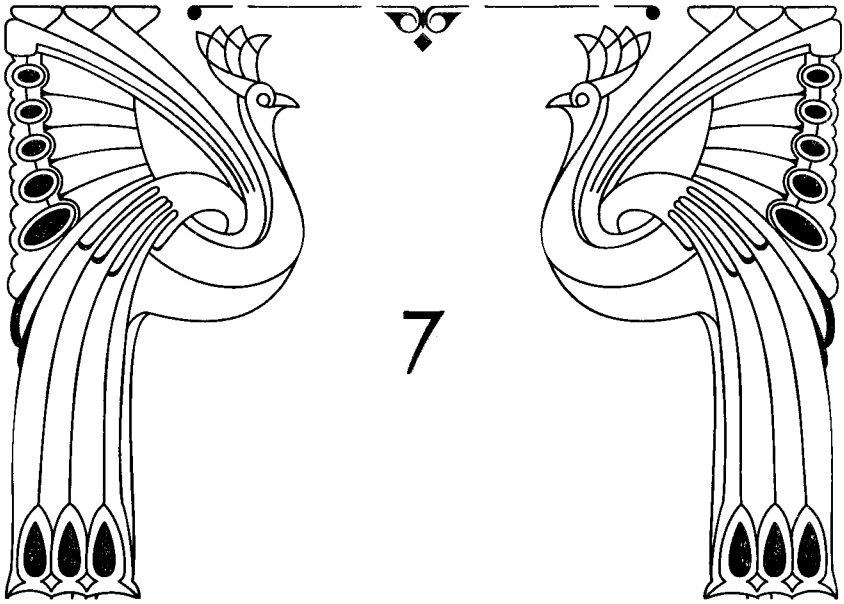
Barrons'u tanıdığım için, bitmek tükenmek bilmeyen seks maratonlarımızdan birinin ardından ben baygınken

kafatasımın arkasına ya da başka bir yerime izini bıraktığına da emindim. Beni öyle veya böyle bulacağını biliyordum. Kendisi öyle istemediği sürece bir kadın onu asla kaybedemezdi.

Üzerine tozlu örtüler serilmiş mobilyaların arasından geçip kapıyı açtım. Ev yüksekte bir yerdeydi ve mahalleye tepeden bakıyordu. *Sinsar Dubh*'u avlamak için Dublin'de çok dolaşmıştım ve şehrin her yerini biliyordum. Şehrin kuzeyinde bir yerdeydim. Ufukta gün doğuyordu ve güneşin ilk ışınları gri çatıları aydınlatmaya başlamıştı.

Gülümsedim.

Yeni bir günün başlangıcıydı.

7

Evi terk etmeyi denediğim anda koruma büyüleri tarafından çarpıldım.

"Ah!" Duvara çarpıp seken lastik bir top gibi havaya fırladım ve kendimi çimenlerin -ya da çimenlerden arta kalanın- üzerinde buldum. Karanlık Bölge'deydim. Kış yüzünden olamazdı, doğa en zor koşullarda bile çimenleri yeşertmeyi başarırdı. Gölgelerin işiydi. Onlar geride hiçbir şey bırakmazdı. Barrons beni buraya, Gölgeler mahalleyi ele geçirdikten sonra getirmiş olmalıydı. İyi bir silahı düşman topraklarında gizlemek akıllıcaydı. Hele de Barrons ile Gölgeler arasında birbirlerini rahatsız etmeyeceklerine dair örtük bir anlaşma olduğu düşünülürse.

MacHalo'mu çıkardım. Ortalık aydınlıktı ve hava kararana kadar miğfere ihtiyacım yoktu. Bu bölgeyi yakıp yıktıktan sonra Gölgeler muhtemelen daha verimli yerlere gitmişti. Miğferimi çantamın kayışına takıp kafamı kaşıdım. Koruma büyüleri az kalsın kafatasımı parçalayacaktı. Azıdişlerim acıyor, kafa derim bile sızlıyordu. Bunun olaca-

ğını tahmin etmemiştim. Gözlerimi kıstım. Adım atmaya çalıştığım kaldırımın üzerinde belli belirsiz gümüş rengi semboller gözüme ilişti. Koruma büyüleri sinsi şeylerdi, genelde fark etmek pek kolay olmazdı ve bu sabah her yeri ince bir buz tabakası kapladığından daha da zordu. Ama şimdi orada olduklarını bildiğim için Barrons'un çıkardığı zarif işin kendine has parıltısını fark edebiliyordum. Evin iki yanına doğru uzanıyor ve gözden kayboluyorlardı. Onun ne kadar dikkatli olduğunu bilmeme rağmen yine de evin etrafında dolaşıp bir boşluk aradım.

Bulamadım.

Koruma büyülerinin beni böylesine kuvvetle çarpması tuhaftı. Barrons dışarıdan bir şeylerin gelmesini engellemek istemiş olmalıydı. Niyeti benim dışarıya çıkmamı engellemek olamazdı. Yeniden buzlu kaldırımın üzerine, bu defa farklı bir yere bastım.

Yine havaya savruldum, dişlerim takırdadı, kulaklarım uğuldadı.

İnleyerek doğruldum. Sinirlenmiştim. Şimdi evi terk etmeye daha da kararlıydım.

"Beni de dışarıda tutuyor, MacKayla. Yoksa çok uzun zaman önce yanına gelirdim."

V'lane'nin sesi görüntüsünden önce geldi. Az önce boşluğa bakıyordum, bir an sonra V'lane'i karşımda gördüm. Bakışlarımı kaçırmadım. Benim yaşadıklarımı yaşayan birinin daha ürkek olması gerekirdi ama ben sıradan biri değildim.

V'lane bir Seelie'ydi, güya iyi adamlardandı. Tabii eğer herhangi bir periye iyi demek mümkünse. Yine de, benim evrim geçirerek ortak katların en küçüğüne dönüşmeme se-

bep olan ölümcül şehvet ustaları gibi öldürücü bir cazibeye sahipti. Bütün asil periler, karanlık veya aydınlık saraydan hangisine mensup olursa olsun, insanları seks ile *pri-ya*'ya dönüştürebilirlerdi. Koyu tenli ve ölümcül Unseelie kardeşleri gibi V'lane de doğal haliyle bir insanın bakamayacağı kadar güzeldi.

Karşılaştığımız ilk günden beri de ölümcül seks manyetik alanını benim üzerimde farklı derecelerde kullanıyordu. Gerçi Sinsar Dubh'un izini sürmek için benim ona yardım etmemi sağlamaya çalışırken istese beni "nazikçe" ikna etmeye çalışmaktan çok daha fazlasını yapabilirdi. Benim yanımda hangi formda olması gerektiğiyle ilgili sürekli tartışırdık. V'lane cinsel karizmasını çok fazla açardı ve ben de sürekli biraz kısmasını isterdim.

Kafamı kaldırdım ve Seelie prensinin o kusursuz yüzüne bakarken çarpılmaya hazırlandım.

Ama bir şey olmadı.

Karşımda duran adam peri cazibesini tamamen kapatmıştı. Karşılaştığımızdan beri ilk kez yüzüne doğrudan bakabiliyor, inanılmaz ve doğaüstü kusursuzluğunun keyfini çıkarabiliyordum. V'lane kot pantolonu, botları ve düğmelerinin yarısı açık keten gömleğinin içinde insan türünün sıradan bir erkeği gibi duruyordu. Soğuk havadan etkilenmiyor gibiydi; belki de soğuğun sebebiydi. Periler ruh hallerine göre ısıyı değiştirebilir. Altın rengi kaslı vücudu elle çizilmiş bir modelinki gibi kusursuzdu. Altın rengi uzun saçları bir düzine doğaüstü renkle ışıldıyordu. Kusursuz simetrik yüz hatları herhangi bir derginin kapağını süsleyebilirdi. Koruduğu tek peri özelliği, dipsiz bir kuyuyu andıran yanardöner gözleriydi. Görülmeye değer bir manza-

raydı: Kumral, seksi, başka bir dünyaya aitmiş gibi duran o parıltılı gözler... Ama ona bakarken içimden kıyafetlerimi parçalamak gelmiyordu. İçimde en ufak bir şehvet kırıntısı bile yoktu, dizlerimin bağı çözülmemişti.

Ve bunu ben istemeden yapmıştı.

Ona teşekkür edecek değildim. Irkının bana yaptıklarından sonra benim için en azından bu kadarını yapabilirdi.

Ben onu incelerken o da beni süzüyordu. Gözleri hafifçe kısıldı ve sonra hafifçe aralandı. Bu hareket bir insan için çok fazla şey ifade etmeyebilirdi ama bir perinin yüzünde şaşkınlık anlamına geliyordu. Sebebini merak ettim. Hayatta kaldığım için mi? Yaşama şansım o kadar mı azdı?

"Koruma büyülerini izliyordum ve eyleme geçtiklerini hissettim. Seni gördüğüme sevindim, Mac-Kayla."

"Kurtarmaya geldiğin için teşekkürler," dedim soğukça. "İhtiyacım olduğunda ortaya çıkman ne güzel. Ah, bir saniye..." Yüksek sesli bir kahkaha attım. "Şimdi hatırladım. Yardımıma gelmedin. Hatta kullanmaya çalıştığım anda ismin ezildi ve yanıp kül oldu." Eğer bana ismini vermemiş olsaydı o akşam o kadar cesur davranmazdım. Rehavete kapılmış, parmaklarımı şaklattığım anda bir Seelie prensinin yardımıma koşacağını düşünmüştüm. Öyle olmadığım halde kendimi yenilmez sanmıştım. Ve en çok ihtiyaç duyduğum anda bu adam beni yüzüstü bırakmıştı. Belki de V'lane'e hiç bel bağlamamam gerekirdi. O gece yanıma Dani'yi almalıydım. O beni kolayca güvenli bir yere götürebilirdi.

Ellerini çaresizce iki yana açtı, teslim olurcasına başını öne eğdi.

Burnumdan soludum. Yüce Seelie prensi önümde boyun mu eğiyor?

"Irkımdan olanların sana yaptıklarından sonra binlerce kez özür dilesem bile yetmez. Sana yaptıkları midemi bulandırıyor..." Sesi azalarak yok oldu. Başı biraz daha öne düştü. Kafasını kaldırmakta güçlük çekiyor gibiydi.

Tamamen insancıl bir hareketti.

Yine de ona güvenemedim.

"Pekala." Yerden kalktım ve yeni deri ceketimi silkeledim. "Cadılar Bayramı'nda beni yüzüstü bırakmanın sebebi nedir? Barrons kendisinin İskoçya'da sıkışıp kaldığını söyledi. Daha doğrusu karmaşık bir durum olduğunu söyledi. Senin için de mi karmaşıktı, V'lane?" Sahte bir tatlılıkla konuşurken silahımın kayışını arkaya doğru attım. Silah çantama çarptı. Silahlarımın ve mermilerimin rahatlatıcı ağırlığı hoşuma gitti.

Ses tonumu duyunca yüzünü buruşturdu. Şekerin içindeki arseniği fark etmişti. Ben *pri-ya* olarak seksle meşgulken V'lane de herhalde insani yüz ifadeleri repertuvarını genişletiyordu. Yine de bu ifade öncekilerden farklıydı. Bunları peri ırkından birinin yüzünde görmek şaşırtıcıydı. Yanardöner gözlerini gözlerime dikti. "Kesinlikle."

Başparmaklarımı kotumun beline soktum. "Devam et." Gülümsedim. Dilimin ucuna kazınmış bir peri ismi gibi gizemli ve kusurlu bir şeye tekrar güvenmemi sağlayacak hiçbir şey söyleyemezdi. Ama ne diyeceğini merak ediyordum.

"Benim ilk önceliğim Aoibheal, MacKayla. Bunu biliyorsun. O olmazsa hiçbir şeyin önemi yok. O olmazsa duvarlar yeniden inşa edilemez. Yaratılış Şarkısı'nın yeniden söylenmesi ümidimiz tamamen ona bağlı."

Periler anaerkildi ve Yaratılış Şarkısı'nı sadece Seelie Kraliçesi söyleyebilirdi. Şarkı hakkında pek fazla şey bilmiyordum. Sadece, yüz binlerce sene evvel inşa edilen Unseelie hapishanesinin duvarlarıyla aynı malzemeden olduğunu biliyordum. Yaklaşık altı bin sene önce, ırklar arasında Uzlaşma gerçekleşip de gezegen paylaşılırken Aoibheal eski duvarları genişleterek peri ve insan diyarlarını birbirinden ayırmıştı. Ne yazık ki bunun sonucunda hapishanenin duvarları zayıflamış, Yüce Lord Darroc da Cadılar Bayramı'nda engelleri yıkmıştı.

Aoibheal neden şarkısını söyleyip duvarları yeniden inşa etmiyordu peki?

Peri ırkı arasındaki tipik iç çatışmalar sırasında Unseelie Kralı, Seelie Kraliçesi'ni, bildiklerini bir sonraki kraliçeye aktaramadan öldürmüştü. Kraliyet ailesinin en son kraliçesi olan Aoibheal eski kraliçelerin gücüne sahip değildi, bu yüzden Yaratılış Şarkısı'nı nasıl söyleyeceği konusunda henüz bir fikri yoktu. Bunun için bana ihtiyaçları vardı. Ben sıra dışı Güç Nesneleri detektörüydüm. Şarkıyı yeniden yaratmak için gerekli son ipucunu, Unseelie Kralı'nın karanlık büyülerini içeren ölümcül kitap *Sinsar Dubh*'u bulabilecek tek kişiydim. Ölümlü cariyesi kendini öldürmeden önce Unseelie Kralı kitabı bulmaya çok yakındı, sonrasında peri ırkının karanlık yarısını yaratan deneylerine ara vermişti.

"Ve bunun için ihtiyacı olan Kitabı sadece ben bulabilirim," dedim soğuk bir ses tonuyla. "Bu durumda kimi harcamalı?"

Gözleri bir an kısıldı ve bana kaçamak bir bakış attı. Pembe Mac olsa bunu fark etmezdi ama artık değişmiştim.

Hemen sırtımı dikleştirdim ve koruma büyüsünün sınırında onunla burun buruna geldim. Uzanıp gırtlağını sıkabilsem sıkardım. "Tanrım, bunu gerçekten düşündün ve benim harcanabilir olduğuma karar verdin! Başımın belada olduğunu biliyordun ve bana yardım etmedin! Hayatta kalacağıma inandın! Yoksa *pri-ya*'ya dönüşürsem işinize daha çok yarayacağımı mı düşündün?"

Gözleri birden alevlendi. "Aynı anda iki yerde birden olamam! Seçim yapmak zorunda kaldım. Kraliçe o geceden sağ çıkamazdı. Hayatta kalması çok önemliydi."

"Seni orospu çocuğu! Benim için geldiklerini biliyordun."

"Bilmiyordum!"

"Yalancı!"

"Ne planladıklarını öğrendiğimde artık çok geçti, MacKayla! Güçlerime rağmen Darroc'un ne kadar tehlikeli birine dönüştüğünü anlayamadım. Bunu hiçbirimiz tahmin edemedik. Cadılar Bayramı'nda duvarın biraz zayıflayacağını düşünüyorduk ve daha fazla Unseelie'nin kaçabileceğini biliyorduk ama Darroc'un duvarı tamamen yıkacağını bilemezdik. Aklımıza gelmeyeni yapmakla kalmadı, insan sınırlarını yok ederken bütün peri büyülerini de engelledi. Hiçbirimiz form değiştiremedik. Hiçbirimiz doğuştan gelen güçlerimizi kullanamadık. Kraliçe Aoibheal'i gizleneceği yeni yere *insan*..." Kelimeyi tükürerek söyledi. "... ayakları üzerinde taşımak zorunda kaldım."

"Ben insan kıçım üzerinde yatarken senin *peri*..." Ben de kelimeyi tükürerek dile getirdim. "...arkadaşların beynimi beceriyor ve beni neredeyse öldürüyordu."

"Ama başaramadılar, MacKayla. Başarısız oldular. Bunu unutma. Sen çok özel birisin."

"Sonuç amacı meşru kılar, öyle mi? Böyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle değil mi?"

"Acı çektim." Dişlerimi sıktım. "Akla hayale gelmeyecek kadar korkunç şeyler yaşadım."

"Ama şimdi karşımdasın. Bir Seelie prensiyle sohbet ediyorsun. Bir insan için büyük bir başarı. Belki de olman gereken şeye dönüşüyorsun."

"Öldürmeyen şey güçlendirir, ha? Sence bundan bu dersi mi çıkarmalıyım?"

"Evet! Ve minnettar ol."

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" Yumruklarımı sıktım. "Minnettar olacağım gün senin öldüğün gün olacak."

Garip bir biçimde tepkisiz kaldı.

Onu sarstım ama yerinden kıpırdamadı.

Gözlerimi kırpıştırdım, sonra neler olduğunu anladım. Donup kalmıştı. Onu Sıfırlamıştım. Sıfırlamak Rowena'ya göre nadir görülen bir *sidhe*-kahin yeteneğiydi ve ben yaşayan son Sıfırlayıcı'ydım. Sadece tek bir dokunuşumla bir periyi dondurabilirdim. Bu gücümü istediğim gibi açıp kapatabiliyordum; tıpkı peri prenslerin ölümcül çekiciliklerini kontrol edebildikleri gibi. Aklımdan Sıfırlamak geçmemişti aslında ama görünüşe göre ırkına duyduğum nefret yüzünden gücüm harekete geçmişti. Zaten donduğu için yüzüne birkaç yumruk attım, öfkemi V'lane'den çıkardım.

Sonra *sidhe*-kahin özüme odaklandım ve rahatlamaya çalıştım.

Kusursuz çenesinde bir kas seğirdi. Ah, evet, insan yüz ifadeleri konusunda bir yeteneği olduğu kesindi. "Beni yumruklamana gerek yoktu."

Ah! Sıfırladığımda sadece donup kaldıklarını unutmuştum. Aman, her neyse. "Kendimi iyi hissetmemi sağladı."

"İyi iş çıkardın, MacKayla," dedi.

"Seni dondurduğum için mi? Daha önce de yaptım."

"Ondan bahsetmiyorum." Ellerime baktı.

Ben de ellerime baktım. Sonra bakışlarımı ayaklarıma indirdim.

Koruma büyüsünün sınırını geçtiğimi gördüm. Farkında bile olmadan diğer tarafa adım atmıştım. Sadece bunu yapmakla kalmamış bir Seelie prensinin gırtlağına yapışmış ve hiç tahrik olmamıştım. Hangi formda olursa olsun, cinsel ilişkiye girme arzusuna kapılmaksızın V'lane'e daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Önceki bir araya gelişlerimizde de cinsel cazibesini mümkün olduğunca kıstığını söyleyip dururdu.

V'lane'e yaslandım, vücudumu kusursuz peri bedenine bastırdım. Hemen eridi, kollarını belime doladı ve yüzünü saçlarıma gömdü. Sert ve hazırdı.

Ben bir şey hissetmiyordum.

Geri çekildim, kafamı kaldırdım. Yine gözleri bir anlığına kısıldı, sonra hafifçe aralandı. Şaşkınlık. Neden? Beni ilk gördüğünde neye şaşırmıştı? *Pri-ya*'lıktan sağ kurtulmama mı? Yoksa başka bir şeye mi? Ona inanılmaz gelen başka bir şeye?

Parmak uçlarımda yükseldim ve başını aşağıya çektim, dudaklarına bir öpücük kondurdum. Hemen tepki verdi ve yüz kırk bin senelik cinsel deneyimi devreye girdi. Ama öldürücü peri cinselliği değildi.

V'lane'i geri itip yüzüne baktım. Cinsel isteğinin dalga dalga yayıldığının farkındaydım ama benim için sıradan

bir erkeğinkinden farksızdı. Yine çenesinde bir kas seğirdi. Cazibesini kısmamış olması mümkün müydü? Bazı zehirlere maruz kalıp ölmeyince o zehirlere bağışıklık kazanıldığını duymuştum. Ben de artık peri zehrine mi bağışıktım? "Cazibeni kısma," diye emrettim.

"Kısmıyorum."

Sesi öfkeliydi. "Yalan söylüyorsun." Doğru olabilir miydi? Yaşadığım onca şeyden sonra peri cinsel çekimine bağışıklık mı kazanmıştım?

"Yalan söylemiyorum, MacKayla."

"Sana inanmıyorum." Yeniden aynı aptallığı yapıp gerçek olmayan bir şeye inanamaz, bunun bana karşı kullanılmasına izin veremezdim.

"Buna ben de inanamıyorum. Hiçbir insan pri-ya'ya dönüşüp kendine gelmedi. Sana yapılanlardan sonra kendine gelmene sevindim. Ama doğuştan gelen gücümü kullanarak cazibemle seni artık etkileyemeyecek olmak hoşuma gitmiyor. Onlar Unseelie'ydi, MacKayla, kötülerin en kötüsü, ırkımın en karanlık üyeleriydi. Ben Seelie'yim ve onlarla aramda büyük fark var. Bir gün bana güveneceğini, benim gibi biriyle birlikte olmanın zevkini tadacağını düşünüyordum. Acı çekmeden ve bedel ödemeden, MacKayla. Şimdi bunu asla yapamayacağız. Bu deneyimin ne kadar eşsiz olduğu hakkında hiçbir fikrin yok ve asla da bilemeyeceksin."

"Lanet olsun!" dedim. Oyun içinde oyun. Artık hayatım bundan ibaretti. Beklemediğim bir anda beni tuzağa düşürmek için bana oyun oynuyor olabilir miydi?

"Üç Unseelie prensin kısılmamış gücüne maruz kaldın. İçine girdiler. Sana neler yaptıklarını tahmin bile edemem."

"Dört," diye düzelttim. "Ve nereme girdiklerini hatırlatmana gerek yok. Her şeyin gayet farkındaydım."

Gözleri biraz daha kısıldı ve insan ateşiyle alevlendi. "Dört? Dört tane miydiler? Dördüncü kimdi? Barrons muydu? Söylesene!"

İrkildim. Bu hiç aklıma gelmemişti. Dördüncü Unseelie prensi kendini benden gizlemişti. Dördüncü de bir periydi? Yoksa değil miydi? Önceki akşam bir peri kadar güçlü olmak için gece boyunca Unseelie eti yemiştim ve *sidhe*-kahin yeteneklerim körelmişti. İtiraf etmem gerekirse dördüncünün peri olduğuna emin değildim. Sadece çok çekici olduğunu söyleyebilirdim.

Neden yüzünü benden gizlemişti? Tek gördüğüm, tenindeki bir dövmeydi.

Bir dövme.

"Barrons olamaz. O akşam İskoçya'daydı."

V'lane'in öfkesi havayı soğuttu. Sıcaklık o kadar düştü ki nefes aldığımda ciğerlerim acıdı. "Bütün gece orada değildi, MacKayla. Diyarlar arasındaki duvarları ayakta tutmak için gerekli Keltar ayini sabote edildi. Kraliçe ile sizin Keltar'ınız arasında yapılan Uzlaşma'dan beri kutsal ayinlerin yapıldığı taşlardan çember yıkıldı. Barrons o gece en son gece yarısı görüldü. Gün doğmadan Dublin'e geri dönmüş olabilir.

Of! O zaman neden hemen bana gelmemişti? Neden kafatasıma kazıdığı sembolün izini sürüp beni kurtarmamıştı? Aklıma gelmişken, beni manastırdaki hücreden kurtarmaya gelmesi ne kadar sürmüştü? İlk günlere ait anılarım çok bulanıktı. "Barrons asla Unseelie veya Yüce Lord'la takılmaz. Seni ne kadar sevmiyorlarsa onu da o kadar sevmiyorlar."

"Kesinlikle." V'lane'in ışıltılı gözleri benimle dalga geçer gibiydi.

"Sahi, bunun sebebi neydi, hafızamı tazeler misin lütfen?" dedim yine o asitli tatlılıkla. Bana bunu hiç söylememişti ve şimdi de söyleyeceğini sanmıyordum. Ama neler olduğunu öyle veya böyle öğrenecektim. Öyle veya böyle her şeyi öğrenecektim.

V'lane'in söylediklerini gözden geçirmeliydim. Güvenilmez ve anlaşılmaz dünyamda her şeyi tek tek gözden geçirmeliydim. Barrons'un sadece Gölgelerle bir anlaşması yoktu, aynı zamanda peri ırkının -insanlar tarafından asla görülmemiş- Unseelie yarısı hakkında da çok şey biliyordu. Bir insanın olabileceğinden çok daha yaşlıydı ve kısa süre önce onu, çalışma odasında tuttuğu bir Unseelie Gümüşü'nün içinden, kucağında ölü bir kadınla çıkarken görmüştüm.

Barrons'un beni önce pri-ya'ya dönüştürüp ardından geri getirmek için nasıl bir sebebi olabilirdi? Kahraman rolünü oynamak mı? Benim sadakatimi kazanmak için bir anda ortaya çıkıp günü kurtarmak mı? Kulağa hiç mantıklı gelmiyordu. Neden beni *pri-ya* olarak tutup kullanmamıştı? Hafızamı yerine getirmeye çalışmak yerine, beni yarı onarılmış bir zihne sahip ama işe yarar bir *pri-ya* olarak sonsuza dek kendine saklayabilirdi. İstediği her şeyi yapardım ve Barrons da istediği her şeyi alırdı. Her emrini yerine getiren kölesi olarak dünyanın öbür ucuna gidip kitabı bile arardım.

Barrons bunu yapmamıştı. Beni geri getirmiş, özgürleştirmişti.

"Barrons ne istiyor, MacKayla?" V'lane'in sesi oldukça yumuşaktı.

V'lane'in ve Dublin'e geldiğimden beri herkesin istediği şeyi: *Sinsar Dubh*. Fakat ona ne Barrons ne de ben dokunabilirdik. Ama ben izini sürebilirdim ve eğer doğru şekilde eğitilirsem Barrons benim kitabı elime alabileceğime de inanıyordu.

Dördüncünün Barrons olduğuna inanmıyordum. Bu hiç onun tarzı değildi. Ama belki de "doğru eğitim"den anladığı buydu. Barrons istediğini almak için ne kadar ileri giderdi? Sapına kadar bir paralı askerdi; sürekli beni zorluyor ve daha sert, daha güçlü yapmaya çalışıyordu. Yapmam gerekenleri yapmam için beni olmam gerekene dönüştürüyordu.

Artık perilerin ölümcül seks gücüne karşı bağışıklık kazanmıştım. Koruma büyülerinin içinden geçebiliyordum. Öylesine güçlenmiştim ki bu ancak beni ya öldürecek ya da güçlendirecek türden bir deneyim yaşamakla mümkün olabilirdi: Ya öl ya evrim geçir!

Bunu düşünmek bile benim için çok zordu. "Belki de dördüncü sendin, V'lane. Sen olmadığını nereden bileceğim ki?"

Tenim buz kesti, titredim. Kaldırımın kenarına minik buz parçaları saçıldı. "Ben Kraliçe'nin yanındaydım."

"Öyle diyorsun."

"Sana asla zarar vermem."

"Beni elde etmek için elinden geleni yapıyorsun."

"Sadece keyif veren bir sınıra kadar."

"Kime göre?"

Yüzü gerildi. "Irkımı anlamıyorsun. Seelie ile Unseelie diğerinin varlığına katlanamaz. Biz birbirimize göre değiliz. Şimdi yine savaşıyoruz. Çok öncesinde olduğu gibi."

"Öyle diyorsun."

"İçini nasıl rahatlatabilirim, MacKayla?"

"Bunu yapamazsın." Artık kimseye güvenemezdim. Kendimden başka kimseye bel bağlayamazdım. "Dördüncünün kim olduğunu bilmiyorum ama öğreneceğim. Öğrenince de..." Elimi silahıma attım ve yüzüme soğuk bir gülümseme yayıldı. Peri veya insan silahıyla intikamımı alacaktım.

"Ah, evet, değişmişsin." V'lane gözlerini kısıp beni inceledi. "Bu mümkün olabilir!?" diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordum. Bakışları hoşuma gitmemişti. Perilerin gözlerinde hayranlık görmek asla hayra alamet değildir.

"Bana dikkatlice bak. Sanırım bunu yapabilirsin." Sesindeki bu tını kıskançlıkla karışık saygı mı? Aniden parıldadı ve başka bir şeye dönüştü.

Bana gösterdiğine benzer bir şeyi o sabah kilisede de görmüştüm. Üç Unseelie prensi etrafımı kuşatıp şekilden şekle girmişti. Beynim gördüklerimi yorumlayamamıştı. O gün gördüklerimin, insanların algılayamayacağı kadar çok boyutu olan bir varlığın karmaşıklığı olduğunu düşünmüştüm.

Unseelie prenslerinin aksine V'lane şu anda sürekli form değiştirmiyordu. Statik bir form almıştı. En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. Değişmiyordu. Sabit veya değişken; peri ırkı her şeyi bunlarla ifade ederdi. Örneğin bir insan öldüğünde -ya da onların deyimiyle varlığı sona erdiğinde- bunu bir yaşam kaybı olarak değil sadece bir değişim olarak görüyorlardı. Soğuk kalpli piçler!

Gözlerim V'lane'i görüyor ama beynim yorumlayamıyordu. İnsan sadece ihtiyacı olan kelimeleri türetmişti ve

daha önce böyle bir şeyi hiçbir insan görmemişti. Enerji... Ama çok boyutlu? Boyutları algılamakta zorlanıyordum. Benim için sadece uzay, zaman ve mekanla ilgili okulda öğrendiğim bir şeyden ibarettiler. Zihnim gözlerimin önündekini yorumlamaya çalışırken... genişledi. Bu görüntüyü anlayabileceğim bir referansla eşleştirmeye çalışırken neredeyse ikiye yarılacaktı. Uygun bir kelime bulamadım ve ne kadar uğraşırsam o kadar başarısız oldum. Çaresizliğim gittikçe arttı, yine de anlamlı bir referans aramaya devam ettim ve çaresizliğim daha da büyüdü. Kendi kendini besleyen bir döngüydüm. *Savaşmayı bırak, tanımlamaya çalışma, sadece bak.*

Gerginliğim azaldı. Karşımda duran şeye baktım.

"Beni gerçek formumda görüyorsun. Ölümlüler bunu yapıp zihnini bir arada tutamaz. Zihinleri paramparça olur. İyi iş çıkardın, MacKayla. Buna değmedi mi? Bu güçleri elde etmek için o şeyleri yeniden yaşamayı kabul etmez miydin?"

Midem ağzıma geldi. Ruhumdan bir parça vererek mi? Aklından geçen bu muydu? Seçme şansım olsaydı Cadılar Bayramı'nda yaşadıklarımı yaşamayı seçeceğimi mi düşünüyordu? Dublin'in düşmesini, duvarların yıkılmasını, Unseelie'nin serbest kalmasını mı isterdim? Tecavüze uğrayıp önce Dani, sonra da Barrons tarafından kurtarılan bir hayvana dönüşmeyi seçer miydim? "Bunu asla seçmezdim!" Acı çeken sadece ben değildim. O geceden bu yana kaç kişi katledilmişti?

Şimdi yeniden insan formundaydı. "Gerçekten mi? Böyle bir güç için bile? Peri prenslere karşı bağışıklık kazandın. Cinsel cazibemizden etkilenmiyorsun. Zihnin par-

çalanmadan gerçek formuma bakabiliyorsun. Koruma büyülerinin içinden geçebiliyorsun. Başka neler yapabildiğini merak ediyorum. Nasıl bir yaratığa dönüştün kim bilir?"

"Ben bir yaratık değilim. Bir insanım ve bununla gurur duyuyorum."

"Ah, MacKayla, sadece bir geri zekalı senin şimdiki haline insan der." Ortadan kayboldu ama sesi hala yanımdaydı. "Mızrağın manastırda... Prenses." Kahkahasını duydum.

"Ben prenses değilim," diye bağırdım. Sonra kaşlarımı çattım. "Mızrağımın yerini nereden biliyorsun?"

"Barrons geliyor." Kelimelerini artık soğuk sabah esintisinden ayırt etmek neredeyse imkansızdı. Sıcak bir hava akımı soğuk rüzgarın içinden geçti ve gömleğimden içeri girip göğüslerimi okşadı.

Ceketimin yakasını kapattım ve düğmeleri iliklerdim. "Kıyafetlerimin içinden çık, V'lane! Sıcak hava olsan bile."

Yine kahkahasını duydum. "En zayıf anlarında senden faydalanan, hatta belki de seni buna dönüştürenle karşılaşmak istemiyorsan güneybatıya git MacKayla, hemen."

Aklıma önceki akşam yaşadıklarımız geldi: Ben çırılçıplaktım, Barrons'un yüzünü okşuyordum.
Koşarak uzaklaştım.

Belli bazı tarihler kafamın içine kalıcı olarak kazılıdır.

5 Temmuz: Alina'nın beni cep telefonumdan arayıp o ümitsiz mesajı bıraktığı gün. Ben mesajı haftalar sonra dinledim, Alina ise beni aradıktan birkaç saat sonra öldürüldü.

4 Ağustos: İlk kez bir Karanlık Bölge'ye girişim ve kendimi Barrons'un Kitapları ve Baloncukları'nda buluşum.

22 Ağustos: Sinsar Dubh ile ilk karşılaşmam. Neredeyse kafatasımı parçalayan bir deneyimdi.

3 Ekim: Beni hayata geri döndürmek için Barrons'un beni Unseelie ile beslemesi, karanlık peri gücünün zehirli etkilerini deneyimlemem.

31 Ekim: Eh, başka söze lüzum yok. Deliliğin sınırında birkaç aydı.

Bugünün tarihi hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden tarihi hafızama kazımam mümkün değildi ama bugüne dair en ufak bir detayı bile unutmayacağımı biliyordum.

Dublin'in tamamı Gölgeler tarafından ele geçirilmiş, her yer harap olmuştu. Şehirde benden başka canlı kaldıysa bile çok derinlerde bir yerde gizleniyor olmalıydı.

Saatler boyunca ürkütücü bir sessizliğin hakim olduğu sokaklarda yürüdüm. Geriye ne bir çimen ne bir çalı ne bir ağaç kalmıştı. Buralarda oyalanmamam gerektiğini biliyordum. Özellikle de Barrons yakınlardaysa. Fakat bunu görmem gerekiyordu bir şekilde.

Şehrin görüntülerine dair zihnimde kazıdığım resimleri birer tuğla gibi kullanıp kararlılıktan bir duvar ördüm: İnsanlığa yapılan bu saldırının intikamını alacaktım.

Geriye kalan gazetelerin hepsi 31 Ekim'e aitti. O gün Dublin'in son günüydü. Şehir o gece düşmüş ve bir daha kendine gelememişti.

Dükkanların vitrinleri parçalanmış, camları kırılmıştı. Her yerde cam parçaları, terk edilmiş arabalar vardı. Araçların bir kısmı devrilmiş, bir kısmı yanmıştı.

En kötüsü, sokaklarda rüzgarla savrulan kurumuş şeylerdi... Bir süre sonra saymayı bıraktım; bunlar insana ait parçalardı. Gölgelerin sindiremediği organlarımız.

Ağlamam gerekirdi ama gözpınarlarımda gözyaşı kalmamıştı. Sahafın uzağından geçtim. Yok edildiğini görmeye dayanamazdım. Aklımda sondan bir önceki halinin resmini taşıyacaktım, Cadılar Bayramı öğleden sonrasındaki halini: Her şey yerli yerindeydi, geri dönmemi bekliyordu. Kapıyı aç, zarfları yerden al, insanların karıştırdığı dergileri düzelt, ateşi yak, eline bir kitap alıp koltuğuna otur ve günün ilk müşterisini bekle.

Yanından geçtiğim bütün sokak lambaları parçalanmış, bazıları direkleriyle birlikte yerinden sökülüp sağa sola fırlatılmıştı. Gölgelerin fiziksel bir formu yoktu, bu yüzden bu yıkım Unseelie'nin eseri olmalıydı. Elektrik şebekesini ayağa kaldırmayı başarsak bile artık sokakları aydınlatacak lambalar yoktu.

Üzerine basıp da ayaklarımın altında ezildiğini duyduğumda yüzümü buruşturduğum et parçalarının yanı sıra her yerde giysiler, cep telefonları, mücevherler, takma dişler, takma uzuvlar ve cüzdanlar vardı. Her biri benim için birer anıtmezardı.

Yine de eğilip birkaçını almadan edemedim.

Soğuk gün ışığında aydınlanan açık bir çakı dikkatimi çekti. Sanırım sahibi onu yok etmeye gelen Gölge'yi bıçaklamaya çalışmıştı. Metal kurukafalardan bir kolye ve siyah deri cekete bakıp "Bunun hakkını vereceğim," dedim. "Söz veriyorum." Bıçağı kapattım ve botumun içine soktum.

Bir sonraki ödülüm, sokakta yuvarlanırken bulduğum bir parça Unseelie etiydi. Nereden ve nasıl geldiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu ama işe yarayabilirdi. Peri eti yemek sıradan insanların peri ırkını ve görünmez olan Gölgeleri görmesini sağlamanın yanı sıra süper bir güç kazandırır ve

duyuları aşırı hassaslaştırırdı. Karanlık ilimleri kullanabilme ve mucizevi iyileşme yetenekleri kazanmak da cabasıydı.

Yeni çakımı kullanarak eti kestim, bir eczaneye girip bebek maması kavanozlarından birini temizledim ve et parçalarını içine koydum. İhtiyacım olduğunda Unseelie suşim hazırdı. Tabii ki bunu kullanmam için kendimi gerçekten çok zor bir durumda bulmam gerekiyordu. A) Gittikçe büyüyen ve güçlenen *sidhe*-kahin yeteneklerimi kaybetmek istemiyordum. B) Yeniden kendi mızrağıma karşı savunmasız olmak gibi bir niyetim yoktu ve günün sonunda mızrağımı geri almak istiyordum. C) Unseelie'nin herhangi bir parçasını bir daha ağzıma almaya çok da hevesli değildim. İstem dışı olarak yeterince şeyi ağzıma almıştım.

Ürperdim. Asıl ilginç olan, Unseelie eti yemeye dair şiddetlenen bağımlılığımın azalmış olmasıydı. Kavanoza ve içinde kıvranan parçalara tiksinerek baktım.

Yine de silah olarak kullanılabilecek her şeye bir gün ihtiyacım olabilirdi.

Bir süre sonra, hafiften çizilmiş bir Range Rover Sport buldum. Üzerindeki et parçalarını temizledim, kemeri açarken koltuğun üzerinde duran parçaya çok fazla bakmamaya çalıştım ve direksiyona geçtim. Yanımdaki yapraksız meşe ağacının dibinde pembe tüylü bir oyuncak ayı ve üzerinde "Babamı Çok Seviyorum" yazan bir tişört duruyordu.

Manastıra doğru yola çıktım ama yol terk edilmiş araçlarla dolu olduğundan çoğunlukla banketten gitmek zorunda kaldım. Arabayı sürerken birkaç protein çubuğunu mideme indirdim, benzin istasyonlarında ve mağazalarda durup Rover'ın arkasını yiyecek, su ve pillerle doldurdum. Durduğum yerlerden birinde içine benzin pompalanmış

üç bidon bulunca karmaşık duygulara kapıldım. Bidonlara ihtiyacım vardı ve doldurana minnettardım. Fakat bidonların yanında duran işçi pantolonunu, kalça protezini, İrlanda balıkçı kazağıyla botları görmemek mümkün değildi. Bir baba, ailesinin jeneratörü için gece yarısı benzin almaya mı gelmişti? Aile hala bir yerlerde karanlığın içinde çaresizce babayı mı bekliyordu?

Şehri terk ettikten yarım saat sonra en garip şeyi gördüm. Uzaktan, çok büyük ve çok alçaktan uçan garip bir uçak olduğunu düşündüm. Fakat yaklaşınca bir Unseelie avcısı olduğunu anladım. Hiç bilmediğim türden bir periyle dövüşüyordu. Devasa kanatlarını çırpıyor, pençeleri ve dişleriyle birbirlerini yaralamaya çalışıyorlardı.

Unseelie kendi arasında mı savaşıyordu, yoksa bir Unseelie ile dövüşen bir Seelie miydi bu? Avcılar çok uzun zaman önce olduğu gibi bir kez daha peri kanunlarının koruyucusu mu olmuştu?

Bilmiyordum ve umurumda da değildi. Radarlarına girmeden geçip gitmek istiyordum sadece. Avcılar *sidhe*-kahinleri avlardı. Kokum beni ele verir miydi acaba? Geri dönmek için çok geçti, ilerlemem gerekiyordu. Nefesimi tuttum ve aklıma gelen bütün tanrılara, perilerin aşağıya bakmayacak kadar meşgul olması için dua ettim.

Pagan tanrılardan biri beni duymuş olmalıydı çünkü olaysız bir biçimde altlarından geçtim. Bir süre sonra dikiz aynasından savaşı gördüm. Ciğerlerimi havayla doldurdum ve ellerimin titrediğini unutmaya çalıştım. "Mızrağım için bir krallığı bile veririm," diye mırıldandım.

Manastıra otuz dakika kala başka bir sürprizle karşılaştım. Toprak yerini donmuş çimenlere bıraktı.

Sebebini bilmiyordum ama Gölgeler burada durmuştu.

Belki de gece karanlığında ancak buraya kadar gelmişlerdi ve şimdi kuytu bir köşede veya devrilmiş bir ağacın gölgesinde saklanıyorlardı. Sabırsızca yeniden gece olmasını ve manastıra doğru yollarına devam etmeyi bekliyor olabilirlerdi. Belki de bu bölgedeki toprağın tadı güzel değildi, üzerinde *sidhe*-kahinler yaşadığı için fazla tuzluydu. Belki de Rowena ve kahinleri, Gölgeleri durdurmak için bir şey yapmıştı. Kim bilir? Ama topraktan başka bir şey gördüğüm için mutluydum.

Bir sonraki sürpriz o kadar aniydi ki tepki vermeye bile zamanım olmadı.

Birkaç saniye önce iki şeritli bir yolun kenarından ilerliyordum, birkaç saniye sonra ise...

Tropik bir yağmur ormanındaydım. Dahası, bir bataklığın camsı ve karanlık yüzeyinde ilerliyor, arkamda köpükler bırakıyordum. Neler olduğunu veya daha önemlisi neden batmadığımı bilmiyordum. Arabaları iyi bilirdim. Her türünü. Arabalar benim tutkumdu. Range Rover Sport yaklaşık 2500 kilogram ağırlığındaydı. Bir taş gibi dibe batmam gerekirdi. Pencereden dışarıya baktım. Ürkütücü bir rengi olan yüzeyin altında sudan başka bir şey yoktu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Az önce ne olmuştu? Etrafımı dev ağaçlar kuşatıyor, gövdelerden ahtapotlarla çiftleşmiş parlak orkidelere benzeyen bir şeyler fırlıyordu. Ağaçların arasında benim Rover'ım büyüklüğünde kuşlar geziniyordu, derimsi kanatları arkalarında katlanmıştı. Gagalarını suya sokup çıkarıyor, başlarını geriye atıyor ve yutkunuyorlardı. Çok büyük ve çok keskin gagaları vardı.

Gözlerime inanamayarak "V'lane?" diye mırıldandım. Ama V'lane gibi kokmuyordu. V'lane beni görünce "baştan çıkarıcı" bir görüntüye bürünürdü, "rahatsız edici" veya "ölümcül" bir havası olmazdı. V'lane söz konusu olduğunda bunlar da akla geliyor olsa bile.

Etrafımdaki ani değişime mantıklı bir açıklama getirmem mümkün değildi.

Tepemden bir sinekkuşu geçti. Küçük bir fil büyüklüğündeydi. Uzun ve sivri gagası da boyutuyla uyumluydu. Benim dünyamda, her ne kadar fazla insan bilmese de, bunlar şekerli suyu çok severdi ama etoburdu. Verdiğimiz şekerli suyu sırf et peşine düşerken enerjilerini yenilemek için alırlardı.

Ben devam ettim.

Gaza bastım, balçığın üzerinde ilerlemeye devam ettim. Ağaçların, kuşların ve sarmaşıkların yanından geçtim. Beni takip eden olup olmadığını anlamak için dönüp arkama bakmadım. Sadece arabayı sürmeye devam ettim.

Kısa süre sonra yeniden İrlanda'daydım ve bir ağaca çarpmak üzereydim.

Frene bastım, ölü çimenlerin üzerinde kaydım ve gövdeye yakın bir mesafede durdum. Bir süre nefes nefese koltuğumda oturdum.

Gökyüzünde savaşan o korkunç perileri gördükten sonra her şeye hazırlıklı olduğumu düşünmüştüm ama yanılmışım.

Arabadan indim, Range Rover'ın arkasına geçtim ve geldiğim yöne baktım.

Nasıl göreceğimi anlamak yirmi saniyemi aldı.

Gözlerimi kısarak baktım. Peri gerçekliğinden bir parça gördüm. Neredeyse gizlenmeye, beni pusuya düşürmeye

çalıştığını düşünecektim; bizim gerçekliğimizle öylesine iç içe geçmişti.

İnsanların bildiği hava şeffaf cama benzer, oysa peri ırkının havası biraz daha yoğun, hafif dalgalı ve renklidir.

Azizler Gecesi akşamını hatırladım. Çan kulesinin tepesinden duvarları olmayan bir uzayda birbirine galip gelmeye çalışan peri ve insan diyarlarını seyretmiştim.

Görünüşe göre bu savaşlardan birkaçını kaybetmiştik.

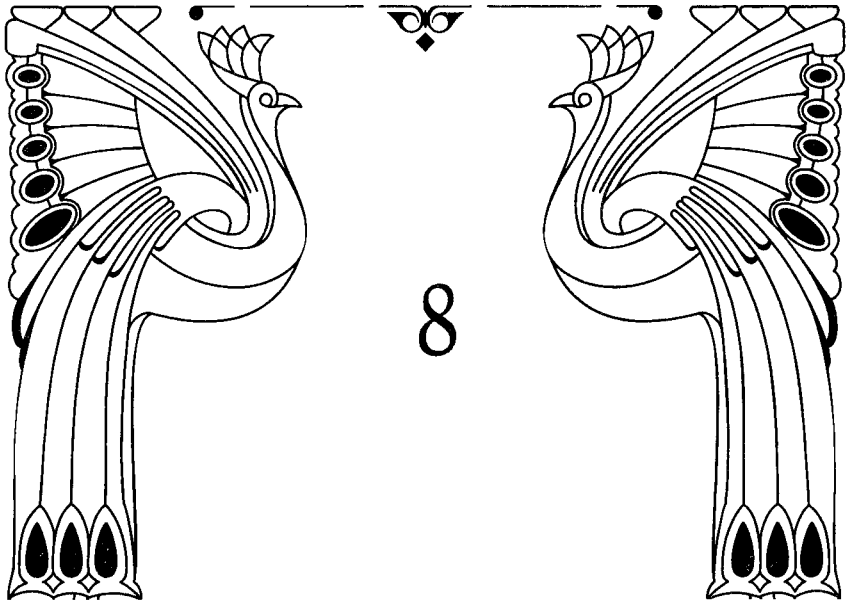
Çok öfkelendim. Dikkat etmem gereken bir tehlike daha vardı. Karanlık Bölge yeterince kötüydü. Şimdi bir de BPÇ'ler, yani Boyutlararası Peri Çukurları yollarda kol geziyordu. Bunlar başlangıçta zararsız görünse de dikkatsiz sürücülerin lastiklerini patlatıp akslarını kırabilir, insanları alternatif fizik kuralları olan saldırgan yaşam formlarıyla dolu bir diyarda kapana kıstırabilirdi.

Rover'ıma bindim ve kapıyı kapattım. Arabayı sürmeye devam ettim ama bu sefer araziye daha fazla dikkat ediyordum.

Bu gün benim için başka ne gibi sürprizler barındırıyordu?

Karşılaştığım şokları düşündüm: Barrons'un bana... beni gerçeğe geri döndürmek için yaptıkları, koruma büyülerinin ve peri prenslerin öldürücü cazibesinin bana işlemediğini fark etmem, Gölgelerin İrlanda'nın yarısından fazlasını ele geçirdiğini öğrenmem, gökyüzünde dövüşen periler ve şimdi de BPÇ'ler.

Hayatımın en büyük şokunu yaşamak üzere olduğumu henüz bilmiyordum.

8

Manastıra otuz kilometre kala son molamı verdim, dışarıya çıkıp yeni silahımla oynadım, doldurma ve ateş etme için yine alıştırma yaptım.

Ya bu şeyi yere düşürür ve kendi kafamı patlatırsam korkusunu üzerimden atmam düşündüğümden daha kısa sürdü.

Bu silahı elimde tutmak güzeldi, sağlam ve rahatlatıcıydı, elime aldığım diğer silahlar gibiydi. Sanırım silahlara olan ilgim *sidhe*-kahin DNA'ma kazınmıştı. Biz korumak, dövüşmek için doğmuştuk. Kan bunu biliyordu. Bence soylarımız uzun zamandır değiştiriliyordu. Yüzlerce, belki de binlerce yıldır.

Manastıra doğru yoluma devam ettim ve birkaç koruma kalkanını geçtim. Rowena görünüşe göre sürüsüne koruyucu rünler çizdirip duruyordu. İsyan etmemeleri için onları başka nelerle meşgul ediyordu acaba? Bence yıllar önce isyan etmiş olmaları gerekirdi. Bu savaşın sebebi olan karanlık kitabı kaybetmelerinden önce mesela.

Çünkü o kitabın kaybolması için biri nöbette uyumuş olmalıydı.

Ah, evet, çok da yüce olmayan hanımefendiyle görülecek bir hesabım vardı.

Rover'ımı manastırın taş kalesinin önüne park ettim, aşağıya indim ve aracı kilitledim. İçindekiler benim erzakımdı ve kimse alamazdı. Ardından kapıya doğru yürüdüm. Çantamı ve MacHalo'mu arabada bırakmıştım ama silahım yanımdaydı. Bizim kocakarıyı girişte, kollarını göğsünde birleştirmiş ve gözlüğü burnunun tepesinde, beni beklerken bulmayı umuyordum. Keskin mavi gözlerinde vahşi bir zeka parıltısı ve yanında bir grup *sidhe*-kahinle birlikte içeri girmeme engel olmasına şaşırmazdım. Aramız hiçbir zaman iyi değildi ve aramızdaki ilişkinin -tabii eğer buna ilişki demek mümkünse- şimdi eskisinden bile kötü olduğu kesindi.

Açık konuşmak gerekirse umurumda değildi.

Kapı kilitliydi. Favori yeni oyuncağımla kilide birkaç mermi sıktım ve kapıyı tekmeleyerek açtım.

Giriş salonu boştu. Kimse beni beklemiyor olabilir miydi? Bütün koruma büyülerinin içinden geçip hepsini tetiklemiştim. Kaşlarımı çattım. Yoksa tetiklememiş miydim?

Koruma büyülerinin içinden geçebiliyorsam belki de büyüleri tetiklemiyordum. İşte bu gerçekten işe yarardı. Ama birkaç tane de mermi sıkmıştım. Bunu duyunca harekete geçmeleri gerekirdi en azından.

Saldırı yoktan var oldu ve tuğla bir duvar gibi çarptı. Aynı gün içerisinde üçüncü kez kendimi kıçımın üstünde buldum. Bir şey silahımı çekiştirdi ve profesyonel bir boksör gibi beni yumrukladı.

Sonra gözümün önünde bir yüz belirdi. Nefesimi tuttum. Vurmayı bıraktı. Beni öyle sertçe kucakladı ki bir an omurgamın kırılacağını sandım.

"Mac!" diye bağırdı Dani. "Geri döndün!"

Bir kahkaha attım ve rahatladım. Bu kızı seviyordum. "Sana tam bir baş belası olduğunu söylemiş miydim, Dani?"

Üzerimden kalktı ve tepeme dikildi. "Hayır. Hiçbir zaman. Söylesen hatırlardım. Ama istiyorsan söyleyebilirsin. Ve istediğin herkese de söyleyebilirsin. Hiç umurumda değil." Kedi gözleri parlıyordu.

"Sen tam bir baş belasısın, Dani." Ayağa kalktım ve silahımı kılıfına soktum. Bir süre dikilip birbirimize baktık. Birbirimizi gördüğümüz için mutluyduk.

Sonra aynı anda konuşmaya başladık.

"Sen iyi misin, Mac?"

"Sana ne oldu, Dani?"

"Önce sen." Takdir edercesine beni süzdü. "Tanrım, harika görünüyorsun. Ceketini sevdim. Nerelerdeydin? Ağırlık mı çalışıyordun?"

Yüzüm kızardı. Sonra gözlerimi devirdim. Otomatik bir silah taşımama rağmen yüzüm mü kızarıyordu? Buna bir son vermem lazımdı.

"Ahbap!" dedi. "Barrons ile mi? Bunca zamandır seks mi yapıyordun? Seni seks diyarından böyle mi geri getirdi? Sen geri dönmeyince çok endişelendim. Sanırım buna gerek yokmuş. Seni hiçbir yerde bulamadım. Seni nereye götürdü? Ro'nun radarından ne zaman çıksam Dublin'in dört bir yanında seni aradım. Gerçi bunu yapacak çok fazla vaktim olmadı ya." Sonra yüzü hemen aydınlandı. "Bana her şeyi anlatmalısın! Her şeyi!"

Yüzümü ekşittim. "Bu 'ahbap' lafı da nereden çıktı?" diye sordum.

Bana baktı. "Senin gibi konuşmuyor muyum? Bir sürü Amerikan filmi izledim. Pratik yapıyordum."

"Her kelimen bir küfürken seni daha çok seviyordum. Ve sana bir şey anlatmayacağım. En azından bugün olmaz. Şimdi tek bilmen gereken, ben iyiyim ve geri döndüm."

"Barrons ile seks yaptın ve bana bir şey anlatmayacak mısın?" Duyduklarına inanamıyor gibiydi. "Hiçbir şey mi? Hiçbir detayı anlatmayacak mısın?"

Ah, Tanrım. On üç yaşındaydı. Dani ile ne yapacaktım? "Hiçbir şey. Asla."

"Çok kötüsün."

Bir kahkaha attım. "Ben de seni seviyorum, Dani."

Sırıttı. "Seni kurtardım."

"Evet, sana borçluyum."

"Borcunu seksten bahsederek ödeyebilirsin."

"Eğer bir sürü film izlediysen seks hakkında bir sürü şey biliyor olmalısın."

"Ben... daha çok... onun hakkında bir şeyler duymak istiyorum."

Sert bir bakış attım. Şimdi haylaz bir kız gibi görünmüyordu, daha ziyade büyülenmiş gibiydi. Dani -sert ve punk Dani- dizlerinin bağı çözülmüş gibi duruyordu. Çok şaşkındım. "Şimdi de Barrons'a mı aşıksın? V'lane'e deli olduğunu sanıyordum."

"Onu da seviyorum. Ama Barrons geldi ve seni buradan aldı. Ahbap, sana nasıl baktığını görmeliydin!"

"Ben ahbap değilim, bundan vazgeç." Sormadan duramadım. "Bana nasıl bakıyordu?"

"Sanki doğum günüymüş ve sen de doğum günü pastasıymışsın gibi."

En azından bu seferkini tavana çarpmamıştı. Görünüşe göre bu sefer pastasını afiyetle yemişti.

Yüzümü buruşturdum. Bu metafor pek hoş değildi. Barrons'u düşünmek benim için hala karmaşıktı ve şimdi bununla uğraşamayacaktım. Dani'ye manastırda geçirdiğim günleri daha sonra da sorabilirdim. "Sıra bende. Sana ne oldu?" Kızıl saçlı kızın her yerinde yaralar vardı. Özellikle de kolları çok kötüydü. İki parmağı kırılmış olmalıydı. Bir gözü şişmiş ve morarmıştı, dudağı patlaktı ve iki yanağında da sarımsı-mor izler göze çarpıyordu.

Tedirgin bir şekilde etrafına bakındı.

Anında irkildim. "Ne? Biri mi geliyor?"

"Buralarda artık ne zaman ne olacağı belli olmuyor," diye mırıldandı ve yine etrafına bakındı. Koridor boş olmasına rağmen sesini alçalttı. "Yasak Kütüphane'ye girmeye çalışıyordum. Pek başarılı olamadım."

"Ne yapıyordun? Yüksek hızda kapılara mı çarptın?"

Omuz silkti. "Onun gibi bir şey. Genelde düştüm diyelim. Önemli bir şey değil."

"Benim için önemli. Görünüşe göre süper hızlı iyileşme gücüne sahip değilsin. Kendine daha fazla dikkat et, tamam mı?"

Bana şaşkın bir bakış attı. "Tamam, Mac."

Manastırda herkes onu yalnız bıraktığı için mi endişelenmeme bu kadar şaşırmıştı? "Çok ciddiyim. Gerekmedikçe bir yerlere çarpmaktan vazgeç."

"Seni duyuyorum ve sana itaat ediyorum, Big Mac." Sırıttı.

Big Mac. Kalbime inen bir yumruk gibiydi. Alina bana Bebek Mac derdi. Bazen de Küçük. Ben ona Big Mac derdim. Kendi aramızda kullandığımız bir şakaydı. "Bana neden öyle dedin?"

"Filmler. Amerikan filmleri. MacDonald's. Bilirsin."

"Sen bana Big Mac deme, ben de sana... Danielle demeyeyim." Tahminim doğru çıktı, yüzünü ekşitmesinden anladım. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Mızrağım nerede?"

Yine irkildi ve etrafına baktı, sesini biraz daha alçalttı. "Bilmiyorum," dedi. "Ama o gün kiliseden mızrağını aldık. Kat buraya getirdi. O günden beri görmedim. Ben bizden birine vereceğini düşünüyordum ama vermedi."

Dudaklarımı kıstım. Bunun sebebini biliyordum. Mızrak Rowena'daydı.

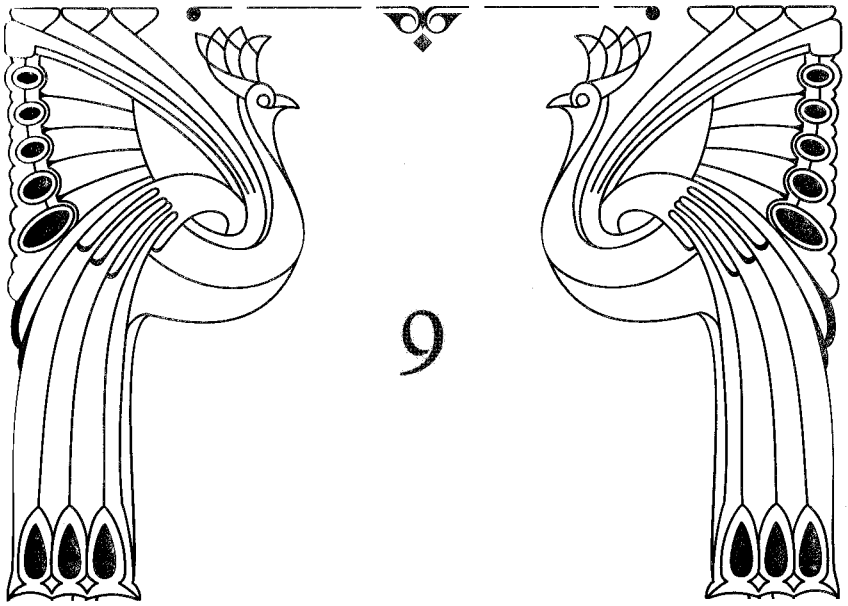
"Ben de aynı şeyi düşündüm," dedi Dani. Ona baktım. "Evet, ne düşündüğünü biliyorum. Biz seninle aynıyız. Her şeyi olduğu gibi görüyoruz, görmemizi istedikleri veya görmeyi arzuladığımız gibi değil."

"Yaşlı cadı nerede?"

Bana komik bir bakış attı. "Şu anda mı?"

Başımla onayladım.

"Tam arkanda."

9

Arkama döndüm, silahımı hızla elime aldım.

Ve işte karşımdaydı: Günün en büyük şoku. Genişleyen Karanlık Bölgeler, gökyüzünde savaşan periler ve Boyutlararası Peri Çukurlarından bile daha şaşırtıcıydı.

Rowena karşımda duruyordu, üzerinde Yüce Rahibe cüppesi vardı. Bu cüppe, perileri avlamak ve öldürmek için kurulmuş bir düzene aitti ama Rowena şu anda bir periyle kol kolaydı. Kadını arkama ışınlayan da o periydi.

Dani'nin tedirgin bir biçimde etrafına bakınıp durmasının sebebi buydu demek.

V'lane'in mızrağımın manastırda olduğunu bilmesinde de şaşılacak bir şey yoktu.

Çünkü kendisi de manastırdaydı.

Ve Rowena'yla çok samimiydi. O kadar ki kadını oraya buraya ışınlıyordu.

Silahımı indirdim ve V'lane'e sert bir bakış attım. "Bu bir şaka mı? Sence bu komik mi? Madem buraya geliyordun, neden beni buraya ışınlamadın?"

Rowena'nın burnu ancak yerde sırtüstü yatıyor olsaydı bu kadar havaya dikilmiş olabilirdi. "Ne mızrak ne de bu peri prens artık sana ait. Senin göremediğin ışığı gördü. Şimdi sadece bir tanesine değil, bütün *sidhe*-kahinlere yardım ediyor."

Oh, gerçekten mi? Bunu göreceğiz. Mızrak ve prens. "Ben V'lane'le konuşuyorum, yaşlı cadı, seninle değil."

"Sana cevap vermiyor."

"Gerçekten mi?" Bir kahkaha attım. "*Sana* mı cevap veriyor?" Ancak bir geri zekalı, peri prenslerin birine cevap vereceğini düşünür.

"Benim için mi kavga ediyorsun, MacKayla? Bu çok... çekici." V'lane altın sarısı kafasını geriye attı. "İnsanlarda bunu daha önce de görmüştüm. Buna kıskançlık diyorlar."

"Gerçekten böyle olduğunu düşünüyorsan insan duygularını yorumlamakta çok beceriksizsin. Buna kıskançlık denmez. Buna karşındakini sinir etmek denir."

"Sahipleniyorsun."

"Kıçımı ye."

"Son gördüğümden beri bayağı şekillenmiş."

"Sıkı çalışmış," dedi Dani sırıtarak.

"Vücuduma bakmak sana düşmez."

"Ama Barrons bakabilir öyle mi?" Odanın sıcaklığı birden düştü.

Nefesim ağzımdan buharlaşarak çıktı. "Burada Barrons'tan bahsetmiyoruz." Hiçbir zaman Barrons hakkında konuşmayacaktık.

"Benim Barrons hakkında konuşmaya bir itirazım olmaz," dedi Dani.

"Sen seçimini yaptın," dedi V'lane bana buz gibi bir sesle.

"Ben bir seçim yapmadım. Aklım başımda değildi. Tüm bunların sebebi bu mu, V'lane? Barrons mu? İşte kıskançlık bu. Buna sahiplenme denir."

"Kesinlikle," diye onayladı Dani.

"Kesin sesinizi!" diye kükredi Rowena. "Bu kadar yeter! Mary aşkına, dünya etrafınızda paramparça olurken siz burada durmuş çocuklar gibi didişiyorsunuz." Parmağıyla beni işaret etti. "Sen bir *sidhe*-kahinisin ve..." V'lane'in koluna parmağını bastırdı; V'lane kadının bunu yaptığına inanamamış gibi baktı. "...sen de bir peri prensisin!" Dani'ye öfkeli bir bakış attı. "Sana gelince... Beni konuşturma. Kendini nasıl yaraladığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben Yüce Rahibe'yim, bir geri zekalı değilim. Hepiniz hemen şimdi buna bir son vereceksiniz!"

"Sen kes sesini, kocakarı," diye cevap verdim. "Paşa gönlüm öyle istiyorsa, dünya paramparça olurken bile didişebilirim. Dünyaya senden daha fazla iyilik yaptım ve kesinlikle ona senden daha az zararım dokundu. En başında *Sinsar Dubh*'u kim kaybetti?"

"Burnunu anlayamayacağın şeylere sokma, kızım!"

"O zaman anlamama yardımcı ol. Seni dinliyorum. Kitabı nerede tutuyordun?" En çok bilmek istediğim şey buydu. *Sinsar Dubh*'a dokunmak ve saklamak onun gücünü kontrol etmenin sırrıydı. "Ne oldu? Onu nasıl kaybettin?"

"Sen bana hesap verirsin, *sidhe*-kahin. Ben sana vermem, unutma."

"Bu senin çarpık fantezin mi?"

"Benim manastırımda benim kurallarım geçerlidir. Etrafına dikkatle bakmanın zamanı gelmiş olabilir." Bu bir tehditti.

Bakmama gerek yoktu. Biz tartışırken diğer *sidhe*-kahinlerin yanımıza geldiğinin farkındaydım. Koridor çok büyüktü ve mırıldanmalardan anladığım kadarıyla yüzlercesi arkamdaydı. "Duvarlar yıkıldığından beri ne yaptın, Rowena? Kitabı buldun mu? Dünyamıza düzeni getirecek bir şey yaptın mı? Yoksa bir grup kadına hükmedip gücü elinde tutmaya devam mı ettin? Gücün bir kısmını onlara versen daha iyi olmaz mıydı? Sen kuralların ve talimatlarınla onların kalplerini parçalıyorsun. Onlara uçmayı öğretmen gerekirken onları yere bağlıyorsun."

"Uçsunlar da ölsünler mi?"

"Her savaşta kayıp verilir. Bu seçim onlara ait olmalı. Bu onların doğuştan gelen hakkı. Biz dövüşürüz. Ve bazen korkunç bedeller öderiz. İnan bana bunu biliyorum. Ama nefes aldığımız sürece birbirimize destek olur ve dövüşmeye devam ederiz."

"Gölgelerin deldiği Küre'yi bize sen getirdin."

"Buna inanıyor olamazsın," dedim. "Eğer buna gerçekten inansaydın ben *pri-ya* olmuşken, kendimi koruyamaz durumdayken beni öldürürdün. Yüce Lord'la müttefik olmadığıma da *pri-ya*'ya dönüştüğüm için ikna oldun zaten." Omuz silktim. "Onunla birlikte çalışsam başıma bunlar gelir miydi? Gelmezdi, değil mi?"

"Casusların arasında da casuslar vardır."

"Ben onlardan biri değilim. Ve sen bunu anlayana kadar da burada, manastırında dikileceğim."

Gözlerini kırpıştırdı. Yaşlı kadını şaşırtmıştım. Davet beklemiyordum. İzin verse de, vermese de manastırda kalacaktım. Açıkça veya gizlice. Nasıl olduğu umurumda değildi. İhtiyacım olan iki şey bu duvarların içindeydi:

Mızrağım ve aradığım cevaplar. İstediklerimi almadan da gitmeyecektim.

"Seni burada istemiyoruz."

"Kız kardeşimin öldürülmesini istemedim. Bir *sidhe*-kahin olmayı istemedim. Unseelie prenslerin tecavüzüne uğramak istemedim." Listeyi daha da uzatabilirdim ama vazgeçtim. "Aslında son birkaç aydır başıma gelen hiçbir şeyi istemedim. İşin aslı, burada olmayı da istemiyorum. Ama bir *sidhe*-kahin yapması gerekeni yapar."

Birbirimize baktık.

"Benim gözetimimde olmayı kabul ediyor musun?" diye sordu sonunda.

"Bunu tartışabiliriz." Tartışmak zaten hakimiyeti kabul etmemekti. "Kitap avı nasıl gidiyor, Rowena?" Cevabı biliyordum; gitmiyordu. "Yakın zamanda izini bulan oldu mu?"

"Ne teklif ediyorsun?"

"Bana mızrağı ver, peşine düşeyim."

"Asla."

"O zaman sonra görüşürüz." Yanından geçip kapıya yöneldim.

Arkamdaki *sidhe*-kahinlerden itirazlar yükseldi. Gülümsedim. Hayal kırıklığına uğramışlardı. Kafese kısılmaktan ve hiçbir şey başaramamaktan sıkılmışlardı. Artık küçük çaplı bir isyana hazırdılar ve ben de onlara cesaret vermeye hazırdım.

"Sessiz olun!" diye haykırdı Rowena. "Ve sen..." diye bağırdı arkamdan. "Dur bakalım!"

Koridor sessizleşti. Kapıda durdum ama arkama dönmedim. "Kendimi savunamayacaksam avlanmaya gitmem." Durdum ve eklemeden önce dilimi ısırdım. "Yüce Rahibe."

Sessizlik uzadı.

Sonunda cevap geldi. "Dani'yi yanına alabilirsin. Kılıcıyla seni korur."

"Bana mızrağı ver ve o da gelsin. Ayrıca yardım etmek isteyen *sidhe*-kahinleri de ver."

"Sana mızrağı verdiğim anda çekip gitmene, bize ihanet etmene engel olacak şey nedir?"

Ona döndüm. Ellerimi yumruk yapmıştım ve dudaklarım gerilmişti. Dani daha sonra bana bu halimle yarı hayvan yarı intikam meleği gibi göründüğümü söyleyecekti. Dani'yi bile etkileyebiliyordum ve Dani etkilemesi zor bir kızdı.

"Ben olanları umursuyorum," diye hırladım. "Buraya gelirken çorak topraklardan geçtim. Her yerde insanlardan artakalanları gördüm. Şu Rover'ı aldığımda arabanın bebek koltuğundaki artıklara bakmak zorunda kaldım. Dünyamıza neler yaptıklarını biliyorum. Ya onları durduracağım ya öleceğim. Bu yüzden bana köstek olmaktan vazgeç. Benimle karşılaştığından beri her neredeysen uyan artık! Ben kötülerden biri değilim. Ben iyilerdenim. Ben size yardım edebilirim. Ve edeceğim de. Ama şartları sen değil ben belirlerim. Aksi halde burada işim olmaz."

Dani, Rowena'nın yanından geçti ve bana katıldı. "Ve ben de onunla gidiyorum."

Dani'ye baktım, dudaklarımı oynatarak "hayır" diyecektim ki vazgeçtim. Az evvel ne anlatmıştım? Dani de seçim yapacak kadar büyüktü. Eğer birilerini öldürecek yaştaysa seçim de yapabilir demekti. Bence cehennemde ikiyüzlüler için özel bir yer vardı.

Kat kalabalığın içinden öne çıktı. Sessiz ama ısrarcı, gri gözlü bir esmerdi. Yanlışlıkla Moira'yı öldürdüğüm gün

Barrons'un Kitapları ve Baloncukları'na yapılan saldırının lideriydi. Bence en mantıklı ve açık görüşlü *sidhe*-kahinlerden biriydi ve dünyamızı peri ırkından kurtarma amacına sadıktı. Daha önce birkaç kez birlikte mücadele etmiştik. Eğer o da istiyorsa ben yine onunla işbirliği yapmaya hazırdım. Yirmili yaşlardaydı ama çok daha yaşlı birinin sessiz kendine güvenine sahipti. Diğerleri üzerinde etkisi olduğunu da biliyordum ve ne diyeceğini merak ediyordum. "O bir araç, Yüce Rahibe. Hoşuna gitsin veya gitmesin, en faydalı aracımız olabilir."

"Artık onu Küre'yi çatlatmaktan sorumlu tutmuyor musun?"

"Masumsa burada kalıp bu boklardan kurtulmamıza yardım edebilir."

"Sözlerine dikkat et," dedi Rowena sertçe.

Gözlerimi devirdim. "Ah, Tanrı aşkına, Rowena. Bu bir savaş, bir sempati yarışması değil."

Biri kıkırdadı.

"Savaşın da kuralları vardır!"

"Savaşların kazanılması gerekir!" diye karşılık verdim. Onay mırıltıları yükseldi.

"Bir oylamaya ne dersin?" diye sordu Kat.

Rowena'yla aynı anda "Pekala," dedik. Tiksinerek birbirimize baktık. Kazanacağıma hiç inanmadığı her halinden belliydi, yoksa bu teklifi hayatta kabul etmezdi. Kazanacağımdan ben de emin değildim ama herkes duygu yüklü olduğu ve yıllardır kadının emri altında olmaktan sıkıldığı için en az Rowena kadar şansım olduğunu düşünüyordum. Kat'in *sidhe*-kahinler arasında çok sayıda takipçisi vardı ve o benim yanımdaydı. Kaybetsem bile,

en azından bundan sonra kimlere güvenebileceğimi bilecektim.

Kat koridora döndü ve bir araya toplanmış *sidhe*-kahinlere baktı. "Artık seçim bizim, bu yüzden etraflıca düşünün. Kalıyor mu, gidiyor mu? Kalmasını istiyorsanız sağ elinizi kaldırın ve ben sayarken havada tutun."

Sıkı bir mücadeleydi.

Az bir farkla kazandım.

Bana oy veren herkesin yüzünü aklıma kazıdım.

"Lanet olasıca V'lane'in burada ne işi var?" diye sordum Dani'yle yalnız kalır kalmaz.

Manastıra gelmemin üzerinden saatler geçmişti. Ben oylamayı kazandıktan sonra Rowena belki pes ederim diye beni biraz daha sıkıştırmıştı. Yemek yemeden ve uyumadan önce burada kalma hakkı elde etmek için en az bir düzine Gölge öldürmemi emretmişti.

Şimdilik emirlerine itaat ediyordum.

Gölgelerin izini sürmek ve onları öğleden sonra ışığına kovalamak keyifliydi. Sahafta komşum olduklarından onları çok uzun zamandır izliyordum ve gizlenmeleri muhtemel yerlerin hepsini biliyordum. Ama kendi savaşımı kendim seçmem gerektiğini öğrenmiştim. Küçük mücadelelerin öneminin farkındaydım, rakibimi asla küçümsememeli ve düşmanlarımı hazırlıksız yakalamalıydım. Rowena şimdilik benim işbirliği yaptığıma inanabilirdi. Ta ki emri altındakiler isyan edip onu tahtından düşürene kadar. Manastırda uzun süre kalmaya niyetim yoktu. Mızrağım ve cevaplar için gelmiştim, ayrıca da Yüce Rahibe'nin emri altındakileri isyana teşvik etmek istiyordum. Hepsi kendi

potansiyelinin farkına varmalıydı. Yaşlı kadını devirip olmaları gereken şeye dönüşmeliydiler.

"Barrons'un seni aldığı gün ortaya çıktı," dedi Dani. "Görmeliydin! Senin gittiğini duyunca çılgına döndü."

"Periler çılgına dönmez, Dani." Duygularını nadiren belli ederlerdi. V'lane'in yakın zamanda edindiği tepkiler bile "çılgına dönmek" tabirine çok uzaktı.

Dani'nin gözleri kocaman açıldı. "Ahbap, Rowena'yı dondurdu."

"Nasıl dondurdu? Onu bir buz kalıbına mı çevirdi?" Dani argo kelimeler kullanmayı sevdiği için bazen ne dediğini anlamak zor oluyordu. Rowena hayatta olduğuna göre bu bir mecaz olmalıydı.

Dani başıyla onayladı. "Boynundan aşağısını. Konuşabilmesi için kafasını dondurmadı. Sonra parçalanmasını izlemesi için buzu kırmakla tehdit etti. Çok havalıydı."

"Bunu neden yaptı?"

Omzunu silkti. "Senin gitmene izin verdiği için Ro'ya ultra kızgındı. Ona Barrons'u hiçbir şeyin durduramayacağını söyledim ama bu onu daha da sinirlendirdi. Kraliçe'yi korumak zorunda kaldığını ve sana yetişemediğini söyledi. Bence Barrons'un yaptığını yapmayı planlıyordu ve seni birkaç saatle kaçırdığını fark edince hayal kırıklığına uğradı. Bir an hepimizi donduracağını düşündüm."

"Neden hala burada? Ve bu yaptığından sonra Rowena'yla araları nasıl düzeldi?" Beni ilk V'lane bulsaydı şu an ne durumda olacağımı hayal bile edemiyordum. Bence ölümcül seks uzmanı başka bir periyle seks yapsaydım sonsuza kadar *pri-ya* olarak kalırdım. V'lane'in bana çocukluğumdan bahsedeceğini veya beni kendime

getirmek için bana aile resimlerimi göstereceğini sanmıyordum.

Dani sırıttı, "En iyisi sana göstereyim, daha kolay olur." Bana doğru öyle hızlı geldi ki görüntüsü bulanıklaştı ve kayboldu.

Sonra ben de ortadan kayboldum ya da daha doğrusu üzerinde dikildiğim koridor gözden kayboldu. Sadece bulanık görüntüler görüyor, boğuk sesler duyuyordum. Dani'nin elleri omzumdaydı. Beni o süper hızıyla bir yere götürüyordu.

Dirseğimi bir şeye çarpınca inledim. "Ah!"

Dani sırıttı. "Dirseklerini dışarı çıkarmazsan daha iyi olur."

"Nereye gittiğine dikkat et, evlat!" diye bağırdı biri.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Dani.

Kalçama bir şey çarptı. Yeniden inledim. Biri sesimi duydu ama anında geride kaldı.

"Neredeyse geldik, Mac."

Durduğumuzda kaşlarımı çattım ve dirseğimi ovaladım. Bu kızın sürekli yara bere içinde olmasında şaşılacak bir şey yoktu. "Bir dahaki sefere yürüyerek gidelim, tamam mı?"

"Dalga mı geçiyorsun? Benim gibi hareket etmek dünyanın en havalı şeyi! Genelde bu kadar sakar değilimdir ama bugün herkes bir yerlere toplaşmış, seni konuşuyorlar. Bu koridorları avucumun içi gibi bilirim. Bunu uykumda bile yapabilirim. Yeter ki önüme insan çıkmasın."

"Belki de onları dönerken sinyal vermeye ikna edebilirsin," dedim. "Bilirsin, bisikletli kuryelerin yaptığı gibi."

Yüzü aydınlandı. "Sence bunu yaparlar mı?"

Güldüm. "Sanmam. En sevdikleri insanlar olduğumuz söylenemez." Etrafıma bakındım. U şeklinde bir konferans masası olan devasa bir odadaydık, masanın etrafında bir düzine sandalye vardı. "Beni buraya neden getirdin ve bu..."

Sesim azalarak yok oldu, duvarları kaplayan devasa haritaları görmüştüm.

"Biz buraya Savaş Odası diyoruz, Mac. Her şeyi buradan izliyoruz."

Duvarlarda yerden tavana kadar haritalar asılmıştı. Hepsinin üzerine notlar alınmış, bölgelerin üzerine not kağıtları yapıştırılmıştı. Bazı şehirlerin üzerinde *Sidhe*-Kahinler A.Ş.'nin (SKAŞ) yonca amblemi vardı. Slogan şöyleydi: Gör, Hizmet Et ve Koru.

"Anahtar nerede?" Bu semboller ve notların anlamı neydi peki?

Dani nereye baktığımı anladı. "Yoncalar, Post Haste'nin yabancı dallarının karargahlarını temsil ediyor. Anahtar yok. Oda koruma büyüleriyle korunuyor."

"Bu kadar *sidhe*-kahinimiz mi var?" İnanılmazdı. Dünya üzerindeki sayımız düşündüğümden çok daha fazlaydı. SKAŞ uzun zamandır global olmalıydı. Ben yokken savaşımız da global bir hal almıştı anlaşılan. Unseelie özgür olduğunda tek bir yerde kalmazdı. Haritalardan anladığım kadarıyla dünyanın dört bir yanına yayılmışlardı. Belirli kastlar belirli iklimlerde kalmayı tercih ediyor olabilirdi. Her yerde notlar ve çizimler vardı. Hepsini anlamam günlerimi alabilirdi. Odada yavaş yavaş gezindim. "Bunlar nedir?" Birbirine yakın iki bölgeyi işaret ettim. Kesik kahverengi çizgilerle işaretlenmişlerdi.

"Bataklıklar. Unseelie kastlarından biri bataklıklara ilgi duyuyor. İnsanları Gölgeler kadar çabuk alaşağı edebiliyorlar. Oranın yakınlarına gitmiyoruz."

"Ya şunlar?" Etrafları siyah kalemle çizilmiş kareleri gösterdim.

Dani yüzünü buruşturdu. "Bazıları çocukları, çok küçük çocukları kaçırıyor. Onları bir süre tutuyor ve onlara... bazı şeyler yapıyorlar. Nerede olduklarını öğrenip onları kurtarmaya çalışıyoruz."

Derin bir nefes aldım ve yürümeye devam ettim. Tarihlerden oluşan bir sütuna ulaşınca durdum. Yanlarına bir sürü sayı yazılmış ve bazılarının üzeri defalarca kez çizilmişti.

En yakın tarih 1 Ocak'tı.

Yanındaki sayı olması gerekenden birkaç milyar azdı.

Titrediğini saklamaya bile gerek görmeden parmağımla işaret ettim. "Bu tarih ve yanındaki sayı düşündüğüm şey mi? Gezegende kaç kişi kaldığımızı mı gösteriyor?"

"Aşağı yukarı," diye cevap verdi Dani. "Dünyanın toplam nüfusu üçte bir azaldı." Dudaklarından nadiren çıkan kusursuz ve eksiksiz cümlelerden biriydi. Kafamı çevirdiğimde bir an farklı bir Dani gördüm. Şirazesi şaşmış bir dünyada, güvendiği ve sevdiği herkes tarafından terk edilmiş, zeki ve çalışkan bir kızdı. Yüzündeki ifadeyi çabucak ukala bir gülümsemenin ardına gizlediğinde, az önce gördüğüm şeyin gerçek olup olmadığından kuşkuya düştüm. "Ahbap. Ne acayip, değil mi?" Yeşil gözleri parlıyordu.

"Bana bir kez daha ahbap dersen sonsuza kadar Danielle olarak kalırsın." Tekrar haritalara döndüm. Bu akşam uyuyabileceğimi sanmıyordum. Dünya nüfusunun üçte

biri ölmüştü. "Ben ne kadar süredir... kendimde değilim? Hangi aydayız?"

"17 Ocak. Ve özür dilerim, ağzımdan kaçıp duruyor."

"Bunun V'lane'le ne ilgisi var?" Konuşmaya devam edersem belki daha fazla duygusallaşmazdım. Dünyanın üçte birini kaybetmiştik! İki milyar insan ölmüştü! Ben akılsız bir hayvanken insanlar ölüyordu.

Vicdan azabı feci bir histi. Odadaki haritalara bakıp Georgia'yı ararken midem bulandı. Eyaletin üzerinde iki büyük leke vardı. Birisi Savannah'ın, diğeri ise Atlanta'nın üzerindeydi ve her ikisi de benim doğduğum yer olan Ashford, Georgia'dan birkaç saat uzaktaydı. Haritalardaki lekelerin çoğu büyük şehirlerin üzerindeydi. "Şu kara lekeler ne?" diye sordum. Cevabı bildiğimden korkuyordum.

"Karanlık Bölgeler." Yüzüm bana ihanet etmiş olmalı ki telaşla ekledi. "V'lane, aileni kontrol etti. İyi olduklarını söyledi."

"Yakın zamanda mı?"

Başıyla onayladı. "Sürekli izliyor. Elinden geleni yaptığını söylüyor."

Haritaları gördüğümden beri ilk kez derin bir nefes aldım. "Gölgeler bu kadar çabuk nasıl yayıldı?" diye sordum. "Denizaşırı yerlere nasıl gittiler? Dünyanın her yerinde mi güç kayıpları yaşanıyor?"

"V'lane başlarda bir kısım Unseelie'nin onlara yardım ettiğini ama şimdi Gölgelerin yeni oyun alanlarını bu kadar hızlı tüketmesinden hoşnut olmadıklarını düşünüyor. Şimdi Unseelie bölgeler için birbiriyle savaşıyormuş. Hatta Gölgeleri uzak tutmak için elektriği onarmaya bile çalışıyorlarmış."

Gökyüzündeki savaşı hatırladım. Acaba bu yüzden mi savaşıyorlardı?

"Bir defasında seni aramak için Dublin'e gittim. İnsanların gergedan-çocuklarla bir bara girdiğini gördüm. Peşlerinden gitmeye korktum. Bara girenler kızdı, Mac. *Pri-ya* olup olmadıklarını bilmiyorum ama öyle durmuyorlardı. Sanki istedikleri için gidiyorlardı." Bakışları buğulandı. "Mac, sanırım Unseelie oradaki gruplar arasında çok popüler."

"V'lane bunu biliyor mu? Seelie bu konuda bir şey yapıyor mu?" Ben de korkmuştum. Neslimi biliyordum. Parmaklarımızın ucunda bir dünya dolusu fırsat vardı ve bizi kısıtlayan çok fazla şey yoktu. Arkadaşlarımın büyük kısmının babası benimki gibi de değildi. Benim babam, kalbimi kıran Tommy Ralston'dan bahsettiğimde, "Duygu yoğunluğunu duygu kalitesiyle karıştırma kızım," gibi şeyler söylerdi mesela. Ne salaktım; Tommy, kız arkadaşlarıma ne kadar çok asılırsa ona sahip olmak için o kadar çok uğraşıyordum. Bana acı verse bile sanki beni en çok zorlayan şeylere bağımlıydım. "Acı aşk değildir, Mac. Aşk kendini iyi hissetmeni sağlar." Birden babamı çok özledim. Ailemi görmek istiyordum. İyi olduklarını kendi gözlerimle görmeliydim.

"V'lane en kötü Unseelie'yi durdurmaya çalıştıklarını söylüyor," diye devam etti Dani. "Ama birbirlerini öldüremiyorlar çünkü ölümsüzler ve mızrakla kılıç bizde. V'lane, Seelie'nin silahları geri istediğini söyledi. Şimdiye kadar silahları bizden almaya çalışan olmadı. Fakat her an olabilirmiş."

Kaos. Saf kaos. Unseelie özgür, Seelie ile savaşıyor, birbiriyle savaşıyor, Malluce'un gotik grubu gibi insanları yanla-

rına alıyor. Malluce'un tarikatı şehrin en büyük tehdidiyle işbirliği yaptıysa buna şaşırmazdım.

Dünya nüfusunun üçte birini kaybetmiştik!

Tek sebebi, Cadılar Bayramı'nda duvarları ayakta tutamamamızdı. Çünkü başarısız olmuştum. Gözlerimi kapatıp ovaladım, sanki bunu yapmak dünyanın üçte birini kaybetmiş olma gerçeğini yok edecek veya en azından aklımdan silecekti.

"Önceleri nerede ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Ne çağrı ne mesaj alabiliyorduk. E-posta, internet, TV kanalları, radyo istasyonları yok. Taş Devri'nde yaşamak gibiydi." Sırıtarak ekledi. "Pekala, belki o kadar kötü değildi. Sonra V'lane yardım etmeyi teklif etti. Işınlanarak etrafta dolaşmayı ve bilgi toplamayı önerdi. Neler olduğunu öğrenebileceğini, mesaj getirip götürebileceğini söyledi. Onu dondurduğu için Ro adama pek güvenmiyordu. Gerçi öncesinde de güvenmiyordu. Ama reddedemeyeceği bir teklifti."

"Ya *Sinsar Dubh*? Henüz izini sürebilen olmadı, değil mi?"

Dani başını iki yana salladı.

"Yakın zamanda gören olmuş mu?"

Yine başını iki yana salladı. "Bence Ro'nun kalmana izin vermesinin esas sebebi bu. Oylamayı kazanmasan da kalmana izin verirdi. Sadece seni biraz daha zorlardı. V'lane'le bilgi alışverişi yapıyor, pazarlık ediyor. Seni kurtardığım gün sokakta gördüklerimi Ro'ya söylemiştim, Ro da V'lane'e anlatmış olmalı."

"Ben de bunları nereden bildiğini merak ediyordum." V'lane'in Unseelie prensleri bilmesini garipsemiştim. Gerçi

V'lane ve Barrons her zaman her şey hakkında bilgi sahibi olurdu. Buna çok da şaşırmamayı öğrenmiştim.

"Karşılığında V'lane de kitabın hareketleri hakkı bildiklerini anlattı. Senin kitabın izini en kötü suçları takip ederek sürdüğünü söyledi. Şimdi her yerde o kadar çok vahşet var ki, televizyon ve gazete de olmayınca, lanet olasıca şeyin izini sürmek mümkün değil."

Bunu düşündüm ve gülümsedim. "Ben hariç." Şimdi eskisinden daha önemliydim.

Dani sırıttı. "Evet. Elindeki en iyi silah da bizleriz."

"Ama kılıcı sana vermiyor, değil mi, Dani? Ne zaman verecek?"

Dani yüzünü ekşitip başıyla onayladı.

İşleri karıştırma zamanıydı. Dani kesinlikle huzursuzdu. "Bu manastırın en güçlü iki *sidhe*-kahininin her daim silahsız olması seni de rahatsız etmiyor mu? Süper güçlü ve süper hızlı olduğun için kılıcı hak etmiyor musun? Bahse girerim duyma yetin de süperdir. Bugün geldiğimi bu sayede duydun, değil mi?"

Yine başını salladı.

"Sen harikasın, Dani. Rowena'nın elindeki en güçlü silahsın. Ve beni düşün... Kitabın izini sürebilir ve o piçleri yok edebilirim. Onları dondurup etkisiz hale getirebilirim ve rahatça öldürürüz. Birlikte savaştığımız geceyi hatırlıyor musun?" Çok heyecan vericiydi. Bunu yeniden yapmak istiyordum. Onların bizi avladığı gibi ben de geceleri dışarı çıkıp onları avlamak istiyordum. Artık korkmak istemiyordum. Şimdi onlar benden korkmalıydı.

Gözlerini kıstı, ciğerlerini havayla doldururken dudaklarını araladı ve yeniden başını salladı. Kılıcı kullandığı eli-

ni açıp kapattı. Mızrağım olmadığı zamanlarda peri ırkını düşünürken ben de aynı hareketi yapardım. Öyle zamanlarda yüzümde insansı durmayan bir ifade olup olmadığını merak ettim.

Gece olduğunu anlamak için pencereden dışarı bakmam gerekmiyordu. Gecenin gelişini kemiklerimde hissedebiliyordum. Tıpkı bir vampirin gelişini hissettiğim gibi. Manastır ne kadar iyi korunursa korunsun mızrağım olmayınca bir uzvumu kaybetmiş gibiydim. Hem de en önemli uzvumu. Ölümcül peri cazibesinden artık etkilenmiyor olabilirdim (gerçi bunu V'lane'den başka birinde test etmeden emin olmam mümkün değildi) ama hala güç kullanarak beni etkisiz hale getirebilirlerdi. Bu sefer beni *pri-ya*'ya dönüştürmek işe yaramazsa istediklerini almak için işkence edebilirlerdi. İşkenceye karşı bağışıklığım yoktu. Acı kötü bir şeydi. Mızrağıma ihtiyacım vardı. Acilen.

"Dani, sen ve ben bu silahlar için yaratıldık. Onları bizden başkası bizim gibi kullanamaz! Kimse bizim kadar güçlü değil ve bizim yeteneklerimiz kimsede yok. Kılıcı ve mızrağı bizden alarak Rowena hepimizi tehlikeye atıyor. Peri öldürme gücüne sahip iki silahı yanına alıp çalışma masasının başında nasıl oturur? Bütün manastırı nasıl savunmasız bırakır? Silahları kullanmak için çok yaşlı. Periler eğer koruma büyülerini aşarsa dövüşte bir işe yaramaz. Hazırlıksız yakalanırız. Seelie'nin Hollows'u geri istediğini de biliyor. Bu sadece an meselesi. Bu silahların en güçlü ve en yetenekli iki *sidhe*-kahinin elinde olması gerekmez mi? Bunlar da biz değil miyiz?"

"Aklından ne geçiyor? Gidip onunla konuşmak mı istiyorsun? Karşısına mı dikileceksin? Bize silahları vermesi

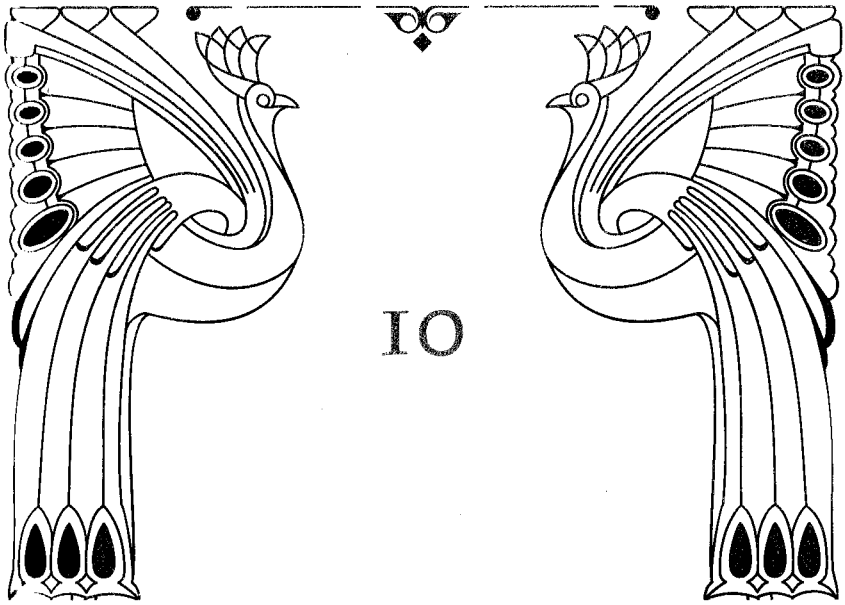
gerektiğini mi söyleyeceksin?" Bu fikir Dani'nin çok hoşuna gitmişe benziyordu.

Güldüm. "Konuşmak? Hiç sanmıyorum. Rowena'nın kendine gelmesi gerek. Biz onun için çalışmıyoruz. Biz onunla çalışıyoruz. Kendi isteğimizle. İstemezsek işbirliği yapmayız."

Dani'nin yüzündeki ifade keyif ile korku arasında kararsız kaldı. "Bunu yaparsak geri dönüş olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Geri dönmeyi kim istiyor ki?" diye sordum soğuk bir ses tonuyla. "Ben ileri gitmek istiyorum. Sürekli omzunun üzerinden geriye bakarsan, atacağın her adım için endişelenirsen bir yere varamazsın. Tereddüt öldürür."

"Tereddüt öldürür." Dani bir savaş narası gibi cümlemi tekrarladı ve yumruğunu havaya kaldırdı. "Ben varım, Mac."

10

Hayatımda bazen olmam gereken yerde yapmam gereken şeyi yaptığımı düşünürüm. Bu gibi anlara dikkat ederim. Bunlar benim kozmik işaretlerimdir, bana doğru yolda olduğumu gösterir. Şimdi daha olgun olduğum için ara sıra geriye dönüp bakabiliyor ve nerelerde hata yaptığımı anlayabiliyorum. Ve ödediğim bedelleri de bildiğim için bu gibi anlara daha fazla dikkat etmeye çalışıyorum.

Bu akşam da o anlardan biriydi. İçi dolu bir Range Rover ile Dublin'e doğru gidiyordum. Ay o kadar parlaktı ki istesem arabayı farları açmadan kullanırdım. Dani yanımdaydı ve Işık Kılıcı elindeydi. Kader Mızrağı da bendeydi. Ağırlığını elimde hissetmek harikaydı. Adeta benim elim için yaratılmıştı.

Kılıcı almak zor olmamıştı. Kolay olacağını tahmin ediyordum zaten. İşin aslı, Dani ne zaman istese kılıcı alabilirdi. Rowena'nın gizli yerlerini biliyordu ve kapıları patlatmak da özel yetenekleri arasındaydı. Rowena, hareketlerinin sonuçlarıyla korkutarak Dani'yi kontrol altında

tutmayı başarmıştı. On üç yaşındaki Dani, çoğu zaman dışlanıyordu ve takdir edilmeye, ilgi görmeye açtı.

Şimdi benim takdirime ve ilgime sahipti. Ve bunlar karşılıksızdı. Ya da en azından bunlar için benim kölem olmasına gerek yoktu. Dani'ye asla böyle bir şey yapmazdım.

Mızrağı almak daha zor olmuştu. Onu Rowena'nın taşıdığını öğrenmiştik. Sessizce alamazdık. Bunu da biliyordum. Tek istediğim, mızrağı almak ve hızlıca oradan çıkmaktı. Bunun için -ve milyonlarca başka sebep için- Dani'ye ihtiyacım vardı.

İkimiz birden yüksek hızda Rowena'ya çarptık. Ben yerde kadını meşgul ederken Dani süper hızlı modunda kalarak yaşlı kadının cüppesinin içinden mızrağı aldı, ardından beni tuttuğu gibi oradan çıkardı.

Rowena'nın haykırışları bütün manastırı ayağa kaldırdı elbette. Biz dışarıya çıkarken arkamızdan "Hainler! Hainler!" diye bağırıyordu.

"Bir daha asla manastıra geri dönemeyiz." Dani hem heyecanlıydı hem de her zamankinden daha genç ve savunmasız bir hali vardı. Bir zamanlar ben de onun yaşındaydım ve şu anda Dani'ye özendiğimi söyleyemem. Gençken duygular o kadar yoğun olur ve o kadar çabuk değişir ki hissettiklerini yorumlamak çok zordur.

Bir kahkaha attım. "Ah, geri döneceğiz, Dani. Orada ihtiyacım olan şeyler var." Cevaplar. Bir sürü cevap. Yarın Yasak Kütüphane'ye nasıl gireceğimiz üzerinde çalışmaya başlayacak ve kendi *sidhe*-kahin ordumu kuracaktım.

"Bizi bir daha asla içeri almazlar, Mac. Rowena'ya karşı geldik. Artık kaçağız. Sonsuza kadar." Hem gururluydu hem de kendini çaresiz hissediyor gibiydi.

"Güven bana, Dani. Bir planım var." Gölgelerin izini sürüp onları dışarı kovarken bir plan yapmıştım. "Bizi geri alacaklar, sana söz veriyorum." Daha da önemlisi, ben onları yanıma almayı planlıyordum. Ama önce büyük bir iş başarmam lazımdı. Diğer *sidhe*-kahinlerin en çok ne istediğini biliyordum ve bunu onlara verebilirdim. Ve bir lider olarak insanları peşimden sürüklemem için gereken anahtar da buydu. Benim için oy verirlerken bunu hissetmiştim. Sıradan işler yapmaktan çok sıkılmışlardı. Sürekli emir almaktan ve korkutulmaktan bıkmışlardı. Dünya gözleri önünde parçalanırken artık sadece Rowena'nın uygun gördüğü işleri yapmak istemiyorlardı. Tek yaptıkları, hayatta kalanları bulmak ve onlara zavallıların, yenilenlerin en iyi yaptığı şeyi, saklanmayı öğretmekti.

En çok istedikleri şeyse perilerin peşine düşmek ve onları öldürmekti. Bunu neden yapmasınlar ki? Bunun için doğmuşlardı!

Yüce Rahibe olarak görev yaptığı süre boyunca Rowena onları medenileştirmiş, kontrol altına almış, organize olmalarını sağlamış ama sadece yüzeylerini parlatmış ve asıl önemli olan yerlere dokunmamıştı. Bütün *sidhe*-kahinler aslında avcı olarak doğar, peri öldürmek için yetiştirilir. Onlar da iz sürmek ve saldırıya geçmek için uygun anı kollamak istiyordu. En sağduyulu *sidhe*-kahinin bile içinde farklı bir yaratık vardı. Söylemeye çalıştığım şeyi anlıyor musunuz? İşte siyaha dönüşen pembe Mac buydu.

Onları oyuna davet edecektim.

Hep arzuladıkları fırsatı verecek, birlikte neler yapabileceğimizi gösterecektim. Sadece iki silahımız olması iyi değildi ama bununla başa çıkmanın da yolları vardı. Beş yüz

sidhe-kahini eğer ışınlanamayan perileri yakalamaya ikna edebilirsem Dani'yle ikimiz sadece peri öldürmeye odaklanabilir, avlanmakla vakit kaybetmezdik. Dani'yle birlikte bir gecede en fazla yüz peri öldürebilirdik. Ama eğer periler zaten yakalanmış ve etrafları çevrilmiş olursa birkaç saat içerisinde binlercesini yok ederdik! Hatta belki daha bile fazlasını. Tabii eğer manastırdaki bütün *sidhe*-kahinler kişi başı iki perinin izini sürüp onları yakalarsa!

Aslında Dani'yle ben peri avlamak konusunda diğer bütün *sidhe*-kahinlerden daha iyiydik ve biz bir kez onları yakaladıktan sonra silahları başkası da kullanabilirdi. Ama bir daha asla mızrağımı kaybetmek istemiyordum. Diğerlerine Dani'ye söylediklerimi söyleyecektim. Silahların bizde kalacağını çünkü Seelie silahları almaya gelirse sadece bizim karşı koyabileceğimizi. Yani onlara yalan söyleyecektim. İşin aslı, V'lane, istediği anda iki silahı da bizden alabilirdi.

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım ve başka bir düşünceye odaklandım. Normal insanlara Unseelie eti yedirirsek onları da birer dövüşçüye dönüştürebilir, ellerine kendilerini korumaları için silah verebilirdik. Dışarıda Gölgeleri göremeyen milyarlar olduğunu düşünmek midemi bulandırıyordu.

"Unseelie cazibe yayıyor mu?" diye sordum. "Demek istediğim, sıradan insanlara kendilerini görünmez mi yapıyorlar?"

Başını iki yana salladı. "V'lane bunu sadece Seelie'nin yaptığını söyledi. Unseelie insan korkusundan hoşlanıyormuş. Hiçbir şeyi gizlemiyorlar. Gölgeleri sıradan halk hala göremiyor çünkü onların doğal hali görünmez. Ama bildiğim kadarıyla insanlar diğer kastları görebiliyor."

Demek ki insanlar Gölgeleri değilse de ölümün geldiğini görebiliyor ama bu konuda bir şey yapamıyordu. Eğer Unseelie eti yer ve Malluce, Derek O'Bannion, Fiona, Jayne gibi süper güçlü olurlarsa dövüşebilirlerdi. Böylece çok sayıda peri yakalayabilirdik. Buna değmez miydi? Her ne kadar bu, eti yiyenleri bir miktar değiştirecek olsa da bunu yapabilirdik. Bu değişime neyin sebep olduğunu veya uzun vadeli etkilerini bilmiyordum ama göze alınabilir bir riskti. En büyük çekincem mızrağımı kaybetmekti. Irkımızın ve dünyamızın ayakta kalması en önemli şey değil miydi? Neye mal olursa olsun bunu yapmalıydık. Her koşul ve şart altında seçeceğim taraf "yaşam" olurdu.

"BPÇ, Mac!" diye bağırdı Dani. "Tam önümüzde."

Hemen direksiyonu kırdım. Küçük bir çukurdu. Şimdiye kadar üç tane görmüştük. Bu anomaliye verdiğim ismi duyunca Dani çok gülmüştü. Geceleri daha kolay görünüyorlardı. Farların ışığı altında binlerce toz taneciği havada uçuşuyormuş gibi parıldıyorlardı. İlki -dün içinden geçtiğim bataklık- açık yeşil bir tona sahipti, diğer ikisinin ise gümüşi bir parıltısı vardı. Renklerin, içlerindeki şeyle ilgisi olup olmadığını merak ettim. Belki de benzer renkler benzer peri diyarlarını temsil ediyordu. Bu konuyla ilgili her şeyi günlüğüme kaydetmeye karar verdim. Hatta belki keşif için birilerini gönderebilirdim. Bir düzine gönüllüyü Boyutlararası Peri Çukurları hakkında her şeyi öğrenmekle görevlendirebilirdim. Bunlar peri diyarlarına açılan kapılar mıydı? Bunları lehimize kullanmanın bir yolu var mıydı?

Dublin'e vardığımızda saat on bire çeyrek vardı. Terk edilmiş arabaların yanından geçtik ve Temple Bar'ın yakı-

nına bir yere park ettik. Dışarıya çıktığımızda kafamızda MacHalo'lar, ellerimizde silahlar vardı.

Sidhe-kahin duyularım şehirde inanılmaz sayıda peri olduğunu seziyordu. Dört bir tarafta binlerce peri... Neden bu kadar fazlaydı? Şehir ürkütücü bir biçimde sessizdi ve insan yaşamından yoksun gibi duruyordu. Hani Unseelie insanların çok olduğu yerlerde olmak istiyordu? Burada hiç insan kalmamış gibiydi.

"Sen de bir sürü peri seziyor musun, Dani?"

"Evet. Buraya sürekli gelmemin bir sebebi de bu. Seni aramak ve burada neler olduğunu öğrenmek. Fakat burası biraz ürkütücü. Bence Dublin resmi karargahları ya da onun gibi bir şey."

Gölgelerin içine baktım ve karanlık ara sokaklarla karanlık yollarda Gölgeleri aradım.

Dani bunu fark etti. "Bence çoğu gitmiş, Mac. Onları burada en son bir ay önce gördüm ve sayıları azdı. Bence burayı tükettiler ve yollarına devam ettiler. Artık sadece manastıra dadananları görüyorum."

MacHalo'm hala açıktı. Dani de miğferini kafasından çıkarmıyordu. "Bahsettiğin bar nerede?" diye sordum. Oradan başlayabilir ve tüm perileri öldürebilirdik. Oradaki insanların aklını başına getirebilirdik. "Etrafımız sarılırsa ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedim.

"Seni alıp hemen ortadan kaybolacağım," dedi sırıtarak. "Endişelenme, Mac. Arkanı kollarım."

Dediğim gibi, kusursuz anlardan biriydi. Saatlerce dövüştük, çok sayıda düşmanı yok ettik. Öldürdüğümüz her bir peri kendimi daha iyi hissetmeme sebep oldu. Sanki daha

güçlenmiş, değişmiştim. Son nefesimi verene kadar izlerini sürüp peşlerinden gitmeye niyetliydim.

Dani ile yumrukladık, kestik, biçtik, karanlık Dublin sokaklarında dehşet saçtık. Görkemli bir zafer kazandığımız için çok neşeliydik ve bir gün *sidhe*-kahinlerin marşı olarak kullanılacak bir şarkı bile besteledik. Fakat bunun farkında değildik. Bağırmanın bize enerji kattığını, kendimizi yenilmez hissetmemizi sağladığını biliyorduk sadece.

Geceyi geri alıyoruz!
Işık açığa çıksın.
Artık korkmuyoruz.
Siz bizim olanı aldınız.
Ve şimdi,
Hesap sorma zamanı geldi.
Geceyi geri alıyoruz!

"Şşş." Dani birden dikkat kesildi.

Şarkımın ortasında kulak kabarttım. Mızrağımı bir gergedan çocuğa saplamıştım, mızrağımın ucunda onun uzun dişli ağzı sessizce açılıp son defa kapandı.

Bir şey duyamıyordum ama benim duyularım Unseelie eti yemediğim sürece pek hassas sayılmazdı. Ve şimdilik Unseelie eti yemeye niyetim yoktu, sahip olduğum yetenekler bana yetiyordu.

"Mızrağını çek," diye fısıldadı.

Dediğini yaptım, sonrasında tek bildiğim sokaklarda süper hızla ilerlediğimizdi. Midem ağzıma geldi. Dani'nin böyle hareket etmeyi nasıl başardığını anlayamıyordum.

Sonra birden durduk ve parmağıyla işaret etti. "Yukarı bak, Mac!"

Ürperdim. Şehirdeki periler arasında kastları ayırt edememiştim. Fakat bunlardan özellikle nefret ediyordum: Unseelie avcılar.

Bunlar dünya var olduğundan beri *sidhe*-kahinleri avlıyor ve öldürüyorlardı. Peri kanunlarının koruyucusu ve cezalandırıcısıydılar. Paralı asker gibiydiler, en çok istedikleri şeyi kim verirse onun için çalışırlardı. Kolayca taraf değiştirebilirlerdi. Telepatik güçleri vardı, beyninize girip sizi içten bükebilirlerdi. Daha da kötüsü, vücudunuzu kemiklerinize kadar dondurup ruhunuzu alabilirlerdi.

İki devasa avcı şimdi gökyüzünde daireler çiziyordu. Liffey Nehri'nden birkaç blok uzaktaydılar. Geçmişte gördüklerimden en az iki kat büyük ve gece gibi simsiyahtılar. Derimsi kanatları, çatallı kuyrukları, mızrağım kadar uzun pençeleri ve cehennem alevleri gibi parıldayan gözleri vardı. Havayı pençelerken çıkardıkları sesler ejderhaların çığlığına benziyordu muhtemelen. Siyah kanatlarını çırptıkları yerlerde siyah buz kristalleri bırakıyorlardı.

"Buna inanabiliyor musun?" diye sordu Dani. "Bunlar delirmiş mi?"

Avcılardan bahsetmiyordu. Sokakta durmuş, avcılara ateş edenlerden bahsediyordu.

Büyük kanatlarda açılan deliklerin hemen kapandığını, mermilerin aşağıya düştüğünü gördüm. Otomatik silahların sesini duyabiliyordum.

Yaratıkları kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Bunu yapanlar her kimse kendi ölümlerine susamış olmalılardı!

Dani'ye baktım ve başıyla onayladı. "Gidip kıçlarını kurtarsak iyi olur," dedi. Bana uzandı.

Geri çekildim. "Teşekkürler ama sadece birkaç blok uzakta. Ben yürüyeceğim."

Arkamı döndüm.

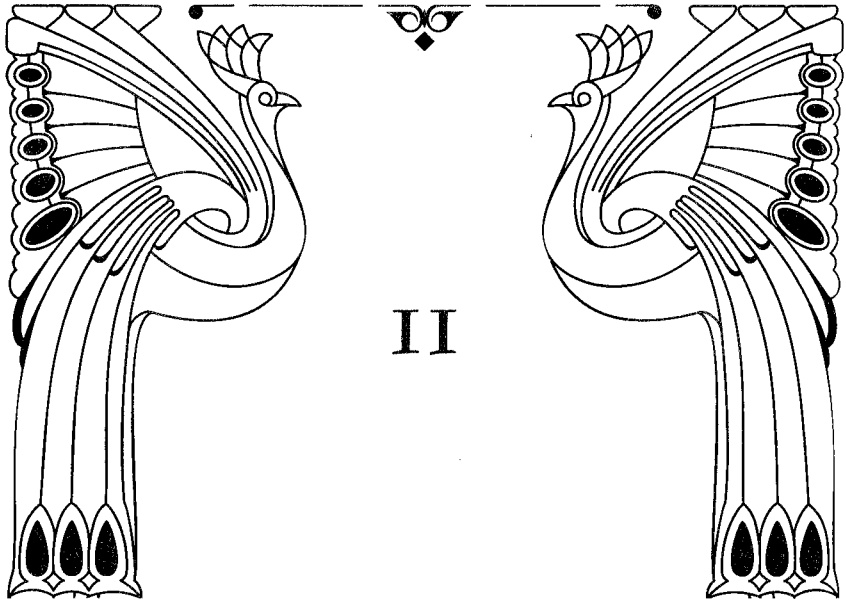
Beni omzumdan tuttu ve göz açıp kapayıncaya kadar olay yerindeydik. Gidip bir eczaneden Dramamine almam gerekiyordu çünkü beni bıraktığında iki büklüm oldum ve ayakkabılarıma kusmamak için kendimi zor tuttum.

Tehlikeli bir yere bu kadar çaresiz bir pozisyonda varmak hoş değildi. Süper hız, ışınlanmaktan kötüydü. Işınlanma pürüzsüzdü. Süper hız ise dörtnala giden bir atla engebeli bir yolda ilerlemek gibiydi. Jet hızıyla seyahat etmek anlamına geliyordu.

Kafamı kaldırdım ve gözlerimi kırpıştırdım. Bir an kelimeleri kavramakta zorlandım.

"Bayan Lane. Hayatta olduğunuzu görmek çok güzel. Sizin için endişelenmeye başlamıştım."

Sonra Dedektif Jayne arkasındaki üniformalı askerlere dönüp haykırdı. "Ateş!"

II

Karşımda duran sert görünümlü ve iriyarı dedektifin beni alıp Garda İstasyonu'na götürmesinden, ortağı ve kayınbiraderi Patrick O'Duffy cinayeti için sorgulamasından bu yana sanki bir ömür geçmişti. Onu sahafa çaya davet edip de yediği sandviçlere Unseelie eti koyarak gözlerini Dublin'i işgal eden Unseelie tehlikesine açtığımdan bu yana ise en az yarım ömür geçmiş olmalıydı.

Sonra dedektifi şehirde bir tura çıkarmış ve olan bitenle yüzleştirmiştim. Hem kitabı aramamda bana yardımcı olmasını hem de ensemden düşmesini istiyordum. Sonrasında sadece, kitabın yeriyle ilgili bir ipucu bulduğunda konuşmuştuk. Derken bir gün beni sokakta beni durdurmuş ve ona yine o özel çaydan yapmamı istemişti. Bunu beklemiyordum. Onun da diğer insanlar gibi gözlerini -inanması imkansız olana- kapatacağını sanıyordum. Beni şaşırtmıştı.

Bakışlarımı yüzünde gezdirdim. "Hala Unseelie yiyor musun?" diye sordum adamları şarjör değiştirirken. Yoksa sadece görebildiklerinin peşinden mi gidiyordu?

Dani boğuk bir ses çıkardı. "Unseelie yemek? Yemek? Benimle dalga mı geçiyorsun? Çok iğrençler. Bazıları yeşil bir sıvı akıtıyor ve bazılarının içi irin gibi bir şeyle dolu! Öğk. İğrenç!" Dilini dışarı çıkarttı ve başını iki yana salladı. Sonra tekrar "Öğk!" diye patladı.

Omuz silktim. "Uzun hikaye. Sonra anlatırım."

"Bilmeme gerek yok." Yine öğürür gibi bir ses daha çıkardı.

"Zamanla alışıyorsun," dedi Jayne. Bana döndü. "Bana yedirmeni istediğim günden beri yiyorum."

"Bir daha bana gelmedin."

"Sana bağımlı mı olsaydım? Ya ihtiyacım olduğunda yanımda olmazsan?" Güldü. "Etkinin geçmesine hiç izin vermedim çünkü bunu yaparsam onları göremez, onları öldürüp daha fazlasını bulamazdım. Vahşi bir döngü. Eşim her sabah bana kahvaltıda hazırlıyor. Şimdi sayıları çok fazla olduğu için bulmak eskisi kadar zor değil. Adamlarım da yiyor. Eşim çocukların sandviçine de koyuyor. Ateş!"

Adamlar yine ateş etmeye başladı. Geceyi öfkeli çığlıklar doldurdu.

Ses sağır ediciydi. Ateş sona erince hemen devreye girdim. "Siz ne yapıyorsunuz? Onları öldüremezsiniz! Sadece kızdırıyorsunuz!" Karanlık, kadim ve derin öfkelerini hissedebiliyordum. Daha fazlasının da farkındaydım. Sonsuzluğun getirdiği sinsi bir sabra sahiptiler ve karşılarına çıkan bu sinir bozucu saçmalıktan zarar görmeyeceklerini biliyorlardı. Biz hiçbir şeydik. Çoktan toz olmuş sayılırdık, sadece ölmeyi bekliyorduk. Dizlerimizin üzerine çöküp onlara tapınmadığımız, nefes alırken izin istemediğimiz için bile çok öfkeliydiler.

Birkaç ay önce avcıların telepatisinin çift yönlü olduğunu öğrenmiştim. En azından benim için böyleydi. Onlar benim kafama girebiliyordu ama ben de onlarınkine girebiliyordum. Doğrusu bundan hiç hoşlanmıyorlardı. Şimdi bile beni izlediklerinin, beni farklı kılanın ne olduğunu anlamaya çalıştıklarının farkındaydım. Yüce Lord ve Unseelie prensler tarafından kaçırıldıktan sonra Unseelie arasında çok popüler olmadığım kesindi.

"Güzel!" dedi Jayne. "Çünkü onlar da beni çok kızdırıyor. Burası benim şehrim ve onlara tolerans gösterecek değilim. Sokaklarımızın üstünde rahatça uçabileceklerini mi sanıyorlar? İstedikleri gibi casusluk yapabileceklerini mi? Hayatta kalanların izini sürebileceklerini mi? Onlara düşündükleri gibi olmadığını gösteriyoruz, değil mi? Artık bu şehirde öyle rahatça dolaşamazlar!"

Elli kişilik üniformalı ve miğferli grubuna döndü, sessiz bir emir verdi. Dört tanesi ayrıldı, sokakta ilerledi ve devasa bir silahı bir ayaklığın üstüne monte etmeye başladı. Adamların büyük bir kısmında yarı otomatikler vardı, birkaçı ağır silahlar taşıyordu ve yaratıklara zarar verebilenler de bunlardı. Jayne yeniden ateş emri verince hep birlikte ateş etmeye başladılar ve en ürkütücü türden iki Unseelie'nin üzerine mermi yağdırdılar.

Hafifçe gülümsedim.

Jayne yaratıkları kasıtlı olarak kızdırıyordu.

Çünkü kendisi de çok kızgındı.

Gülümsemem genişledi. Bu adama istemeye istemeye Unseelie yedirirken bu anı hayal etmem mümkün değildi. Ama işte buydu. Harikaydı. Sokaklarda buna ihtiyacımız vardı. Hayatta kalanların mücadele etmesi gerekiyordu. Bu

adam şehrine ve insanlarına hizmet etmeyi asla bırakmayacaktı. Maaş almasa bile bunu yapacaktı. Polis ve koruyucu olmak özünde vardı.

Bunları düşünürken öyle mutlu oldum ki bir kahkaha attım.

Jayne bana sertçe baktı ama bir anlığına onun asık yüzünde de hafif bir gülümseme belirdi. Onu takdir ettiğimi anlamış olmalıydı ki ekledi. "Biz bunu yapıyoruz, Bayan Lane. Biz Garda'yız."

"Lanet olasıca Garda," diye bağırdı adamlardan biri. "Biz Muhafızlarız! Yeni dünyanın yeni gücüyüz!"

"Evet!" diye haykırdı diğerleri.

Başımı takdirle salladım. Muhafızlar. Bunu sevmiştim. "Seni görmek güzel, Jayne," diye mırıldandım. "Özellikle de bu şekilde görmek." Ne kadar beklenmedik bir sürprizdi. Avcılar şimdi beni daha da zorluyordu. Yukarıya göndermem gereken mesajı gönderdim ve bunun için bir parça bile telepatiye ihtiyacım yoktu.

Mızrağımı havaya kaldırdım ve tehditkar bir biçimde salladım. MacHalo'mdan yayılan ışıkta parladı. Dani de aynısını kılıcıyla yaptı.

Avcılar tısladı ve öyle vahşice geri çekildiler ki devasa kanatlarını çırparken sokaklardaki çerçöp uçuştu, çöp tenekeleri sağa sola savruldu. Ellerime ve yüzüme birkaç çöp isabet etti. Kapaklar evlerin çatılarına düştü ve duvarlardan sekti.

Sizi sonsuza kadar avlayacağız, sidhe-kahin. Sizin soyumuzu tüketeceğiz.

Soyumuzu tüketmek istediklerinden emindim ama istesem de buna cevap veremezdim. Dizlerimin üzerine çök-

müş kafamı tutuyordum. MacHalo takıp aynı anda elde mızrak tutmak zor bir işti.

Beni şaşırtmışlardı.

Bu avcılar sadece daha büyük değildi. Başka bir şeydiler. Bunların hepsi aynı değil miydi? Unseelie Kralı deneyler yapıp karanlık ırkını yaratırken farklı varyasyonlar mı denemişti? Kastlarının bazıları diğerlerinden daha ölümcül ve güçlü müydü? Buna hazırlıklı değildim. Bundan böyle karşıma çıkan bütün perilere karşı önyargısız olacak, yaratıklardan her şeyi bekleyecektim. Çok öfkeliydim. Bir bıçağın bıçak olması gerekirdi. Bir bıçağın el bombasına dönüştüğü bir dünyada nasıl hayatta kalacaktım? Varsayımlarda bulunmamam gerekiyordu. Beklenmeyeni beklemeliydim.

Dışarıdan dizlerimin üzerinde gözükebilirdim ama içim farklıydı. Yakın zamana kadar içinde hayvan olduğum karanlık mağaraya uzandım. "Bir de bunu deneyin piçler," diye haykırdım.

Çığlıklar attılar. Acılarını duyunca gülümsedim.

Kaldırımın üzerine çöp tenekelerinin kapakları düştü. Kafama ve omuzlarıma çöpler yağdı. Gece sakinleşti.

Avcılar gitmişti.

Kafamı kaldırdım ve kanatlı iki siluetin aya doğru uçtuğunu gördüm. Ürkütücü bir sahneydi. Bir kan halesi gibi ayın kenarları kırmızı bir renge büründüğü için normalden de ürkütücüydü.

Peri ve insan diyarlarının birbirine geçmesi her şeyi değiştirmiş miydi? Boyutlar birlikte kanayıp birbirini mi değiştiriyordu? Birkaç ay sonra dünyamız nasıl bir yer olacaktı? Ya da birkaç yıl sonra?

Doğrulduğumda Jayne'in mızrağıma baktığını gördüm.

"Birlikte çay içerken bahsettiğin silahlar bunlar mı? Perileri öldürebilecek olanlar."

Başımla onayladım. Bakışından hoşlanmamıştım.

"Bu şeytan-ejderhalardan birini indirmeyi hiç denemedik."

"Avcılar," dedim. Kendilerinin peri eşdeğerini bulmuş olmaları hem ironikti hem de çok uygundu. "Peri kanunlarının koruyucuları. Unseelie olmalarına rağmen iki saraya da çalışırlar, kim daha çok öderse onun için dövüşürler."

Karanlık gözlerinde bir neşe parıltısı çaktı ama hemen yok oldu. Hala mızrağıma bakıyordu.

Parmaklarımı daha sıkı kapattım.

"Diğerleri gibi onları kafese tıkamayacağımızı biliyoruz. Çok büyükler. Ama bu mızrakla, düştükleri yerde onları öldürebiliriz."

"Kafeslemek mi? Siz Unseelie mi kafeslediniz? Nasıl?"

"Nasıl yapacağımızı bulmak biraz zaman aldı. Sen beni olan bitene uyandırdıktan sonra eski efsaneleri gözden geçirdim. Biz İrlandalılar efsaneleri çok severiz. Bazı eserlerde Eskiler'in demire dayanamadığı söylenir. Nasıl kurt adamlar gümüşten nefret ediyorsa, vampirler kutsal sudan ve sarımsaktan etkileniyorsa, demirin de periler üzerinde işe yarayabileceğini düşündüm."

"İşe yaradı mı?"

"Biraz. Güçlerini etkilediğini söyleyebilirim. Yeterince demirin varsa onları tuzağa düşürüp kafesleyebiliyorsun. Demir ne kadar safsa o kadar iyi. Çelik pek işe yaramıyor." Kafasındaki miğferi çıkardı ve bana içini gösterdi. "İçlerini demirle kaplıyoruz. Senin şu sözde avcılarının neler yapabildiğini öğrenene kadar birkaç iyi adamımızı kaybettik."

"Demir, avcıların kafanızın içine girmesine engel mi oluyor?" İlk fırsatta MacHalo'mun tasarımını yenilemeliydim.

"Tamamen değil. Güçlerini azaltıyor, katlanılabilir bir seviyeye indiriyor. Senin duyduklarını biz de duyduk ama senin kadar acı çekmedik. Bizi bu şekilde tehdit etmelerine alışkınız. Her yerimizde demir var. Boynumuzda, ceplerimizde. Mermilerimiz de demirden."

"Dahice!" diye haykırdı Dani. "Mac, demire ihtiyacımız var!"

Jayne önce mızrağıma, ardından Dani'nin kılıcına baktı. "Sizinki gibi silahlarla neler yapabileceğimizi biliyor musunuz?" Yüzümü inceledi. "Sizi silahsız bırakacak değiliz tabii. Siz ikiniz kılıcı paylaşabilirsiniz."

"Hayır," dedi Dani. Aynı anda ben de aynı cevabı verdim. Süper hıza geçmek üzere olduğunu anlamak için Dani'ye bakmama gerek yoktu. Bizi uzaklara götürmeye hazırdı.

"Bayan Lane, bu işte birlikteyiz."

"O kadar birlikte değiliz."

"Bakın, bir haftada yüzlerce peri yakaladık. Birden ortadan kaybolmayanları kafesledik. Şimdi çok daha fazlasını yapabiliriz."

"Biz buna ışınlanma diyoruz," dedi Dani.

Jane ağzının içinde küfretti. "Pekala, o ışınlananlar geri gelip adamlarımı öldürüyor. Arkamıza geçiyor veya izimizi sürüyor, bizimle oyun oynuyorlar. Onları öldürecek bir silahımız olduğunu bilselerdi bunu yapmadan önce bir kez daha düşünürlerdi. Sizin iki silahınız var. Bana bunun adil olduğunu söyleyemezsiniz."

"Adil de neyin nesi, Jayne? En başında benim kendimi bu işin içinde bulmam adil mi?"

"Hepimiz kendimizi bu işin içinde bulduk," diye kükredi.

"Dokunaklı," diye düşündüm, "Bir şeyler düşünürüz," dedim sonra. "Sizin için onları öldürebiliriz." Sonuçta ne kadar çok peri ölürse kendimi o kadar iyi hissederdim.

"Bazıları yine de kaçmayı başarır. Tabii eğer bizimle birlikte avlanmayacaksanız. Biz onları indirdiğimiz anda öldürmeye hazır olmanız gerek."

"Bunu yapamam. Ben başka bir şeyin peşindeyim ve eğer onu bulamazsam bu savaş asla sona ermeyecek."

Gözlerini kıstı. "İzini sürmeme yardımcı olduğum kitaptan mı bahsediyorsun?"

"Onu bulamazsam Jayne, dünyamızı bu yaratıklardan asla kurtaramayız. Korkarım yıkık duvarların bu halde kalması ne kadar uzun sürerse başımız o kadar çok derde girecek. Belki de geri dönüşü olmayacak."

Beni soğuk bakışlarla süzdü. "Seninle bir pazarlık yapalım," dedi sonunda. "İyiliğe karşı iyilik. Gerçi bana göre değil ama. Ben intikamdan çok insanların hayatta kalmasıyla ilgileniyorum. Bundan bir ders alabilirsin. Kitabın hala Dublin'de."

"O benim kitabım değil," diye tısladım. Kitabın bana ait olduğunu söylediğinde tüylerim diken diken olmuştu. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi. Ya da ben böyle olmasını istiyormuşum gibi. Sanki gelecekte neler olacağını biliyormuş gibi.

Demek *Sinsar Dubh* hala Dublin'deydi. Bu durum burada neden bu kadar çok peri olduğunu da açıklıyordu. Hepimiz kitabın peşindeydik. Kitabı bulmalarının bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim. Duvarların yıkılması-

nın üzerinden aylar geçmişti. Kitap acaba Unseelie tarafından bulunmak istemiyor muydu? Akraba değiller miydi? Bu şehirden ne istiyordu? Dünya buradan ibaret değildi ki, sayısız ülke ve yok edip kargaşa yaratmak için sayısız fırsat vardı. Buna rağmen hala Dublin'de miydi? Neden?

"Birkaç hafta önce, evine giderken adamlarımdan birini yanına aldı. Sonrasında neler olduğunu öğrenmek ister misiniz, Bayan Lane? Eşinin, çocuklarının ve annesinin yanına gitmek isteyen adamımın akıbetini merak ediyor musunuz?"

Soğukkanlılığımı korudum ve hiçbir şey sormadım. Sormama gerek yoktu. Kitap bir insanı yanına aldığında neler olduğunu biliyordum. Son birkaç ayda o kadar çok katliam görmüştüm ki zihnimde yeni kanlı görüntülere yer kalmamıştı. "Üzgünüm," dedim sonra. Bunun bir anlamı olmadığını biliyordum. Ve silahlarımızdan birini istemesini de gayet iyi anlıyordum. Ama bunu ancak nazik ve sevgi dolu Mac kendine dert ederdi. Ben artık o değildim.

Değildim ve olmayacaktım.

"Daha fazla silahımızın olmaması çok kötü," dedim. Bunda samimiydim ama bu da hiçbir şeyi değiştirmezdi. Yeterince derdim vardı ve Jayne'e kıyasla planlarımın daha iyi olduğunu düşünüyordum. Birlikte çalışabileceğimizi söylerken ciddiydim. Mesela haftada bir uğrar, yakaladıkları perileri öldürürdük.

"Böyle olmasını istemezdim," dedi. Eliyle bir işaret verdi ve adamları etrafımızı kuşattı.

Dani gelip yanımda durdu, omuz omuzaydık. Dışarıdan bakan biri için, eli silahlı erkeklerden korkarak birbirine yaslanmış, birbirinden destek alan iki kız gibi duruyorduk.

"Ben de böyle olmasını istemezdim," dedim. "Bir daha asla benden bir şey almaya çalışma, Jayne. Bu hatayı sakın bir daha tekrarlama. Benim olan benimdir. Sen neyle uğraştığının farkında değilsin."

"Seninle uğraşmak istemiyorum. Sadece biraz takım çalışması yapmak istiyorum."

"Benim takımım var, Jayne." Dani'ye baktım ve başımı salladım.

Yüzü aydınlandı, sırıtarak cevap verdi. "Dirseklerini içeri çek, Mac."

Dediğini yaptım. Ne kadar az yaralanırsam o kadar iyiydi. Erkeklerin homurdandığını ve silahlardan bazılarının kaldırımın üzerine düştüğünü duydum.
Gittiğimizi görmediler bile.

"Demire ihtiyacımız var, Mac," dedi Dani, sokakta yeniden normal hıza döndüğümüzde. Birkaç saniyede şehrin büyük kısmını geride bırakmıştık. Seyahat etme şeklimiz her ne kadar mide bulandırıcı olsa da altın değerindeydi.

Dalgın bir biçimde başımla onayladım. Jayne'le olanları düşünüyordum. Böyle bitmesi benim de hoşuma gitmemişti. Dünya için savaşan herkesin birlik olmasını istiyordum. Böylece perilerin girebileceği hiçbir delik kalmazdı.

"Demirden fazlasına ihtiyacımız var." Daha sonra günlüğüme not edeceğim şeylerin listesini çıkarmaya başladım. Liseyle üniversite arasında babam benim bir planlama kursu almamı istemiş, hayatımı kontrol etmeme yardımcı olacağını söylemişti. Hayatımı kontrol ettiğimi söyleyerek cevap vermiştim: Güneşim, arkadaşlarım, modam vardı ve bir gün evlenecektim. "Bu yeterli değil bebeğim," demişti babam.

İtiraz etmiştim ve babam da benimle pazarlık yapmıştı. Sonuçta ben kursu almıştım, babam da pembe takvim yapraklarına bir servet harcamıştı. Sıkılana kadar takvime bakmış, sonra bir rafa kaldırmıştım.

Ne kadar aptalmışım.

Kursta öğretilenlerden biri de başarılı liderlerin sürekli günlük tutmasıydı. Amaçlarına bu sayede daha iyi odaklanabiliyorlardı. Umarım ben de bir gün başarılı bir lider olacaktım.

"Benim ateşli silahım yok, Mac. Silaha ihtiyacım var." Dani hoplayıp zıplıyor, binlerce vatlık hiper enerjisini boşaltmaya çalışıyordu. Saçlarının kaldırıma sürtünmesiyle açığa çıkan statik elektrikle çatırdamamasına şaşırmıştım.

Bir kahkaha attım. "Ne kadar silah o kadar iyi, ha?"

"Öyle değil mi?"

Hoplayıp zıplayan bir pinpon topuna bakmak gibiydi. Düşünme şekli hoşuma gitmişti. "Bir planım var."

"Manastıra geri dönebilmemiz için bir planın olduğunu söylemiştin. Bu da onun bir parçası mı?"

"Kesinlikle," diye cevap verdim imalı bir bakış atarak. "İşitme duyun ne kadar süper? Yakınımızda çok sessiz biri varsa karşımıza dikilmeden önce onu duyabilir misin?"

Gözlerini kıstı. "Ne kadar sessiz birinden bahsediyorsun?"

"Çok sessiz."

Şüpheyle bana baktı. "Jericho Barrons kadar sessiz biri mi?"

Kaşlarımı çattım. "Onun ne kadar sessiz olduğunu nereden biliyorsun?"

"Seni almaya geldiği gün onu gördüm. Dokuzu da birbirine benziyor. Her ne ise, onun içine akıyor."

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Az önce ne dediğini anlamaya çalışıyordum. "Dokuz mu!?" diye sordum nihayet. "Barrons gibi sekiz tane daha mı var? Ona benzeyen?"

"Şeey, dokuz kardeş olduklarını sanmıyorum ama onun gibi bir şey. Onun sekiz tane daha... bir şeyi var. İriyarı adamlar. Kötü adamlar. Bir güç gösterisiyle seni alıp gittiler." Çok hızlı bir biçimde bir ayağından diğerinin üzerine zıpladığı için söylediklerine odaklanmakta zorlanıyordum.

"Ben öyle bir şey hatırlamıyorum! Ben neden onları hiç görmedim? Demek istediğim, aklımın başımda olmadığını biliyorum ama..."

"Sana yaklaşmalarına izin vermedi. Sanki seni görmelerini istemiyordu. Hiçbiri insan değildi."

Derin bir nefes aldım. "Biliyor musun neyi merak ediyorum? Sen bunu nereden biliyorsun?"

Çok hızlı hareket ettiğinden yüzü bulanıktı, ifadesini tam göremiyordum ama sanki kaşları çatıldı. "Süper hızdayken beni yakaladı. Sanki onun için çocuk oyuncağıymış gibi. Böyle bir şeyi hiçbir insan yapamaz."

"Barrons seni durdurdu mu?" diye sordum kulaklarıma inanamayarak.

"Uzanıp beni yakaladı."

"Seni yakalayacak kadar hızlı hareket etmeyi nasıl başardı?" Bu adamın yapamadığı bir şey var mıydı? Planlarımın büyük bir kısmı Dani'nin süper hızına bağlıydı.

"Bunu ben de merak ediyorum."

Yüzüne odaklanmaya çalıştım ama başaramadım. Başım ağrımaya başlamıştı. "Lütfen yavaşlar mısın?" dedim. "Seni görmek imkansız."

"Özür dilerim," dedi. Uzun siyah ceket, parlak bir kılıç ve MacHalo ışıkları birbirine karışıyordu. "Çok heyecanlanınca veya hayal kırıklığına uğrayınca böyle oluyor. Neyse, onun bunu yapabilmesine ben de çok bozuldum. Bir saniye..." Yeniden görünür oldu ve ağzına bir çikolatayı daha attı.

"Yani sekiz tane daha Barrons vardı." Bu gerçeği hazmetmeye çalışıyordum. Bunca zamandır neredeydiler? Neydiler? Barrons neydi? Kimsenin bilmediği bir Unseelie kastı mı? "Bundan emin misin? Normal insan olmaları mümkün değil mi?"

"Değil. Garip hareket ediyorlardı. Barrons'tan da gariptiler. Sanki en medenileri Barrons'tu. Çok ürkütücüydü. Peri hissi almadım ama insan olmadıklarına eminim. Bazılarının gözleri de çok garipti. Kimse onlara yaklaşmaya cesaret edemedi. *Sidhe*-kahinler duvarlara yapıştı, önlerinden çekildi. Biri bıçağını Ro'nun boğazına dayadı. Hepsinin Uzi'si vardı. Sert, öfkeli tiplerdi. Ters bir hareket yapan olursa katliam yapacakları çok barizdi. Kızlar uzun süre bundan bahsedip durdu. Hepsi hayal kırıklığına uğramıştı ama sanırım aynı zamanda da etkilenmişlerdi. Adamları görmen lazımdı. O anda Barrons'un nasıl göründüğünü görmen lazımdı, ahbap." Bana baktı ve hemen alarma geçti. "Demek istediğim, dostum, görmen gerekirdi. Sakın bana Danielle deme. Lütfen. O isimden nefret ediyorum."

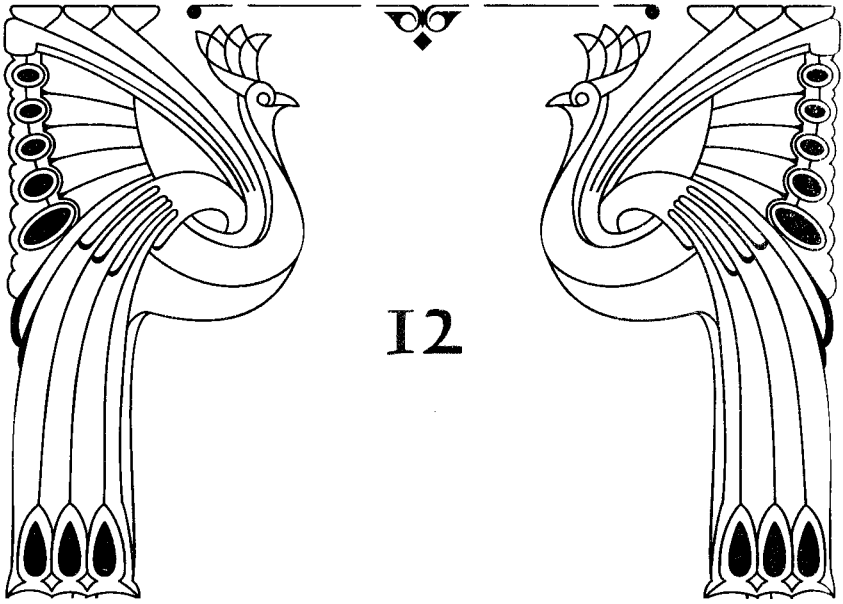
Barrons'a benzeyen sekiz varlık daha! Ben bir tanesiyle zor başa çıkıyordum. Bunlar kimdi veya neydi? Bugün öğrendiğim şeyler arasında beni en çok bu rahatsız etmişti. Ben Barrons'un bir anomali olduğunu düşünüyordum. Türünün tek örneği olduğuna inanıyordum. Demek öyle

değildi. Ah, her zamanki gibi, beklenmeyeni beklemem gerekirdi.

Barrons gibi sekiz tane daha. En az sekiz tane daha. Belki de yanına sadece bir kısmını almıştı. Belki de sayıları çok daha fazlaydı. Ve bundan bana hiç bahsetmemişti. Bu konuda bana tek kelime etmemişti.

Jayne'le karşılaştığımda kafamda netleşmeye başlayan planım suya düşmek üzereydi.

"Haklısın Dani," dedim. "Bir silaha ihtiyacın var. Aslında bir sürü silaha ihtiyacımız var. Ve onları nerede bulacağımızı biliyorum."

12

Okul otobüsünü manastırın önüne park ettiğimde neredeyse gün doğmak üzereydi.

Range Rover'ı bırakmak zorunda kalmak hoşuma gitmemişti ama daha büyük bir araca ihtiyacımız vardı. Yanları ezilmiş ve boyası soyulmuş parlak mavi otobüsü bir yurdun önünde bulmuş, Dani'yle birlikte silah sandıklarını ve Unseelie cesetlerini içine doldurmuştuk.

Çok yorgundum. Yirmi dört saattir ayaktaydım ve hiç halim kalmamıştı. Planıma sadık kalacaksam uzun bir süre daha dinlenebileceğimi sanmıyordum. Ama belki kafamı dağıtmak için bir saat sessiz bir yerde uzanabilir, bugün öğrendiklerimi gözden geçirebilirdim.

"Ejderha Bayan'ın Kütüphanesi doğu kanadında," dedi Dani. Mutfağa yürümeye başladı. "Yıllardır kullanılmıyor." Burnunu buruşturdu. "Tozlu ama serindir. Beni bir şey için suçladıklarında ya da kafam bozulduğunda orada uyurum. Doğu kanadının büyük kısmı boş. Bir şeyler yedikten sonra ben de yanına gelirim. Ah, dostum, açlıktan ölüyorum!"

Dani hızla uzaklaşırken başımı iki yana salladım ve gülümsedim. Bir şeyler yemeye devam ettiği sürece günlerce uyumadan durabileceğini söylemişti. Sürekli olarak sınırlarını zorluyordu. Ne olduğumu bilerek büyüseydim nasıl biri olacağımı merak ettim. Herhalde ben de sınırlarımı zorlardım. Herhalde kendimi şimdikinden çok daha işe yarar hissederdim. Dani'nin dayanıklılığına imreniyordum. Benim öyle bir yeteneğim yoktu. Uykusuzluk sabrımı tüketmeye başlamış, sinirlerimi bozmuştu. Bana-katılın-birlikte-perilerin-kıçını-tekmeleyelim-*sidhe*ler konuşması yapacak durumda değildim. Gözlerimi ovaladım. Rahat bir yatağa uzanabilseydim keşke.

Manastıra yan kapılardan birinden girdim ve doğu kanadına doğru yürümeye başladım. Yarı yolda takip edildiğimi anladım.

Gülümsedim ama takip edildiğimi anladığımı belli etmedim. Koridorun ortasında Yüce Rahibe'yle bir tartışmaya girecek değildim. Seslerimiz yükselirse bütün *sidhe*-kahinler odalarından fırlar ve yanımıza gelirdi. Şimdilik bununla uğraşamayacaktım. Dövüşmek istiyorsa şartları ben belirlemeliydim. Zihnimin bir köşesine, Dani'nin koruma büyüleri hakkında ne bildiğini öğrenmem gerektiğini not ettim. Rowena'nın doğu kanadına girmesine engel olabilir, manastırda kendi yaşam alanımıza kavuşursak harika olurdu. Aksi halde kendimi asla güvende hissedemeyecektim.

Dani'nin talimatlarına uyarak karanlık koridorlarda ilerledim. Rowena'nın daha fazla yaklaşıp MacHalo'mun ışığından faydalanmaması şaşırtıcıydı. Varlığını bildiğimi belli etmemek için arkamı dönemesem de taş duvarlara

benim MacHalo'munkinden başka ışık düşmüyordu, demek ki yanında sadece fener vardı. Manastırda kaç Gölge olduğunu tam olarak bilmediğimiz düşünülürse yaşlı kadın gerçekten çok cesurdu.

Kütüphaneye girdim, bir lambadan diğerine yürüyüp hepsini yaktım. Üzerinde uyuklayabileceğim brokar bir kanepe görünce gerçekten çok sevindim.

Tabii önce Rowena'dan kurtulmam gerekiyordu.

"Şimdi olmaz kocakarı," dedim omzumun üzerinden. "Uykuya ihtiyacım var."

"Komik. Birkaç gün önce uykuyla pek aran yoktu."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Bu karşılaşmaya hazır değildim. Muhtemelen hiçbir zaman da hazır olamayacaktım.

"Aslına bakarsan uyku aklına en son gelen şeydi," diye devam etti. Öfkeliydi. Sesinden belliydi. O neye kızmıştı? Duygusal bir fırtınanın ortasında kalan bendim sonuçta.

Yumruklarımı sıktım, nefesim hızlandı. İki ay önce olduğu gibi ona şimdi de pek güvenmiyordum.

"Tek istediğin sevişmekti."

Ve yine aynı şeyi istiyordum. Bunu fark edince çok korktum. Sesi üzerimde afrodizyak etkisi yapıyordu adeta. Islanmıştım ve hazırdım. Konuşmaya başladığı anda olmuştu. İki ay boyunca perilerin sebep olduğu bir seks çılgınlığına hapsolmuştum ve sürekli onunla seks yapmış, sesini dinlemiş, kokusunu içime çekmiştim. Ve tıpkı Pavlov'un köpeği gibi, sürekli tekrarlanan uyarıyı alır almaz da her zamanki tepkiyi vermiştim. Havayı burnuma çektim, kokusunu almaya çalıştım. Sonra gözlerimi kapattım ve Barrons'u aklımdan çıkarmaya çabaladım. Gözkapakla-

rımın arkasına saklanabilirmişim gibi. V'lane ve Barrons ironik bir biçimde rollerini değişmişti.

Artık peri prensin ölümcül cazibesine bağışıktım.

Yeni zehrim, Jericho Barrons'tu.

Bir şeyleri yumruklamak istiyordum. Her şeyi. Ve Barrons'la başlamak istiyordum.

"Dilini mi yuttun? Senin ne güzel dilin varmış öyle. Her yerimi yaladın. Hiç durmaksızın. Aylar boyunca." Sesi kedi mırlaması gibiydi ama içinde çeliğin sertliğini de barındırıyordu.

Çenemi kilitledim ve döndüm, kendimi Barrons'u görmeye hazırladım.

Düşündüğümden de kötüydü.

Zihnime hücum eden erotik görüntüler yüzünden neredeyse yere yıkılacaktım. Ellerim yüzündeydi. Ben yüzündeydim. Ona yaslanıyordum. Onu kucaklıyordum. Pembe tırnaklarım çok uzun ve seksiydi, uzun ve sert organını iki elimle... Ahhh!

Tamam.

Bu kadar yeter.

Boğazımı temizledim ve elimden geldiğince gözlerine odaklanmaya çalıştım.

Bir işe yaramadı. Barrons'la sohbet etmek için kelimelere ihtiyacımız yoktu. Ve yüzüne baktığım anda, kocaman yatağında yaptığımız şeyleri en ufak detayına kadar hatırladığımla kaldım.

Özellikle kelepçelerden çok keyif alıyordu. Barrons'un dilimle ilgili ne kadar anısı varsa benim de onun diliyle ilgili o kadar anım vardı. Defalarca önerdiğim halde kelepçeleri benim onun üzerinde kullanmama hiç izin vermemişti.

O zaman bunun adil olmadığını düşünmüş, sebebini anlayamamıştım. Onu kelepçelememi neden kabul etmediğini şimdi biliyordum. Kullandığımız kelepçenin onu bir yere bağlamaya yetmeyeceğini aslında ikimiz de biliyorduk. Şimdi zihnim bulanık olmadığından bunu anlayabiliyordum. Fantezi olarak bile kontrolü başkasına bırakacak erkeklerden değildi. Onun her şeyi kontroldü. Bunu hiçbir zaman elden bırakmıyordu. İçimi, açık bir yaranın üzerine dökülen tuz gibi en çok acıtan da bu oldu. Birlikte vakit geçirdiğimiz süre boyunca kendimde değildim. Benim en saf, en çıplak ve en çaresiz halimi görmüş ama kendini saklamıştı.

Hiç kontrolünü kaybetmemişti. Bir kez bile.

Bana senin dünyan olduğumu söylemiştin.

"O ben değildim. O bir hayvandı." Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor, yanaklarım yanıyordu.

Bitmesini hiç istemiyordun.

"Neden bu kadar kötüsün? Neden küçük düştüğüm anları yüzüme vuruyorsun?"

Küçük düşmek mi? Şimdi böyle mi oldu? Bana bir şeyler daha hatırlattı.

Yutkundum. Hatırlattığı şey hiç hoş değildi. "Aklım yerinde değildi. Aklım başımda olsaydı bunları asla yapmazdım."

Gerçekten mi? Karanlık gözleri benimle dalga geçiyor gibiydi. Yansıttığı görüntüde daha fazlasını istiyor, hep böyle devam etmesini istediğimi söylüyordum.

Birden verdiği cevabı hatırladım: *Bir gün benden nefret edeceksin.*

"Neler olduğunun farkında değildim. Seçme şansım da yoktu." Hedefi on ikiden vuracak sözcükleri aradım. "Un-

seelie prenslerin bana tecavüz etmesinden çok farklı değildi bu."

Parıltılı gözlerinden geriye siyah ve opak bir kitle kaldı, görüntüler öldü. Sol gözünün altında minik bir kas kasıldı ve gevşedi. Vücudunun bu bir anlık ihaneti Barrons'un normal bir insana en çok benzeyebileceği andı. "Tecavüz asla..."

"...arkanı dönüp kaçabileceğin bir şey değildir," diye araya girdim. "Biliyorum. Şimdi anlıyorum. Tamam mı?"

"Sürünüyordun. Seni bulduğumda sürünüyordun."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Beni bırakıp gidebildin. Buna gücün yetti."

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordum dişlerimin arasından. Yorgundum, sabırsızdım, artık sadede gelmesini istiyordum.

"Eskisi gibi olup olmadığımızdan emin olmak istiyorum," dedi. Gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı.

"Yapman gerekeni yaptın, değil mi?"

Başını hafifçe eğdi. Ne onaylamış ne reddetmişti. Bu beni huzursuz etti. Cevap alamamaktan sıkılmıştım.

Devam ettim. "Senin sayende kendime geldim. Ve bunu ancak bu şekilde sağlayabilirdin. Benimle ilgisi yoktu. Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Bana baktı ve sohbetin yanlış bir yola girdiğini anladım. Fakat nerede yanlış yola saptığımı ve sapmasaydım nerelere gideceğini bilmiyordum.

Başını önüne eğdi; bu bir onaylamaydı. "Evet."

"O zaman eskisi gibiyiz. Aynı sayfadayız, aynı paragraftayız, aynı cümledeyiz."

"Aynı kelimedeyiz," diye ekledi.

İçimden ağlamak geldi ve kendimden nefret ettim. Neden güzel bir şey söylemiyordu? Seksle ilgili olmayan, benimle ilgili güzel bir şey? Neden sinsice arkamdan yaklaşıp olanları yüzüme vuruyor, ardından da her şeyin eskisi gibi olup olmadığını öğrenmek istiyordu? Biraz nazik olsa, sevecen olsa ölür müydü? Tırnaklarımı boyayan adam neredeydi? Odanın duvarlarına Alina'yla benim resimlerimizi yapıştıran kimdi? Benimle birlikte dans eden kimdi?

Amacına ulaşmak için. Demek her şey bunun içindi.

Sessizlik uzadı. Gözlerine baktım. İçlerinde tek bir kelime bile bulamadım.

Sonunda hafifçe gülümsedi. "Bayan Lane," dedi. Bu iki kelime çok şey anlatıyordu. Eski resmiyetine geri dönmüştü. Aramızda yine mesafe vardı. Sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi her şey en başa dönmüştü. Birbirimize medeni davranacak, böylece gerektiğinde yine birlikte çalışabilecektik.

Bunu kabul etmezsem aptallık ederdim.

"Barrons." Anlaşmayı mühürledim. Bu gizemli ve soğuk adama benim dünyam olduğunu söylemiş miydim gerçekten? Bunu bana defalarca kez tekrarlatan o muydu? "Neden buradasın? Ne istiyorsun?" Çok yorgundum. Karşılaşmamız kalan son enerjimi de tüketmek üzereydi.

"Bana teşekkür ederek başlayabilirsin." Gözlerinde yine tehlikeli bir ifade vardı, sanki ondan faydalandığımı düşünüyormuş gibi. Faydalanmak? Zayıf olan o değildi, bendim.

"Ne için? Azizler Gecesi'nde yapacak daha önemli bir işin olduğu ve benim yanıma ancak dört gün sonra gelebildiğin için mi? Sana teşekkür etmeyeceğim. Beni en baştan

koruman gerekiyordu. Sonradan kurtardığın için sana teşekkür etmeyeceğim." Dönüş yolunda Dani'ye, Barrons ve adamlarının beni almaya ne zaman geldiğini sormuştum. 4 Kasım olduğunu söylemişti. Neredeydi? Neden yanımda değildi?

Omuz silkti. Armani takımın içinde çok zarif ve güçlüydü. "Bence gayet iyisin. Hatta benden bile iyi görünüyorsun. Haksız mıyım? Büyülerimin içinden yürüyüp geçmişsin. Yatağın kenarına bir not bile bırakmadan çekip gittin. Hem de paylaştığımız onca şeyden sonra, Bayan Lane." Kurt gibi, kan dökmeyi vaat edercesine dişlerini göstererek gülümsedi. "Peki imkansızı başardığım için, seni *pri-ya*'lıktan kurtardığım için bana teşekkür edecek misin? Hayır. Karşılığında ne aldım?" Soğuk gözlerle bana baktı. "Silahlarımı çaldın."

"Sen de otobüsümü karıştırmışsın!"

"Ben istediğim her şeyi karıştırırım, Bayan Lane. Gerekirse senin teninin içine bile girerim."

"Bir dene bakalım," dedim. Gözlerimi kıstım.

Öne doğru çevik ve vahşi bir adım attı. Sonra kendine hakim oldu, olduğu yerde kaldı.

Aynı hareketi ben de yapmıştım ama farkında bile değildim. Sanki bedenlerimiz iplere bağlı birer kuklaydı. Öne atılmış, donup kalmıştım. Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. Barrons'a dokunmak istiyordum. Bakışlarımı yere indirdim. Barrons da ellerini yumruk yapmıştı.

Parmaklarımı açtım, kollarımı göğsümde birleştirdim.

Aynısını Barrons da yaptı.

Ellerimizi aynı anda yana indirdik.

Birbirimize baktık.

Sessizlik uzadı.

"Silahlarımı neden aldın?" diye sordu sonunda.

Sorusu beni tekrar kendime getirdi. "İhtiyacım vardı. Onca seksten sonra bana verebileceğin tek şey silahlarındı." Sesim kibirli çıksa da öyle hissetmiyordum.

"Benden çalabileceğini mi sanıyorsun? Sen kontrolden çıktın, Gökkuşağı Kız."

"Bana öyle deme!" O kız ölmüştü. Ölmediyse de ben onu öldürmeye hazırdım.

"Ve bunun farkındasın."

"Kontrolden çıkan sendin," dedim. Sinirini bozmak istiyordum.

"Ben hiçbir zaman kontrolümü kaybetmem."

"Ben de."

"Ben..." Sesi azalarak yok oldu ve bakışlarını kaçırdı. Duyduklarına inanamıyor gibiydi. "Lanet olsun, sen hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Ne öğrenmem gerekiyordu, Barrons?" diye sordum. Pamuk ipliğine bağlı öfkem kontrolden çıkmıştı. "Dünyanın lanet olasıca bir yer olduğunu mu? İzin verirsen insanların senden her şeyini alacağını mı? Bir şeyi istiyorsan gidip alman gerektiğini, yoksa bir başkasının alabileceğini mi? Ya da birilerini öldürmenin normal olduğunu ama bazen de eğlenceli olabileceğini mi? Kafanın içinde bulduklarım inanılmazdı. Şimdi bundan bahsetmek ister misin? Biraz dertleşelim mi seninle? Hayır mı? Ah, elbette. Peki şuna ne dersin: Elinde ne kadar çok silahın, bilgin ve gücün olursa o kadar iyidir. Yalan söyle, hile yap, çal, hepsi mubah. Sen böyle düşünmüyor musun? Duygular zayıflıktır ve kurnazlık paha biçilmezdir, ha? Senin gibi

olmam gerekmiyor muydu? Amacın bu değil miydi?" Sesim yükselmişti ama umurumda değildi. Gerçekten öfkeliydim.

"Amacım bu değildi," dedi bana doğru bir adım atıp.

"O zaman neydi? Lanet olasıca amacın neydi? Bana bunların bir anlamı olduğunu söyle!" diye haykırdım ve ben de ona doğru adım attım.

Boğa gibi birbirimizin üzerine yürüdük.

Çarpışmak üzereydik ama ben hala bağırıyordum: "Beni daha güçlü yapmak için Yüce Lord'un beni *pri-ya*'ya dönüştürmesine yardım ettin mi!?"

Aniden durdu, göğsüne çarptım. Geri sektim ve kıç üstü yere oturdum. İşte yine yerdeydim.

Bana yukarıdan baktı ve bir anlığına gözlerindeki perdenin ardındakini gördüm. Hayır. Barrons suçlu değildi. Masum olması bir yana, öldürmekten zevk alan bu adam söylediklerimi duyunca şok olmuştu.

İçimdeki korkunç gerginlik azaldı. Nefes alıp verişim kolaylaştı.

Ayağa kalkamayacak durumdaydım, öylece oturmaya devam ettim. Yine uzun ve gergin bir sessizlik oldu.

İç geçirdim.

Derin bir nefes aldı ve verdi.

"Silahları sana ben vermeliydim," dedi sonunda.

"Silahları almadan önce izin istemeliydim," dedim güçlükle de olsa. "Ama izin isteseydim, muhtemelen Küre'ye yaptığın gibi silahlara da zarar verirdin. Sonra bunun için de ben suçlanırdım." Bunları söylemezsem olmazdı.

"Küre'ye ben zarar vermedim. Onu bir açık artırmada satın aldım. Biri bize tuzak kurmuş."

Bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki neredeyse ona inanacaktım.

Yine uzun bir sessizlik oldu.

Omzundaki çantayı çıkarıp yere attı. Benim çantamdı.

"Bunu nereden buldun? Odada değildi. Her yeri aradım ama bulamadım." Çantamın nerede olduğunu merak etmiştim.

"Senin geri dönmeni beklerken burada, manastırda buldum."

Kaşlarımı çattım. "Ne kadar zamandır buradasın?"

"Dün geceden beri. Dünü seni bulmaya çalışarak geçirdim. Buraya kadar izini sürdüm ama geldiğimde sen gitmiştin. Tekrar izini sürmek yerine buraya dönmeni beklemek daha kolaydı."

"Bana yaptığın iz işe yaramadı mı?" Gizemli dövmeyi kafatasıma kazıdığı yere dokundum. En çok ihtiyaç duyduğum anda beni nasıl yüzüstü bıraktığı aklıma geldi.

"Gittiğin yönle ilgili genel bir fikrim vardı ama tam olarak sana odaklanamadım. Duvarlar indiğinden beri bunu yapmakta zorlanıyorum. Peri diyarı bizim dünyamızın içine geçti geçeli artık bir GPS gibi değil, daha ziyade bir pusula gibi çalışıyor."

"Dünyaların birbirine geçtiği yerlere BPÇ diyorum. Boyutlararası Peri Çukurları."

Hafifçe gülümsedi. "Komik kızsın, değil mi?"

Yine huzursuz bir sessizlik oldu. Yüzüne baktım. Bakışlarını kaçırdı. Omuz silktim, ardından ben de başka tarafa baktım.

"Ben..." diye başladım.

"Ben..." diye başladı.

"Ne kadar hoş," diye araya girdi V'lane. Sesi yine kendisinden önce gelmişti. "İnsan mutluluğunun kusursuz resmi. Kadın yerde, adam kadına tepeden bakıyor. Sana vurdu mu, MacKayla? Vurduysa söyle de onu öldüreyim."

V'lane'in görünmez olup sohbetimizi dinlemesi ihtimali beni çileden çıkardı. Ona sert bir bakış attım, elim içgüdüsel olarak ceketimin içine gitti. Mızrağımı arıyordum ama gitmişti. V'lane yanıma geldiğinde mızrağıma erişmeme engel oluyordu. O gidince silahıma yeniden erişebiliyordum. Silahımı benden alacak gücü olmasından nefret ediyordum. Ya bir gün geri vermezse? Ya ırkına götürmeye karar verirse? İstese kılıcı ve mızrağı bizden aylar önce alırdı. "Yine geri verecek," diye kendimi rahatlatmaya çalıştım. Aksi halde kitap detektörü ona canın cehenneme deyiverir.

"Beceremeyeceğin şeyler için söz verme," dedi Barrons.

"Belki yapamam ama düşünmesi bile güzel."

"Devam et, Tinker Bell."

Ayağa kalktım.

V'lane bir kahkaha attı. Sesi inanılmazdı, sanki bir meleğe aitti. Artık beni cinsel olarak etkilemese de hala dünya dışı bir yanı vardı. Asil ve bizim bildiğimiz yaşamdan daha büyük bir varlıktı. Güzelliğini kelimelerle anlatmak mümkün değildi. Bu sefer üzerinde öncekinden farklı, altın rengi teniyle uyumlu bir kıyafet vardı. Şu anda o da Barrons gibi koyu renk bir takım ve beyaz gömlek giyiyordu, kan kırmızı bir kravat takmıştı.

"Kendi tarzını bul," diye kükredi Barrons.

"Belki senin tarzını denemek istemişimdir."

"Benim gibi olursan seninle de sevişeceğini mi düşünüyorsun?"

İrkildim ama tepkim V'lane'inkinin yanında hiçbir şeydi doğrusu.

Tepeden tırnağa ürperdim ve yere minik buz parçaları saçıldı. Öne adım attım, buzları geride bıraktım. Bütün kütüphane -mobilyalar, kitaplar, zemin, lambalar, duvarlar- ince bir buz tabakasıyla kaplıydı. Lambalar teker teker patladı.

"Yeter!" diye haykırdım. Nefesim ağzımdan buharlaşarak çıktı. "İkiniz de kesin şunu. Sert çocuklarsınız, tamam, anladık. Ama inanılmaz yorgunum, tükenmiş durumdayım. Ahkam kesmeyi bırakıp her ne diyecekseniz deyin ve gidin."

Barrons bir kahkaha attı. "Güzel konuşmaydı, Bayan Lane."

"Sadede gel, Barrons. Şimdi."

"Eşyalarını topla, Dublin'e gidiyoruz. Yapacak işlerin var. Seni *sidhe*-kahinler kurtarmadı. Ben kurtardım."

"Beni kurtaran Dani'ydi."

"Ben olmasaydım burada ölecektin."

"Onu ben de kurtarabilirdim," dedi V'lane.

"Sadede gel, V'lane. Pisliğini de temizle." Buzlar erimeye başladı. "İkinizin pisliğini ben temizleyemem. Lambaları da tamir et. Işığa ihtiyacım var."

Lambalar yeniden parlamaya başladı. Kütüphane şimdi kuruydu. "Kısa süre önce kitap görüldü. Nerede olduğunu biliyorum ve peşine düşmen için seni oraya ışınlayabilirim. Kitabın izini benimle, onunla olacağından daha hızlı sürersin."

"Ve Yüce Rahibe'yi gelişmelerden haberdar edeceksin, değil mi?" diye sordum.

"Rowena'ya yardım etmemin tek sebebi sen kendine gelir gelmez kaldığımız yerden devam edebilmekti. Ben sadece sana hesap veriyorum, MacKayla. Ona değil."

"Kraliçe'den sonra," diye cevap verdim. "Beni kurtarmak yerine onun yanında kalmayı seçmiştin."

"Sen benim birinci önceliğimsin," dedi Barrons. "Benim bir kraliçem yok."

"Evet, bir kraliçen yok ve yine de gelmen dört gün sürdü," diye hatırlattım. "Beni bulmanın bu kadar uzun sürdüğüne inanmamı bekleme. Bu süre boyunca nerede olduğunu bana söylemek ister misin? Benden daha önemli olan neydi?"

Bir şey söylemedi.

"Evet, söyleyeceğini sanmıyordum zaten."

Odayı geçip şöminenin önünde durdum. Eski tarz bir şömineydi, gaz bağlantısı yoktu, kütük yakmak gerekiyordu. V'lane'in öfke krizi yüzünden donuyordum. Soğuk bir geceydi ve manastırın bu kanadı çok az ısınıyordu. Sahaftaki sıcak ortamı özlemiştim. Rahatlamak istiyordum. "Bir ateş yak, V'lane."

Alevler çatırdadı ve ben daha cümlemi bile bitirmeden hoş kokulu, beyaz kabuklu kütükler yanmaya başladı.

"Ben bütün ihtiyaçlarını karşılarım, MacKayla. İstemen yeter. Ailen de iyi. Onları gördüm. Barrons sana benim verdiklerimi veremez."

Ellerimi ovaladım ve ısınmaya çalıştım. "Ailemi kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Lütfen bunu yapmaya devam et." Bir ara ben de ailemi görmek istiyordum ama uzaktan. Cep telefonları çalışıyor olsaydı bile onlarla konuşmaya henüz hazır değildim. Artık onların tanıdığı o kız değildim.

Ama hala onları seven kızlarıydım ve onları korumak için elimden geleni yapardım. Ve bunun için ailemden uzak kalmam gerekiyordu ki düşmanlarım onların peşine düşmesin.

Arkamı döndüm. V'lane sağımda, Barrons solumdaydı. Aralarındaki boşlukta bir koltuk, dört sandalye ve üç masanın belirdiğini görünce manzara bana çok komik geldi. V'lane ben arkamı dönünce mobilyaları yeniden organize etmişti. Sanki birkaç parça mobilya Jericho Barrons'u durdurmaya yetermiş gibi. V'lane yıldırım hızıyla hareket edebiliyordu ve birbirlerinden hiç hoşlanmadıkları sır değildi. Belki de bininci kez bunun nedenini merak ettim. İkisi de bunun sebebini bana açıklamaya yanaşmıyordu.

Yine de bir yolu olabilirdi.

Enerjimi toplamaya çalışırken kafamdakileri sormaya başladım. "Beni aydınlatın. Cadılar Bayramı'nda Keltars'ta ne oldu?"

"Duvarları ayakta tutan ayinin sonucu başarısız oldu," dedi Barrons.

"O kadarını anladık. Detaylar?"

"Karanlık büyü kullandık. Her şeyi denedik. Keltar çok uzun süredir çizgisini bozmayan druidlerin soyundan geliyor. Özellikle de Cian çok yetenekli. Dageus ve Drustan ilk denemeyi yaptı. Onlar başarısız olunca Christian'la ben şansımızı denedik."

"Şansınızı nasıl denediniz?"

"Bunu sorma, Bayan Lane. Bu seferlik daha fazla soru sorma. İşe yarayacağını düşündüğümüz tek şeyi yaptık ama yaramadı. Gerisi önemli değil."

Israr etmedim. Barrons yanımda olmadığı bir zaman Christian'dan öğrenebilirdim ve yakın zamanda Christian'ı

ziyaret etmeyi düşünüyordum. Gelecekle ilgili planlarımın bir parçası da buydu.

Barrons aklımı okumuş gibi birden cevap verdi. "Christian gitti."

İrkildim. "Gitti de ne demek?"

"Kayıp. Peri diyarı Keltar'ın ayinlerini yaptığı beyaz taşların bulunduğu *Ban Drochaid* ile birleşince ortadan kayboldu. Bu olurken çemberin içindeydi."

"Peki ama nereye gitti?" diye sordum. Önce Barrons'a, sonra V'lane'e baktım.

"Bunu bilseydik kayıp olmazdı," dedi Barrons soğuk bir sesle.

"Söylemesi zor," dedi V'lane. "Ama aramaya devam ediyoruz. Kraliçe böyle kritik bir zamanda Keltar druidlerden birini kaybettiğine çok üzgün. Amcaları da onu arıyor."

"İki aydır kayıp mı?" Korkmuştum. Genç ve seksi İskoçyalı neredeydi? Peri diyarında *pri-ya* mı oldu? Perilere çekici gelen türden bir fiziğe sahipti. Bir sonraki soruyu sormayı hiç istemiyordum. "Hayatta olup olmadığını biliyor muyuz? İkinizden biri gizemli bir yöntem kullanarak bunu anlayabilir mi?"

Başlarını iki yana salladılar.

İç geçirdim ve gözlerimi ovaladım. Lanet olsun. Christian, Dublin'e geldiğimden beri tanıştığım insanlar arasında güvendiğim tek kişiydi ve artık bizimle değildi. Öldüğüne inanmak istemiyordum. Christian'dan vazgeçemezdim. İnsan dostlarımın hiçbirinden vazgeçmek istemiyordum.

Christian'ı sevmem bir yana, ona ihtiyacım da vardı. Yürüyen bir yalan makinesi gibiydi. Doğruyu yanlıştan ayırt edebilme yeteneğini kullanmak için sabırsızlanıyor-

dum. Ve onun bu gücünü özellikle de şu anda yanımda olan iki kişi üzerinde denemek istiyordum. Gözlerimi kıstım. Christian'ın ortadan kaybolması ikisi için de büyük bir lütuftu.

Christian için endişeliydim. Ve sorularıma cevap alamayacağım için de üzgündüm.

Neyse, henüz elimdeki bütün olasılıkları tüketmemiştim sonuçta.

"Eşyalarını topla," dedi Barrons yine. "Gidelim. Şimdi."

"MacKayla benimle geliyor," dedi V'lane. "Sen onun ailesini koruyamazsın. Işınlanamazsın. Seni seçmeyecek."

Bu odada bir orduya yetecek kadar testosteron vardı ve benim buna karşı bağışıklığım yoktu. Cazibesi olmasa da V'lane yaşayan bütün erkeklerden daha çekiciydi. Ve Barrons... Birlikte yaşadıklarımız aklımdan çıkmıyordu. İkisinin birden testosteron musluklarını açtığı bir odada nefes almakta güçlük çekiyordum.

Onlara baktım ve seçeneklerimi gözden geçirdim. Onlar da sessizce bana bakıyor, bir seçim yapmamı bekliyorlardı.

Barrons'a doğru bir adım attım.

Gözleri zafer kazanmış gibi parıldadı. Kibrini hissedebiliyordum, neredeyse yaydığı cinsel elektrik kadar güçlüydü.

"Bir karar vermeden önce iyi düşün," diye tısladı V'lane. "Beni dışarıda bırakman iyi olmaz, MacKayla."

Durup düşündüm.

Elimi Barrons'un koluna attım. Gözlerine bakıp benim her şeyim olduğunu söylesem ancak bu kadar halinden memnun görünebilirdi.

Tırnaklarımı etine batırdım ve kolunu tutmaya devam ettim.

Gözleri önce kısıldı, sonra alevlendi. Sonrasında artık yüzünü göremedim çünkü onun yatağında tamamen uyanmış olan özel *sidhe*-kahin yeteneğimle vahşice Barrons'u zorluyor, zihnine girmeye çalışıyordum.

Cevaplara ihtiyacım vardı. Onların neden birbirine bu kadar düşman olduğunu merak ediyordum. Kime güvenebileceğimi merak ediyor, kimin daha iyi olduğunu değilse de kimin daha az kötü olduğunu anlamaya çalışıyordum.

İçeriye sızabileceğim bir delik aramaya başladım ve sonra birden...

Peri diyarındaydım!

Yani herhalde öyleydi. Manzara yemyeşildi, renkler inanılmaz canlı ve parlaktı, renk tonlarının kendine has bir dokusu vardı. Aylar önce V'lane'in beni götürdüğü plaj gibiydi. Orada Alina'yla voleybol oynamıştık. V'lane bana kız kardeşimi bir kez daha görme şansı vermişti. Sadece bir illüzyon olduğunu bilsem de benim için paha biçilmez anlardı. Fakat burası bir plaj değildi. Burası bir peri sarayıydı!

Bir platformun etrafına parlak renkli at arabaları dizilmişti. Ağaçların yaprakları ve çiçekleri inanılmaz renklere ve boyutlara sahipti. Rüzgarda yasemin ve sandal ağacı kokusu vardı, burnuma gelen bir başka koku ise bana cennetten çıkma gibi geldi. Tabii eğer gerçekten cennet diye bir yer varsa.

Etrafıma bakmak, platformun üzerindeki kraliçeyi görmek istedim ama bakışlarımı istediğim tarafa çeviremedim çünkü Barrons'un kafasının içinde sadece bir yolcuydum.

Barrons'un vücudunun içindeydim.

Güçlüydüm.

Soğuktum.

Henüz ne kadar güçlü olduğumu bilmiyorlardı.

Aptallar, beni tanımıyordu.

Ben tehlikeydim.

Korkmaları gereken her şeydim ama o kadar uzun süredir yaşıyorlardı ki korku nedir unutmuşlardı. Onlara öğretecektim.

Hatırlatacaktım.

Bir peri prensesi ile birlikteydim, içinde derinlere bir yere gömülüydüm. Etrafımda nabız gibi atıyordu. Enerjiydi, boştu, etrafındakileri tüketen saf seksti. Tırnakları omzumdaydı, etime geçiyordu. Ben prenslerden herhangi birinin verebileceğinden daha fazla zevk verendim. Doluydum. Yorgunluk nedir bilmiyordum. Benim peşimden gelmesinin sebebi buydu. Arzu ettiğim gibi söylentiler yayılmıştı. Tahmin ettiğim gibi benim için gelmişti.

Sarayda, yatağında aylar geçirmiştim. Seelie sarayını gözlemlemiş, her şeyi öğrenmiş ve çok çalışmıştım. Cevaplar aramıştım. Lanet olasıca kitabın peşindeydim.

Ama şimdi canım çok sıkkındı ve öğrenmem gereken her şeyi öğrenmiştim. Çünkü bunlar unutmak için defalarca kez aynı gizemli kazandan içenlerdi. Sanki unutmak günahları siliyordu.

Hatırlamalarına ihtiyacım vardı.

Hatırlamıyorlardı.

Ama onlara korkuyu hatırlatabilirdim.

V'lane bana bakıyordu. Prensesini aldığımdan beri beni izliyor, onu geri almayı bekliyordu. Kendisine geri döneceğinden emindi çünkü ikisi de ölümsüzdü. Bunlar tanrıydı. Bunlar yenilmezdi. Beni yok etmek için artık prensesin korunan oyuncağı olmayacağım anı bekliyordu.

KAFAMDAN ÇIK!

Tırnaklarımı Barrons'un koluna geçirdim ve bir çığlık attım.

Benimle dövüşüyordu. Karşı koyuyordu. Beni prensesin bedeninden attı. Tökezledim ve peri sarayına ait anılarından atıldım.

Zihninin kıyısında bir yerde, bu ani dışlanmanın ardından kendime gelmeye çalışıyordum.

Kendimi topladım, saf iradeden bir kitleye dönüştüm ve yeniden inşa ettiği duvarın üzerine atıldım. İŞİM HENÜZ BİTMEDİ!

Siyah duvardan geri sektim ve aşılmaz olduğunu hemen anladım. Benden daha güçlüydü. Duvar geçilmezdi. Denemeye devam edersem kendime zarar verirdim.

Ama bunu itiraf edecek değildim. Geri sekerken bir bumerang gibi ivme kazandım ve son anda yön değiştirip yine üzerine atıldım.

Duvarın arkasında gizlediği şeyi olmasa da, oradan başka bir şey daha alabilirdim. Bunu yapabileceğimi biliyordum.

Ve birden yeniden içerideydim.

Peri sarayında, prensese tepeden bakıyordum.

Barrons kapıyı üzerime kapattı ama yeterince hızlı değildi.

İçinden geçtim.

Barrons'tum ve prenses yerdeydi. Kahkaha atıyordum...

Bir duvar daha inşa etti ama yeterince güçlendiremedi.

Üzerinden aştım.

Kaltak öldü.

Bir duvar daha dikti. Ama çok küçüktü ve çok geçti.

Duvarı paramparça ettim.

Kraliçenin sarayındaki bütün periler çığlık çığlığa hayatlarını kurtarmak için kaçışıyor çünkü hiç akla gelmeyen bir şey oldu.

İçlerinden biri artık yaşamıyor.

İçlerinden biri öldürüldü.

Ben / Barrons onu öldürdüm.

Boğuluyordum, çaresizce nefes almaya çalıştım. Derken boğulanın Barrons / Mac olmadığını fark ettim. Vücudumdu.

Geri çekildim, tökezledim, Barrons'un zihninden çıktım. Birbirimizin içine geçmişken kurtulmak kolay olmadı.

Eli boğazımdaydı.

Benimki de onun boğazındaydı.

"Neler oluyor?" diye patladı V'lane. Ağzından çıkan en insancıl cümleydi. Bizi seyrediyordu ama neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Savaşımız özel bir savaştı.

Barrons'la birbirimize baktık.

Aynı anda ellerimizi çektik.

Geriye bir adım attım.

Barrons kıpırdamadı. Zaten adım atmasını da beklemiyordum.

"V'lane'i gerçekten öldürebilirsin!" dedim. "Bu yüzden seni kendinden uzak tutuyor. Onu öldürebilirsin. Ama nasıl?"

Barrons bir şey söylemedi. Bu kadar sakin ve sessiz olduğunu hiç görmemiştim.

V'lane'e döndüm. "Nasıl?" diye sordum. Titriyordum. Barrons perileri öldürebiliyordu. Gölgelerin onu rahat bırakmasında şaşılacak bir şey yoktu. "Mızrağı ya da kılıcı mı

var?" Ama iki silahla da ilgisi olmadığını biliyordum. İnşa ettiği duvar cevabı gizlemişti. Kullandığı silah her neyse, bildiğim bir şey değildi.

V'lane bir şey söylemedi.

"Sizin üzerinizde nasıl bir etkisi var?" diye sordum. Şaşkındım.

"Artık bir karar verin, Bayan Lane," dedi Barrons.

"Seçimini yap," diye onayladı V'lane.

"İkinizin de canı cehenneme! Yeni dünya. Yeni kurallar. Yeni ben. Beni çağırmayın. Ben sizi çağırırım."

"Beni çağırmak için ismime yeniden ihtiyacın var," dedi V'lane.

"Gerektiğinde yine beni yüzüstü bırakasın diye mi?"

"Bütün büyünün bozulduğu bir anda başarısız oldum. Öyle bir anda sana ulaşmak imkansızdı. Darroc bunu bir daha yapmaz. Buna ihtiyacı yok. İstediğini zaten aldı."

"Bunu düşüneceğim," dedim. Ve gerçekten de düşünecektim. Sonuçta bütün silahlara ihtiyacım vardı.

Ayaklarımın dibine bir şey düştü. Bir cep telefonuydu.

Dönüp bakmadım. "Bu ne için? Cep telefonları çalışmıyor, bilmiyor musun?"

"Çalışıyor," dedi Barrons. Durdu, en öldürücü hamlesini yapmaya hazırlanır gibiydi. "Hep çalışıyordu."

Nefesim kesildi. Bu imkansızdı. Barrons'a baktım, gözlerinde gerçeği aradım. "Güç kesildi! Dani'yle bağlantım kesildi. Sonra bir daha sinyal alamadım!" Bunu biliyordum çünkü gece boyunca telefona bakıp durmuştum.

Barrons bana doğru o kadar hızlı geldi ki geldiğini göremedim ve tepki veremedim. Vücudunu vücuduma bastırdı, dudakları kulağımdaydı.

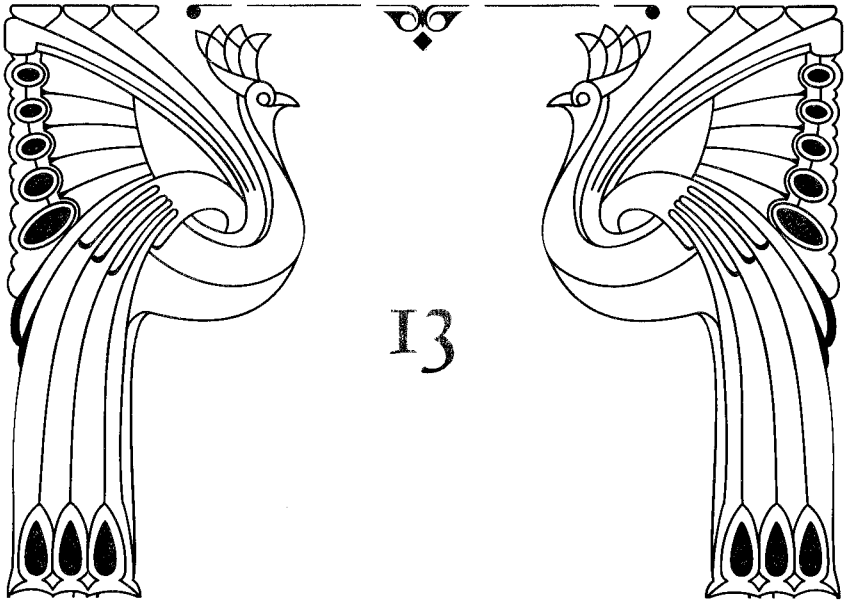
Ona yaslandım, kokusunu içime çektim. Elimde değildi.

Fısıldadı. "Biraz inancın olsun. ÖÜ hep çalıştı."

Cep telefonuma kaydettiği numaraydı; Ölmek Üzereysen'in karşılığıydı.

"Ama sen denemedin bile."

Dili kulağıma dokundu. Sonra kayboldu.

13

Koltuğun kenarına oturdum, gözlerimi ovaladım. Öyle uykum vardı ki... Ama buna zamanım olacağını sanmıyordum.

V'lane ve Barrons'un ardından konuşmaya bile halim kalmamıştı ve manastır birazdan uyanmaya başlayacaktı. Yüzleşmem gereken bir sürü yeni sorun vardı.

Parıldayan mızrağımı okşadım.

V'lane sözüne sadık kalıp giderken mızrağımı geri vermişti. Ağırlığını elimde hissedip rahatladıktan sonra silahımı omzuma astığım kılıfa koymuştum.

Eski çantamı kayışından tutup elime aldım ve içinde günlüğümü aradım. Birinin günlüğe el koymasını bekliyordum. Rowena ve Barrons'un içindekileri okuduğunu varsaymak çok da yanlış olmazdı.

Deri kapağını ovaladım. Günlüğümü yeniden gördüğüm için mutluydum, eski bir dostla tekrar bir araya gelmek gibiydi. Alina öldüğünden beri duygularım, planlarım ve olasılıklarla üç tane günlük doldurmuştum. Başlangıçta

günlük tutmaya başlamamın sebebi kardeşimin anısıydı, bu sayede bir şekilde onun hatırasıyla bağ kurabiliyordum.

Sonra aileme zarar vermek yerine üzüntümü sayfalara akıtabildiğimi fark etmiştim. Sonunda da kız kardeşimin her şeyi en başından beri bildiğini fark etmiştim: Günlük düşünceleri sınıflandırmak, berraklaştırmak ve yeniden düzenlemek için paha biçilmez bir araçtı. Geleceği planlamama yardımcı oluyordu.

Tanrım, kardeşimi çok özledim! Yeniden onunla oturup konuşmak için neler vermezdim! Ona sarılmak ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek için. Ölümünden sonra, ona benim için ne kadar değerli olduğunu ne kadar az söylediğimi fark etmiştim. Bunu bildiğini varsaymış, birlikte uzun yıllar geçireceğimizi düşünmüştüm. Birbirimizin düğünlerine katılacaktık, bebeklerimiz olacaktı, çocuklarımız birlikte okula gidecekti, onların mezuniyet törenlerinde yan yana oturacaktık. Bir ömür boyu yanında olacaktım. Kendimi toparlamaya çalıştım. Duygusallaşmanın sırası değildi. Tüm bunlar bittiğinde duygularımda boğulabilirdim. O zaman V'lane'den yine peri diyarında kardeşimi göstermesini isteyecektim. İllüzyonlarda yaşayacaktım. Bunların hepsi bitince bunu hak etmiş olacaktım.

Günlüğümde yeni bir sayfa açtım ve yakın zamanda öğrendiklerimi not etmeye başladım. Bana bir şey olursa benden sonra gelecek geri zekalıya ne kadar içinden çıkılmaz bir durumda olduğumuzu aktarmak istiyordum.

> Koruma büyülerinin içinden geçebiliyorum. Ama hepsinin mi? Yoksa belirli büyülerin mi?

Peri cazibesine bağışıklık kazandım. Bunu V'lane dışında bir peride denemem gerek.

Barrons, peri öldürebiliyor. Nasıl? V'lane de söylemiyor. Neden?

Christian kayıp. Hala hayatta mı?

Keltar ayini başarısız oldu. Denedikleri neydi, ne yanlış gitmişti? Druid büyüleri hakkında daha fazla şey öğrenmeliyim. Druid büyülerini de yapabilir miyim? V'lane bir defasında sadece neye benzediğini görmem gerektiğini söylemişti. Sonrasında Dani gibi sınırlarımı test ederim.

Jayne'in Unseelie eti yedirdiği sivil bir ordusu var, Dublin'i korumaya çalışıyor. Şehirde hala insanlar var. Neredeler? Onları daha güvenli bir yere götürmeli miyiz?

Demirin peri üzerinde olumsuz etkisi var. Tam olarak ne yapıyor ve her kast üzerinde aynı etkiyi mi gösteriyor? Ne kadar etkili bir silah?

İkinci bir sütun açtım, yapılacak işler listesine başladım:

BPÇ'yi araştıracak ekipler kur.

Silah ve mermi yapmak için demir toplayacak ekipler kur.

Nasıl silah ve mermi yapılacağını öğrenecek ekipler kur.

Yasak Kütüphane'ye git. Şunları öğren: Haven'in kehaneti nedir ve mevcut üyeler kimler? Bahsedilen beşli nedir?

Biri bana Alina'nın günlüğünden sayfalar göndermişti. Alina'nın notlarından, kardeşimin yapmaya çalıştığı şey her neyse (ben kitabı bulup perileri dünyamızdan kovmak ol-

duğunu düşünüyordum), bunun için Haven denen bir kehanet olduğunu öğrendiğini okumuştum. *Sidhe*-kahinlerin Yüce Konsey'i üç şeye ihtiyacımız olduğunu söylemişti: Taşlar, kitap ve beşli.

Taşların ne işe yaradığını biliyordum: Barrons'a göre üzeri rünlerle kaplı siyah taşlar, karanlık kitabın parçalarını tercüme edebilir veya gerçek doğasını açığa çıkarabilirdi. Bu taşlardan iki tanesi Barrons'taydı. Üçüncüsü V'lane'deydi ya da en azından nerede olduğunu biliyordu. Dördüncüyü nasıl bulacağımı bilmiyordum.

Kitabın ne olduğunu da biliyordum. Bu kolaydı.

Ne yazık ki beşlinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kehanetin zamanla anlaşılacağını umuyordum ve bu konu hakkında bir şeyler öğrenebileceğim tek yer de muhtemelen Rowena'nın Yasak Kütüphanesi'ydi. Zaten bu yüzden manastıra gelmiştim. Rowena'yı kızdırmak umurumda değildi, benim için asıl önemli olan şey *sidhe*-kahinlerin desteğini kazanmaktı.

Yapılacaklar listeme daha kişisel bir not ekledim.

Dani'yi bu akşam Dublin'e götür ve Chester's ile Ryodan'ın izini sürmeye çalış.

BU, cep telefonumda Barrons için kayıtlı olan *Bana Ulaşamazsan* numarasıydı. Bir kez aramıştım. Telefona Ryodan diye biri cevap vermişti. Barrons hakkında üstü kapalı sohbet etmiştik. Sayısı gittikçe azalan temiz çamaşırlarım üzerine bahse girerim ki Ryodan bahsedilen sekiz kişiden biriydi. Barrons ve Dedektif O'Duffy bu gizemli Ryodan ile Chester's denilen bir yerde sohbet ettiklerini söylemişti.

Aylardır izini sürmeye çalışıyordum ama ardı ardına yaşanan krizler dikkatimi dağıtmıştı.

Chester's denilen yerin ne veya nerede olduğuyla ilgili bir fikrim yoktu ama Dublin'in yıkıntıları arasında bir yerde olmalıydı. Fakat eğer Barrons'la birlikte manastıra girerek beni almaya gelen sekiz kişiden birini bulmamı sağlayacaksa, şansımı bir kez daha denemeye değerdi. Barrons'u tanıyan ve Barrons'un güvendiği biri, uzun süre yüz yüze sohbet etmek isteyeceğim biri demekti.

Bir not daha düştüm.

Bu akşam yeni iç çamaşırları için dükkan yağmala.

Çamaşır lazımdı. Bir sürü. Yakın gelecekte çamaşır yıkamaya vaktim olacağını sanmıyordum. Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Tırnaklarım öyle uzundu ki kafa derimi çizdi. Uzayan sadece tırnaklarım da değildi. Önceki akşam pencerede yansımamı görmüştüm. Saçlarımın kesimi hala güzeldi ama sarı dipleri yüzünden kokarcaya benziyordum.

Saç boyası ve manikür seti için de dükkan yağmala.

Bu arada belki birkaç yeni kıyafet de edinirdim. Benim için önemli olsun veya olmasın, insanlar dış görünüme önem veriyor ve etkileniyordu. Bakımlı ve çekici bir lider, pejmürde bir liderden daha etkiliydi.

Üçüncü bir sütun açtım: Dünya dramatik bir biçimde çok hızlı değiştiği için kısa vadede gerçekleştirmeyi düşündüğüm uzun vadeli planlarım.

Bunlar gerçekten önemliydi. Hepsi başarmam gereken şeylerdi.

Sinsar Dubh'u nasıl etkisiz hale getireceğini bul!

Kalemin ucuna dokundum. Sonra ne yapacaktım? V'lane ilk karşılaşmamızda, bu konuda tek bir seçeneğimiz olduğunu ve Kraliçe'den başka kimseye güvenemeyeceğimizi söylemişti.

Sinsar Dubh'u, Seelie Kraliçesi'ne götür. Böylece Unseelie'yi hapsedecek ve duvarları yeniden inşa edecek Yaratılış Şarkısı'nı yeniden yazabilsin.

Bu beni endişelendiriyordu. En nihayetinde peri ırkından olan birine güvenmek bana göre değildi ama başka alternatifim de yoktu. *Sinsar Dubh* elime geçtikten sonra oturup onunla ne yapacağımı düşünerek kafayı yemekten başka.

Bunlara şimdilik takılmamaya karar verdim. Önce kitabı ele geçirmek, onunla ne yapacağıma ise sonra karar vermek daha akıllıca olurdu.

Son yazdığımı sildim ve yerine yenisini yazdım.

Perilerin kıçını tekmele, onları bu dünyadan kov!

İşte bu çok güzeldi. Altını birkaç kez daha çizdim.

Biraz inancın olsun... Denemedin bile...

Yüzümü buruşturdum. Günlüğü ve gözlerimi kapattım. Barrons gittiğinden beri bu sözler kafamı kurcalıyordu. Son yirmi dört saattir, İrlanda'nın dört bir yanında dolanıp dururken aklımdan sürekli Cadılar Bayramı'nda yaşananları geçirmiştim. Boş bir çaba olduğunu bilsem de farklı seçimler yapmış olsaydım her şeyin farklı olup olmayacağını merak ederek kendime işkence edip durmuştum.

Ve Barrons ortadan kaybolmadan önce son kurşunuyla beni kalbimden vurmuştu: Bunca zamandır Barrons'a ulaşabilirdim. Cep telefonum çantamdaydı.

Gözlerimi açtım, telefonu çıkardım, telefonu bana verirken Barrons'un içine programladığı üç numarayı açtım. İlkine bastım, bu Barrons'un cebiydi. Çalmayacağını biliyordum. Çalınca şaşırdım.

Hemen bağlantıyı kestim.

Benim telefonum çaldı.

Telefonu açtım ve hırladım. "Sadece test ediyordum!" Ve hemen kapattım. Bu telefonlar hala nasıl çalışıyordu? Belirli bölgelerde hala sinyal mi vardı?

Benim aradığımı bilmemeleri için numaramı gizledim ve ailemi aradım. Cevap verirlerse konuşmayacaktım, kim olduğumu belli etmeden telefonu kapatacaktım. Ama bağlantı yoktu. Barmenlik yaptığım Brickyard'ı denedim. Yine bağlantı yoktu. Bir düzine daha numara denedim, hiçbirinde başarılı olamadım. Demek ki Barrons'un telefon numarası özeldi.

BU'yu buldum ve aradım.

"Mac," diye kükredi bir erkek sesi.

"Sadece test ediyorum," dedim yine ve sonra telefonu kapattım.

ÖÜ'yü buldum.

Telefonum çaldı. Arayan *BU*'ydu. Cevap verdim.

"Yerinde olsam yapmazdım," dedi Ryodan.

"Neyi?"

"Üçüncüyü test etmeyi."

Bunu nereden bildiğini sormama gerek yoktu. Barrons gibi o da düşüncelerimi okuyor olmalıydı. "Neden?"

"Ölmek Üzereysen denmesinin bir sebebi var."

"Ne olabilir ki?"

"Sadece ölmek üzereysen kullanman gerekiyor," dedi.

Sonsuza kadar tartışıp durabilirdim. "Ben yine de ara yacağım, Ryodan."

"Sen bundan daha iyisin, Mac."

"Neden daha iyiyim?" diye sordum soğukça.

"Acı çekiyorsun diye saldırıya geçecek biri değilsin. Sana zarar veren o değil. O seni geri getirdi."

"Beni nasıl geri getirdiği hakkında bir fikrin var mı?"

Ryodan'ın sesinden gülümsediğini fark ettim. "Bu iş için ben de gönüllü oldum. Teklifimi çok ciddiye almadı." Gülümsemesi soldu. "Öfkene yenik düşme, Mac. Öfke benzin gibidir. Yakıt olarak kullanabilirsin ya da değer verdiğin her şeyi yakabilirsin. İkincisini yaparsan kendini yanmış bir savaş alanında bulursun, herkes ölür, sen de ölürsün ama vücudun nefes almaya devam etmeyecek kadar merhametli olmaz."

Kelimeleri içime işledi. Bana mantıklı bir şey anlatmaya çalışıyordu, bunun farkındaydım. Ama bir yanım da uçurumu test etmek istiyordu. Her şeyi yakmak istiyordum. Sadece yandıklarını seyredebilmek için.

"Odaklan, Mac. Gözlerini aç ve ödüle odaklan."

"Lanet olasıca ödül de neyin nesi?"

"Bu işte birlikteyiz. Dünyanı geri al. Biz kazanalım."

"Sen nesin, Ryodan?"

Bir kahkaha attı.

"Siz dokuzunuz nesiniz?" diye sordum. Bir şey söylemedi. "Numarayı arayacağım," diye tehdit ettim. "Sonra görüşürüz," dedim ama telefonu kapamadım.

Gülmesi yarıda kesildi. "Seni bizzat öldürürüm, Mac."

"Hayır, bunu yapmayacaksın."

"Kadınlar!" dedi. Sesi birden o kadar sertleşti ve soğudu ki tüylerim diken diken oldu ve tepeden tırnağa ürperdim.

"Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. ÖÜ'yü ölmek üzere olmadığı halde arayan Mac, benim koruyacağım Mac değildir. Seçimini dikkatli yap. Yanlış seçim yaparsan bu yaptığın son seçim olabilir."

"Sakın beni tehdit..." Telefonu kulağımdan aldım ve şaşkınlıkla telefona baktım.

Telefonu kapatmıştı. Yüzüme kapatmıştı. Kitabın izini sürebilecek tek kişinin yüzüne. En değerli olanın yüzüne! Ve daha ona Chester's denen yerin nerede olduğunu bile soramamıştım!

Saçlarım dalgalandı, teller yüzümün önünde uçuştu. Mobilyaların örtüleri açıldı. Alevler körüklendi ve çatırdadı, sonra ateş birden söndü.

Dani karşımda dikiliyordu. Portakal suyu içiyor ve görüntüsünden anladığım kadarıyla Little Debie keklerinden yiyordu.

"Başımız dertte, Mac. Ro otobüsü buldu, manastırın yarısı da yanında. Bela yaklaşıyor. Gitme zamanı." Ağzı dolu olduğu için kelimeler boğuk çıkıyordu. Havayı kokladı ve hayal kırıklığına uğradı. "Ahbap, ikisi de buradaymış. Beni neden çağırmadın?"

Ro ve manastırın yarısı otobüsün yanındaysa başımız gerçekten belada demekti. Çok yorgundum. Tükenmiştim. Buna hiç hazır değildim. Ayağa kalktım ve cep telefonumu cebime koydum. "Senin süper duyma gücün var. Seslerini neden duymadın?"

"O kadar da süper değil."

Gözlerimi kıstım. "Burada olduklarını gerçekten kokudan mı anladın?" Dani gibi süper duyulara sahip olmak için neler vermezdim.

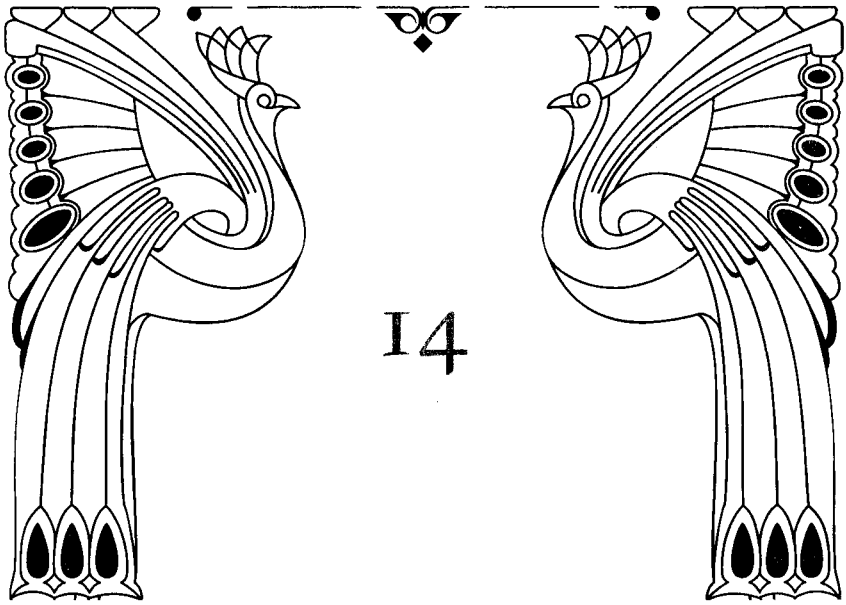
Başıyla onayladı. "Bir gün onlardan birine bekaretimi vereceğim." Sırıttı.

Afalladım. Bu olasılıkla ilgili söyleyecek çok şeyim vardı. "Bunu daha sonra konuşuruz," dedim sonunda. Üzerine basarak ekledim. "Danielle." Sırıtması dondu kaldı, bu harika bir manzaraydı. Hemen ekledim. "Bu ismi neden sevmediğini hiç bilmiyorum. Bence çok güzel bir isim." Tabii ki sebebini biliyordum. Sert görünmek istiyordu.

"Ah, ahbap dediğim için üzgünüm, dostum." Elini bana uzattı.

"Teşekkür ederim, ben yürüyeceğim."

Sırıttı ve uzanıp kolumu tuttu. Ortadan kaybolduk.

14

Ortalık feci karışmıştı ve Rowena durumu kontrol altına almakta çok başarısızdı.

Dani durduğunda hemen otobüsün önüne koştum. Kusmamak için kendimi zor tutuyordum, buna rağmen tamponun üzerine çıktım, kendimi kaputun üstüne çektim. Ayağa kalktım ve etrafıma bakındım.

Yüzlerce *sidhe*-kahin bana bakıyordu, buraya dönmeye cesaret ettiğimiz için yüzlerinde büyük bir şaşkınlık vardı. Merak ve heyecan, korku ve tiksinti bir aradaydı.

Babam gibi bir avukat olsaydım açılış argümanım otobüs olurdu. İçi ölü Unseelie ve otomatik silahlarla doluydu. Böylece jüriyi hemen etkilerdim. *Sidhe*-kahinler kapıları açmış ve içindekileri boşaltmaya başlamıştı bile. Silahlar ve ölü periler çimenlerin üzerindeydi. Daha önce bu kadar çok sayıda düşmanı bir arada gördüklerini sanmıyordum. Gözlerini cesetlerden alamıyor, dürtüyor ve inceliyorlardı.

İlk planım, Range Rover'ın arkasını Unseelie kellelerıyle doldurup onlara göstermekti. Böylece iki *sidhe*-kahi-

nin bir gecede neler yapabileceğini ispatlayacak, eğer hep birlikte olursak neler yapabileceğimize dair bir fikir vermiş olacaktım. Ama sonra demiri öğrenmiş ve Barrons'un silah deposunu yağmalamıştık. Bu yüzden araç değiştirmek zorunda kalmıştık.

Dani kalabalığı susturmak için kornayı çaldı. Birkaç kez kesik kesik çalması işe yaramayınca kornaya asıldı ve bırakmadı. Sonunda *sidhe*-kahinler sustu.

Rowena etrafını kuşatan *sidhe*-kahinlerin arasından çıktı ve öfkeyle bana baktı. "Hemen aşağıya in," diye emretti.

"Söyleyeceklerimi söylemeden olmaz."

"Söyleyecek bir şeyin yok. Mızrağı ve kılıcı çaldın. Gece boyunca bizi savunmasız bıraktın!"

"Ah, lütfen," dedim. "Sanki silahları kendine saklaman ve nadiren dışarıya çıkarman bir işe yarıyormuş gibi. Periler silahları almaya gelseydi ne yapacaktın? Hem biz onları çalmadık. Ben bana ait olanı aldım ve Dani'ye de ona ait olanı verdim. Ve onları olması gerektiği gibi kullandık. Peri öldürdük." Arkamı işaret ettim. "Belki fark etmemiş olabilirsin ama çok sayıda peri öldürdük."

"Silahları bana verin," diye emretti Rowena.

Başımı iki yana salladım. "Kesinlikle olmaz. Dani ve ben dün akşam bu kadınların tümünün yapmasına izin verdiğinden çok daha fazlasını başardık. Onların bunu yapamamasının sebebi yeteneksiz olmaları değil, senin izin vermemen. Bizim görmek, hizmet etmek ve korumak gibi görevlerimiz var. Bana bunun için doğduğumuzu söyleyen sendin. Eski günlerde, bir köye gittiğimizde, ziyafet verir ve bize ellerindekinin en iyisini sunarlardı çünkü biz onur misafiriydik, saygı duyulan koruyuculardık. Onları korurduk.

Onlar için yaşar ve ölürdük. Bu kadınların muhafız olmasına izin vermiyorsun. Senin yüzünden kendi gölgelerinden bile korkuyorlar."

"Demek ki benim onlarla ilgili düşüncelerim seninkinden çok daha asil. Hemen şimdi aşağıya ineceksin. Bu kadınların lideri sen değilsin. Asla da olmayacaksın."

"Onlara liderlik etmeye çalışmıyorum. Onlara seçeneklerini gösteriyorum." Bu bir yalandı ama beyaz yalandı, kalbim doğru olanı yaptığımı söylüyordu. Onlara liderlik edecektim. Öyle veya böyle. Bakışlarımı Rowena'dan kaldırdım ve kalabalığa odaklandım. "Yüce Rahibe sizi bir şeyler yapmanız için cesaretlendiriyor mu? Yeteneklerinizde uzmanlaşmanız için size yardım ediyor mu? Dışarıda neler olduğunu söylüyor mu? Yoksa her şeyi sessizce gizli konseyinde mi hallediyor?" Ardından söyleyeceklerimi vurgulamak için bir süre sustum. "Demirin perilere zarar verdiğini biliyor musunuz? Dublin'de insanların -sizin sıradan biri olarak gördüğünüz insanların- Unseelie avladığını, onlara demir mermilerle ateş ettiğini biliyor musunuz? Dani ve ben dün akşam elli kişilik bir ekiple karşılaştık. Avcılara ateş ediyorlar, onları şehirden kovuyorlardı. Onlar bunu yaparken siz manastırın güvenli duvarları ardında uyuyordunuz. Buraya saklanıyor ve onları kaderleriyle baş başa bırakıyorsunuz. Olmak istediğiniz şey bu mu?"

Şaşkın bir sessizliğin ardından bir uğultu yükseldi. Dani yeniden kornaya bastı. Herkesin susması için elini bir dakika kadar kornadan çekmedi.

Kat öne çıktı. "İnsanlar onları nasıl avlıyor? Onları göremezler ki."

"Perilerin çoğu cazibenin arkasına saklanmıyor, Kat. Burayı terk etmene izin verilseydi bunu sen de bilirdin. Yenilmez olduklarını düşünüyorlar ve haklılar. Sonuçta karşılarına dikilen, onları durduran *sidhe*-kahinler yok. Ama bu durumu değiştirebiliriz."

"Biz onları avlamaya başlarsak yeniden cazibe büyülerinin ardına gizlenmezler mi?"

Başımla onayladım. "Tabii ki daha tehlikeli olacaklar. Ve bu yüzden özel *sidhe*-kahin yetenekleri olanlara daha çok ihtiyacımız olacak."

"O zaman insanlar onlarla savaşamayacak," diye mırıldandı Kat. "Bize destek olamayacaklar." Kelimelerinin altında korku vardı ve duygularını anladım. Birkaç yüz *sidhe* sadece iki tane silahla bir Unseelie ordusunu nasıl yenerdi?

Rowena'nın bildiklerini bilmeyi çok isterdim, bu yüzden Kat'le konuşurken onun yüzüne bakıyordum. "İnsanlar gözlerini açmanın bir yolunu buldu ve perileri bizim gibi görebiliyor."

Herkes nefesini tuttu. Rowena'nın yüz ifadesi değişmedi. Mızrak ve kılıç gibi bunu da bizden gizlediğine emindim. "Biliyordun!" diye patladım. "En başından beri biliyordun! Geçen iki ay boyunca bir kez bile gezegenimize yardım etmeyi düşünmedin!"

"Eski ve yasak hikayeler," diye tısladı Rowena. "Sonuçlarının ne olacağı hakkında hiçbir fikrin yok!"

"Biz bir şey yapmazsak sonuçların ne olacağı hakkında bir fikrim var ama! Gezegeni kaybedeceğiz, parça parça! İki milyar insan öldü, Rowena. Daha kaç kişinin ölmesi gerek? Sence daha kaç can feda etmeliyiz? *Sinsar Dubh*'u korumak

bizim görevimizdi. Bunu yapamadık. Şimdi bu pisliği temizlemek bize düşer."

"Sıradan insanların daha güvende olmasının bir yolunu biliyordun ve bize söylemedin mi?" Kat şaşkınlıkla Rowena'ya baktı. "Kırsal kesimdeki, korunmaya söz verdiğimiz ama koruyamadığımız onca aileye kendilerini korumanın bir yolunu öğretebilir miydik?" Gözlerinde yaşlar vardı. "Mary aşkına, Rowena, Sean ve Jamie'yi kaybettim! Unseelie'yi görmelerini sağlayabilir miydim? Kendilerini koruyabilirler miydi?"

"Size söylemediği şey," dedi Rowena, "onları görmek için karanlık perilerin ölümsüz ve canlı etini yemek zorunda oldukları."

Sidhe-kahinler nefeslerini tuttu, bazıları boğulur gibi sesler çıkardı. Neler olduğunu anlıyordum. Bende bağımlılık yapmaya başladığında bile mide bulandırıcıydı.

"Size söylemediği bir diğer şey de bunu yapmanın çok ağır sonuçları olacağı!" diye haykırdı Rowena. "Bağımlılık yapar. Bir insan bunu yemeye başlayınca duramaz. Kişiyi değiştirir. Karanlık düşmanımızın etini yiyenlerden başka ne beklenir ki? Ruhlarını çürütür! Masum kardeşlerini böyle görmek ister miydin, Katrina? Lanetlendiklerini görmek yerine ölmelerini tercih etmez miydin?" Sesini yükseltti, şimdi çok öfkeliydi. "Ve size söylemediği bir şey daha var. Madem karanlık sırları açığa vuruyoruz... İnsanlara Unseelie eti yemeyi kendisinin öğrettiği ve ayrıca..."

"Kendim de yedim," diye araya girdim. "Ve zamanla bağımlıktan kurtulabiliyorsunuz." Rowena bir puan almıştı. Evet, günlüğümü okumuştu. Zihnimde günlüğümü gözden geçirmeye, başka neleri bana karşı kullanabileceğini

hatırlamaya çalıştım. Sayfalara kalbimi ve ruhumu akıtmıştım. "Rowena bunun insanı değiştirdiğini söylüyor. Ben bundan o kadar emin değilim. Lanetli olup olmadığıma siz karar verin. Dublin'de bizim savaşımızda savaşan insanların hayatta kalma mücadelesinin lanetli olup olmadığına siz karar verin. Ya da körü körüne Rowena'nın söylediklerine inanmaya devam edin. Eğer lanetliysem, neden ön saflarda bir şeyler yapmaya çalışan sadece benim?"

"Hey." Dani birden yanımda yerini aldı. "Ben neyim? Parçalanmış karaciğer mi?"

"Sen en kaliteli viskisin."

Sırıttı.

"Çünkü kitabı kendine istiyor," diye suçladı Rowena. "Bunun peşinde. Bütün gücü kendisi almak istiyor."

"Ah, Tanrım!" dedim, "bu doğru olsaydı Unseelie ile yıllar önce işbirliği yapardım. Yüce Lord da beni asla *pri-ya*'ya dönüştürmezdi."

"Hala öyle olmadığını nereden bileceğiz?" diye sordu Rowena.

"Yürüyebiliyorum," diye cevap verdim. "*Pri-ya* olmak korkunç bir şey. Ama ben sadece geri dönmekle kalmadım, cinsel cazibelerine karşı da bağışıklık kazandım. V'lane'in ölümcül seksi cazibesi benim üzerimde artık etkili değil."

Bu bayağı ilgilerini çekti.

"Bakın, dışarıda olanla yüzleşebilir ve daha güçlü olabilirsiniz. Ya da duvarların ardına saklanır ve gezegenimiz yok olurken emniyette kalırsınız. Lanetliler hakkında mı konuşmak istiyorsunuz? Biz hemen bir şey yapmazsak bütün insanlık lanetlenecek!"

Yeniden sesler yükseldi, kendi aralarında konuşmaya başladılar. Ortalığı karıştırdığım besbelliydi. Sadece birkaç dakikada onlara Yüce Rahibe'nin öğrettiğinden daha fazla bilgi vermiştim. Şu anda kendilerini Rowena'nın yanında asla hissedemedikleri kadar güçlü hissediyor olmalıydılar.

Rowena bana buz gibi bir bakış attı ve dönüp öğrencilerine baktı.

Onları susturmak için bir şey yapmadı, ben de yapmadım. Bazı şeyleri kendi kendilerine çözmeleri daha iyiydi. Sonrasında araya girip planlarımı anlatacaktım. Timler kurup görevler verecektim.

Rowena yine bana dönmüştü.

Kalabalığa seslenmek istediği belliydi ama herkesi susturup ona yardım edecek değildim. Zamanı gelince dakikalarca kornaya basacak, kapanış konuşmamı yapacak ve isyanı başlatacaktım.

Sonrasında yaşananlar o kadar hızlı gelişti ki durdurmak için bir şey yapamadım.

Rowena cebinden bir düdük çıkardı ve üç kez çaldı. Kalabalık anında sustu, bunu yapmaya alışmışlardı. Sonra Rowena konuşmaya başladı ve artık kadını susturmak için çok geçti. Ne diyecekse demesine izin verdim, söylediklerini belki sonra aleyhine kullanabilirdim.

"Birçoğunuzu doğduğunuzdan beri tanıyorum," dedi. "Evlerinizi ziyaret ettim, büyümenizi seyrettim ve zamanı gelince sizi buraya getirdim. Her biriniz benim çocuğum gibisiniz."

Nazik bir gülümsemeyle sevecen bir ebeveyn rolüne büründü. Bu görünümüne aldanmadım. İnsan dişleriyle gü-

lümseyen kobranın rahatsız edici görüntüsünü sadece ben mi görüyordum?

"Hatalarım olduysa sizi sevmediğim için değil, sizi çok sevdiğim içindir. Her anne gibi çocuklarımı korumak istedim ama benim sevgim çocuklarımın olmaları gerektiği gibi bir kadın olmasına engel oldu. Bu yüzden size istediğim gibi liderlik edemedim. Biz *sidhe*-kahinleriz. Biz insanların koruyucusuyuz. Biz perilerle savaşmak için doğduk ve yetiştirildik. Bugünden sonra da yapmamız gerekeni yapacağız." Görünüşündeki yumuşaklık birden kayboldu. Sırtını dikleştirdi, sanki boyu birden uzamıştı. Yüksek sesle emirler verdi.

"Kat," dedi. "Hemen bir grup kurup demiri nasıl silah olarak kullanabileceğimizi araştırmanızı istiyorum. Birkaç Unseelie yakalayın. En kısa süre içinde ikinci bir grubu demir kaynaklarını bulmak ve toplamakla görevlendirin." Arkasındaki otobüsü işaret etti. "Elimizde hepimize yetecek kadar silah var!" diye bağırdı. Sanki kendi zaferiydi. "Demir mermilerin havada uçuşmasını istiyorum!"

Dişlerimi sıktım.

"Mermilerin nasıl yapılacağını öğrenin," diye emretti. "Gerekiyorsa eski günlerdeki gibi demirci ocakları kurun. Bir grup daha kurun ve Dublin'e gönderin. Katrina, sen defalarca ne kadar değerli bir lider olduğunu ispatladın. Bu grubun başına sen geç."

Kat ışıl ışıl parladı.

Ben sinirden köpürüyordum.

Bu noktada yapabileceğim en iyi şey sessiz kalmaktı. Ama kolay değildi. Söylemek istediğim onlarca şey vardı. Silahları ben getirmiş, demiri ben öğrenmiş, Yüce

Rahibe'miz karşıyken savaş fikrini ben ortaya atmıştım. Öte yandan kalabalığın ruh halini okuyabiliyordum ve eskilerin söylediği gibiydi: Bilmediğin şeytan yerine bildiğin şeytanla savaşmak daha iyidir. Özellikle de bildiğiniz şeytan size istediğiniz şeyi vermek üzereyse!

Bununla mücadele edemezdim. Beni sadece birkaç aydır tanıyorlardı. Ve üzerlerinde bir gücüm yoktu. Rowena ise bu gücü çok güzel kullanıyordu.

Yüce Rahibe sesini yükseltti. "Şehirde kaç peri olduğunu bilmek istiyorum, böylece ne zaman ve nasıl saldıracağımızı planlayabiliriz." Elini havaya kaldırdı ve yumruk yaptı. "Bugün yeni bir düzen doğdu! Artık size olan sevgim gözlerimi kör etmeyecek. Kızlarımı gururla savaşa götüreceğim ve yapmak için doğduğumuz şeyi yapacağız. Perilere onları dünyamızdan kovduğumuzu ve altı bin sene bizden gizlenmek zorunda kaldıklarını hatırlatacağız. Bizden neden korkmaları gerektiğini anımsatacağız ve onları yeniden buradan süreceğiz! *Sidhe*-kahinler, savaşa!"

Herkes sesini yükselterek eşlik etti.

Dani'nin ağzı açık kalmıştı. "Tanrı aşkına. Bunu nasıl yaptı?"

Rowena'ya baktım, o da bana baktı. Tek bir bakışta çok şey paylaştık.

Çocuk, gerçekten onları benden alabileceğini mi sandın, der gibiydi.

Çok dokunaklı. Arkanı kolla, kocakarı.

Şimdilik kazanmıştı.

Fakat tamamen kaybetmemiştim. Rowena aslan payını alsa da en azından *sidhe*-kahinler, istediğim şeyleri yapacaktı. Sadece BPÇ'yi araştırmak dışarıda kalmıştı ve o da

biraz bekleyebilirdi. Savaşı kaybetmiş olsam da birkaç zafer kazandığım kesindi. İlk darbe denemem başarısız olmuştu. Bir sonraki başarısız olmayacaktı.

"Politika, Dani," diye mırıldandım. "Öğrenecek çok şeyimiz var." Dublin'de benim için hiçbir şey kolay değildi. Enerjimi yola devam ederek harcamak varken durup şikayet edecek değildim.

"Tüh," dedi Dani. "Ama ben yine de kılıcımı geri vermem."

Rowena kobra gülümsemesini bize çevirdi. "Kat, artık bu onur senin olmalı," dedi. "Bizi Işık Kılıcı ile zafere sen götüreceksin. Dani, onu Katrina'ya ver. Kılıç artık onun."

Beş saniye sonra, ellerim ve dizlerim üzerinde, birkaç saat önce yediğim çikolatayı kusmakla meşguldüm. Hayatım boyunca hiç bu kadar zorlu ve korkunç bir yolculuk yapmamıştım. "Bu da neydi?" diye sordum. Ağzımı elimin tersiyle sildim. "Hiper hız?"

"Söylemiştim," dedi Dani. "Kılıcımı vermem!"

Tepemde dikilen kıza baktım. Sıska dirsekleri dışarı fırlamıştı, ellerini yumruk yapmıştı, kızıl saçları güneş ışığında parlıyordu. Az kalsın bir kahkaha atacaktım. Bu çocuk gerçekten tam bir jokerdi. Ama ortadan kaybolmamızın bazı sonuçları olacaktı tabii. Bana kalsa orada biraz daha kalır, işbirliği ve koruma teklif eder, bunları satmaya çalışırdım; tıpkı Jayne'e yaptığım gibi. Bunda başarısız olursam Dani'den yardım isterdim. Ama önce denerdim. Çünkü denemek kızlardan bazıları için bir şey ifade ederdi. Ama artık çok geçti. Rowena çoktan durumu aleyhimize çevirmiş olmalıydı. Şimdi tam bir haindik. Sırtımızı düzene dönmüştük.

Gözlerimi ovaladım. Bu durumdayken düşünmek de zordu. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Neleri kurtarabileceğimi sonra düşünürdüm. Dışlanmak umurumda değildi. Dublin'e geldiğimden beri kendimi böyle hissediyordum ve böyle iyiydim. Tek başımayken endişelenecek daha az şeyim vardı. Yine de hedeflerime ulaşmak için *sidhe*-kahinlerden en azından bazılarına ihtiyacım olacaktı.

"Yüzünü gördün mü?"

"Nasıl görmem? Biz yanından geçerken büyük mavi bulanık bir kitleydi, sonra yok oldu."

"Bu kadar kızdığını hiç görmemiştim! Bunu yapacağını düşünmüyordu." Dani'nin ses tonundan, onun da bunu yapmakta tereddüt ettiğini anladım. Bunu yapana kadar affedilme şansı vardı. Bütün suçu bana atar ve kurtulurdu. Şimdi böyle bir şansı kalmamıştı. Dani artık *persona non grata*'ydı. Geri dönüşü olmayan bir yola girmişti.

"İyi yaptık, değil mi, Mac? Demek istediğim, hayal mi gördüm? Kızlar bizi dinliyordu ve bizi anlıyorlardı."

Başımla onayladım.

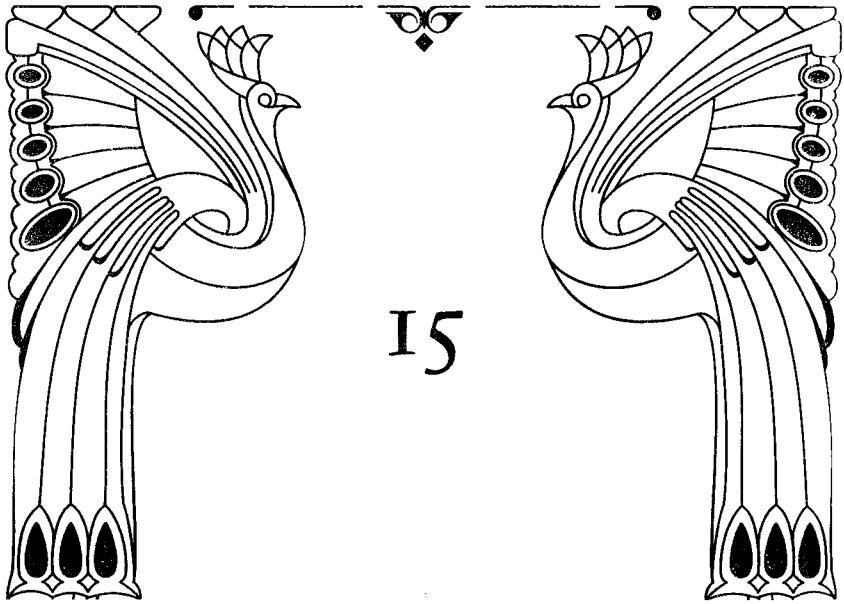
"Tanrım, her şey birden kötüleşti."

Yine başımla onayladım.

Uzun süre birbirimize baktık.

"Ahbap," dedi, "sanırım artık dışlandık."

"Öyle oldu, ahbap," dedim iç geçirerek.

15

Aynı gece on buçukta Dublin'deydim ve 939 Revemal Sokağı'na doğru yürüyordum.

Chester's denen yeri bulduğuma emindim.

Telefon defterinde bu isimde üç yer vardı: Bir berber dükkanı, bir erkek giyim mağazası ve bir gece kulübü.

Gece kulübünü seçmiştim çünkü ilandaki ses ile telefonda konuştuğum adamın sesi birbirine benziyordu. Gelir düzeyi yüksek insanlara hitap eden, klas, bir parça da müstehcen bir yerdi. Sanki yeterince paranız varsa içeride istediğiniz her şeyi satın alabilirdiniz, sadece girip pazarlık etmeniz yeterliydi.

Pencerelerden birinde kendimi gördüm ve gülümsedim. Yürüyordum. Saçlarım simsiyahtı ve biraz dağınıktı. Özgürdüler, saçlarımı kendi hallerine bırakmıştım. Rujum kırmızı ve parlaktı, ojemle uyumluydu. Tepeden tırnağa siyah deriler giymiştim. Asilikten değil, daha pratik olduğundan. Düzgün bir derinin üzerinden süngerle bütün lekeler çıkardı. Kumaştan kan lekesi çıkmıyordu.

Yürüyüşümde enerji ve gözlerimde alevler vardı. Sonunda bir parça uyumayı başarmıştım. Öğleden sonra Dani'yle birlikte Dublin'in dışında terk edilmiş bir eve girmiş, sonra da yiyecek ve erzak bulmaya gitmiştik. Bu eve girmek garip bir biçimde rahatsız ediciydi. Cadılar Bayramı gecesi çıkan isyanda ölen veya şehirden kaçan birinin evi olmalıydı. Ama bir yerde kalmamız gerekiyordu ve binlerce terk edilmiş evden birinden faydalanmamak aptallık olurdu.

MacHalo'larımız manastırda olduğu için ilk durağımız spor malzemeleri satan bir dükkân olmuştu. Kendimize yeni miğferler yapmış, yanımıza fenerler ve pil almıştık. Gölgeler Dublin'i terk etmiş gibi görünse de riske girmenin anlamı yoktu.

Sonra bir alışveriş merkezine gitmiştik. Ben tuvalette saçlarımı boyamış, yıkamış ve üzerimi değiştirmiştim. Dani ise bir elektronik mağazasına gitmişti. Onu orada bir bilgisayarın başında buldum. Yanında bir sürü yedek batarya ve bir sürü DVD vardı. DVD'lerden birkaçına bakınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hemen bilgisayar ekranına baktım, neyse ki gördüklerimden biri değildi. "Bu porno filmlerden birini izlersen kıçını tekmelerim," diye kükredim.

Kafasını kaldırdı. "Çok havalı görünüyorsun, Mac!" dedi. Sonra kaşlarını çattı. "Ben yaratıkları avlıyor ve öldürüyorum. Ne izlediğimin ne önemi var? Bu gözler neler gördü, ahbap." Yerde oturmasına rağmen horoz gibi kabarmayı başarmıştı.

"Sert kızı oynaman umurumda değil. On üç yaşındasın ve bazı sınırlar var. Bu şeyleri seyretmeyeceksin. Seyredeceksen de ben görmeyeceğim çünkü görürsem canına okurum."

Bilgisayarı kucağından kaldırdı ve ayağa kalktı. "Bu çok saçma!" diye haykırdı. Yeşil gözleri parlıyordu. "Her gün bir şeylerin öldüğünü görebilirim ama insanların sevişti̇ğini göremem, öyle mi? Sen benim patronum değilsin." Çantasını aldı ve yürümeye başladı.

"Onlar sıradan insanlar değil, Dani. Onlar porno yıldızı."

"Ne olmuş?" diye sordu omzunun üzerinden. "Sen birkaç gün öncesine kadar neydin?"

"Öyle bir şey değildi."

"Bana neye benzediğini anlatsana! *Pri-ya* olmak şiirler ve güllerden mi ibaretti?"

Öyle başlayan anlar da yok değildi ama Unseelie prenslerle değil tabii. Barrons'la yaşadığım anlardı. Bu düşünceyi, başa çıkamadığım şeyleri kilitlediğim zihnimdeki kasama kilitledim hemen. Yakında bu kasayı betonun içine gömmek zorunda kalacaktım. "İnsanların seks yapmalarını izleme demiyorum ama keşke birkaç sene daha bekleseydin. Daha iyi seçimler yapmanı istiyorum. Daha yumuşak olanları seyret. Seksin güzel bir şey olduğunu gösterenleri."

"Mac," dedi. "Saçmalama. Dünya boktan bir yer. İçinde güzel bir şey kalmadı."

"Her yerde her zaman güzel şeyler vardır. Sadece bakmayı bilmen gerek." Kelimeler boğazıma dizildi. Babam gibi konuşmuştum. Ve bunca şeyden sonra bile onun söylediklerine inanıyor olmam çok şaşırtıcıydı. Galiba gökkuşağı tamamen kararmamıştı.

Dani bana döndü, yanakları kızarmıştı, gözlerinde vahşi bir bakış vardı. "Gerçekten mi? Ne? Benim için güzel şeyleri sıralar mısın? Neden bana onlardan bahsetmiyorsun? Ak-

lıma çok güzel bir fikir geldi. Sen dünyadaki harika şeyleri benim için listele çünkü ben ne kadar bakarsam bakayım tek bir tane bile göremiyorum!" Ellerini yumruk yapmıştı, titriyordu.

Ben bir trajediyle lime lime olduğumda yirmi iki yaşındaydım. Dani o ustura gibi keskin dişler ilk kez kanını akıttığında kaç yaşındaydı? Bana annesini altı sene önce bir perinin öldürdüğünü söylemişti, demek ki yedi yaşındaydı. Annesinin ölümünü görmüş müydü? Rowena ile o zamandan beri mi beraberdi? O kocakarı bunca zaman Dani'ye neler yapmıştı? "Sana ne oldu, Dani?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Bunu bana sormaya hakkın var mı? Sanki sana kendimi açıp içimdeki her şeyi dökecekmişim gibi. Sanki beni kulpumdan tutuyormuşsun ve ben bir çaydanlıkmışım gibi."

"Seni kulpundan tuttuğum falan yok, Dani."

"Ama bunu yapmaya çalışıyorsun! Sırlarımı açığa çıkarmaya çalışıyorsun! Sırlarımı etrafa saçtıktan sonra da beni bir çöp parçası gibi bir kenara fırlatacaksın, tıpkı Unseelie prenslerin sana yaptığı gibi! Lanet olsun, hiç doğmaması gereken bir lanet olasıcaymışım gibi!"

Tepkisinin yoğunluğu beni şaşırtmış, konuşmanın gittiği yön afallatmıştı. "Seni bir şeye zorlamaya çalışmıyorum ve seni asla bir kenara atmam. Sana değer veriyorum, küçük sinir bozucu kirpi. Bu yüzden çeneni kapat ve sakinleş. Ben sadece senin için endişeleniyorum. Tartışılacak bir şey değil bu. Sana söylüyorum; daha iyi filmler seyret, sebze ye, kendine saygı duy çünkü bunu sen yapmazsan kimse yapmaz. Ben sana değer veriyorum."

"Beni tanısan böyle demezdin!"

"Seni tanıyorum."

"Beni yalnız bırak."

"Bunu yapamam," dedim. "Biz seninle kardeş gibiyiz. Şimdi ergen öfkeni bir kenara bırak ve yolumuza devam edelim. Bu akşam sana ihtiyacım var. Yapacak çok işimiz olduğunu biliyorsun." Babam bunu ne zaman yapsa işe yarardı. Beni bir şey yapmaya zorlar, o an kendimi ölecek gibi hissetmeme sebep olan duyguları bastıracak bir şey bulurdu.

Dani bana baktı, gözlerini kıstı, dudaklarını büzdü... Patlamak üzere olduğunun farkındaydım. Ailemin bana nasıl katlandığını merak ettim. Onun neden bu kadar hayal kırıklığına uğradığını merak ettim. Aptal değildim. Burada söz konusu olan bendim. Sadece ne olduğunu anlamakta zorlanıyordum. Ben ayağımı yere vurmaya hazırlanırken sonunda arkasına döndü ve yürümeye başladı.

Sessizce peşinden gittim, sakinleşmesi için biraz zaman tanıdım.

Uzun siyah ceketinin gergin omuzları nihayet biraz gevşedi. Birkaç kez derin derin nefes aldı. "Kardeşler birbirini affeder, değil mi, Mac? Demek istediğim, bunu normal insanlardan daha fazla yaparlar."

Alina'yı düşündüm ve bu epik kargaşanın ortasında nasıl en kötü adama aşık olduğunu hatırladım. Farkında olmadan adamın güçlenmesine yardım etmiş, iş işten geçene kadar beni çağırmayı akıl edememişti. Kardeşimin bazı kötü kararlar verdiğini yeni yeni fark ediyordum. Neler olduğunu öğrenir öğrenmez bana söylememesi, her şeyi tek başına halletmeye çalışması gibi. Güç her şeyi yalnız yapmak değildi. Güç ne zaman yardım isteyeceğini bilmek ve

gururuna yenilmemekti. Alina ihtiyacı olduğunda benden destek istememişti, oysa istemeliydi. Ben aynı hatayı yapmayacaktım. Yine de, ne yaparsa yapsın, ne kadar başarısız olursa olsun, Alina'ya olan sevgim hiç değişmemişti. Bu, her zaman böyle kalacaktı. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

"Hangi filmi seyretmem gerektiğiyle ilgili tartışmamız gibi," dedi Dani. Ben hemen cevap vermeyince bir şey söyleme gereği duymuştu.

Ben cevap vermeye hazırlanırken mırıldandı. "Onları izlediğimi görürsen beni havalı bulacağını düşündüm."

Gözlerimi devirdim. "Ben zaten senin çok havalı olduğunu düşünüyorum. Ve tatlım, kardeşler her şeyi affeder."

"Gerçekten mi? Her şeyi mi?"

"Her şeyi."

Elektronik mağazasından dışarı çıkarken kapının üzerindeki aynada yüzümü gördüm.
İfadesizdi.

Benim Dublin'im artık yoktu.

Binaları farklı renklerde ışıklarla aydınlatan neon tabelalar kırılmış, parçalanmıştı. Sokakları dolduran gürültücü kalabalık yoktu. Barların ön cephesi yıkık dökük tü. Antika sokak lambaları şimdi bükülmüş metal yığınlarından ibaretti. Pencerelerden, kapılardan dışarı müzik sesi gelmiyordu. Sessizdi. Fazla sessizdi. Cırcırböcekleri dahil hayvan yaşamı da sona ermişti. Tek bir motor bile çalışmıyordu. Isı pompalarının sesi duyulmuyordu. Aniden tüm sesler kesilene kadar dünyada ne çok gürültü olduğunu fark etmek mümkün değildi ve şimdi tarih öncesi devirlerden birinde yaşıyor gibiydik.

Bu yeni Dublin ürkütücü ve karanlıktı. Yine de ölü değildi. Bir zamanlar yaşam dolu olan İrlanda şehri şimdi yaşayan ölüydü. Karanlık enkazın içindeki yaşamı hissedebiliyordum. Ama bu, kalbine kazık saplamak istediğiniz türden bir yaşamdı.

Şehirde sezdiğim peri sayısı göz önünde bulundurulacak olursa (o kadar çoktular ki burun buruna gelmeden birbirinden ayırt etmek mümkün değildi), sokaklarda karşılaştığımız Unseelie sayısı çok azdı. Bir tür konferansa veya mitinge katılıp katılmadıklarını merak etmeye başlamıştım. Belki de peri ırkının piç yarısının lideri Yüce Lord için bir gösteri falan düzenliyorlardı. Jayne'i de görmedik. Herhalde şehrin başka bir kısmındaki avcılarla uğraşıyordu.

Yürüdüğümüz yirmi blok boyunca (Ryodan ile ilk kez bir araya gelecektim ama içimden ayakkabılarına kusmak geliyordu) dört gergedan-çocukla karşılaştık (neden hep çiftler halinde dolaşıyorlar?) ve bir de neredeyse Dani kadar hızlı bir şekilde yerde sürünen bir şey gördük. Ben gergedan-çocuklarla ilgilendim, Dani de yılanı halletti.

Revemal ile Grandin'in kesiştiği yerde onu gördük. Tek bir kanaldan çok fazla Unseelie statiği almıyor olsaydım önümüzde ışınlanan kastı daha önce fark eder ve daha iyi tepki verirdim.

Önce gözlerime inanamadım. Ardından o olduğunu düşündüm, çok benziyordu ama olamazdı çünkü onu Barrons'la beraber öldürmüştük. Demek ki o tek değildi. Bazı Unseelie kastlarının sayısız üyesi vardı, tıpkı gergedan-çocuklar gibi; bazıları ise türünün tek örneği ve Unseelie Kralı'nın eseriydi. Belki de Unseelie Kralı bile bunları ucube olarak görüyordu. Bu türden yüzlerce veya binlercesinin

dünyada dolaştığını düşününce kendimi çok kötü hissettim ve o anda sürpriz şansını yitirmiş oldum. Ses çıkarmış olmalıydım çünkü birden bana döndü. Üç metrelik cüzzamlı bedenin tepesinde uzun ve ezik bir surat duruyor, bu suratı yırtıcı bir ağız süslüyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar durumu değerlendirdi ve beni umursamamaya karar verdi.

Ben yanlış cinsiyettendim.

Dani şansını denemeye karar verdi. Donmuş çerçevelerin içinde hareket etmeye başladı fakat bunun işe yaramayacağını tahmin ediyordum. Bu yaratık ışınlanıyordu. Bunun erkek eşdeğeri sokakta ışınlanarak yanımda belirmişti, eğer Barrons olmasaydı beni öldürecekti.

Unseelie birden ortadan kaybolurken Dani kendini bir blok ötede elinde kılıcıyla dikilirken buldu. Avını kaçırdığı için çok öfkeliydi. "Bu da neyin nesiydi, Mac?" diye sordu. "Daha önce böylesini hiç görmemiştim. Ya sen?"

"Barrons buna Gri Adam demişti. Onu öldürdük. Ben tek olduğunu sanıyordum ama sanırım bir de Gri Kadın varmış."

"Özelliği nedir?" Dani büyülenmiş gibiydi. İlkiyle karşılaştığımda ben de apışıp kalmıştım. Unseelie'nin elinde ölmenin binlerce korkunç şekli vardı ve insan bunları düşünmeden edemiyordu. Pençeler veya Alina'da olduğu gibi çok keskin dişler bunlardan bazılarıydı.

"İnsan güzelliğinin tadını seviyorlar. Barrons asla sahip olamayacakları şeyi yok ettiklerini ve bunu çok lezzetli bulduklarını söyledi. Kusursuz bir fiziksel görünüme sahipmiş gibi görünüp en çekici buldukları insanı baştan çıkarmaya çalışıyorlar. Dokununca onunla besleniyor, güzelliğini

ellerindeki gözeneklerden emiyorlar. Her şeyini çalana ve kurbanı kendileri kadar çirkinleştirene kadar."

Kurbanlarını öldürmüyor, acı içinde yaşamaya mahkum ediyor, bazen de ziyaret ediyor, korkuları ve çaresizlikleriyle beslenmeye devam ediyorlardı. Gri Adam'ı beslenirken iki kez izlemiştim. Benim için çok ürkütücüydü çünkü yıllarca fiziksel görünümümü bir avantaj olarak görmüş, daha fazla bahşiş için müşterilerle flört etmiş, trafik polislerine kirpiklerimi kırpıştırmış, bazen de sorunları savuşturmak için aptal sarışın rolüne bürünmüştüm. Dublin'e gelmeden önce fiziksel güzelliğimin tek gücüm olduğunu zanneder, bunu kaybedersem bir değerim kalmayacağına inanırdım.

"Barrons kurbanların eninde sonunda intihar ettiğini söyledi. Onlar gibi görünüp yaşamaya tahammül edemiyorlarmış."

"Kaltağı öldürelim," dedi Dani buz gibi bir sesle.

Gülümsedim ama gülümsemem hemen soldu. Hedefimize varmıştık. Birden moralim bozuldu. Cevaplar arıyordum ve bazılarını burada bulacağımı ummuştum, oysa 939 Revemal tam bir hayal kırıklığıydı.

Birkaç ay öncesine kadar Chester's adındaki bu barın zarif mermer ve ahşap ön cephesi, şehrin canı sıkılmış zenginleri ile süslü güzellerinin ilgisini çekiyordu herhalde ama şimdi Dublin'in geri kalanı gibi burası da Cadılar Bayramı'nda dizleri üzerine çökmüştü. Bir zamanların görkemli üç katlı binasının yerinde bir enkaz vardı. Enkazın arasında gezinirken vitraylar botlarımızın altında çatırdadı. Girişteki mermer sütunlar, çelikten pençelere maruz kalmış gibi derin izlerle doluydu. Fransız tarzı gaz lambaları yerinden sökülmüş ve bükülmüş metal parçalarından iba-

retti. Sanki Unseelie'nin bu yerden nefret etmek için özel bir sebebi varmış gibiydi.

Kulübün tabelası kabloların ucunda sallanıyordu. Paramparça olmuştu. Binanın önü ve yanları duvar yazılarıyla kaplıydı. Lambalarla tabelanın arasından binanın girişine ulaşmak mümkün değildi.

Zaten bunu yapmaya gerek de yoktu.

Chester's da şehrin geri kalanı gibi terk edilmişti.

Yumruğumu eldivenli elime geçirdim. Çıkmaz sokaklardan ve cevapsız kalan sorulardan sıkılmaya başlamıştım. "Gidip şu Gri Kadın'ı avlayalım. Buralarda bir yerde olmalı," diye kükredim.

"Neden?" Dani boş gözlerle bana baktı.

"Çünkü hayal kırıklığına uğradım ve çok sinirliyim. İşte nedeni bu."

"Ama ben daha önce hiç kulübe gitmedim," diye itiraz etti. "Özel olarak giyindim."

"Burası bir kulüp değil, Dani. Bina harap olmuş, görmüyor musun?"

"Burada bir sürü şey yaşanıyor!"

"Ne gibi? Enkazın arasında Gölgeler parti mi yapıyor?" Yüksek sesle bir kahkaha attı. "Ah, tabii ya, senin sağır olduğunu unutmuşum! Müziği duyamıyorsun. Havalı bir ritmi var, duyduğum müziklerden farklı. Birkaç bloktur bu sesi duyuyorum. Aşağıdalar, Mac. Hemen aşağıya inmemiz gerek."

Dani haklı çıktı, müzik farklıydı. Ama yakın zamanda öğreneceğim gibi farklı olan tek şey bu değildi. Aslında hiçbir şey normal değildi. Burası, ben başka şeylerle meşgulken

dünyanın ne kadar değiştiğini yüzüme vuracak, kafamdaki birçok kavramı değiştirecekti.

Kulübün yeni girişi arka taraftaydı. Yerdeki aşınmış metal kapak daha ziyade bir kiler girişine benziyordu. Dani müziği duymasaydı mekanın yanından geçip gider ve bir şeyden şüphelenmezdim.

Kapak gıcırdayarak siyah bir ağız gibi açıldı. İç geçirdim. Yerin altında olmaktan nefret ederdim ama bunu yapmak zorundaydım. Çantamdan MacHalo'yu çıkardım ve kafama taktım. Dani de aynısını yaptı. Ardından lambalarla aydınlatılmış merdivenlerden indik, ikinci bir kapağı açtık ve bir sonraki merdivenleri indik. Kendimizi bir tür giriş salonunda bulduk. Son moda dekore edilmişti ve karşımızda çift kanatlı bir kapı duruyordu.

Ben müziği hala duyamıyordum. Kapılar gerçekten çok kalın olmalıydı. Kafamın içindeki *sidhe*-kahin özüne ulaştım. Ne bekleyeceğime dair bir fikrim olmasını çok isterdim ama kanalda sadece statik vardı.

Dani gözlerini kısıp bana baktı. "Sence burada korumalar veya o tür birilerinin olması gerekmez miydi?"

"Bence gece vakti Dublin'de dolaşıp buraya kadar gelmek ve girişi bulmak başlı başına bir koruma," dedim. Kapıyı ittim. Hiç kıpırdamadı. "Ve bir de kapıyı açmak." MacHalo'mu çıkardım ve ışığı yanık halde çantama koydum. Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim.

Dani de bana katıldı, birlikte kapıya yüklendik. Chester's karşımızdaydı.

Seni o kadar çok seviyorum ki şimdi beni öldürmen gerek...

Müziğin sesi çok yüksekti, bas kemiklerime işliyordu. Marilyn Manson'un *If I Was Your Vampire* şarkısını çalıyor-

du. Fakat farklı bir ritimle yeniden kaydedilmiş bir versiyondu. Biraz daha karanlık, biraz daha hülyalı bir şeydi. Bunun mümkün olacağına ihtimal vermezdim.

Kapının eşiğinde durup içeriye göz gezdirdim.

İşte yeni Temple Bar karşımızda duruyordu. Yeraltına girmişti.

Chester's; zarif, şık, sofistike şehir yaşamının endüstriyel kaslarla birleştiği yer. Krom ve cam, siyah ve beyaz. Soğuk bir biçimde erotik ve ilkel bir cinselliğe sahip. Manhattan sosyetesi ile İrlanda serserileri bir arada.

Her şey siyah ama geri dönüş yok...

Mekan çok büyüktü ve masalar doluydu. Kat kat dans pistlerini çekici bedenler doldurmuştu. Bu kadarını beklemiyordum. Bu kadar çok insanın hala hayatta olup da Dublin'de kalması çok şaşırtıcıydı. Üstüne bir de parti yapıyorlardı. Bu gerçekten büyük bir sürprizdi.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Dani kolumu tuttu. Yara izi bırakmaya niyetli gibiydi. "İnanılmaz," diye fısıldadı.

Başımla onayladım. Ben bir *sidhe*-kahindim. Benim için her şey çok basitti. İki ırk vardı: İnsanlar ve periler. V'lane'le çalışmamın sebebi insanların hayatını kurtarmaktı. Peri Kraliçesi'yle çalışmamın sebebi de aynıydı. Fakat bu iki ırkın birbirinden ayrı yaşaması gerektiği fikri genlerime kazınmış, kanıma işlemişti. Böyle olmasını sağlamak da benim görevimdi.

Chester's şimdi bir *sidhe*-kahinin kabusuydu.

Periler ve insanlar bir aradaydı.

Hayır, daha da kötüydü. Sosyalleşiyorlardı.

Ah, şaka mı bu!?

Genç ve çekici insanlar, Unseelie ile göz göre göre flört ediyordu. Dans pistlerinden birinde yarım düzine kız bir gergedan-çocuğun boynuzlarını pembe dilleriyle yalıyordu. Gözleri parlayan peri bir domuz gibi homurdanıyor, ayaklarını yere vuruyordu.

Bir başka dans pistinde bir sarışın gömleğini çıkarmış, çıplak göğüslerini, uzun boylu, karanlık ve yüzü olmayan bir periye sürtüyordu. Diğer iki kadın ise onu itip yerine geçmeye çalışıyordu.

Bir locada belden yukarısı çıplak bir erkek garson yağlanmış karın kaslarını gösteriyor ve... Tanrım! Daha önce hiç görmediğim ve bir daha da görmek istemeyeceğim bir şeyin inek memelerini okşuyordu.

Yanımda Dani irkildi. "Öğk. Sadece öğk! Bu mide bulandırıcı." Kusacakmış gibi bir ses çıkardı. Sonra kendine hakim olamayıp gülmeye başladı. "Parmağını kullanmak kavramına yeni bir boyut kazandırıyor."

"Ne? Nerede?"

Gösterdi.

Bir kadın bir gergedan-çocuğun parmağının ucunu emiyordu. Peri, elini kesip kadına vermişti.

Derin bir nefes aldım ve neler olduğunu idrak ettiğimde şok oldum. İnsanlar sadece yeni ve egzotik bir tür olduğu için kötü adamlarla bir arada değildi. Sebebi onların farklı ve heyecan verici olmaları değildi.

Dani'nin korktuğu olmuştu, Unseelie yeni vampirlerdi.

Benim neslimin yaşayan ölülere karşı tedavi edilemez bir takıntısı vardı. Tabii ki romantize edilmiş versiyonuna. Yani ölü gibi görünenlere. Sonuçta gerçek anlamda ölü olanlar sizi de gerçekten öldürebilirdi.

Kadın parmağı ısırdı ve neredeyse dini bir huşuyla çiğnemeye başladı.

Bu insanlar Unseelie yiyordu. Yaratıklarla dövüşüp gezegenimizi geri almak için değil...

Unseelie eti yeni uyuşturucuydu.

"Uyuşturucu karşılığında seks yapıyorlar," dedim.

"Öyle görünüyor," dedi Dani. "Umalım da hamile kalmasınlar."

Düşünmesi bile korkunçtu.

Gözlerinde vahşi bir parıltı olan gotik bir kız yanımıza geldi. "Acele etseniz iyi olur! Şarkı bitmek üzere."

"Yani?" diye sordu Dani.

Kız bizi tepeden tırnağa süzdü. "Kötü bir fikir değil. Zayıf ve deneyimsiz görünüyorsunuz, ilgilerini çekebilirsiniz. Deney yapmayı severler."

Elini kılıcına attığını fark etmem için Dani'ye bakmama gerek yoktu. "Sakin ol, Dani," dedim. "Rahatla."

Kız heyecanla konuşmaya devam etti. "Siz ikiniz yeni olmalısınız. Bu şarkıyı her gece bir kez çalarlar ve şarkı çalarken içlerinden birini, sizi seçmesi için ikna etmeniz gerekir. Aksi halde yanlarına yaklaşamazsınız. Rekabet çok fazla. Sizi fark etmeleri haftalar alabilir."

"Ne için seçilmek?" diye sordum.

"Bunca zamandır neredeydiniz? Sizi kendileri gibi ölümsüz yapmaları için tabii ki. Kutsal etten yeterince yerseniz ölümsüz olursunuz. Sonra onlarla peri diyarına gidebilirsiniz!"

Gözlerimi kıstım. Unseelie eti yemek insanları gerçekten değiştiriyor muydu? Yoksa bu da karanlık peri yalanlarından biri miydi? Bence ikinci ihtimal daha güçlüydü.

Malluce de sürekli yiyordu ama ölümsüz olmamıştı. "Ne kadar yemek gerekiyor?" diye sordum.

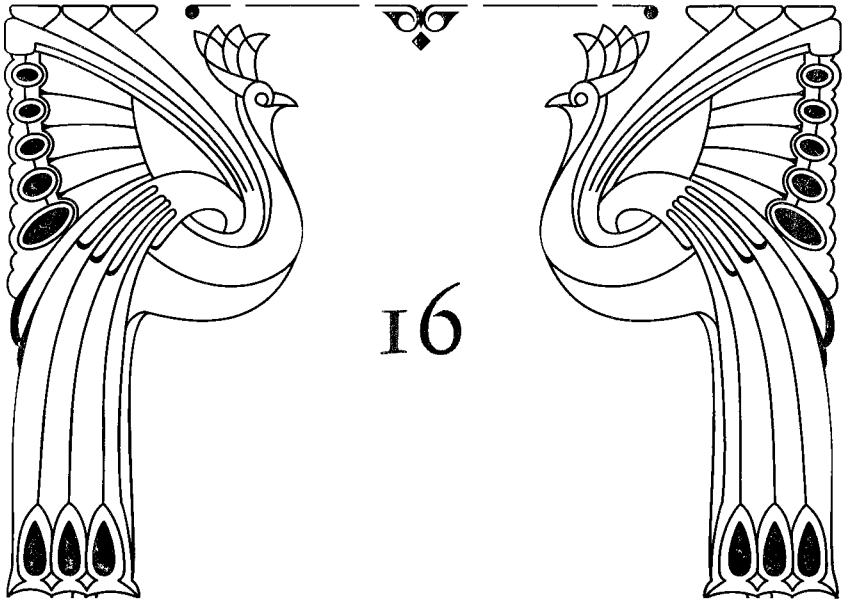
Kız omuz silkti. "Bilmiyorum. Henüz kimse bilmiyor. Etkisi çabuk geçiyor. Ama başaracağız. Ben dört kez yedim! İnanılmaz! Ve seks harikaydı! Peri diyarında görüşürüz." Kız neşeyle yürüdü gitti. Bu yeni ve garip dünyanın en garip olaylarından birine tanıklık ediyordum. Buna uzun süre maruz kalırsam birilerini öldürmek isteyeceğime şüphe yoktu.

"BPÇ'den de kötü," dedi Dani. "BPTP'de sıkışıp kalmış gibiyim."

Bir kaşımı havaya kaldırdım.

"Boyutlararası Peri Toplu Seksi," dedi. "Neler olduğunu göremiyorlar mı? Unseelie'nin dünyamızı yok ettiğinin farkında değiller mi? Biz onları durdurmazsak hepimizin öleceğini anlamıyorlar mı?"

Görünüşe göre umurlarında değildi. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Hem de hemen. Kalabalığın arasından bara doğru yürüdüm.

16

Bar taburelerinden birine oturup barmene en iyi viskisinden bir bardak vermesini ve elini çabuk tutmasını söylediğimde Trent Reznor'un *Closer* şarkısının garip bir versiyonu çalıyordu.

Seni içinden hissetmek istiyorum...

Yakın zamandaki deneyimlerim esnasında peri ırkının karanlık yarısını istemediğim kadar içimde hissetmiştim. Onları harekete geçiren boşluğu biliyordum. Dipsiz kuyuya benzer açlıkları için yiyecek olmuştum.

Chester's şimdi Unseelie Kralı'nın ucubeleriyle doluydu ve insanlar yaratıkların varlığından memnundu. Onların ilgilerini çekmek için yarışıyor, onları en içeriden hissetmek istiyorlardı. Ölümsüzlük için, daha güçlü olmak ve daha hassas duyulara sahip olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırlardı. İnsanların neden sonsuza kadar yaşamak istediğini hiçbir zaman anlamamıştım. Ölümün hayata gerekli bir gerginlik, belirsizlik kattığını düşünenlerdendim.

"Belki de iki milyar insanın ölmesi gerekiyordu," diye mırıldandım. Moralim cidden çok bozuktu.

"Ben de bir tane alacağım." Dani yanımdaki tabureye oturdu.

"Güzel denemeydi."

"Büyümeme izin vermeyecek misin? Yoksa sen de bana diğer herkes gibi mi davranacaksın?"

Yüzüne baktım ve siparişimi iki bardak Macallan olarak değiştirdim. Babam aynı şeyi yıllar önce benim için yapmıştı. Sert aşk.

Cilalı krom tezgahın üzerine iki shot bardağı kondu. "Hey, güzel kız."

Bakışlarımı barmene çevirdim ve geç de olsa jeton düştü. Bir müzede Güç Nesneleri ararken karşılaştığım, daha sonra Trinity Koleji Kadim Diller Departmanı'nda Christian'ın yanında görünce çok şaşırdığım genç çocuktu. İlk tepkim hayatta kalmasına sevinmek oldu. Aslında tesadüfler beni rahatsız ederdi.

"Dünya küçük," dedim.

"Yeterince büyük." Hafifçe gülümsedi. "Çoğu zaman."

"Yeni iş?"

"Şehir değişti. İşler de öyle. Sen?"

"İşsizim. Kimse kitap satın almıyor." Herkes tek bir kitabı arıyordu.

"Farklı görünüyorsun. Karanlık tarafa mı geçtin, güzel kız?"

Saçlarıma dokundum.

"Senin gibi."

"Hayatta kalmak için."

"Ne zaman pes edeceğini bilemezsin."

"Bak sen, burada kim çalışıyor."

"Bak sen, burada kim içki içiyor."

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Sen?"

"Her zaman." Bana bakıp tekrar gülümsedi ve barın diğer tarafına gidip kadehlere çevik bir hareketle içki doldurdu.

İçkisini içen Dani öksürdü, tükürdü ve yeniden öksürmeye başladı. Ben sırtına vurunca irkildi, sert bir bakış attı. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Beni öldürmeye mi?" diye ciyakladı. "Bu bildiğin petrol! Bunu kim içmek ister?"

Bir kahkaha attım. "Zamanla seviyorsun."

"Ben zevklerimden memnunum!" Bardan bir avuç kiraz aldı ve ağzına tıktı, taburesinden aşağıya atladı. "Yetişkinler çok garip," dedi huysuz bir ses tonuyla.

"Nereye gidiyorsun?"

"Etrafa bakacağım."

Bu fikir hoşuma gitmedi ve bunu Dani'ye de söyledim.

"Yapma, Mac. Ben süper hızlı ve süper güçlüyüm. Kimse bana dokunamaz. Seni yalnız bıraktığım için asıl benim endişelenmem gerek."

Güzel bir noktaya parmak basmıştı.

"Biraz nefes almama izin ver, Mac."

Ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyordu ve ben izin versem de vermesem de ortadan kaybolacakmış gibi bir ifadesi vardı. Birden Rowena'nın neden bahsettiğini anladım: Senden daha hızlı, daha güçlü ve daha zeki bir çocuğa nasıl annelik yapabilirdin? "Çok uzağa gitme ve çok uzun süre ortadan kaybolma, anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Ve dikkatli ol!" Saçlarım dalgalandı. Çoktan gitmişti.

"Çocuk kim?" Barmen geri geldi. Tezgahın üzerine bir bardak daha koydu. Viskiyi kafama diktim, yüzümü buruşturdum ve nefesimi tuttum. Karnımda alevler patladı.

"Dostum."

"Böyle zamanlarda insanın bir dostu olması iyidir."

"Burayı nasıl buldun?"

"Sanırım senin gibi."

"Hiç sanmıyorum."

"Christian'ı buldun mu?"

Genç İskoçyalı'nın peşine düştüğüm günden bahsediyordu. O gün çok endişeliydim çünkü Barrons, Keltar'ın kendisini izlediğini söylemişti ve Barrons'un Christian'ı avlamasından korkuyordum. "Evet." Onu yeniden, bu defa belki de kalıcı olarak kaybettiğimi söylemeye gerek görmedim.

"Yakın zamanda gördün mü?"

"Hayır. Sen?"

"Hayır. Keşke görseydim."

"Neden?" Şüphelenmiştim.

"Dostlar... Bu zamanlarda insanın dostu olması iyidir."

"Burası hakkında ne düşünüyorsun?" Neden buradaydı? Ölümsüzlük peşinde koşanlardan mıydı?

"Ölüm ve yaşam, güzel kız. En başından beri böyleydi, sonuna kadar da böyle olacak."

"Senin zehrin ne? Sonsuza kadar yaşamak mı istiyorsun?"

"Sakin ve sessiz bir yeri tercih ederim. Güzel bir kız bulmak da fena olmazdı." Bir kahkaha attı. "Ve iyi bir kitap."

"Erkekler benim kalbimin peşinde. İyi kitapları ben de severim." Barın aynasından gözüme bir şey ilişti. Arkamdaki bölmelerden birinde Gri Kadın, daha önce inek me-

meli yaratıkla flört eden kaslı ve yakışıklı garsonun elini tutuyordu. Hem neye benzediğinin hem de kendini nasıl gösterdiğinin farkındaydım. Adam için o sadece bir peri prensesiydi, inanılmaz güzeldi, aşırı seksiydi. Garson hayranlıkla kadına bakıyordu.

Sadece ben, adamı okşayan elindeki açık birer yaraya benzer lezyonları görebiliyordum. Bunlarla onun hayatını emiyor, geride çürümüş dişler, çapaklı gözler ve parşömene benzer gri bir deri bırakıyordu. Adamı tüketiyordu. Garson bir saat bile dayanmazdı.

Elimi ceketimin içindeki silahıma attım.

"Dikkat et, güzel kız," dedi barmen.

Bakışlarımı aynadan ona çevirdim. Ceketime bakıyor, içine soktuğum elimi seyrediyordu. Neye uzandığımı anlamış olamazdı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Arkama baktı. "Buradalar ve... Neyse, sen de zamanla öğrenirsin."

Omuzlarıma kocaman eller indi. Arkamda iki adam vardı. Hissedebiliyordum. İriyarı ve güçlü adamlardı.

"O şeyi hemen çıkar," dedi biri. "Onu senden alacağız ve bir daha geri vermeyeceğiz. Buranın ilk kuralı: Burası tarafsız bölgedir. İkinci kuralı: Bir kurala uymazsan ölürsün."

"Çekin ellerinizi!" diye kükredim.

"Çocuk elimizde. Onu tekrar görmek istiyorsan ayağa kalk."

Gözlerimi kıstım. Dani'yi nasıl yakalamışlardı? "Bunu yapmış..."

"Daha hızlıyız."

"Barrons gibi mi?"

Cevap vermediler.

Aradığım sekizi, daha doğrusu ikisini bulmuştum. Ve Dani ellerindeydi. İç geçirdim, ayağa kalktım ve aynadan Gri Kadın'a baktım. Kadın beni fark etmedi, kaslı garsonun vücudunu okşamakla meşguldü. Kanım fokurdadı. Artık eskisi kadar güzel görünmüyordu. Barrons bana Gri Adam'ın kurbanlarından nadiren onları öldürecek kadar aldığını söylemişti. Görünüşe göre Gri Kadın'ın iştahı daha açıktı. Durumu gözden geçirdim. Garsonun en fazla on dakikası kalmıştı.

Barmenin yansıması da Gri Kadın'la garsonun hemen altındaydı. Görüntüye odaklandım. Aynada aynı görünmüyordu. Daha... bulanık gibiydi. Bir şeyler yanlıştı. Ürperdim. Tekrar yansımaya odaklanmaya çalıştım. Ne kadar çok denersem o kadar bulanıklaşıyordu. Bulanık şekil bana sert bir bakış attı. "Sakın bundan kimseye bahsetme, güzel kız. Asla."

Ağzım açık kaldı. "Gri Kadın'dan mı bahsediyorsun?"

"Ondan." Bunu öyle bir tiksintiyle söyledi ki ürperdim.

Aynadaki yansımasına değil gerçek formuna baktım ve birden nefes almayı unuttuğumu fark ettim. Sadece bir çocuktu. Yakışıklı, puslu gözleri olan bir çocuk. Çığlık atarak kaçmak isteyeceğim türden biri değildi. "O nedir?"

Boş gözlerle bana baktı. "Ben bir şey söylemedim."

"Hadi," dedi arkamdaki adam sabırsızca. "Kıpırda."

Beni krom basamaklardan en üst kata çıkardılar. Krom parmaklıkların ardında, karartılmış camlar üst katın etrafını kuşatıyordu. Ne bir kapı ne de bir kapı kolu gördüm. Sadece pürüzsüz cam duvarlar vardı.

Bana eşlik eden adamlardan önce birine, sonra diğerine baktım. Ellerini omzuma koyduktan sonra tek kelime etmeden beni kalabalığın içinden geçirmişlerdi. Ben de konuşmamıştım. Adamların tasmalı şiddetten ibaret olduğunun farkındaydım. İkisi de otuzlu yaşların başında ve çok kaslıydı. Solumdaki adamın ellerinde yara izleri vardı. Devasa tiplerdi. Gözlerindeki ifadeyi görünce ağzımı kapalı tutmaya karar vermiştim. Yapılacak en doğru şeye, durumu gözden geçirdikten sonra karar verecektim.

Merdivenleri çıkarken aşağıya baktım. Garsonun ölü bedeni yerdeydi. Gri Kadın kendine yeni bir oyuncak aramaya başlamıştı bile. Ellerimi yumruk yaptım. Karartılmış camın yanından yürüdük ve ortasındaki belirli belirsiz kapıya benzer yüzeye doğru ilerledik. Sağımdaki adam avucunu cama koydu. Bir panel açıldı ve çift taraflı camdan yapılmış büyük bir oda açığa çıktı, köşelerde metal direkler vardı. Dışarıda olan biteni odadan görebiliyordunuz. Tavanın çevresini sayısız güvenlik kamerasının görüntülerini yansıtan ekranlar süslüyordu. Kulübün kalbindeydik. Mekanda yaşanan her şey buradan izleniyor olmalıydı.

"Dediğin gibi onu buraya getirdik, Ry."

Beni içeri soktular. Arkamızda panel tıslayarak kapandı. Loş oda LCD panellerin ışığıyla aydınlanıyordu. Dengemi sağlamak için dikkatlice bir adım attım. Bir an düştüğümü sandım ama bunun sebebi çift taraflı camdan oluşan zeminin yarattığı illüzyondu. İçerisi o kadar loştu ki bir masa, birkaç sandalye, bir çalışma masası ve arkasında oturan adamın ana hatlarını belli belirsiz görebiliyordum. Adamın arkası bana dönüktü. Odanın altındaki her şey apaçık ortadaydı. Bu yüzden her bir adım bir inanç sıçraması gibiydi.

"Camdan evler, öyle mi, Ryodan?" Ryodan'la telefonda ilk kez konuştuğumda bana camdan evlerde yaşayanların etrafa taş atmaması gerektiğini söylemiş, amacımın Barrons'unkinden daha asil olmadığını ima etmişti. Şimdi karşımda duruyor, kendi dünyasına camların ardından bakıyordu. Kendi amacının asil olduğunu mu düşünüyordu? Gözlerimi kıstım. İçinde bulunduğumuz odanın ardında daha karanlık bir oda daha vardı. Gölgelerin içindeki her neyse, dikkatle beni izliyordu.

Ryodan, arkasına dönmeden sordu: "Neden geldin, Mac?"

"Neden insanları Unseelie ile besliyorsun?" diye sordum ben de.

"Kulübümde kimse bir şeye zorlanmaz. Sadece arzular vardır. Karşılıklıdır."

"Ne yaptıklarının farkında değiller."

"Bu benim sorunum değil."

"Ölüyorlar. Birinin onları kendine getirmesi lazım."

"Ölüme aşıklar."

"Yanlış yönlendirilmişler, kafaları karışık."

"Benim sorunum değil."

"Bu konuda bir şey yapabilirsin!"

"Neden yapayım?" diye sordu. "Aşağıdaki kalabalık sana dostça mı göründü? Onlar bir isyanın eşiğindeler ama sen onlara ahlak dersi vermek istiyorsun. İnsanlar çok daha azı için çarmıha gerildi. Bir sürü tren enkazı gördüğüm için rayların ne zaman kilitlendiğini, frenlerin ne zaman patladığını bilirim. Aşağısı tren enkazlarıyla dolu, Mac. Tek bir şey ilgimi çekiyor. Potansiyel. Barrons bunun sende olduğunu söylüyor."

Ses tonundan ne söylemeye çalıştığı belliydi. "Ama sen öyle olmadığını düşünüyorsun."

"Beni endişelendiriyorsun."

"Sen de beni endişelendiriyorsun." Odada birkaç adım daha attım. Ona yakından bakmak istiyordum. Neyi izlediğini bilmek istiyordum. Barrons ve benim eskortlarım gibi Ryodan da uzun boylu ve yapılıydı. Her neyseler bu fiziğin bir tür önkoşul olup olmadığını merak ettim. Belki de sıskaları aralarına almıyorlardı. Üzerinde koyu renkli pantolon ve beyaz gömlek vardı, kollarını kıvırdığı için kaslı kolları açıktaydı. Barrons'unkine benzeyen gümüş rengi bilekliği parıldıyordu.

"Herkes senin çözüm olduğunu düşünüyor, değil mi?"

Omzumu silktim. "Herkes değil." Rowena öyle düşünmüyordu mesela.

"Sorunun sen olabileceği aklına geldi mi hiç?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiç kimse onu bir kez bile görememişken sen kitapla bu kadar etkileşime geçmeni neye bağlıyorsun? Senin meşhur efendin Darroc bile ona yaklaşamadı. Söylenenlere göre Unseelie'yi çiğneyip tükürüyormuş. Ama şimdiye kadar kitabı arayan hiç kimse onu bulamadı. Sen hariç."

"Ben Güç Nesneleri detektörüyüm," diye hatırlattım. "Onu sezebilen tek kişiyim. Sende de potansiyel var."

"Gerçekten mi? Ne için? Hiç aklına geldi mi? Belki de sen kitabı bulmuyorsundur, o seni buluyordur?"

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Sence kitap ne istiyor, Mac?"

"Nereden bileyim? Ölüm. Yıkım. Kaos. Unseelie'nin geri kalanı gibi."

"Sen bir kitap olsaydın ne isterdin?"

"Ben farklıyım ve benim için çok kolay. Ben kitap olmak istemezdim."

"Beki de çok farklı değilsindir. Belki o da kitap olmak istemiyordur."

"Başka formları da var. Aynı zamanda bir yaratık."

"Yaratık sana hiç zarar verdi mi? Sence bunu yapabilse yapmaz mıydı? Doğasında bu yok mu?"

Sırtına bakarken söylediklerini düşündüm. "Sen yaratığın sadece bir cazibe olduğunu mu söylüyorsun? Diğer peri gibi o da bir illüzyon mu yaratıyor?"

"Ya tek gerçek formu kitapsa? Yürüyemiyor, konuşamıyor, hareket edemiyor, kendi başına bir şey yapamıyorsa?"

"Sence bir bedene sahip olmak için mi insanları alıyor?"

Tepesindeki LCD ekranlara baktı. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Her şeyi gözden geçir. Yeterince uzun süre bakarsan ne olduklarını anlarsın. Unseelie aç kalmış mahkumlar gibidir. Unseelie Kralı tarafından yaratıldıktan sonra sahip olmadıklarının peşine düşerler. Ya kitap da maddesel bir formun peşindeyse? Hareket edebilmek için bir form sahibi olmak istiyorsa? Sahip olabileceği ve kontrol edebileceği bir beden istiyorsa? Kendine ait bir hayatı olsun istiyorsa?"

"O zaman neden aldığı insanları öldürüyor?"

"Belki de öldürmüyordur. Belki oyuncak bebekler gibi kırılıveriyorlardır. Ya da içlerinde bir şey birkaç saniyeliğine kontrolü ele alıp kitabın onlara yaptığı şeyi yapabileceği tek şekilde durduruyordur? Belki doğru zamanı, doğru anı bekliyordur. Belki de olasılıkları gözden geçirme ve belirli sonuçlara ulaşmak için eylemleri şekillendirme gibi bir peri yeteneğine sahiptir? Kitap seninle hiç konuştu mu?"

"Evet."

"Barrons sana isminle hitap ettiğini söyledi."

Bunu Barrons'a hiç söylememiştim. O akşam benimle konuştuğunu duymuş olmalıydı. Oysa sesi kafamın içinde duyduğumu düşünüyordum. "Ne olmuş? İsmimi nereden bildiğini bilmiyorum." Şu "belki" oyunu hoşuna gidiyor gibiydi. Bunu ben de oynayabilirdim. "Belki de herkesi tanıyordur. Nereye varmaya çalıştığını bilmiyorum ama kitap beni dışarıya atıyor. Yanına zor yaklaşıyorum. Ben fazla iyiyim, o çok kötü."

"Gerçekten mi?" Bunu daha soğuk bir ses tonuyla söyleyemezdi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum savunmaya geçip.

"İyi ve kötü bir paranın iki yüzü gibidir, Mac. Yeterince havaya fırlatılırsan yanlış tarafın üzerine düşebilirsin. Belki de kitap seni farklı yapanın ne olduğunu biliyordur. Seni istiyordur. Taraf değiştirirsen diğer herkesten daha çok işe yarayacağını düşünüyordur."

Söyledikleri hiç mantıklı değildi. Üstelik beni ürkütmeye başlamıştı. "Nasıl? Durum buysa o zaman neden beni yanına almadı? Bunun için bir sürü şansı vardı."

"Darroc uygun zamanı bekledi, kusursuz anı kolladı. Belki de dönüşmeye hazır değilsindir. Sonsuz hayat sonsuz sabır gerektirir. Yeterince uzun yaşarsan, bugün ilgini çekiyorsa bugünün iyi olduğunu düşünebilirsin. Yanlış veya doğru, bütün ahlaki değerler, bütün erdemler yok olabilir."

Tek istisna her şeyi içinde barındıran iki şeydi: Hareketsizlik ve değişim. Klasik peri tavrıydı. Tabii ki ölümsüzlük buna sebep olabilirdi. "Sence kitap eğleniyor ve doğru

zamanı mı bekliyor? Uyan. Benim üzerime atlaması için hiçbir zaman doğru zaman olmayacak."

"Küstahlık da öfke gibi ölümcül bir kusurdur."

"Darroc beni kaybetti. İstediğini alamadı. Ben hala buradayım. Ben hala dövüşüyorum. Hiçbir zaman da taraf değiştirmeyeceğim."

"Onun yüzünden hayattasın, Mac." İzlediği odayı işaret etti. "Unutma. Onun gibi birini hiç görmedim. Ve inan bana, ben çok şey gördüm."

Gidip yanında dikildim ve odaya baktım. Yakından bakınca şekiller belirginleşti. Dani dört adamın ortasında dönüp duruyor, kılıcı havada tıslıyordu.

"Ona zarar verirsen seni öldürürüm," dedim. Benden daha uzun ve benden iki misli ağır olmasına rağmen.

"Aynı şeyi o da söyledi."

Dani birden hiper hıza geçti ve hep birlikte ortadan kayboldular. Sonra Dani yeniden açığa çıktı, etrafında yine dört adam vardı.

"Onu oraya koyduğumdan beri dışarı çıkmayı denemekten vazgeçmedi. Ne kadar dayanabileceğini çok merak ediyorum."

Bir şeyler yemezse çok uzun süre dayanamazdı ama bunu ona söyleyecek değildim. Yüzüne baktım.

O da bana döndü. Yakışıklı ama ürkütücü bir adamdı. Hiç bu kadar berrak gözler görmemiştim. Bu adam kendisiyle çelişen biri değildi. Olduğu şeyle sorunu yoktu.

Bakıştık. "Siyah sana yakışmış," diye mırıldandı. "Barrons seni böyle gördü mü?"

"Sonsuz sabır," diye mırıldandım. Kravatı gevşekti ve beyaz gömleğinin açık yakasından boynunun yara izleriyle

dolu olduğu görünüyordu. Sol tarafında, omzundan kulağına kadar çıkan uzun yara izi çok belirgindi. Bu yaranın çok uzun zaman önce iyileştiğini anlamak için hemşire olmama gerek yoktu. Böyle bir yara birçok insanı öldürebilirdi. Ne kadar zaman önceydi acaba? "Çok mu eğleniyorsun, Ryodan?"

Dudaklarını büktü. Dani'ye, sonra tekrar bana baktı. Başıyla onayladı. "Evet. Uzun süredir bu kadar eğlenmemiştim."

"O daha on üç yaşında."

"Zaman bunu telafi eder."

"Beni endişelendiriyorsun, Ryodan."

"Sana gelelim. Birkaç tavsiye, Mac. Hayat bir okyanustur ve dalgalarla doludur. Her şey tehlikelidir. Hepsi seni boğabilir. Doğru koşullar altında en küçük bir dalga bile ölümcül olabilir. Dalgaları aşmak hafta sonu savaşçısına göredir. Birini seç ve tepesine çık. Hayatta kalma şansını artırır." Dani'yi bir süre izledi. "Buranın kuralları vardır."

"Korumaların ilk iki kuralı söyledi. Tarafsız bölge. Bir kuralı bozarsan ölürsün."

"Kulübümde peri öldüremezsin. Duvarlarımın içinde benim korumam altındalar."

"Senin koruduğun perilerden birinin bir insanı öldürdüğüne şahit oldum."

"Eğer buraya gelecek kadar aptallarsa ölmeyi hak etmişlerdir."

"Bu, insanları öldürebileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordum. Gözüme ilişen iki tane vardı. Derek O'Bannion -Kader Mızrağı'nı çaldıktan sonra öldürdüğüm İrlandalı serserinin genç kardeşi- ve Yüce Lord'un şimdiki

sağ kolu aşağıdaki dans pistinde yürüyordu. Yanında Fiona vardı, Barrons'un Kitapları ve Baloncukları'nda çalışan kadın. Beni öldürmeye çalışınca Barrons tarafından kovulmuştu.

Geriye sadece Yüce Lord ve birkaç Unseelie prens kalmıştı, onlar da gelirse bütün düşmanlarım bir arada olacaktı.

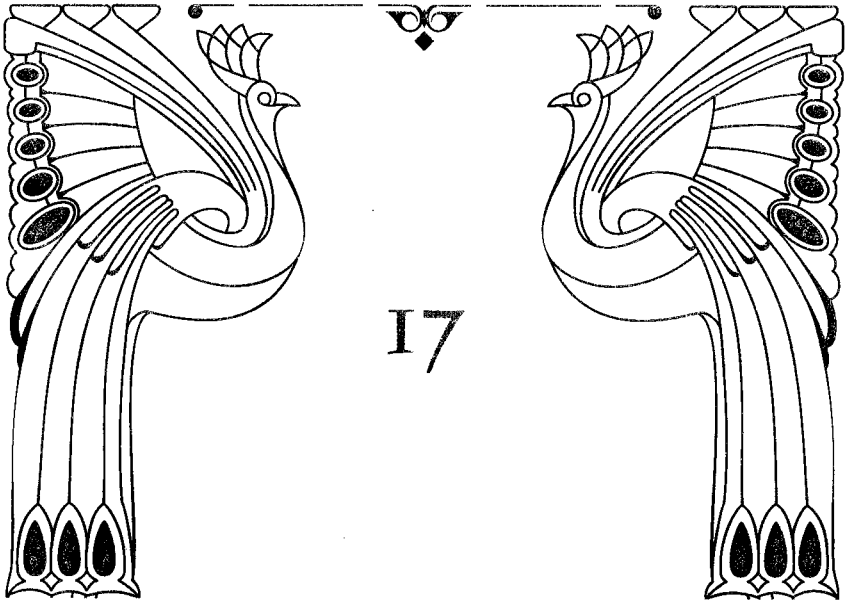
"Senin için özel kural, Mac. Kulübümde peri veya insan, kimseyi öldüremezsin. Senin savaşın bu duvarların dışında. Barrons'un sana olan inancı boşsa, saklanabileceğin bir yer yok. Hepsi senin peşinden gelecek."

Bu tehdidi bir cevapla ödüllendirmedim.

Cama vurdu ve sol eliyle bir işaret yaptı. Adamlardan üçü yok oldu. Dani kayboldu, yeniden açığa çıktı ve adamlardan biri Dani'nin kılıcını onun boğazına doğru tutuyordu.

"Kulübüme bir daha silahlı gelirsen silahlarını alırım ve geri vermem. Anlaştık mı?"

"Ayaklarımın altındaki zemin kadar berraksın."

17

Kendimi düşmanlık ve gerginlik kraliçesi gibi hissediyordum. Sürekli mücadele ediyor, asla bir şey elde edemiyordum.

Önceki akşam güven sorunu olan tek kişinin ben olmadığını anlamıştım. Dublin'deki büyük oyuncuların hiçbiri birbirine güvenmiyordu. Barrons, Ryodan'ı bana destek olması için seçtiğinden, adamın beni görünce bana destek olacağını düşünmüştüm.

Destek olmamakla kalmamış, üstelik motivasyonumu sorgulamış ve karakterimi analiz etmişti. Kitabın benim peşimde olabileceğini, beni kendisine yakın görüyor olabileceğini söylemişti. Ben ve kötülük, Kuzey Kutbu ile Güney Kutbu kadar birbirimizden uzaktık. "Cam evden taş atmakmış!" diye söylendim. Camdan bir evde oturmuş Unseelie'nin insanları avlamasına izin veriyor ve beni ahlaki değerlere sahip olmakla suçluyordu.

Korkunç bir ruh halindeydim. Ryodan'ın dört adamı bizi dışarı attıktan sonra asık suratla eve geri dönmüştük.

Dani'nin gözlerinde vahşi bir parıltı vardı ve öfke tütüyordu ama soluk suratındaki kendini beğenmişliğin altına korku da sızmıştı. Dani'yi anlayabiliyordum. Ben de ne zaman bir kale veya bir at için piyonumu feda etsem ve kendimi iyi bir oyuncu olarak görmeye başlasam, sonrasında bir şah veya vezir karşıma çıkıp bana ne kadar etkisiz olduğumu hatırlatmıştı.

Bu oyundan sıkılmaya başlamıştım.

Kanepeye uzandım (bir yabancının yatağında uyumak garipti) ve gün ağarana kadar düşündüm. Sonraki birkaç saat boyunca da ölü gibi uyudum. Uyandığımda rüzgar saçlarımı dalgalandırıyordu. Çünkü Dani içeride volta atıyordu.

Doğruldum, gözlerimi kırpıştırdım. Dani için manastırda olmak birçok açıdan zor da olsa Rowena kızları sürekli bir şeylerle meşgul ederdi. Dani'nin çok fazla zekası, enerjisi ve öfkesi vardı, uzun süre hiçbir şey yapmadan duracak biri değildi.

Manastırda casusluk yapmasını istediğimde neredeyse sevindi. Rowena acaba kızları Dublin'de keşfe göndermiş miydi, merak ediyordum.

"Kimse orada olduğumu bile bilmeyecek," diye söz verdi. Kılıcını ve ceketini aldı. "Ne zaman dönmemi istiyorsun?"

"Hava kararmadan dön."

Dani gidince bir süre şömineyle cebelleştim. Evde tüm Dublin'de olduğu gibi elektrik ve gaz kesikti. Gerçi Chester's istisnaydı, muhtemelen yeraltında çok sayıda jeneratörleri vardı. Burasıysa sadece karanlık değildi, aynı zamanda buz gibiydi. Ve tabii ki dışarıda yağmur yağıyordu. Diğer odadan aldığım battaniyeyle omuzlarımı biraz daha

örttüm ama dişlerim takırdamaya devam etti. Bir bardak sıcak kahve için her şeyi verirdim. V'lane ona ihtiyacım olduğunda neredeydi? Oduna ihtiyacım vardı. Evin eski sahibi odunları nereye koyuyordu acaba?

Mutfak kapısının açıldığını duydum. "Ne unuttun, Dani?"

Mutfak ile yemek odası arasında bir siluet dikiliyordu. "Çocuğun hiç gitmeyeceğini düşünmeye başlamıştım," dedi pes ve müzikal bir ses.

Dani'nin hiper hızına sahip değildim ama ona yakın bir hıza çıktım. Bir saniye önce kendime acıyarak kanepede oturuyordum, bir saniye sonra sırtımı duvara vermiş ve mızrağımı çekmiştim.

Aynı anda da korkunç gerçekle yüzleştim: Düşmanımdan nefret ediyor olabilirdim. Eskisinden daha güçlü de olabilirdim. Ama bunlar yeterli değildi.

Hala müttefike ihtiyacım vardı.

Barrons'un dövmesine ve V'lane'nin dilime kazınmış ismine ihtiyacım vardı. Her ne kadar onlara güven olmasa da. Jayne ve adamlarına ihtiyacım vardı. *Sidhe*-kahinlere ihtiyacım vardı. Birine ihtiyacım olmasından nefret ediyordum.

"Sana kahve getirdim, MacKayla," dedi Yüce Lord. İçeriye adım attı. "Sert ve tatlı sevdiğini duydum, kreması bol."

"Bunu nereden duydun?" Titriyordum. Dilimi o kadar sert ısırdım ki kanım aktı. Acıya odaklandım ve titremem sona erdi.

"Alina. Senden çok bahsederdi. Sanki kız kardeşi değil de arkadaşıymışsın gibi davranırdı. Seni benden sakladı.

Onu hatırladığında bunu da bir düşün. Bana güven olmayacağını ta en başta sezmemiş olsa, senin varlığını neden benden gizlesin? Yine de beni seçti. Yine de beni sevdi."

"Seni sevmedi. Yalan söylüyorsun. Günlüğünü bulup okumuş olmalısın."

"Günlüğe kahveni nasıl sevdiğini mi yazdı yani? Korkunç bir mantık yürüttün, MacKayla."

"O zaman şanslı bir tahmin yaptın. Şimdi defol git." Silahıma baktım, kanepenin dibinde yerde duruyordu. Silahımı yanıma almam gerekirdi ama sesini duyduğum anda içgüdüsel olarak ayağa fırlamıştım. Mızrağımın şu anda elimde olmasının tek sebebi de adam içeri girdiğinde mızrağın kucağımda olmasıydı. Yüce Lord bir zamanlar periydi ama Seelie Kraliçesi onu bir ölümlüye çevirerek cezalandırmıştı. Şimdi de Unseelie ile güçlenen sıradan bir insandı. Silahla ölür müydü? Denemeyi çok istedim. Mızrakla yakınına girmeme izin vereceğini sanmıyordum. Yanında ışınlanabilen bir peri olmadan bana bu kadar yaklaşmasına bile şaşırmıştım.

"Otur ve kahveni iç. O mızrağı da ortadan kaldır." Şömineye baktı ve birkaç kelime mırıldandı, soğuk kütüklerden alevler yükseldi.

"Bunu nasıl yaptın? Sen peri değilsin."

"Sadece peri sihri yok. Bunu bana senin meşhur hocan öğretti."

"V'lane?"

"Hayır."

İçim buz kesti. "Barrons?"

"Bana bir sürü şey öğretti. Ses de buna dahil. Diz çök."

"Kıçımı öp."

"Sana diz çökmeni söyledim."

Derin bir nefes aldım. Çok katmanlı sesi odada yankılandı ve beni itaat etmeye zorladı. Zihnimi ele geçirmeye çalıştı. En az Barrons'un üzerimde kullandığı ses kadar güçlüydü.

Gülümsedim. Sadece sinirim bozulduğu içindi, başka bir şeyden değil. Barrons'un beni iyi bir avcı olmam için içimde gönderdiği yeri bulmuştum sanırım, sese karşı koyacak güce sahiptim. Nasıl olduğunu bilmiyor olmam çok yazıktı. Sesi nasıl kullanacağımı bilmesem de artık üzerimde işe yaramıyordu. Özgürdüm. İçimde değişen şeylerden biri de buydu. Bir güç daha. "Hayır," dedim. Kanepeye ve silahıma doğru bir adım attım.

"Pencereden dışarıya bak." Bir uyarıydı. "Silaha dokun ve anında ışınlanırlar."

Pencereden dışarı baktığımda irkildim. "Dani."

"En az senin kadar etkileyici. Kitabı hissedebiliyor olsaydı sana ihtiyacım kalmazdı. Ama o bunu yapamıyor, bu yüzden seninle ikimiz eninde sonunda anlaşacağız. Otur, mızrağını ortadan kaldır ve beni vurmak gibi saçmalıkları zihninden çıkarıp dinle."

Söylediklerini asla yapmazdım ama pencereden soğuk ve yağmurlu manzaraya bakınca iki Unseelie prensin Dani'yi aralarında tuttuğunu gördüm.

Yanaklarından kan akıyor, vücudu vahşice titriyordu. Üşümüyordu. Üzerine yağmur damlası düşmüyordu bile. Sanırım prensler ıslanmaktan hoşlanmıyordu. Sıcaktan titriyordu. Şehvetten. Öldürücü şehvetten.

Kılıcı çimenlerdeki bir çamur birikintisinin üzerinde parıldıyordu. Silaha dokunamadıklarını biliyordum. Bir

şekilde kılıcını atmasını sağlamışlardı. Tıpkı daha önce Yüce Lord'un bana da yaptırdığı gibi.

Kısa çöpü çektiğimi düşünmeye başlamıştım. Bütün *sidhe*-kahinler için aynı şey geçerli olmalıydı. Bu kadar kısıtlı bir güçle ne işe yarardık ki? Sadece birkaç küçük zafer kazanabilirdik.

Dani'yi gözden kaçırmamak için pencerenin önüne bir sandalye çektim. Prensler kollarından tutmaktan başka bir şeye yeltenirse ne yapacağımı bilmiyordum ama boş durmayacağım kesindi. Statik formdaydılar, kıyafetleri üzerindeydi. Böylesi daha iyiydi. İçimi dışarı çıkaran iki prense baktım. Neredeyse ruhumu benden almışlardı. Yapacağım son şey de olsa bir gün onları mutlaka öldürecektim. Fakat bugünün o gün olmadığını biliyordum. "Konuş," dedim.

Konuşmaya başladı. Kahvemden bir yudum aldım. Sinir bozucu olan, tadının çok güzel olmasıydı. Bu arada Yüce Lord da bana Kraliçe'ye meydan okuduğu için peri diyarından kovulmasını anlatıyordu. Tek suçu, koyun ölümlülerin yanında itaatkar bir biçimde yaşamak yerine perilere Tanrı olarak tapılan dönemlerdeki Eski Yol'a geri dönmeyi denemesiydi.

Kraliçe'nin ondan peri özünü nasıl aldığını ve onu nasıl bir ölümlüye dönüştürdüğünü anlattı. Sonrasında kendini dünyada sıradan bir insan olarak yapayalnız ve savunmasız bulmuştu. Çıplaktı, silahsızdı ve Manhattan'ın ortasındaydı. Yanında hiç insan parası yoktu, bir metro istasyonundaydı. İlk birkaç dakika hayatta kalmak çok zor olmuştu. Deriler giyen ve elleri zincirli, kafaları tıraşlı serserilerin saldırısına uğramıştı.

Bir süreliğine kendinden geçtiğini anlattı. Acı çekebilen bir bedende olmanın ne kadar şaşırtıcı olduğunu... Artık yemeğe, içmeye ve tuvalete gitmeye ihtiyacı vardı. Bakterileri nasıl keşfettiğini ve yüz binlerce yılın ardından pat diye ölebileceğini fark edince ne kadar korktuğunu anlattı. Yatacak yeri yoktu, parası yoktu ve bir sürü şeye ihtiyaç duyan bedeniyle nasıl ilgileneceğini bilmiyordu. Bu yüzden çok çaresizdi. Yüce Lord -bir tanrı- canlı kalabilmek için insan çöplerinden yiyecek toplamıştı. Giysi için birini öldürmek, bir hayvan gibi yaşamak zorunda kalmıştı. Yeni ortamını incelemişti ve sadece hayatta kalmaktan daha fazlasını başarmaya kararlıydı.

İntikam istiyordu.

"Biliyorsun," dedi. "Sen ve ben çok farklı değiliz, değil mi? İkimiz de aynı şeyi istiyoruz. Fakat sen yanlış yönlendirildin."

"Sen yönlendirilmedin, öyle mi?" Burnumdan soludum. "Emin misin?"

Bir kahkaha attı. "Perspektif, MacKayla. Seninki çarpık." Bana tırnaklarıyla kazıya kazıya nasıl en tepeye çıktığını anlatmaya devam etti.

En temel ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra şaşırtıcı bir keşifte bulunmuştu: Yeni formu sadece ihtiyaçlardan ibaret değildi. Ölümsüzlüğün kayıtsızlığı ve tutkusuzluğu da yok olmaya başlamıştı. Ölüm korkusu, doğasında yeni duygular açığa çıkarmıştı. İçinde açığa çıkan duygular, bir perinin sahip olmadığı ve hiçbir zaman olamayacağı türdendi. Deliliğin yerini bir süre saf şehvet almış ama sonunda düşünceleri giderek berraklaşmıştı. Varlığını kontrol edebiliyordu. Kısa süre sonra da insan diyarında

gücün peşinde koşmaya başlamış, kendi ajandasına sahip olmuştu.

Peri bilgisi ve yüz binlerce yıldır var olmak bariz bir avantajdı. İstediği şeyleri nerede arayacağını ve bulunca ne yapacağını biliyordu.

Gümüşlerden iki tanesini Londra'da bir açık artırma evinde bulmuş, Cruce'un korkunç lanetini göze almış ve Unseelie'ye karışmış, avcılarla bir anlaşma yapmıştı. Doğal hakkı olan ve ondan zorla alınanı geri kazanmasına yardım edeceklerdi: Peri özü.

Londra'da bir cadıdan eğitim almış, *Sinsar Dubh*'tan kopartılmış sayfaların çok değerli kopyalarını çalmıştı. Sayfaları Barrons'a vererek druid sanatlarını öğrenmişti. Darroc, peri zekası ve kozmosu kavrayışı sayesinde kısa sürede kendini yetiştirmişti.

"Barrons neden sayfaları senden almadı?"

"Bir süre amacımız ortaktı. Gelecekte işine yarayabileceğini düşündüğü kimseyi öldürmez."

Sapına kadar paralı asker! Evet, benim tanıdığım Barrons da böyle yapardı. "Barrons ne?"

"Ne olmadığına odaklan. Sana yaptıklarımdan dolayı benim peşime düşen değil. Bu sana yeterince şey söylemiyor mu, MacKayla? Sen onun için bir araçsın. Araç yeniden çalışıyor. Bu halinden memnun."

"*Sinsar Dubh*'tan sayfalar nasıl kopartılmış?" diye konuyu değiştirdim hemen. Kalbime sapladığı bıçağı umursamazsam belki unutabilirdim.

Omuz silkti. Hiçbir fikri yoktu. Onlar üstlerine düşeni yerine getirmişti. Şimdi gerçek şeye ihtiyacı vardı. Nerede olursa olsun gücü aramaya devam edecekti. Avcılar, kırıl-

gan ölümlü varlığını koruması için ona Unseelie eti yemeyi öğretmişti.

"Sana neden yardım ettiler?"

"Onlara özgürlük vaat ettim. Ve onlara bunu verdim." Bir Unseelie kahramanıydı ve yakında Seelie de onu bu şekilde kabul edecekti. Evet, Kraliçe'ye isyan etmişti. Birçok peri gibi. Fakat diğerlerinden daha sert cezalandırılmıştı. İşlediği suç böyle bir ölüm fermanı gerektiriyor muydu? Yüce Lord gibi hisseden Seelieler de vardı, Eski Yol'a geri dönmek istiyorlardı. Tek suçu, birçoğunun gizlice arzuladığını açıkça dile getirmekti. Aslında ödüllendirilmesi gerekirdi. İnsanlar bile birbirine böylesine korkunç bir ceza vermezdi ki göz açıp kapayıncaya kadar sona eren hayatları aslında değersizdi. O ise sonsuzluğu kaybetmişti. Tek bir kuralı çiğnediği için. Şimdi bunu geri istiyordu. Bunun neresi yanlıştı?

Bir anlık duraksamasını fırsat bilip elimi kaldırdım.

"Bunları bana neden anlatıyorsun? Sen beni *pri-ya* yaptın." Gözlerimi kıstım, karşımda duran adamı inceledim. Dördüncü o muydu? Bu yaratık da mı bana dokunmuştu?

"Sen kendi kendini *pri-ya* yaptın. Sana seçenekler sundum. Hepsini reddettin."

"Artık hapis değiller, Unseelie'nin sana itaat etmeye devam edeceğini mi sanıyorsun?"

"Onları özgür bıraktım. Şimdi onların kralıyım."

"Öyleyse beni öldürüp kitabın peşine tek başına düşmeni engelleyen ne?"

"Özgürlükle kendilerinden geçtiler, geleceği düşünemiyorlar. Kendilerine ziyafet çekiyorlar. Sevişiyorlar. Düşünmüyorlar."

"Asla bilemezsin. Biri her an kontrolden çıkabilir. Liderlerin başına her zaman bir şeyler gelebilir. Kendine baksana, sen kraliçene neler yapmaya çalıştın."

"Bende Cruce'un tılsımı var. Benden korkuyorlar."

"Bunun daha ne kadar işe yarayacağını düşünüyorsun? Sen artık peri bile değilsin."

"Yeniden olacağım. Kitabı bulur bulmaz."

"Tabii eğer önce biri seni öldürmezse."

Elini konuyu geçiştirircesine havada salladı. "Unseelie hükmetmek istemiyor. Cehennemde sonsuzluğu geçirdikten sonra sadece açlıklarını gidermek istiyorlar." Yüzü birden sertleşti ve soğudu. "Zaten ırkımı sıradan bir insana açıklayacak değilim."

Bunu söylerken buz gibi ve kayıtsız peri halinin neye benzediğini anladım. Fırsatını bulduğunda bu haline geri dönecekti. Ölümlülük deneyimi ile değiştiğini iddia ediyordu. Gerçekten değiştiyse bile ki bu konuda şüphelerim vardı, yeniden eski haline döneceğinden emindim. "Şimdi bence olman gerektiği gibisin. Kendi ırkınla beslenip yamyamlık yapıyorsun. Seelie sarayında bunun için özel ve korkunç bir ceza olduğunu duymuştum."

"O zaman umalım da senin yaptıklarını öğrenmesinler, MacKayla," dedi soğukça.

Uzun bir süre birbirimize baktık, sonra uzun saçlarını geriye attı ve beni etkilemek ister gibi gülümsedi. Başka bir zaman ve başka bir yerde, kim ve ne olduğunu bilmesem muhtemelen işe yarardı. Güzeldi, kültürlüydü, güçlüydü, yüzündeki yara iziyle daha da ilgi çekiciydi. İlk karşılaştıklarında Alina onun çok etkileyici olduğunu düşünmüş olmalıydı. Ashford, Georgia'da onun gibi bir adam yoktu.

Düşüncelerimi okumuşçasına devam etti. "Dublin'e geldim çünkü *Sinsar Dubh*'un burada göründüğünü duymuştum. Kardeşinle o zaman karşılaştım."

İçim dondu. Alina hakkında bir şeyler duymak istiyordum; kimden gelirse gelsin. Kardeşimin son günlerini duymaya can atıyordum.

"Nasıl tanıştınız?"

Kardeşimin bazı arkadaşlarıyla oturduğu bir bara girmişti. Alina kafasını kaldırınca bardaki bütün insanlar gözden kaybolmuş, sanki herkes yok olmuş, geriye sadece ikisi kalmıştı. Daha sonrasında Alina da aynı şeyi hissettiğini söyleyecekti.

Öğleden sonrayı birlikte geçirmişlerdi. Ve geceyi de. Ve sonrakini de. Birbirlerinden ayrılmamışlardı. Alina'nın diğer insanlar gibi olmadığını, onun da anlayamadığı yeni bir varlığa dönüştüğünü ve bununla başa çıkmaya çalıştığını keşfetmişti. Bununla başa çıkmayı birlikte öğrenmişlerdi. Peri özünü geri kazanmak için kitabı ararken, kendisi gibi kitabı arayan bir müttefik bulmuştu. Kaderleri birlikte yazılmıştı.

"Ona yalan söyledin. Kendini bir *sidhe*-kahin gibi gösterdin. Aksi halde sana asla yardım etmezdi."

"Bence ederdi. Ama ürkekti ve işimi şansa bırakmak istemedim. Anlayamadığım duygulara kapılmama sebep oldu. Ona hayatı boyunca arzuladığı duyguları hissettirdim. Onu özgür bıraktım. Çok güzel gülerdi." Durdu, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Güldüğünde insanlar dönüp ona bakardı. Çok... insanların bir kelimesi var. Neşeli... Kardeşin öyleydi."

Onun kahkahasını duyduğu için bu adamdan nefret ediyordum. Neşesine tanıklık ettiği için, kardeşime dokun-

duğu için. Bu yaratık benim tecavüze uğramamı sağlayan kişiydi. Gözlerim bu düşüncelerle yanıyor olmalıydı çünkü gülümsemesi soldu.

"Sana doğruyu söyledim. Onu ben öldürmedim. Başka biri yapmış olmalı. Sen kötü adamın ben olduğumdan emin olabilirsin. Ya kötü adam sana düşündüğünden daha yakınsa?"

"Şunu açıklığa kavuşturalım: Sen beni *pri-ya* yaptın," diye tükürdüm. Yem attım. "Dört Unseelie prensi üzerime saldın."

"Üç."

Yüzüne baktım. Dördüncü biri olduğuna emindim. "Dördüncü sen miydin?"

"Bu bir işe yaramazdı. Ben peri değilim."

"O zaman dördüncü kimdi?" Ellerimi kucağımda yumruk yaptım. Tecavüze uğramak yeterince kötüydü. Tecavüze uğrayıp dördüncünün kim olduğunu bilmemek daha da kötüydü.

"Dördüncü yok."

"Tek bir kelimene bile inanmıyorum."

"Dördüncü Unseelie prens yüz binlerce yıl önce öldürüldü. O zamanki kral ile kraliçe arasındaki savaşta." Pencereden dışarıya baktı. "Prenslerden bir diğerini de, seni manastırdan kaçırmaya çalıştığında şu küçük kız öldürdü."

Aklımın yerinde olmadığı anlara ait anılarım birden su yüzüne çıktı: Soğuk taş zeminde yatarken kurtuluşun geldiğini düşünmüştüm. Alev saçlı bir savaşçı. Bir kılıç. Hatırlıyordum. Utanç verici bir anıydı. Efendimi öldürdüğü için Dani'yi öldürmek istemiştim. Prensi öldürdüğü için

Dani'ye hala kızgındım ama artık sebebim farklıydı. O piçleri ben öldürmek istiyordum.

"Prensler intikam istiyor. Kızı onlara vermemi istiyorlar. Emrimi bekliyorlar."

Yüzüne baktım, tehdidin farkındaydım ama hala dördüncü prensin olmadığı gerçeğini kabullenmeye çalışıyordum. Yüce Lord dördüncü birinin olduğunu nasıl bilmezdi? Gerçekten dördüncü biri var mıydı, yoksa ben mi hayal görmüştüm?

"Barrons seni neye dönüştürmeye çalıştı, MacKayla? Ya V'lane? Amaçlarına hizmet eden bir araca. Onlar da benden çok farklı değil. Benim yöntemlerim daha dürüst ve daha etkili. Herkes seni kullanmaya çalışıyor." Pencereden dışarıya baktı. "Şu kız araya girmeseydi amacıma da ulaşacaktım. *Sinsar Dubh* şu anda elimde olacaktı ve ben de peri diyarındaydım."

"Dünyamızı da bu halde bırakırdın."

"Sence Barrons ne yapardı? Ya da V'lane?"

"En azından duvarları yeniden inşa etmeye çalışırlardı."

"Emin misin?"

"Herkesten şüphe etmemi istiyorsun."

"Benim için *Sinsar Dubh*'u bulursan, MacKayla, Unseelie'yi geri çeker ve dünyanıza düzeni geri getiririm."

Duvarları yeniden dikeceğini söylememişti. "Kardeşimi de geri getirebilir misin?"

"İstemen yeter. Ya da istersen bizi peri diyarında ziyarete gelirsin."

"Hiç komik değil."

"Komik olsun diye söylemedim. İster inan ister inanma, o benim için çok değerliydi."

"Cesedini gördüm, lanet olasıca!"

Gözleri hafifçe kapandı, dudakları büzüldü. "Ben de. Bunu yapan ben veya emrimdekilerden biri değildi."

"Onun için geldiğini söylemişsin! Ülkeyi terk etmesine izin vermeyeceğinden korkuyordu! Evine dönmek istiyordu!"

Gözkapakları aralandı. Şaşkındı. İnsan yüzünde gördüğüm bu ifadeden acı çektiğini anladım. "Öyle mi dedi?"

"Telefonda ağlıyordu, senden gizleniyordu!"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Benden saklanmıyordu, MacKayla. Ben olduğumu düşündüğüne inanmıyorum. Beni çok iyi tanıyordu. Evet, benim ne olduğumu öğrenmişti. Her şeyi biliyordu. Ama benden hiç korkmuyordu."

"Yalan söylemeyi bırak!" Ayağa kalktım. Kardeşimi öldürmüştü. Buna inanmak zorundaydım. Varlığım haline gelen bilinmezlikler denizinde bildiğim tek bir şey vardı ve bu benim cankurtaran sandalımdı. Yüce Lord kötü adamdı. Alina'yı öldürmüştü. Bundan emindim. Değişmez gerçek buydu. Bundan vazgeçemezdim. Daha fazla paranoyaya katlanamazdım.

Elini ceketinin içine soktu, bir fotoğraf albümü çıkarıp koltuğun üzerine attı. "Bunu daha sonra geri vereceğini umuyorum. Bu benim. Bugün buraya barış içerisinde geldim ve sana savaştan başka bir şey teklif ettim, son bir şans verdim. Teklifimi en son reddettiğinde neler olduğunu biliyorsun. Üç gün, MacKayla. Üç gün sonra senin için geleceğim. Hazır ol." Pencereden dışarıya baktı. Elini yeniden ceketinin içine soktu ve bu sefer kalın altın zincirinin ucundaki tılsımı çıkardı. Dokunduğu anda tılsım

parıldadı. Bir süre tılsıma, sonra bana baktı, sanki gücünü test ediyordu. Ben bir *sidhe*-kahin ve Nötr'düm, peri büyülerinden etkilenmezdim. Üzerimde işe yarayacak mıydı? "Beklenmeyeni bekle," diye düşündüm. Tahminde bulunmayacaktım.

"Çocuk bugünlük sende kalsın. Benden sana bir hediye. Sana bir sürü hediye verebilirim. Bir sonraki bedelin bu kadar az olmayacak." Pencereye vurdu ve ortadan kayboldu.

Prensler gitti.

Dani çamurun içine düştü.

Yüce Lord gitmişti.

"Kılıcımı yere attırdılar, Mac," dedi Dani dişleri resmen takırdarken.

Nazikçe kanlı yanaklarına dokundum. "Biliyorum, tatlım. Anlattın." Son üç dakikada yedi kez. Onu çamurun içinden çıkardığımdan beri tek söylediği buydu. Bir çaydanlığı suyla doldurmuş, Yüce Lord'un yaktığı ateşte ısıtmış, yaralarını temizlemeye başlamıştım.

"Nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum," dedi. Ağlamaya başladı.

Bir kez daha yanaklarını sildim, saçlarını düzelttim. Annemle Alina'nın benim üzerime titredikleri gibi ben de Dani'ye şefkat gösteriyordum.

Sessizce ağlamıyordu. Boşanmış bir fırtına gibiydi. Çok uzun süredir içinde biriktiğini bildiğim fırtına patlamıştı. Hakkında hiçbir şey bilmediğim ve hiçbir zaman da bilemeyeceğim şeyler için de ağladığını biliyordum. Dani içine kapanık biriydi. Kalbi kırılmış gibi ağladı, sanki ruhu gözyaşlarındaydı. Dani'ye sarılırken hayatın ne kadar garip ol-

duğunu düşündüm. Ashford, Georgia'dayken hayatı doya doya yaşadığımı düşünürdüm.

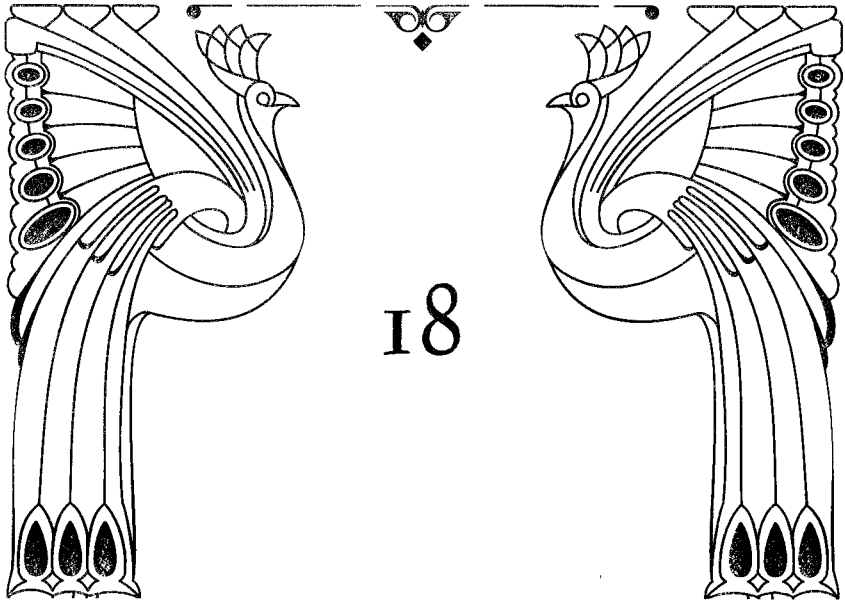
O zamanlar hayat ve aşk hakkında hiçbir fikrim yokmuş.

Hayat her zaman güneşli değildi. Hayat biraz yağmur yağdığı zaman daha güçlü kök salıyor ve gübre olarak bolca boka ihtiyaç duyuyordu. Aşk barış zamanlarında büyüyebilse de savaş zamanlarında şekilleniyordu. Babam bir defasında, ben annemle ilişkilerinin ne kadar kusursuz olduğunu söylediğimde, onları evliliklerinin ilk beş yılında görmem gerektiğini söylemişti. Sürekli kavga ettiklerini ve iki devasa kaya parçası gibi birbirlerini ezdiklerini anlatmıştı. Sonunda aşına aşına kusursuzca iç içe geçmişler, tek bir duvara dönüşmüşler, birbirlerine uyum sağlamışlardı. Annemin zayıflıklarını babam, babamınkileri de annem kapatmıştı.

Dani'ye ailemi anlattım. Mutlu evimizi, manolya kokulu günlerimizi ve boğucu sıcakta yavaşça dönen pervaneleri ve havuz partilerinden bahsettim. Kollarımda sakinleşti. Bir süre sonra ağlaması dindi ve sırtını koltuğa yasladı, gözlerinde burnunu bir restoranın camına yapıştırmış bir sokak kedisinin ifadesi vardı.

Dani manastıra doğru yola çıktığında, Yüce Lord'un verdiği fotoğraf albümünü hiç açmadan çantama koydum. Kapağını açmadan bile, o resimlere bakmak için uzun zamana ihtiyacım olduğunu ve şimdilik buna hazır olmadığımı biliyordum.

Barrons'un Kitapları ve Baloncukları'na doğru yola çıktım.

18

Yolu uzatıp Chester's'ın yakınından geçtim. Gri Kadın'ı görmeyi umuyordum. Ryodan'ın kulübünün etrafında çok vakit geçireceğim kesindi. İçeride herkes Ryodan'ın korumasında olabilirdi ama kulübü çevreleyen sokaklar tarafsız bölge değildi.

Sessizce, savaşa hazır adımlarla yürüdüm. Karşıma çıkarsa suratına bir yumruk atmaya, mızrağımı vücuduna saplamaya ve sonrasında cesedinin etrafında zafer dansı yapmaya hazırdım. Fakat yol boyunca gördüğüm Unseelieler sadece gergedan-çocuklardı. Yarım düzine kadarı bir aradaydı. Ne yaptıklarını merak ettiğim için parke taşlı sokakta mızrağım kılıfında, ellerim ceplerimde yürüdüm ve yüzlerini inceledim. Gergedan-çocuklar da bana baktı. Sanırım hepimizin yüzünde, "Lanet olsun ne oluyor!" ifadesi vardı. Fakat boncuğa benzer gözleri ve boynuzları olan bir yaratığın suratından anlam çıkarmak zor tabii.

Sokak lambalarına kablo çekiyor ve dikkatlice lambaları yerlerine yerleştiriyorlardı. Enkazı temizliyorlardı. Am-

pulleri değiştiriyorlardı. Ellerinde süpürgeler ve matkaplar, kablolar ve aletler vardı. Yanlarında el arabaları duruyordu.

Bu yaratıkları öldürmem gerekirdi. Ben bunu yapardım, benim işim buydu.

Ama Dublin'i eski haline getirmeye çalışıyorlardı.

Dublin'i eskisi gibi görmek istiyordum. Elektriği de geri getirecekler miydi?

"Gölgeleri uzak tutmak için mi yapıyorsunuz?" Bir gergedan-çocukla sohbet etmem çok tuhaftı, başımı iki yana salladım. Günüm daha garip olamazdı. Belki de olurdu. Benim günlerim hep garipti.

"Domuzlar," diye homurdandı biri. Diğerleri de başlarıyla onayladı. "Her şeyi yiyorlar. Bize bir şey bırakmıyorlar."

"Anlıyorum." Önce bloğu temizlemelerine izin verip sonra onları öldürebilirdim. Ellerim ceplerimde yürümeye devam ettim.

"Güzel kız, sonsuza kadar yaşamak ister misin?" diye sordu bir tanesi. Burunlarından soludular ve bir şakaya güler gibi sesler çıkardılar. "Burada emebileceğin bir şey var, kızım."

Öğk. "Asla," diye cevap verdim buz gibi bir sesle.

Gitmeme izin vermeleri gerekirdi çünkü ben gitmelerine izin vermiştim. Fakat gergedan-çocuklar pek akıllı sayılmazdı. Arkamdan yaklaşan ayak seslerini duydum. Kibarca söylemek işe yaramayınca kaba kuvvete başvurmaya hazırlanıyorlardı. Ama yanlış kadını seçmişlerdi. Unseelie'den nefret ediyordum.

"Bir daha düşünün," diye uyardım.

Gerçi düşünebildiklerini sanmıyordum.

Birkaç dakika sonra sokakta altı gergedan-çocuk cesedi vardı. Bense Barrons'un Kitapları ve Baloncukları'na doğru yürümeye devam ediyordum. Lambaları onarmadan önce onları öldürmek zorunda kaldığım için üzgündüm.

Dükkanı en son, hayatımın en kötü anısı olarak zihnime kazınan Cadılar Bayramı'nda görmüştüm. Dışarıdaki lambaların hepsi kırıktı. Bir zamanlar evim gibi gördüğüm yere doğru yürürken neyle karşılaşacağımı hiç bilmiyordum.

Durdum, dükkana baktım ve sırıttım. Tabii ki!

Hasar görmüş ve yağmalanmış binaların arasında dükkana hiç dokunulmamıştı. Dört katlı tuğla binanın ön cephesi tertemizdi. Ön, arka ve yanlara yerleştirilen ve son gördüğümde kırık olan spot ışıkları yenilenmişti. "BARRONS'UN KİTAPLARI VE BALONCUKLARI" yazan tabela binaya dik bir açıyla yeniden asılmıştı, şimdi pirinçten bir çubuğun ucunda rüzgarla hafifçe sallanıyordu. Eski tarz vitray camda yumuşak neon ışıklar "KAPALI" olduğunu söylüyordu. Dükkanın kireçtaşından kemerli girişini pirinç yuvalara yerleştirilmiş meşaleler aydınlatıyordu. Elmas-dilimli süslü kapı, kireçtaşından sütunların ortasında parıldıyordu.

Bu kadar çaba sarf ettiğine göre bu dükkanın Barrons için özel bir anlamı olmalıydı. Manevi bir değeri mi vardı? Ya da Barrons'un takıntısı da bu muydu; bütün dünyaya kendisine ait olan bir şeyi kimsenin alamayacağını mı göstermek istiyordu?

Kapıya doğru yürüdüm ve kolu denedim. Kilitli değildi. Kapıyı açtım.

Dükkanı görmekten hiçbir zaman sıkılmıyordum. İlk şoku atlattığınızda (bir telefon kulübesinin kapısını açıp Kongre Kütüphanesi'ne adım atmak gibiydi) lüks ile konforu daha önce hiç böylesine iç içe görmediğinizi fark ediyordunuz.

Ana salon on sekiz metreye yirmi dört metreydi, yaklaşık beş kat yukarıda resimlerle süslü bir tavan vardı. İkinci, üçüncü, dördüncü ve beşince katlar tepeden tırnağa kitaplarla doluydu. Zarif tırabzanların ardında koridorlar göze çarpıyor, tekerlekli merdivenler bir bölümden diğerine geçişi sağlıyordu.

Ama en çok birinci katta zaman geçirmiştim. Cilalı ahşap zeminin üzerini pahalı halılar süslüyor, rafları en son ve en popüler eserler dolduruyordu. Ön ve arka kısımda iki okuma yeri vardı, gösterişli ama rahattı, brokar kaplı sandalyeler ve kabarık kanepelerle döşenmişti. Dublin'in soğuğundan ve yağmurundan kaçmak için hep buraya gelirdim. Mineli şömine en sıcak dostumdu.

Çok sevdiğim dergi rafına (şimdi dergilerin hepsi eskiydi) ve kasiyer tezgahına baktım. Çekmecesi açıldığında minik çanı çalan eski tarz yazarkasayı görünce gülümsedim.

Tezgahın yanına gittim.

Üzerinde bir not vardı.

Evinize hoş geldiniz, Bayan Lane.

"Küstah, kendini beğenmiş piç." Yazarkasanın yanında anahtarlar duruyordu.

Bu sefer bana ne tür bir araba bıraktığını merak ettim. Anahtarlara uzanırken içimde bir duygu fırtınası koptu, yoğun ve kafa karıştırıcı bir şeydi. Ardından bir sürü anı zihnime hücum etti: Buraya ilk gelişim, kaybolduğum için

endişelenmem, Barrons'la ilk karşılaşmam, asla sevgili olmayacağım bir erkek olduğunu düşünmem...

"Ve sevgili olmadık." Notu elimde buruşturdum. Sadece seks yapmıştık. Aylar boyunca.

Gözlerimi kapattım ve buraya ait başka anılar gözümde canlandı: Gri Adam'ı bir kadının güzelliğini emerken görmüş ve bir cevap bulmak için buraya koşmuştum. Sorunumun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kalıcı bir şey olduğundan şüpheleniyordum. Barrons'un teklifini kabul etmiştim ve dördüncü kattaki, arka bahçeye bakan odaya yerleşmiştim. Babam beni aramaya gelmişti ama Dublin'deki delilik sona ermeden Ashford'a dönemeyeceğimi fark etmiştim. Ya başaracak ya da evime Alina gibi bir tabutun içinde geri dönecektim. Barrons'a doğum günü pastası verdiğim akşamı, tavandan parçaları damlayan pastayı tek başıma yiyişimi hatırladım.

Kokusunu burnuma çektim. Yakındı, birkaç metre uzağımdaydı. Şehvetten dizlerimin bağı çözüldü. Yorulmak nedir bilmeyen bir aşıktı. Her zaman hazırdı.

"Bayan Lane."

Cebimde ellerimi yumruk yaptım ve gözlerimi açtım. Karanlık gözlerim duygudan yoksundu. Tezgaha uzandım.

"Barrons."

"Bir Hummer."

"Alpha?" diye sordum ümitle.

Bakışları alaycıydı. *Daha azıyla vaktimi boşa harcar mıyım hiç?*

"Dani de buraya taşınacak," dedim.

"Dani manastıra geri dönecek."

"O zaman ben de dönerim."

"Orada seni hoş karşılamayacaklarını duydum."

"Belki. Planlarım var. Dani'ye ihtiyacım var."

"Bana ihtiyacın var," dedi. "Şimdiye kadar bunu anlamış olman gerekirdi."

Anlamıştım. Düşüyor, düşüyor ama her defasında yerden daha güçlü kalkıyordum. Yine de yeterince güçlü değildim. Bir gün olacaktım. O zamana kadar düşmanlarımı korkutan tek kişi Barrons'tu. Cadılar Bayramı'nda onu telefonla arasaydım belki de başıma bunlar gelmeyecekti. Dalgalardan uzak kalıp sığ sularda yüzmekten sıkılmıştım. İyi veya kötü, doğru veya yanlış, Barrons benim dalgamdı. Fakat onunla yalnız kalmam mümkün değildi. Bir dosta ihtiyacım vardı ve dostum da kalacak bir yer arıyordu.

"Dani'nin burada kalmasında ne sakınca var?"

"Senin yanında tehlikede."

"Gideceğini sanmıyorum. Başına buyruk bir kız."

"O zaman onu ikiniz için de bunun en iyisi olduğuna inandır."

"Bu birkaç gün sürebilir," dedim. Yüce Lord'un söylediğine göre zaten sadece üç günüm vardı. "Benim için en azından bunu yapabilirsin." Dani için bir kez izin kopardıktan sonra, kalması için elimden geleni yapacaktım. Dani'nin süper duyularını ve diğer yeteneklerini kullanarak Barrons'un garajının altında ne olduğunu ve aşağıya nasıl inildiğini öğrenecektim. Benim dalgam olabilirdi ama sörf tahtam değildi. Benimle gelgit arasında sadece bilgi ve fayda vardı.

Bir süre bana baktıktan sonra başıyla onayladı. "Kırk sekiz saat. Çocuğu kontrol altında tut, karşıma çıkmasın. Ve yeni kurallarım var. Bir: Chester's kulübünden

uzak duracaksın. İki blok yakınına bile girmeyeceksin. İki: Ben sormadan edindiğin bilgileri benimle paylaşacaksın. Üç: Çocuğu garajımdan uzak tut. Dört: Kafamın içine zorla girmeye kalkarsan ben de zorla iç çamaşırının içine girerim."

"Ah! Bu çok saçma!"

"Beğen veya beğenme." Bakışlarını göğüslerime odakladı ve zihnimde bir görüntü canlandı. Ben gömleğimi çıkarırken Barrons da açığa çıkan göğüslerime bakıyordu. "Anlaştık mı?"

"Bu kadar kaba olmana gerek yok."

"Kaba olmak için bir sürü sebebim var."

"Sebeplerini kendine sakla."

"Şimdi çok farklı bir tondan çalıyorsun."

"Öfkeli gibisin, Barrons. Hayal kırıklığına uğramış gibisin. Sorun ne? Yoksa sende alışkanlık mı yaptım?"

Dudaklarını araladı ve dişlerini gösterdi. O dişleri göğüs uçlarımda hissetmiştim. Neredeyse aynı hissi tekrar yaşadım.

"Biz birlikte olduk, Bayan Lane. Hamamböcekleri de bunu yapıyor. Ayrıca birbirlerini yiyebiliyorlar."

"Anlaştık, Barrons."

"Anlaştık," diye onayladı.

Ah, evet, işte yine birlikte çalışıyorduk. Barrons'un Kitapları ve Baloncukları'nda her şey yolundaydı. Ya da öyle görünüyordu.

"Gerçekten Barrons'la mı yaşayacağım? Demek istediğim, Barrons'la mı?" Dani, Temple Bar'da yürürken zıplayıp duruyordu. *Sidhe*-kahinleri görmeye gidiyorduk. Dani,

başında Kat'in olduğu bir grubun bu akşam şehirde keşfe çıkacağını öğrenmişti.

"Hayır," dedim. "Yüce Lord ve adamlarıyla kalacaksın."

"Barrons'la yaşayacağım! Vay canına! Çok havalı!"

"Onun ne olduğunu bilmememiz, iyi mi kötü mü emin olmamamız seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır. Hiç rahatsız etmiyor." Gözleri parlıyordu.

Burnumdan soludum. Ciddiydi. Keşke ben de böyle umursamaz olabilseydim. Ama olamazdım. Doğru ve yanlış, iyi ve kötü... Bunlar benim için önemliydi. Bunun için ailemi suçlayabilirdim belki. Beni kendi ahlak kurallarına göre yetiştirmişlerdi.

"Neredeyse geldik, Mac. Seslerini duyabiliyorum." Başını yana yatırdı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah, Ro çok kızacak! Onlara ne olursa olsun dövüşmemelerini söyledi! Sadece neler olduğuna ve dışarıda kaç kişi olduğuna bakacaklardı. Acele etmeliyiz, Mac. Seslerden anladığım kadarıyla iyi gitmiyor!"

Kendimi zorlu yolculuğa hazırlayacak zamanım olmadı. Elini omzuma koydu ve ortadan kaybolduk.

Dani birden durduğunda kavganın göbeğindeydik. Dani aksiyona bayılıyordu. Ne yazık ki hepimizin onun kadar hızlı olmadığını zaman zaman unutuyordu. Hiper hızdan yeni çıkmış olmaktan hiç etkilenmeden, kılıcını çektiği gibi kavgaya daldı. Oysa benim mızrağımı kılıfından çıkarmam biraz vakit aldı. Ve bu esnadan başıma o kadar sert bir darbe yedim ki gözümün önünde yıldızlar dans etti ve MacHalo'mdan parçalar dört bir yana saçıldı. Hırlayarak arkama döndüm ve mızrağımı Unseelie'nin... kafasına

sapladım. Kafasıydı herhalde. Omuzlarının üzerinde üç yuvarlak kitle vardı ve bir düzine yarıktan dışarıya buzlu bir sıvı saçıyordu. Yere düştü.

Sonrasında tekmeledim, döndüm, bıçakladım... Bir ara Kat'in şaşkın ve korku dolu gözlerini gördüm. Bu onun ilk kavgası olmalıydı ve pek de iyi gitmiyordu.

Unseelie'nin arasında diğer *sidhe*-kahinleri de görebiliyordum. Başlarının çaresine bakmakta zorlanıyorlardı. İçimizdeki güçler çoğu zaman uykudaydı ama peri ırkının yanında ve özellikle de savaşmaya başlayınca güçlerimiz uyanırdı. Onlar da özel *sidhe*-kahin moduna geçmişti. Şimdi daha güçlü, daha sert, daha dayanıklı, daha hızlıydılar ama yeterli değildi. Gözlerinde çok fazla korku vardı.

Korku beraberinde tereddüdü getiriyordu ve tereddüt de ölmek demekti.

Bir rampadan otoyola çıkmaya çalışan ama bunu yapmaya korkan, yavaşlayan, aracı stop ettirip motoru tekrar çalıştıran birinin arkasında kaldıysanız ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Buna benzer bir konumdaydım, trafikte sıkışıp kalmıştım, kararsız birilerinin arkasındaydım ve bir an evvel eyleme geçmezsek kaza yapacağımız kesindi.

Sidhe-kahinler böyle savaşıyordu. Onları yeterince eğitmediği için Rowena'ya öfkeliydim. Onları o kadar güvende tutmuştu ki yetenekleri, şimdi hem kendileri hem de benim için tehlike oluşturuyordu. Dani'yle birlikte hareket ettik, sırt sırta dövüştük, Unseelie'yi kesip biçerek kendimize yol açtık.

"Yardım edin!" diye haykırdı Kat. Sesin geldiği tarafa baktım. Kat, büyük kanatlı iki yaratığın arasına sıkışıp kal-

mıştı. Yaratıkların keskin pençeleri ve ürkütücü görünen kocaman dişleri vardı.

Durumu gözden geçirdim ve harekete geçtim.

Daha sonra bunu neden yaptığıma çok şaşıracaktım. Bir anlığına aklımı mı kaybetmiştim? Ama bir şeyler yapmazsam Kat'in öleceğini biliyordum. Ben görev başındayken yanımda kimse ölemezdi. Ona yaratıkların dokunamayacağını, Kat'inse dokunabileceğini biliyordum.

"Kat!" diye haykırdım. Kafasını kaldırdığını görünce mızrağımı ona fırlattım. Silahımın havada süzülüşünü seyrettim.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Havaya sıçradı, mızrağı aldı, yere kondu ve soldan silahı sağa geniş bir açıyla savurup iki yaratığı birden kesti.

Çok güzeldi. Elimde bir uzaktan kumanda olsaydı başa sarıp tekrar oynatırdım.

Ben ise silahsız dikiliyordum.

Sonra suratıma derimsi bir şey çarptı. Bu darbeyle burnum kırılabilirdi, neyse ki sağlamdı. Biri bana saldırıyordu ve Kat'le mızrağını gözden kaybettim. Avuçlarımı vücuduna vurup yaratığı dondurdum. Yaratık donmuş bir biçimde dikilirken ben zihnimin içindeki özel *sidhe*-kahin bölgesine çekildim. Mızrağım olmadan başım beladaydı ve daha fazla güce ihtiyacım vardı.

Sokak birden soldu, şimdi kafamın içindeydim, devasa siyah bir su birikintisine bakıyordum. *Sidhe*-kahinlerin kaynağı bu muydu? Bu devasa göl müydü? Etrafta dolaşırken bunu hiç görmemiştim. Şimdi daha berrak bir biçimde gölü görebildiğim için mi daha güçlüydüm?

Suyun derinliklerinde gücü hissedebiliyordum. İçinde dikildiğim mağaranın havası elektriklenmeye başlamıştı ve

çatırdıyordu. Suda bir şeyin olduğunu hissedebiliyordum. Karanlığın içinde bekliyordu.

Yüzeyin altında gizlenen şey, her şeyi biliyor ve hissediyor, hiçbir şeyden korkmuyordu. Beni bekliyordu. Gelmemi bekliyordu. Doğuştan hakkım olan gücü kullanmamı bekliyordu.

Ama beni, göl kadar büyük şüphelerim durduruyordu.

Ya suyun derinliklerinden gelecek o güç benim değil de başka bir şeyin parçasıysa?

Bana aitse kullanabilirdim.

Fakat kaderin bir cilvesiyle (bu tip şeylerle çok sık karşılaşıyordum) güç bana ait değilse, o zaman o beni kullanırdı.

Kendime güvenmiyordum. Hayır, *sidhe*-kahin mekanına güvenmiyordum.

Neden güveneyim? Birkaç ay öncesine kadar varlığının bile farkında değildim. Ne olduğunu veya olmadığını öğrenene kadar bilinmeyene bulaşmayacaktım. Mevcut yeteneklerimle yetinmek zorundaydım.

Başımı iki yana salladım; yeniden sokaktaydım. Yaratık benden bir lokma almak üzereydi.

Başımı eğdim.

Yana savruldu ve vücudu parke taşların üzerine düştü. Dani az önceki yerinde durmuş sırıtıyordu. "Başını kıçından çıkart, Mac."

Birlikte bir düzen yakaladık: Ben dondurdum, Dani öldürdü.

Mızrağım olmadan ne kadar süre dövüştüğümü bilmiyordum. Ama bu süre içerisinde *sidhe* kardeşlerimden ne istediğimi anladım. Bu çocukları silahsız bir şekilde

Dublin'e gönderdiği için Rowena'ya küfrettim. Ben asla yürüyen hedefler olmalarına izin vermezdim.

Kalabalığın içinde Kat'i aradım ama göremedim. Mızrağım olmadan kendimi çıplak ve savunmasız hissediyordum. Yanlış hissediyordum.

Avuçlarımı böcek vücutlu kalın ve çok katmanlı kabuğu olan bir Unseelie'ye geçirdim. Donmadı. Elimi geri çektim ve birden elimi başka bir el tuttu. Kat'le birlikte mızrağımı zırha benzer kabuğun içine batırdık.

Yaratık yere düşerken omzumun üzerinden arkama baktım.

Kat gülümsedi, başını salladı ve mızrağımı bıraktı. Sonra sırtını bana verip az önce Dani ile yaptığımız şeyi yapmaya başladı.

Benim gibi bir Dondurucu olmasa da çok sert yumrukları vardı ve birlikte iyi bir takım oluşturduk. Dani de bir başka sidhe-kahinle eş olmuştu ve savaş devam ediyordu.

Daha sonra, kaldırımın kenarına oturup binalara yaslandık. Kaldırımların üzerine Unseelie kanı ve et parçaları saçılmıştı. Hem çok yorgunduk hem çok mutluyduk.

"Ne oldu?" diye sordum Kat'e. "Nasıl oldu da bu kadar çok yaratığın ortasında kaldınız?"

Yüzü kızardı. "Dani'nin yanımızda olmasına çok alışmışız. Bizim duyamadıklarımızı duyardı. Galiba şehre girdiğimiz anda bizi takip etmeye başladılar. Şapkalarımız ilgilerini çekmiş olmalı." MacHalo'suna dokundu. "Ya da belki otobüsün sesine geldiler. Biz yürürken sayıları arttı, uygun zamanı ve uygun anı kolladılar. Siz gelmeseydiniz... Gelmenize çok sevindim."

Katliama göz gezdirdim. Sokakta yüzlerce ölü Unseelie vardı. "İyi iş çıkardık. Silahlar ve iyi bir planla çok daha iyisini yapabiliriz."

Kat başıyla onayladı. "Açık konuşabilir miyim?"

Bu defa ben başımı salladım.

"Yüce Rahibe'nin seninle olan fikir ayrılıkları hepimize zarar veriyor."

"O zaman akıllansın ve kendine gelsin."

"Senin onun olan fikir ayrılıkların da bize zarar veriyor," diye devam etti. "Savaş bu gibi çekişmeler için uygun bir zaman değil. Birbirinizle savaşmaya devam ederseniz hükmetmek istediğiniz krallığı da yok edeceksiniz."

Diğerleri de homurdanarak onayladı.

"Ben hükmetmek istemiyorum. Sadece yardım etmek istiyorum."

"İkiniz de hükmetmek istiyorsunuz. Bizse size durmanızı söylüyoruz. Sen ve Dani ortadan kaybolduğunuzdan beri bunu konuşuyoruz. Sizi geri istiyoruz. Silahların sizde kalması sorun değil. Ama Rowena ile senin aranda bir tercih yapmak istemiyoruz. Hepimiz bir arada olmalıyız. Bir takım olmaya karar verirseniz size elimizden geldiğince yardım ederiz ve Rowena'nın da bunu kabul etmesini sağlarız. Herkesin iyiliği için sizi işbirliğine zorlayacağız. Siz de bunu istemiyor musunuz?"

"Ben manastıra dönmüyorum, Mac!" Dani birden ayağa kalktı. "Hani Barrons'la yaşayacağımızı söylemiştin."

Gözlerimi Dani'den Kat'e çevirdim ve kelimelerimi dikkatlice seçtim. Kat güzel noktaya parmak basmıştı ve açıkçası kendimden biraz utanmıştım. Rowena ile kişisel bir sorunum vardı. Parçala ve yönet taktiğini uyguluyordum

ama şimdi bunun için en uygun zaman olmayabilirdi. Yeterince sorunumuz vardı.

Dani'yi manastıra göndermemin sebebi *sidhe*-kahinlerin ne zaman ne yapacağını öğrenmekti. Böylece onları savaşa sokabilir, zafer kazanabilir ve yerimi sağlamlaştırabilirdim. Kat ise bana elini uzatıyordu. Beş yüz *sidhe*-kahin, Rowena'yı benimle işbirliği yapmaya ikna edebilirdi. Benimse tek yapmam gereken çenemi kapalı tutmaktı.

"Ben ikna oldum, Kat. Sen Rowena'yı ikna et."

"Ama demiştin ki..." diye patladı Dani.

İç geçirdim. Dani'ye ihtiyacım vardı. Ama Barrons'un da bir amacı olduğunu biliyordum. Her şey benimle ilgili değildi. "Sen en güvende olduğun yerde olmalısın, Dani. Dün Unseelie prensler seni yakaladığında yerinin benim yanım olmadığını düşünmeye başladım."

Sidhe-kehinlerin ağzı açık kaldı. "Seni Unseelie prensler mi yakaladı, Dani? Ne? Nasıl? Seni nereye götürdüler? Ne oldu?"

Dani birden ilgi odağı olmuştu. Sırıtarak her şeyi anlatmaya başladı.

Gösteriyi seyrettim. Dani insanları nasıl etkileyeceğini iyi biliyor ve bundan hoşlanıyordu. Gülümsedim ama kendimi kötü hissediyordum.

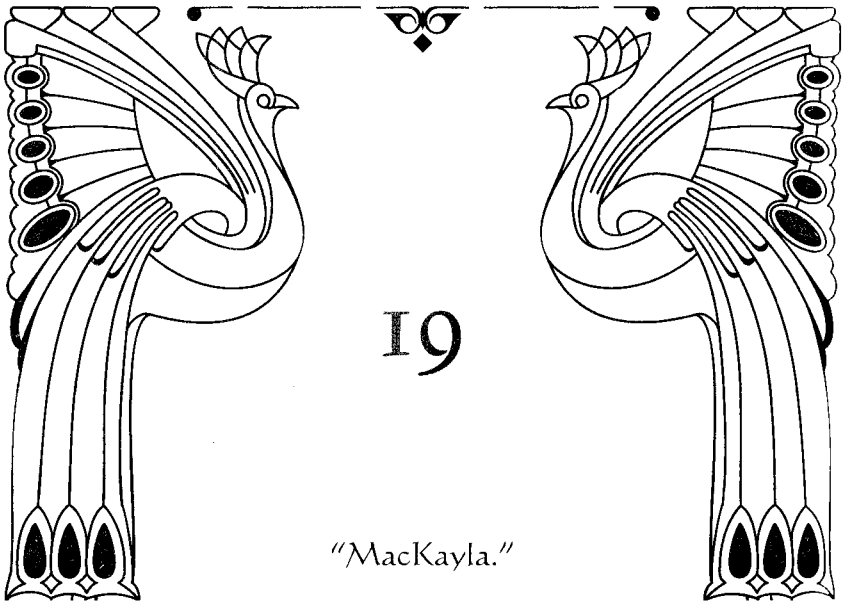
Dani'yi kaybetmeye hazır değildim.

Geceyi Barrons'la yalnız geçirmeye de hazır değildim. Bunun yerine bir sürü Unseelie ile dövüşmeyi tercih ederdim.

Kat'e baktım. "Sabah seninle manastırda buluşuruz. Kocakarı kendine çekidüzen verirse ben de veririm. Söz."

Beni tepeden tırnağa süzdü, sonra bakışları kucağımdaki mızrağa odaklandı. "Bana söz vermene gerek yok,

Mac. Sen bu akşam bana her şeyi açıkça ifade eden bir şey verdin."

19

"MacKayla."

Karanlığın içinden V'lane'in sesi geldiğinde kitap dükkanından bir blok uzaktaydık. Peri ırkının sıra dışı bir sesi vardı; melodik ve zengindi. Kelimeler teninizi titretiyor, adeta sinir uçlarınızı okşuyordu. *Yaratılış Şarkısı* gerçekten bir şarkıysa, bir insanın bunu duyup da hayatta kalabileceğinden emin değildim.

Eskiden, normal diyebileceğim bir seks arzusuna sahiptim. Arkadaşlarımdan bazıları için seks takıntıydı. Sanırım neslimizin birçoğu gibi, dünyadaki yerlerini bulmaya çalışırken içlerindeki amaç eksikliğini bununla dolduruyorlardı.

Ama *pri-ya* olmak beni değiştirmişti. Şimdi cinsel içerikli şeylerin daha çok farkındaydım. Ya da belki de buna Barrons'la sevişmem sebep olmuştu, kim bilir. Tek bildiğim, erotik nüanslara daha çok dikkat ettiğimdi. Seelie prensin sesi bütün vücudumu okşadı. Bir an bunun tadını çıkardım, sonra etkisini üzerimden atmayı başardım.

"V'lane!" diye haykırdı Dani.

V'lane bir kahkaha attı, ölümcül peri cazibesine karşı bağışıklık kazanmamış olsaydım başım ciddi dertte olurdu. Baştan çıkarma havasına bürünmüştü. Güzel peri şu anda etrafına saf bir cinsel sıcaklık yayıyordu. Bunun onun doğasının bir parçası olduğunu düşündüm. Tıpkı bazı erkeklerin elinde olmadan testosteron yayması gibiydi. Bence iki türde de testosteron seviyesi yüksek olanlar vardı.

Dani ise buna karşı bağışıklık kazanmamıştı. Gözlerinde vahşi bir ışık açığa çıktı, yanakları kızardı ve dudakları aralandı. Bir an, orgazm olmak üzere olan bir kadın gördüm. "Yapma, V'lane. Kızı rahat bırak."

"Bence onu rahat bırakmamı istemiyor. Onu Eros'un şekline ve dokusuna benden daha iyi kim hazırlayabilir? Başkası var mı?"

"Ah," dedi Dani. "Bu çok hoşuma gider."

"Senin ne düşündüğün ve onun ne istediği umurumda değil, bu işi sen yapmayacaksın. Onun normal bir hayatı olacak." En azından normale yakın bir hayatı olacaktı. "Dani, içeri gir. Ben de birkaç dakika sonra yanına gelirim."

"Ama ben..."

"Şimdi!" diye kükredim.

Bana öfkeli bir bakış attı.

"Bahse girerim Barrons içeridedir," dedim kendimi bağışlatmak için. V'lane'e döndüm. "Etkini üzerinden atabilmesi için şunu biraz kısar mısın?"

Bir omzunu havaya kaldırdı ve indirdi.

Dani iç geçirdi, sanki içindeki gerginliği üzerinden attığına çok da memnun değildi. Sonra V'lane'den dükkana doğru baktı. Gören de tiramisu ile çilekli pasta arasında

seçim yapmaya çalışıyor sanırdı. "Pekala," dedi sonunda ve gözden kayboldu. Bir an sonra kapının önünde belirip omzunun üzerinden geriye doğru baygın bir bakış attı. "Acele etme, Mac. Barrons'la biraz... sohbet etmek istiyorum."

Gülmemek için kendimi zor tuttum ve gençken tutulduğum erkekleri hatırladım. Yanlarında hem çok beceriksiz hem de çok gergin olurdum. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemez, yardıma ihtiyaç duyardım. Barrons'un kızın hayranlığını ustaca idare edeceğinden şüphem yoktu. Sadece bana karşı tam bir baş belasıydı.

Güvenli bir biçimde içeriye girip kapıyı arkasından kapatıncaya dek bekledim. Dükkanın yakınındaki Karanlık Bölge'nin hala var olduğuna dair bir işaret olmasa da karanlıkta bu ara sokaklara hiç güvenmiyordum.

V'lane'e döndüm. Keyifle beni inceliyordu.

"Benimle mücadele halindesin. Sen iyi misin, MacKayla?"

"İyiyim." Bu akşam reflekslerim dinamit gibiydi. Birkaç sert darbe almış olmama rağmen pek çoğunda son anda eğilmeyi veya geri çekilmeyi becerip kurtulmuştum. Hiçbir yerim ağrımıyordu. Kesik yoktu. Morluk yoktu. Kendimi çok iyi hissediyordum. Bu daha çevik ve daha güçlü halimi seviyordum.

BK&B'nin tepesindeki ışıklar yandı. Sokak birden aydınlandı. Barrons'un dışarıya çıkmak üzere olduğuna emindim.

V'lane dükkana tiksintiyle baktı, sonra beni kucakladı ve ortadan kaybolduk.

Karanlık gökyüzünde maddeleştik.

Elimi tutuyordu.

Korkunç bir hata yapıp aşağıya baktım ve bakışlarımı hemen yukarı kaldırdım. Boşlukta duruyordum. Ayaklarımın altında karanlık vardı.

Neden düşmüyordum?

Bunu düşündüğüm anda düşmeye başladım. V'lane'e doğru atıldım, kollarımı ve bacaklarımı vücuduna doladım, hayatta kalmak için tutundum.

Beni hemen kucakladı. "Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydım, MacKayla," dedi. "Rahatla. Düşmene izin vermem. Aşağıya bak."

"Kesinlikle olmaz." Ne kadar yukarıda olduğumuz hakkında bir fikrim yoktu ama çok soğuktu. Gözlerimi sıkı sıkı kapattım. "Havada mı duruyoruz? Süzülüyor muyuz?" Bu düşünceler beni strese sokmuştu. Ayaklarımızın olmasının sebebi gezegenin yüzeyinde geziniyor olmamız gerekmesiydi. Burada önemli olan kelime "yüzey" kelimesiydi. Altında veya üzerinde olmamamız gerekiyordu.

"Sık sık düşen şu taşıtlardan birinin içinde olsaydın kendini daha mı güvende hissederdin?"

"O kadar da sık düşmüyorlar."

"Ölümlü yaşamı sonlandırmak için gerekli olan tek bir düşüş. Yine de riski göze alıyorsun. İnsanlar aptal ve mantıksız."

"Bu aptal ve mantıksız kadın ayaklarını yere basmak istiyor."

"Sana bir hediyem var, MacKayla. Ben... Nasıl diyorsunuz?" Durdu. Sesinde alaycı bir ton olduğunu fark ettim. "Ah, buldum," dedi. "Çalıştım. Sana bu hediyeyi vermek için çok çalıştım. Peri asamı sallayıp işi bitirmedim."

Dalga geçiyordu. Beni neyin daha çok rahatsız ettiğini bilmiyordum: Gökyüzünde olmak mı, yoksa V'lane'i dinlemek mi? Yüce Lord insanlarla bir arada geçirdiği süre içerisinde değiştiğini iddia ediyordu. V'lane de değişmiş miydi?

"Hediyemi vermenin en iyi yolu da bu."

"Varınca söyle, gözlerimi açarım. Burası çok karanlık. Sanırım yıldızları gördüm."

"Yıldızlar tam tepemizde. Tekrar bak." Ses tonundan anladığım kadarıyla dediklerini yapmazsam bütün geceyi burada geçirecektik.

İç geçirdim ve gözlerimi açtım, paniğe kapılıp aşağıya baktım ve gözlerimi tekrar kapattım. Ne gördüğümü sonra fark ettim, gözlerimi yeniden açtım. Birkaç bin metre yukarıdaydık ve şehir aşağıda parıldıyordu.

Şehir ışıkları! Büyük şehirlerden birinin üstünde olmalıydık çünkü aşağısı çok parlaktı. "Her yerde elektriğin kesildiğini sanıyordum!" dedim.

"Seelie ile elektriği geri getirmeye uğraşıyordum," dedi.

"Neredeyiz?"

"Altımızdaki Atlanta. Sahil tarafındakiler Savannah ışıkları." İşaret etti. "İşte Ashford. Ailenin güvende olacağını söylemiştim. Barrons benden sadece birkaç saniye önce davranıp seni kurtarmış olabilir ama ben de bu arada senin için değerli olanları kurtarmaya çalışıyordum. Barrons onları düşünmezdi bile. Karanlık Bölgeler şehrin yakınındaki bölgeleri yok etti, yayılma tehlikesi vardı. Elektriği geri getirdik. Şimdi insanlar kendilerini korumayı öğreniyor. Sana hediyem, Georgia'nı geri vermekti."

Önce ışıklara, sonra V'lane'ye baktım. "Bunu bütün dünya için yapabilir misin?"

"Gücümüzün büyük bir kısmı, sizin boyutunuzun ötesindekileri kontrol edebilmemizden geliyor ama insan boyutunun malzemesi... çok yoğun. Fizik kuralları bizimkiler gibi eğilip bükülmüyor maalesef. Bu bayağı zaman aldı. Diğer Seelie ve insanlarla işbirliği yapmak zorunda kaldım.

V'lane'in söylediklerinin tercümesi "hayır"dı. Bunu benim için yapmıştı ama daha fazlasını yapmayacaktı.

"Ailen güvende. Onları görmek ister misin?"

Birden boğazım düğümlendi. Annemle babam aşağıdaydı. Şu parlak ışıklardan biri bizim evimize aitti. Her zaman sadece bir ışınlanma uzaktaydılar ama dört bin mil uzaktaki Dublin'deyken bunu göz ardı edip bu fikrin beni baştan çıkarmasına engel olmak daha kolaydı. Böylece ailemin varlığı açığa çıkmayacak, onlar zarar görmeyecekti. Annemle babam, diğer bütün yasak düşüncelerimle birlikte zihnimin içindeki kasada kilitliydi. Alina da aynı şeyi mi yapmıştı?

Nefesimi tuttum. Aslında bunu yapmamam gerekirdi. Biliyordum.

"Beni Brickyard'ın dışındaki sokağa götür," dedim. "Oradan yürürüm."

Buradaydım ve reddedememiştim. Dünyamı yeniden görmek istiyordum. Meşe ağaçları ve manolyalarla çevrili sokaklarda yürümek istiyordum. Evimin dışında dikilip yatak odamın camına bakmak istiyordum. Bu sokaklarda koşan kızın izlerini görebilecek miydim, yoksa o kız karanlık bir peri kabusu tarafından tamamen yutulmuş muydu? Görülmeyi göze alamazdım, bu yüzden gölgelerde kalmam gerekiyordu ama bu konuda yetenekliydim nasılsa.

Botlarım kaldırıma dokundu, ayaklarımı yere bastım.

Brickyard iç savaş öncesinden kalma iki evin ortasında duruyordu. Hem içeride hem de dışarıda ışıklar vardı. Hiçbir şey değişmemişti. Adımlarımı hızlandırdım ve pencereden içeriye baktım.

Ah, ne kadar yanılmışım! Her şey değişmişti. Ashford'un polis gücü, itfaiye erleri ve belediye başkanının da aralarında olduğu yüz kadar insan vardı içeride. Strateji belirlemeye çalıştıklarını anlamak için pencereyi aralamam gerekmiyordu. Duvarlar yıkılmıştı ve bunu artık bütün dünya biliyordu. Ulusal gazeteler hala yayınlanıyorsa, sadece bundan bahsediyor olmalılardı. Periler gelmişti ve kasaba halkı kendini korumak için bir plan yapmak zorundaydı. İçeri girip yardım etmek istiyordum. İnsanları eğitmek istiyordum. Silahlansınlar ve kendilerini korusunlar istiyordum.

"Senin yerin ve amacın burası değil, MacKayla."

Kendimi geri çekilmeye zorladım ve bir hırsız gibi karanlığa karıştım.

Ocak ayı olmasına rağmen Ashford'da hava sıcaktı ama bu çok sıra dışı bir durum değildi. Üzerimde şort ve tişörtle Noel geçirmişliğim de vardı. Bu geceyse tam, kot ve bluz havasıydı.

Yürürken derin bir nefes çektim. Senenin bu zamanı ağaçlar çiçek açmıyordu ama havada manolya, vahşi açelya ve çay kokusu aldığıma yemin edebilirdim. Birileri bir yerde tavuk kızartıyordu. Bir ay sonra kasabanın her yerinde hercaimenekşeler açacaktı. Ashford'da hercaimenekşeler çok değerliydi. Ardından fulyalar ve zambaklar gelecekti.

Evdeydim. Gülümsedim.

Güvendeydim.

Gölge yoktu, Unseelie yoktu, her yerde ışıklar vardı.

Sokağın ortasında neşeyle bir daire çizdim.

Dünyamı ne kadar da özlemiştim! Şimdiye kadar kendimi nasıl da kayıp hissetmiştim!

Şimdi her şey eskisi gibi görünüyordu. Sanki hiç gitmemiştim. Sanki iki veya üç blok sonra annemi, babamı ve Alina'yı Scrabble oynarken bulacaktım. Akşam dersinden dönmemi ve onlara katılmamı bekliyorlardı. (Bozguna uğrayacaktım çünkü Aline ve babam öyle kelimeler bilirdi ki birçok insan bunların kelime olmadığına yemin edebilirdi; kim böyle kelimeler bilir ki?) Sonra gülecektik, ben ertesi gün ne giyeceğimi düşünecektim ve kafamı yastığa koyduğumda tek derdim, OPI'ye ilettiğim en sevdiğim rengi bırakmak istediğim olacaktı. (Beni onursal OPI temsilcisi olarak kabul ettiklerini söyleyen, pembe ve altın rengi bir sertifika göndermişlerdi. Sertifikamı, saçlarımı ve makyajımı yaptığım tuvalet masasının yanına asmıştım. Ah, gençliğin sorunları ve sıkıntıları!)

İşte Brooks'ların evi; dairesel araba yolunun sonunda gururlu beyaz sütunları yükseliyordu. İşte Jennings'lerin evi; romantik kuleleri ve beyaz kafes işleri vardı. Sokaklarda yürüdüm, manzarayı içime çektim. Ben hep Ashford'un çok zengin bir tarihi olduğunu düşünürdüm ama Dublin'le kıyaslanacak olursa aslında çok genç bir kasabaydı.

Sonra evimin önünde dikildim. Beklenti yüzünden midem kramp giriyordu.

Dublin'e gitmek için yola çıktığım 2 Ağustos'tan beri annemi görmemiştim. Babamı en son 28 Ağustos'ta Dublin havaalanında görmüş ve eve geri göndermiştim. Beni bulup

eve geri götürmeye gelmişti. Ama Barrons büyülü sesiyle babamı endişelenecek bir şey olmadığına inandırmış, geri dönüp bir daha geri gelmemesi için babamın kafasının içine kim bilir ne komutlar yerleştirmişti. Barrons'un benim için yaptıklarını hem takdir ediyor hem nefret ediyordum. Jack Lane, tanıdığım en güçlü iradeye sahip insanlardan biriydi. Bensiz asla geri dönmezdi. Öte yandan Dublin'de kalsaydı onun güvenliğini sağlayamazdım.

Eve doğru sessizce yürümeye başladım. Ön kapıya bir kaç adım kala önümde bir ayna belirdi. Ürperdim, sanki birisi mezarımın üzerinden geçiyordu. Aynalar benim için basit şeyler değildi. Barrons'un çalışma odasındaki Gümüş'e bakıp içinde dolaşan karanlık ve korkunç yaratıkları gördüğümden beri kendi yansımama bakmak çok rahatsız edici geliyordu. Sanki bütün aynalar tehlikeliydi ve içlerinde birden karanlık ve korkunç yaratıklar belirecekti.

"Görünmeyi aklından geçiriyorsan..." dedi V'lane. Arkama geçti.

Kendime baktım.

Evimi gördüğüm anda aklıma çok uzun zaman önce bu sokaklarda koşturan kıvırcık saçlı güzel kız gelmişti. Uzun sarı saçları savrulan, kısa beyaz eteğinin altından kusursuz altın rengi bacakları görünen (en son ne zaman ağda yapmıştım?), manikürünü ve pedikürünü eksik etmeyen, çantası ve ayakkabıları uyumlu, takıları gösterişli kızı hatırlamıştım.

Şimdiki halime baktım.

Vahşi görünüyordum. Tepeden tırnağa siyah deriler içerisindeydim. Saçlarımın arasında yapış yapış yeşil bir kitle vardı. Kötü kokan Unseelie sıvılarıyla yıkanmış gibiydim. Tırnaklarım gelişigüzel kesilmişti. Sırtımdaki siyah çanta-

nın içinde piller ve mermiler vardı, kafama siyah bir kask takmıştım, omzumdaki kılıfta bir yarı otomatik taşıyordum. Güzel bir noktaya parmak basmıştı.

"Pekala," dedim.

Ayna yok oldu.

Buraya ait değildim. Ortaya çıkmam kimse için iyi olmazdı. V'lane'den beni kusursuz ve temiz göstermesi için bir cazibe büyüsü isteyebilirdim ama ne diyecektim? Ne elde edecektim? Burada kaldığım her dakika dikkatleri ailemin üzerine çekiyordum.

Yaşadığım bunca şeyden sonra, gördüklerimden sonra, hala evime dönemiyordum.

Dışarıda farklı bir dünya vardı ama annemle babam burada güvendeydi. V'lane'e minnettardım, ona döndüm. "Teşekkürler," dedim. "Onları koruman benim için çok şey ifade ediyor."

Gülümsedi. Sanırım yüzünde gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi. Göz kamaştırıcı bir şeydi. "Önemli değil, Kayla. Gidelim mi?" Elini bana uzattı.

Elini tutmam gerekirdi. Tutmalıydım. Ama birden sesler duydum.

Kafamı çevirip dinledim. Kalbim sıkıştı. Annemle babamdı. Evin arkasındaki havuza bakan verandadaydılar. İki taraftaki sık çalılar komşular tarafından görülmelerini engelliyordu.

Çalıların arkasına geçip kimseye görünmeden onları görebilirdim. Yüzlerini görmek için can atıyordum.

MacHalo'mu çıkardım, çantamla silahımı bıraktım. "Birazdan," diye fısıldadım. "Sen burada bekle. Hemen döneceğim."

"Bence bu hiç akıllıca olmaz."

"Bu seni ilgilendirmez. Çekil önümden."

Evimin yakınındaki gölgelere sindim.

"Sürekli bunu düşünüp duruyoruz, Rainey," dedi babam.

Çalıların arasına saklanıp verandaya baktım.

Annemle babam beyaz hasır sandalyelerde oturuyordu. Annem şarabını yudumluyordu, babamın elinde bir bardak burbon vardı. Çok fazla içmiyor olmasını ümit ettim. Alina öldükten sonra bazı akşamlar çok içmeye başlamıştı. Alkolik değildi, ara sıra birkaç kadeh devirirdi sadece. Fakat Alina'nın ölümü hepimizi değiştirmişti. Annemin yüzünü hafızama kazımaya çalıştım. Gözleri berraktı, yüzü hafifçe kırışmış olsa da hala eskisi kadar güzeldi. Kalbim duygularla kabardı. Anneme dokunmak, ikisine de sarılmak istiyordum.

"Ama dışarısı çok tehlikeli," dedi annem. "Bilmemek beni mahvediyor! Keşke en azından hayatta olduğundan emin olsaydık."

"Barrons güvende olduğunu söyledi. Aradığında buradaydın."

Barrons ailemi mi aramıştı? Ne zaman? Telefonlar çalışıyor muydu? Lanet olsun, Barrons'un telefon şirketine geçmeliydim!

"O adama hiç güvenmiyorum."

Ben de güvenmiyorum, anne. Ve ben onunla yattım. Yüzümü ateş bastı. Seks ve annem aynı anda kafamın içinde bir arada olamayacak iki şeydi.

"Dublin'e gitmemiz gerek, Jack."

Beynimin içinden binlerce "hayır" geçti.

Babam iç geçirdi. "Ben gitmeyi denedim. Unuttun mu?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Denemiş miydi? Ne zaman? Ne olmuştu?

Annem fırsatı kaçırmadı. "Ben de bunu söylemeye çalışıyorum, Jack. O adamın seni hipnotize ettiğini, zihninin içine onun yanına gitmeni engelleyen bir şeyler koyduğunu düşünüyorum. Seni geri dönmeye zorladı ve bir şekilde geri gitmene engel oluyor. Uçağa bile binemiyorsun, miden bulanıyor ama havaalanından çıktığın anda kendine geliyorsun. Üç kez gitmeyi denedin! Bunlara rağmen sözüne güveniyor musun?"

Bu benim için büyük bir şoktu. Babam Barrons'un kendisine bir şeyler yaptığını biliyor ve bunun olabileceğine inanıyor muydu? Babam doğaüstü şeylere inanmazdı. Paranormal olan her şeyi reddetmeyi bana öğreten babamdı. Ve şimdi annemle içki içerken bunları mı konuşuyordu?

"Oraya şimdi gidemeyiz. Memur Deaton'un söylediklerini duydun. Peri gerçekliği bizimkiyle karıştı. Havalanan uçaklar ya düşüyor ya da ortadan kayboluyor."

"Özel bir uçağa ne dersin?"

"Ona ulaşmaya çalışırken ölürsen ne işe yarar?"

"Bir şeyler yapmalıyız, Jack! Hayatta olduğunu bilmem gerek. Hayır, daha fazlasına ihtiyacım var. Ona söylemem gerek. Oraya gittiğinde, şansın varken, ona söylemeliydin."

Neyi söylemeliydi? Çalıların arasında kulak kabarttım.

Babam gözlerini ovaladı. Yüzündeki ifadeden bu konuşmayı sık sık yaptıklarını anladım. "Bu konuda konuşmayacağımıza dair söz vermiştik."

Neden bahsediyorlardı?

"Daha önce de sözler verdik ama tutamadık," dedi annem. "Başımızı en başında derde sokan da bu değil mi?"

"Ona ne söylememi istiyordun, Rainey?"

"Gerçeği."

Hadi baba, anlat.

"Gerçek nedir? Bir insanın gerçeği bir başkasının..."

"Benimle avukatlık oynama, Jack. Ben jüri değilim ve bu da senin açılış konuşman değil."

Babam sustu, sıkıntılı bir hali vardı. "Alina'nın ölümünden sonra Mac'in yeterince derdi var," dedi bir süre sonra. "Çılgın İrlandalı bir kadından ve daha da çılgınca olan kehanetinden Mac'e bahsedecek değilim. Kızımız zaten aylarca depresyondaydı. Başında yeterince dert var."

Kehanet? Annemle babam kehaneti biliyor muydu? Herkes benim hakkımdaki gerçeği biliyor muydu?

"Alina'nın tıbbi kayıtlarına bakınca, yıllar evvelki o kehanet o kadar da çılgınca gelmiyor ama?"

Babam viskisinden bir yudum aldı. Ciğerlerini havayla doldurdu ve yanaklarını şişirdi. "Tanrı aşkına, Rainey, üzerinden on beş sene geçti. Gayet normal on beş sene."

"Perilerden bahsederdi. Kim deli olduğunu düşünmezdi ki?"

Babamın annemi duyduğundan emin değildim. Bardağın geri kalanını kafasına dikti. "Evlat edinme kurumundan gelenlere ikisinin de yapmasına izin vermeyeceğime dair söz verdiğim bir şeyi Alina'nın yapmasına izin verdim."

"Biz izin verdik," dedi Alina. "Kendini suçlamayı bırak. İrlanda'ya gitmesini ben de onayladım."

"Sen istemiyordun. Ben baskı yaptım."

"Karar ikimizindi. Büyük kararları daima birlikte aldık."

"Pekala, ama bu karar alınırken sen bana yardımcı olmak için yanımda değildin. Dublin'de Mac'le bir araya geldiğimde benimle hala konuşmuyordun. Sana telefonla bile ulaşamadım."

Annem uzun süren bir sessizliğin ardından "Üzgünüm," dedi. "Çok üzgünüm..." Sesi azalarak yok olurken mideme sancılar girdi. Gözlerinde yine o bakış vardı. Dublin'e gidene kadar her gün kalbimi yaralayan bakıştı.

Babam anneme sert bir bakış attı ve gözlerimin önünde değişti. Yeniden yanaklarını şişirdi, silkinip duygularından sıyrıldı ve kendine geldi. Yeniden erkek oldu. Annemin kayasıydı. Gülümsedim. Babamı çok seviyordum. Bir defasında annem krize girip çığlıklar atmaya ve babama vurmaya başlamıştı. Bir daha annemin bu duruma gelecek kadar üzülmesine asla izin vermeyeceğini biliyordum. Bana ne olursa olsun.

Sırtını dikleştirdi ve annemin yanına gitti. "Ne dememi istiyorsun, Rainey?" Babam sesini yükselterek annemin içine kapanmasına engel oldu. "Bebeğim, bunu sana söylediğim için üzgünüm ama eski bir kehanete göre senin bir sorunun var ve bu yüzden bütün dünyayı lanetleyeceksin mi dememi istiyorsun?" Bir kahkaha attı. "Gül benimle, Raine. Hadi!" Annemi kendine çekti. "Bahsedilen bizim kızımız değil. Böyle bir şey olamaz. Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun."

Öğürdüm. Elimi ağzıma atıp geri çekildim ve az kalsın dengemi kaybediyordum. Benim bir sorunum mu vardı? Bütün dünyayı lanetleyecek miydim?

"Anneleri onları verdi çünkü buna inanıyordu," dedi annem.

"Çılgın bir kadının çılgın iddiası," dedi babam. "Elinde tek bir kanıt bile yoktu. Ben onu etraflıca sorguladım. Bu sözde kehaneti hiç görmemiş ve gören birini de gösteremedi. Tanrı aşkına, Rainey, gökkuşağına ve leprekonlara inanan bir yerden bahsediyoruz! Konuyu kapatabilir miyiz?"

"Ama periler gerçek, Jack," diye ısrar etti annem. "Yaşlı kadın bu konuda haklıydı. Buradalar, bizim dünyamızdalar ve gezegenimizi yok ediyorlar."

"Tesadüf. Tek bir tahmini tuttu diye söylediği her şeyi doğru kabul edemeyiz."

"Kızlarımızdan birinin genç yaşta öleceğini ve diğerinin ölmeyi dileyeceğini söylemişti!"

"Alina sekiz yaşındayken neredeyse ölüyordu, unuttun mu? Ama ölmedi. O zaman gençti. Yirmili yaşlarda ölmesi kadının söylediğinin doğru olduğu anlamına gelmez ve Mac'in bir sorunu olduğunu da ispatlamaz. Bence bu dünyada insanlar da periler kadar tehlikeli. Ayrıca ben kadere inanmam ve sen de inanmazsın. Ben özgür iradeye inanırım. Benim ona verdiğim tavsiyeler, senin ona verdiğin sevgi ve bilgelik... şimdi bunlara sahip ve bence bu kadarı yeterli. Kızımızı tanıyorum. Başının çaresine bakmıştır."

Annemin ellerine uzandı, ona sarıldı. "Hayatım, o yaşıyor. Biliyorum. Kalbimle hissedebiliyorum. Alina öldüğünde bunu sezmiştim. Mac'in ölmediğini biliyorum."

"Ben kendimi daha iyi hissedeyim diye böyle söylüyorsun."

Babam gülümsedi. "İşe yarıyor mu?"

Annem hafif bir yumruk salladı. "Ah! Sen!"

"Seni seviyorum, Rainey. Alina'yı kaybettiğimizde az kalsın seni de kaybediyordum." Dudaklarına bir öpücük

kondurdu. "Seni şimdi kaybedemem. Belki de Barrons'la iletişime geçmenin bir yolu vardır."

"Keşke emin olabilseydim," dedi annem.

Babam annemi bir kez daha öptü ve annem bu sefer karşılık verdi. Garip bir biçimde utandım çünkü ikisi de çok istekliydi.

Yine de onları seyretmek rahatlatıcıydı. Birbirlerine sahiptiler ve aşkları her şeye dayanabilirdi. Alina ve ben bizi çok sevmelerine ve bizim için her şeyi yapacak olmalarına rağmen birbirlerini daha çok sevdiklerini sezerdik her zaman. Bence böyle olması da gerekiyordu. Çocuklar büyür, hayatlarına devam eder ve kendilerine sevecek birini bulurdu. Boş kalan evde anne-baba yas tutmamalı, kendi maceralarına devam etmeye hazır, bunun için hevesli olmalıydı. Ara sıra ziyarete gelen çocuklar ve torunlar da onların keyfine keyif katardı.

Son bir kez aileme baktım, ardından V'lane'e döndüm.

Sessizce arkamda duruyordu, elini uzattı ama teklifini reddettim.

Eşyalarımı aldım, Yüce Lord'un bana verdiği fotoğraf albümünü çantamdan çıkardım. Birkaç dakika göz gezdirdikten sonra Alina'nın kusursuz bir resmini buldum. Trinity Koleji'nin kemerli girişinin önünde duruyor, gülümsüyordu. Resme bakarken ben de gülümsedim.

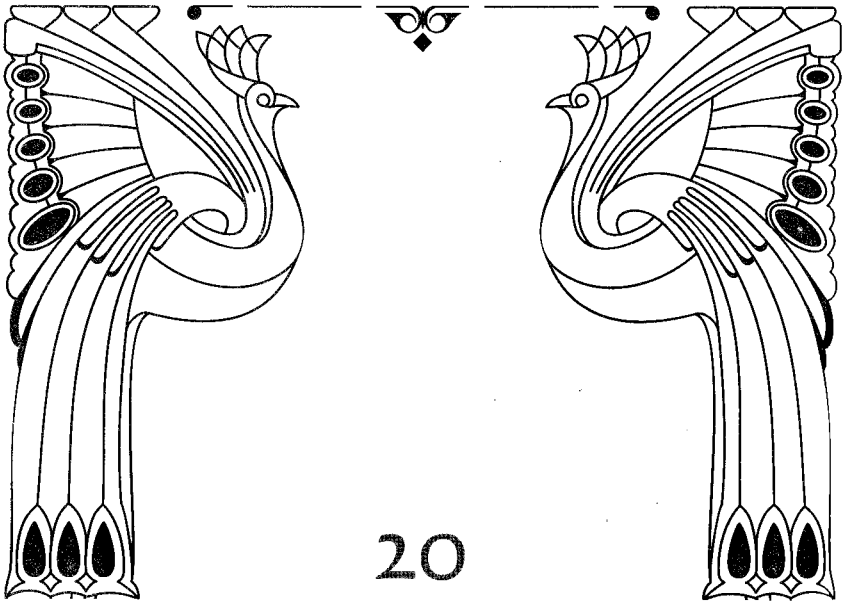
Arkasını çevirdim ve kalemimi elime aldım.

Alina mutluydu.

Anneciğim, babacığım, sizi seviyorum.

En kısa zamanda geri döneceğim.

Mac.

20

"Bana ihtiyacın olabilir, MacKayla," dedi V'lane. Yeniden BK&B'nin önündeydik.

Ben de aynı şeyi düşünüyordum. V'lane'in binadaki en hızlı asansör olduğuna şüphe yoktu. Dani yerde iyiydi ama okyanusları aşamazdı. Işınlanma değerli bir araçtı. V'lane onu çağırdığımda, çağrılarımın yarısına cevap verse bile hiç yoktan iyiydi. V'lane'e bel bağlayamazdım ama gerektiğinde bu gücü kullanabilirdim.

"Sürekli buraya uğrayıp nasıl olduğunu kontrol edemem. Kraliçe'nin verdiği görevlerle meşgul değilsem diğer Seelie'yi de yanıma alıp Unseelie ile savaşmakla meşgulüm. Irkımızın karanlık yarısı senin dünyana pek de değer ver-

miyor. Sarayı bizden almak istiyorlar. Kraliçe tehlikede ve onun yanında olmam gerek." Beni kollarında çevirdi, bir parmağını nazikçe dudaklarımda gezdirdi.

Kafamı kaldırdım. Hala annemle babamı görmenin etkisindeydim, kendime gelememiştim. Kendi aralarında konuştukları şeyler kafamda dönüp duruyordu. V'lane'in bana hızlıca ismini geri vermesini, ardından içeri girip bir duş almayı ve sıcak, tanıdık yatağıma uzanmayı istiyordum. Örtüyü kafama çekip hemen uykuya dalmayı deneyecektim. Böylece daha fazla düşünmek zorunda kalmazdım.

Dünyanın canı cehenneme!

Hayır, söz ettikleri ben olamazdım. Yanlış insan, yanlış kehanet olmalıydı. Başımı iki yana salladım.

V'lane bu hareketi yanlış yorumladı. "Bu büyük bir lütuftur," dedi.

Yaralı, gururlu prensim. Yüzüne dokundum. Annemle babamı görmemi sağlamış, bütün kasabayı kurtarmış, Georgia'yı bana geri vermişti. "Başımı senin söylediğin şey için değil zihnimden geçenler için salladım. Evet, ismini geri almayı çok isterim, V'lane."

Yine kusursuz gülümsemesini gösterdi ve dudakları, dudaklarıma yapıştı. Bu sefer beni öperken dile getirilemez peri ismi dilimin üzerine bal gibi aktı ve toplandı. Sıcak ve lezzetliydi, büyük bir lezzet şöleniydi ve tarif edilemeyecek bir şeydi. Ardından eriyerek tenime geçti. İsmini dilime kazıdığı diğer zamanların aksine bu seferki doğaldı, rahatsız edici değildi. Öncekilerdeki gibi erotik bir saldırıya maruz kalmadım, dokunuşuyla orgazm olmadım. Sıra dışı bir öpücüktü ama almadan veriyor, zorlamadan davet ediyordu.

Geri çekildi. "Birbirimizden çok şey öğreniyoruz," dedi. "Adem'i anlamaya başladım."

Gözlerimi kırpıştırdım. "İlk insan? Adem ve Havva'yı biliyor musun?" V'lane insan yaratılış efsanelerini bilecek birine benzemiyordu.

"Hayır. Irkımdan insan olmaya karar veren biri," diye açıkladı. "Ah, Barrons kükreyerek geliyor." Bir insan gibi kıs kıs güldü ve ortadan kayboldu. İçgüdüsel olarak elimi mızrağıma attım. Yine yerindeydi. Kaşlarımı çattım. Kontrol etmeyi unutmuştum. V'lane'in yanındayken yine kaybolmuş muydu acaba?

Arkamı döndüm. "Kükremek" hafif kalırdı. Barrons kapının eşiğindeydi ve bakışlar bir insanı öldürebilseydi şu anda cansız yerde yatıyor olurdum.

"Ben ağzınıza alabileceğiniz bütün perileri ağzınıza aldığınızı sanıyordum, Bayan Lane."

"Ben ağzıma alabileceğim bütün *erkekleri* ağzıma aldığımı sanıyorum. Bir gün bir erkeği öpmeyi seçeceğim. Tecavüze uğradığım için veya *pri-ya* olup kapana kısıldığım için değil ya da hiçbir cep telefonu çekmezken çalışan gizemli bir cep telefonu için değil! Gerçekten istediğim için yapacağım!"

Yanından geçtim. Bir milim kıpırdamadı. Bedenlerimiz arasında birkaç kıvılcım çaktı.

"Yarın akşam saat onda burada olun, Bayan Lane."

"*Sidhe*-kahinlerle birlikte dövüşüyordum," dedim omzumun üzerinden.

"Eve erken geleceğiniz bir gece olarak düşünün. Ya da kendinize kalacak bir yer bulun."

Ertesi gün öğlen Dani ve manastırdaki *sidhe*-kahinlerle birlikte devasa kafeteryalardan birinde oturuyordum. Masaların etrafına dizilmiş, kalabalığa seslenen Rowena'yı dinliyorduk. Kadın gerçekten de insanları nasıl etkileyeceğini biliyordu!

Yüce Rahibe dört dörtlük bir politikacıydı. Dinledim, taktiklerini kafamın bir kenarına kazıdım. Seçtiği kelimeleri analiz ettim, kelimeleri bir araya nasıl getirdiğini, duygularla nasıl oynadığını gözlemledim.

"Tamam," diyordu. Hiçbir zaman doğru düzgün eğitim alamamış olan *sidhe*-kahinle farklılıklarını bir kenara koyacaktı. "Her ne kadar onun kız kardeşi, Yüce Lord'la sevgili olup ona yardım etmiş, bütün dünyaya ihanet ederek Unseelie'nin serbest kalmasına sebep olmuş olsa da. Kız kardeşi iki milyar insanın ve iki yüz *sidhe*-kahinin ölümünden sorumlu olsa da..." O bir Yüce Rahibe olarak insanlığın en büyük savaşını kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Bir kenara çekilip kırk yedi senedir giydiği cüppeyi bir kenara koyacak değildi. Hiçbir *sidhe* bu cüppeyi bu kadar uzun süre giymemişti. Ama eğer kızlarının istediği buysa, barış için elini uzatmaya hazırdı. Her ne kadar bunu yapmamasını gerektiren bir sürü şey yaşanmış olsa da.

Onun konuşmasının ardından kızların yüzlerinde yeniden şüphe belirmişti. Ayağa kalkıp konuşmaya başladım. Evet, benimle karşılaştığı ilk gece yardıma muhtaç bir *sidhe*-kahin olduğumu bilmesine rağmen bana sırt çeviren, ismimi bile sormadan gidip başka yerde ölmemi ve onu rahat bırakmamı söyleyen yaşlı kadınla farklılıklarımı bir kenara koyacaktım. Neden çok sevdiği kızlarından biri değildim?

Ne olduğumu bilmeden büyütülmüş olmam benim hatam mıydı? Beni neden yanına almamıştı?

Ama onu affedecektim ve evet, perileri öldürebilecek silahlara el koyan ve *sidhe*-kahinlerin yapması gereken yapmasına engel olan kadınla birlikte çalışacaktım. Kız kardeşime yaptığı hakaretleri de unutacaktım. Kardeşim sadece; insana dönüşmüş, kadınları baştan çıkarmak ve illüzyonlar yaratmak konusunda binlerce yıllık bir deneyime sahip bir peri tarafından kandırılmıştı. Evet, tam olarak olan buydu.

Böyle bir durumda hangimiz bu tuzağa düşmezdik? V'lane'le onlar da tanışmıştı. Birine taş atmak istiyorlarsa şimdi tam zamanıydı ya da bundan artık tamamen vazgeçeceklerdi. Alina sonunda Yüce Lord'un nasıl biri olduğunu görmüş ve hatasının bedelini canıyla ödemişti. Kardeşim ne olduğunu anlamaya çalışırken Rowena neredeydi? Alina ve ben nasıl olmuştu da unutulmuştuk, eğitimsiz bir hayata mahkum edilmiştik?

Kat'in önerisini yerine getirmeye hazırdım, ortak amaçlar için Rowena'yla birlikte çalışacak ve *sidhe*-kahinlerin ihtiyaçlarını her şeyin önünde tutacaktım. Bundan böyle, o da aynı şekilde davrandığı sürece, Yüce Rahibe hakkında kötü bir şey söylemeyecektim.

Oturdum.

Rowena işbirliği yapacağını söyledi; her ne kadar ben aslında güvenilmez ve tehlikeli biri olduğumu ispatlamış olsam da, V'lane gibilerle birlikte takılsam da bunu yapacaktı.

"Kusura bakma ama sen de aynı şeyi yaptın," dedim.

"Herkesin iyiliği için."

"O herkesin arasında ben de yok muyum? Asla bunun bir parçası olamayacak mıyım? Beni burada hiçbir zaman hoş karşılamadın."

Kat ayağa kalktı. "Bizi arada bırakmaktan vazgeçin! Yüce Rahibe, çatışmaları bir kenara koymak zorundayız. Siz de aynı fikirde değil misiniz?"

Rowena nefesini tuttu, sonra başıyla onayladı.

"Tam bir işbirliği," dedi Kat.

Rowena *sidhe*-kahinlere baktı. Onların güvenini yeterince sarsmıştı ve artık daha fazla kaybetmeyi göze alamazdı. Ya arabayı birlikte sürecek ya da geride bırakacaktık. Dudaklarını büzüp "Tamam," dedi.

"Harika." Ayağa kalktım. "O zaman başlayalım. Kitap neredeydi, nasıl etkisiz hale getirildi ve nasıl kaybedildi?"

Tam da beklediğim gibi, salondan uğultular yükseldi. Sonuçta bu sorular bu duvarların içinde yirmi yıldır soruluyordu.

Arkama yaslandım ve Rowena'nın ne tepki vereceğini izledim. Bir şeyler söylemek zorundaydı.

"Çok kurnazca, Mac," dedi Dani. "Sanırım şimdi üstünlüğü ele geçirdik."

Geçirmediğimizi biliyordum. Rowena bu tuzağa düşmeyecek kadar zekiydi.

Kalabalık sustuğunda, çok ciddi bir ses tonuyla bu konuları konuşma yetkisine sahip olmadığını dile getirip özür diledi. Ben onun her şeyi tek başına kontrol ettiğini düşünsem de manastır aslında demokrasi ile yönetiliyordu ve başında Haven vardı. Rowena'nın bütün eylemleri ve seçimleri, özellikle de hassas konular söz konusu olduğunda Haven tarafından onaylanmalıydı. Yüce Konsey ile bir

araya gelip sorularımızı iletecek ve verdikleri emri yerine getirecekti. Ne yazık ki (zaten böylesi işine geliyordu) şu anda üyelerden bazıları yerinde değildi. Ama en kısa süre içerisinde...

"Vesaire vesaire vesaire..." diye mırıldandım. "Sen bize bir şey söyleyebilecek duruma geldiğinde bir milyar insanı daha kaybetmiş olacağız." Fark etmezdi. Yeniden manastırın duvarları içindeydim. Plan A üzerinde çalışmaya başlamalıydım. Bu toplantı Plan B'ydi.

Dani'ye baktım. "Yasak Kütüphanelere girmeye çalıştığını söylemiştin. Yirmi bir tanesinin de nerede olduğunu biliyor musun?"

Gözleri parladı.

21

Dani, manastırın labirente benzeyen taş koridorlarında yolunu, beş yükseliş çemberindeki herhangi bir *sidhe*-kahinden daha kolay bulabildiğini söyledi gururla. Toplamda yedi yükseliş çemberi vardı ve yedincisi Haven'di. Kat ve arkadaşları üçüncüdeydi. Dani'nin ise böyle bir sınırı yoktu. Rowena, Dani'yi bu gibi şeylerden ayrı tutmuş, kızla kişisel olarak ilgilenmişti.

"Yani Rowena sana kütüphanelerin yerini söyledi mi?" Bu benim tanıdığım Yüce Rahibe'nin yapacağı bir şey değildi.

"Hayır," diye cevap verdi Dani. Bildiklerinin büyük bir kısmını, Rowena ve diğerleri hafif bir esintinin ne anlama geldiğini bilmiyorken, henüz ortalıkta dolaşıp insanları dinleyebiliyorken öğrenmişti. Ne fark ederdi? Biliyordu ve herkesten daha fazlasını biliyordu işte! Kütüphanelerin izini sürmesi yıllarını almıştı ve bazılarından tam emin değildi çünkü henüz giremediği koridorlar vardı. Fakat anladığı kadarıyla bu koridorların sonunda kütüphaneler

olmalıydı çünkü Rowena orada başka ne gizliyor olabilirdi ki?

"Bu yer inanılmaz büyük ve çok acayip, Mac," dedi. "Manastırın bazı yerleri var ki akla mantığa sığmıyor. İçinde bir şeyler olduğunu sanırsın ama aslında hiçbir şey yoktur."

Bahsettiği bu yerlerin hepsini görmek istiyordum ama önceliğim kütüphanelerdi. Annemle babamın konuşması kafamda yeni fikirler açığa çıkmasını sağlamıştı. *Bebeğim, bunu sana söylediğim için üzgünüm ama eski bir kehanete göre senin bir sorunun var ve bu yüzden bütün dünyayı lanetleyeceksin mi dememi istiyorsun?*

Daha önce de kehaneti merak ediyor, gözlerimle görmek istiyordum. Ama şimdi benimle ilgili olduğunu öğrenmiştim ve mutlaka görmeliydim. Kendi gözlerimle görmeden benimle ilgili olduğuna asla inanmayacaktım. Gerçi üzerinde kendi ismimin yazdığını görsem bile inanmakta zorlanabilirdim. Ancak şöyle bir şey yazıyorsa belki ikna olurdum: Şeytani MacKayla Lane'den uzak durun, o çok tehlikeli. O kaltak bütün dünyayı lanetleyecek.

Alina bu konuda bir şey biliyor muydu? Benden uzak durmasının sebebi bu muydu? Yoksa benim iyiliğimi düşünmüyordu da benim hakkımda bir şeyler biliyor ve bütün dünyanın iyiliği için benden korkuyor muydu?

"Yok artık," dedim bir an boş bulunup.

Dani üzerine alındı. "Doğru söylüyorum," dedi savunmaya geçerek. "Sana gösterebilirim."

Hemen kendime geldim. "Özür dilerim, yüksek sesle düşünüyordum. Sana inanıyorum. Bahsettiğin o yerleri de görmek isterim ama önce kütüphaneler."

Bir koridordan diğerine geçtik. Bana hepsi aynı geliyordu. Manastır çok büyüktü. Dani olmasaydı asla yolumu bulamaz, koridorlarda günlerce dolaşıp dururdum. Buraya gelmeden önce biraz araştırma yapmış ve bu devasa taş kalenin yedinci yüzyılda kutsal toprağın üzerine inşa edildiğini öğrenmiştim. Şimdi manastırın durduğu yerde bir zamanlar Aziz Patrick tarafından inşa edilen bir kilise vardı ve M.S. 441'de yanmıştı. Kilise de, eski zamanlarda pagan bir kardeşlik için kutsal olduğu söylenen ufalanmış taşlardan bir çemberin üzerine inşa edilmişti. Taşlardan oluşan çemberin yerinde daha önce bir *shian* veya peri tepesi vardı, içinde Öbürdünya'ya açılan bir kapıyı barındırıyordu.

Tercümesi: Bu toprak parçası, bu eylem ve boylam üzerindeki yer, tarihin ilk dönemlerinden beri çok önemli, kutsal ve korunaklı bir yerdi. Neden? Binlerce yıldır altında, inanılmaz güce sahip bir kitap kapana kısıldığı için olabilir mi?

Manastır 913'te yağmalanmış, 1022'de yeniden inşa edilmiş, 1023'de yanmış, 1218'de yeniden inşa edilmiş, 1393'te yanmış, 1414'te yeniden inşa edilmişti. Her defasında daha da genişlemiş ve büyümüştü.

On altıncı ve on yedinci yüzyılda manastıra eklemeler yapılmış, inanılmaz zengin bir sponsorun desteğiyle taş binalar dörtgeni tamamlanmış, iç avlu çevrelenmiş ve bin kişiyi barındıracak kadar oda eklenmişti.

İsmi bilinmeyen bu sponsor, manastırın etrafındaki araziyi de satın alarak buranın kendi kendine yetmesini sağlamıştı. Her zaman çok meşgul olmak yerine biraz vaktim olsaydı bu gizemli sponsorun kim olduğunu da araştırırdım.

Saatime baktım. Saat üçtü ve zamanım azdı. Yedide Dublin'de *sidhe*-kahinlerle buluşacak, onda da Barrons'ta olacaktım. Randevu takvimimi sıkıştıran bir diğer şey de Yüce Lord'un üç gün sonra geri döneceği tehdidiydi. Tam ne zaman geri geleceğini bilmediğim için rahatsız edici bir durumdu. Eğer önceki günü birinci gün olarak sayıyorsa cumartesi sabahı gelecekti. Yok saymaya cumadan başladıysa pazar gelecekti. Belki de bana üç tam gün verir ve dördüncü günün sabahında gelirdi. Sinir bozucu bir belirsizlikti. Beni tehdit etmekle kalmamış, üstüne bir de tarih ve saati kesinleştirmemişti.

Bu akşam Barrons'la bunu konuşmayı planlıyordum. Barrons benim dalgamdı. Yüce Lord'un tehditlerine karşı Barrons'a bel bağlıyordum.

Zamanım azalıyordu. "Beni giremediğin koridorlara götür, Dani. Oralara girmene ne engel oluyor?" Kalın taş duvarlar ya da açılmayan kapılar hayal ediyordum.

Yüzünü ekşitip bana baktı. "Lanet olasıca koruma büyüleri."

Harika!

Dani on sekiz kütüphanenin yerini biliyordu. Ve manastırda giremediği üç yer vardı. Beni ilkine götürdü. Koridor boyunca üçer metre aralıklarla koruma büyüleri yerleştirilmişti.

Koruma büyülerinin olduğu koridorda rahatça yürümeye başladım, Dani de hoplayıp zıplayarak arkamdan geldi. Koridorun sonundaki köşeyi döndüm, birkaç koruma büyüsünü daha geçtim ve süslemeli bir kapıya ulaştım.

Kapıyı aşmak kolay olmadı. Üzerinde koruma büyüleri ve garip görünümlü rünler vardı. Kapıya dokunduğum

anda çok yüksek bir yerden düştüğüm hissine kapıldım ve birinin beni fark ettiğini, izlediğini sezdim. Hemen bir şeyler yapmazsam bunun sonu kötü olabilirdi.

Elimi çektim ve hisler kayboldu.

Derin bir nefes aldım, kapı kolunu denedim. Şimdi de yerin altında bir bölmeye sıkışmış gibiydim ve havasızlıktan boğulmama sadece birkaç saniye vardı!

Elimi geri çektim.

Kesik kesik nefes alıyor ve titriyordum ama koridorda dikilmemde bir sorun yoktu aslında.

Kapının üzerindeki rünlere baktım ve birden ne olduklarını anladım. Dublin'e geldiğimden beri paranormal konularla ilgili bir sürü kitap okumuş, druidlerden vampirlere ve cadılara kadar birçok konuda makaleyi yalayıp yutmuştum. Hikayelerin arasında gerçekler, efsanelerin arasında cevaplar aramıştım. Bunlar uzaklaştırıcı rünlerdi! İnsanların içindeki korkuları güçlendirerek çalışıyorlardı.

Kolu üçüncü kez tuttuğumda vücudumu ateş karıncaları kapladı ve ısırmaya başladılar. Yedi yaşındayken, eğlenceli olacağını düşünerek üzeri kırmızı bir tozla kaplı tepede oynamayı denediğimi hatırladım. O günden beri ateş karıncalarından korkardım.

Gerçek değiller!

Kendimi topladım ve karıncalar parmaklarımı kemirirken kolu çevirmeye çalıştım.

Kapı açıldı, kendini içeride buldum ama neredeyse çığlıklar atıp derimi tırnaklamaya başlayacaktım.

Eşiği geçtiğim anda hisler ortadan kayboldu.

Arkama baktım. Eşikte de uzaklaştırıcı rünler vardı.

Başarmıştım! Yasak Kütüphanelerden birindeydim!

Hevesle etrafıma bakındım. Çok etkileyici görünmüyordu. BK&B ile mukayese edilmezdi. Oda küçüktü, penceresizdi ve birkaç nem alıcıya rağmen küf kokuyordu. Rafların ve üstü kitaplar, parşömenler ve değerli belgelerle dolu masaların arasında bir düzine kadar lamba yanıyordu. Rowena, Gölgelerin değerli kütüphanesine girmesini istememişti anlaşılan.

Araştırmaya önüme gelen ilk masadan başladım. Dani koridordan bana bakıyordu. Korktuğum gibi, Yasak Kütüphanelerde katalog kartları yoktu. Oda küçük olmasına rağmen burayı araştırmak günler sürerdi.

On dakika sonra Dani'nin seslendiğini duyunca koridora çıktım. Eşiği geçerken yine irkildim. Ve koruma büyülerine doğru yürüyen kalabalık *sidhe*-kahin topluluğunu gördüm.

Kat grubun en önündeydi. "Rowena koruma büyülerinden bazılarının içinden geçildiğini ve senin Yasak Kütüphanelerden birine girdiğini söyledi. Bizi seni durdurmamız için gönderdi."

Eh, sorularımdan biri cevaplanmıştı en azından. Koruma büyülerinin içinden geçebiliyordum ama alarmları tetikleyip tetiklemediğimi merak ediyordum ya... Rowena'nın bizzat gelmemesi çok şaşırtıcıydı bu arada.

"Beni durdurmak için koruma büyülerini geçmeniz gerek," dedim. Ayakları dibindeki görünmez sembollere baktım. "Bence bunu yapamazsınız."

"Ben çoğunu aşabilirim," dedi Barb. Öne çıktı. "O kadar da havalı değilsin. Jo da bunu yapabiliyor." Arkasına baktı. "Jo nereye gitti?" Dani'ye döndü. "Az önce burada değil miydi?"

Dani omuz silkti. "Gitti."

"Seni durdurmaya gelmedik, Mac." Kat'in her zamanki gri gözlerinde şimdi heyecan vardı. "Aramana yardımcı olmaya geldik."

Koruma büyülerini sakızla bozdum. Evet, sakızla! Koruma büyüleri hassas şeylerdi, dokunabiliyorsanız kolayca bozabilirdiniz de.

Dokunmak için içinden geçmeniz lazımdı, zaten asıl zor olan da buydu. Onların yanıma gelebilmesi için koruma büyülerinin gücünü ortadan kaldırmam gerekiyordu.

Çoğu zaman bir büyüyü bozmak için gerekli olan şey sürekliliğini kırmak, tasarımı bölerek yarattığı enerjiye kısa devre yaptırmaktır. Bazen birini kırdığınızda başka bir şeye dönüşürmüş ama ben bunu bilmiyordum ve bu seferlik şansım yaver gitmişti.

Kapıdaki koruma büyülerini kaldırdım ama uzaklaştırıcı rünler için yapabileceğim bir şey yoktu. Eşikten geçmeye çalışan bütün *sidhe*-kahinler kendi şeytanlarıyla yüzleşmek zorundaydı.

Hepsi başardı. Hepsiyle gurur duydum.

Sidhe-kahinleri kütüphanede bıraktım. Çok sayıda el, hevesle sayfaları çeviriyor, nazikçe parşömenleri açıyor, heykelleri çıkarıp kutuların içine bakıyor, işe yarar bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Biz Dani'yle bir sonraki kütüphaneye gittik. Bu seferkine girmek o kadar kolay olmadı. Yine koruma büyüleri vardı ama daha yoğun ve daha güçlüydüler. İlkinin içinden kolayca geçtim, ikincinin içinden geçerken inledim. Üçüncüsünde çarpıldım, saçlarım çatırdadı. Dani'nin beni

takip edebilmesi için cebimden çıkardığım rujla her birini işaretliyordum.

Dördüncüde dişlerimi sıktım ve bu eski tasarımları yapana içimden küfrettim. Kimin eseriydi bunlar? Rowena?

Bu rahatsız durumdan bir an önce kurtulmak için beşincinin içinden aceleyle geçme hatasına düştüm ama tuğladan bir duvara çarptım. Sekip yere düştüm.

Dani kıs kıs güldü.

Saçlarımı düzeltip Dani'ye öfkeli bir bakış attım.

"Ahbap. Bu bana hep oluyor."

Ayağa kalktım ve koruma çizgisine yaklaştım. Bu öyle basit bir çizgi değildi. Birbiri üzerine eklenmiş parıldayan büyü katmanları vardı. Oysa şimdiye kadar gördüğüm koruma büyüleri gümüş rengi zarif tasarımlardı.

Bunlarsa mavimsiydi, çizgiler daha keskindi ve şekiller daha karmaşıktı. Tüm dikkatimi odaklayınca hafif bir soğukluk yaydıklarını da fark ettim. Kells Kitabı'nda buna benzer bir tasarım görmemiştim. Düğümler fantastik yaratıklara dönüşüyor, anlaşılmaz matematiksel denklemlerin içine geçiyor ve sonra yeniden düğüm halini alıyordu. Bunlar hakkında fazla bilgim yoktu. Ona ihtiyacım olduğunda Barrons neredeydi?

Büyüyü aşmak için on dakika uğraştım. Koşarak üzerine gittiğimde beni geri fırlatıyordu. Yavaşça içinden geçmeyi denediğimde bükülmüyordu. Sanki karşımda göremediğim bir duvar vardı.

"Kanı dene," dedi Dani.

Dani'ye baktım. "Neden?"

Omuz silkti. "Ro bazen vahşi büyüler yapar ve kan kullanır. Senin hücrene yerleştirilen koruma büyüklerinin

bazılarında kan kullanıldı mesela. Birçoğunu geçebildiğine göre kanın da işe yarayabilir. Seninki işe yaramazsa benimkini deneriz."

"Kanla ne yapacağım?"

"Bilmiyorum. Büyünün üzerine damlat."

Bir süre düşündükten sonra bunun bir zararı olmayacağına karar verdim. (Bu konuda yanıldığımı bir gün anlayacaktım. Bazı büyülerin üzerine kan damlatmak ateşe benzin dökmek gibiydi, büyüleri canlı muhafızlara dönüştürüyordu. Bu dediğime kulak verin ve asla bilmediğiniz bir büyünün üzerine kanınızı damlatmayın!) Botumun içinden çakımı çıkardım. "Belki bir şeyler ters gider. Sen geri çekil."

Elimi, geri itilmeden uzatabildiğim kadar ileri uzatıp kestim. Ah!

Tenimde kan birikmeye başladı.

Elimi tersine çevirip kanı yere damlatmaya çalıştım.

Hiçbir şey damlamadı. Elimi tekrar çevirdim. Yara kapanmıştı.

Tekrar avucumu kestim, bu seferki daha derindi. "Ah!" Kan toplanmaya başladı. Yine elimi ters çevirdim, yine bir şey damlamadı. Kaşlarımı çattım. Elimi salladım. Yumruk yaptım.

"Sen ne yapıyorsun, Mac?"

"Bir saniye." Elime baktım. Yara yoktu.

Dişlerimi sıktım, avucumu yere doğru çevirdim ve bu defa çok derin bir yara açtım. Kan damlamaya başladı. Böylesi daha iyiydi. Sonra durdu. Tekrar kestim, yine damlamaya başladı ve sembollerin üzerine aktı.

Tasarım tıslandı, taş zeminin üzerinde titredi ve buharlaştı. Kanın değdiği yerler bozulmuştu.

Artık büyünün içinden geçebiliyordum, yine de kolay değildi.

"Gel, Dani." Henüz fırtına sona ermemişti. Tepemizde bir şeyler olduğunu hissediyordum.

Daha kötü şeyler.

Bir cevap gelmedi.

Arkamı döndüm. Arkamda taş bir duvar yükseliyordu. "Dani?" diye seslendim. "Beni duyabiliyor musun?"

Buraya giremezsin. Sen bizden biri değilsin.

Tekrar döndüm. Koridorda önümü kesen bir kadın vardı. Sarı saçlıydı, çok güzeldi ve gözleri buz gibiydi.

"Sen kimsin?" diye sordum.

Git buradan, yoksa gazabımıza uğrarsın.

Öne doğru bir adım attım ve korkunç acılar içinde kıvrandım. Geri çekildim. "Kütüphaneye girmem gerek. Cevabını aradığım sorular var."

Buraya giremezsin. Sen bizden biri değilsin.

"İlk söylediğinde duydum. Sadece bakıp çıkacağım."

Git buradan, yoksa gazabımıza uğrarsın.

Kadınla mantıklı bir şekilde konuşmaya, açıklamaya çalıştım ama ne zaman öne adım atsam acılar içinde kıvranıyordum. Kadının, kaydedilmiş bir mesajın gizemli eşdeğeri olduğunu fark ettim.

Ben ne dersem diyeyim o hep aynı iki cümleyi tekrar edip duruyordu. Ne zaman öne adım atmak istesem acıyla geri çekilmek zorunda kalıyordum.

Bu aşılması zor koruma büyüleri, çok değerli sırları koruyor olmalıydı. O yüzden bu engeli aşmak zorundaydım.

Elimde başka aletler de vardı. Ağzımı açtım ve V'lane'in ismini serbest bıraktım.

Ben cümlemi bitirmeden V'lane yanımda belirdi, gülümsüyordu.

Sonra acıyla iki büklüm oldu, sarı kafasını geri attı.

Bir hayvan gibi tısladı.

Ve ortadan kayboldu.

Ağzım açık kaldı.

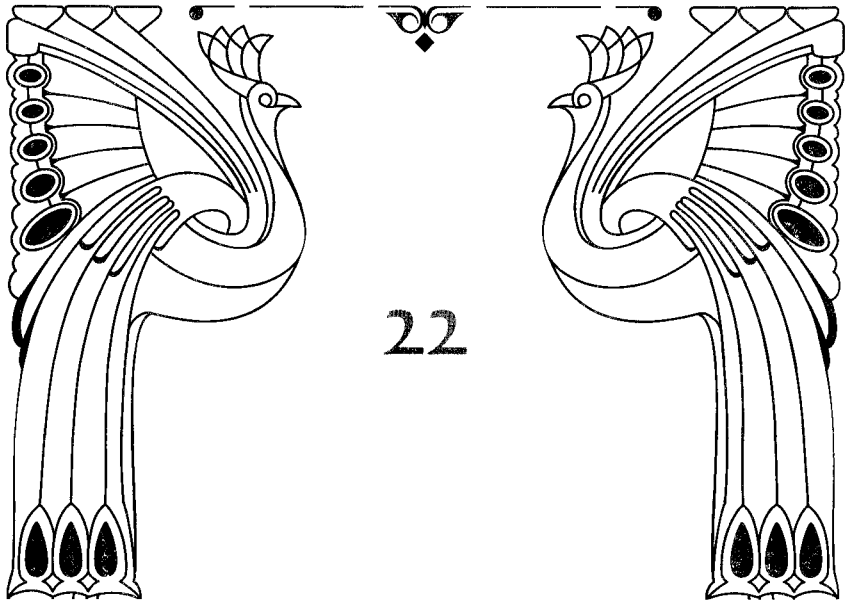
Tekrar kadına baktım.

Buraya giremezsin. Sen bizden biri değilsin.

İlerlemenin bir yolunu bulamıyordum. Yanımda Unseelie eti olmadığından, bir parça ısırıp bu acıya karşı koymama yardımcı olup olmayacağına da bakamıyordum. Gerçi V'lane'in başına gelenleri gördükten sonra geçici peri güçlerine sahip olmanın bir işe yarayacağından şüpheliydim.

Arkamdaki duvarın bir illüzyon olduğunu anlayınca çok da şaşırmadım.

Yine de içinden geçmek çok canımı yaktı.

22

"Dün Yüce Lord beni görmeye geldi," dedim Barrons'un Kitapları ve Baloncukları'ndan içeri girdiğimde. Restore edilmiş binanın dışındaki ışıklar sokağı ve girişi yumuşak kehribar rengi bir ışıkla aydınlatıyordu. İçerideki tüm lambalar yanmıyordu. Barrons belli ki Gölgeleri artık bir tehdit olarak görmüyordu.

Barrons'u göremiyordum ama içeride olduğunu biliyordum. Jericho Barrons'a karşı büyük bir hassasiyet geliştirmiştim. Keşke öyle olmasaydı. Çünkü bu bana birlikte dans ettiğimiz ve güldüğümüz zamanları hatırlatıyordu. O günlerde bir yaratıktım ve dünya umurumda değildi. Sadece yiyor, uyuyor ve sevişiyordum.

Ah, basit hayat.

Gerildim. İçeride bir veya birden fazla Güç Nesnesi vardı. Ya çok güçlü bir kalıttı ya da birkaç tanesi bir araya gelmişti. Midemde hissedebiliyordum. Beynimin karanlık çukurlarında yanan soğuk bir ateş gibiydi. Güç Nesneleri artık midemi bulandırmıyor, kendimi canlı hissetmeme sebep oluyordu.

"Ona Ses'i öğreten pisliğin sen olduğunu söyledi," diye devam ettim. "Bana aynı şeyi öğretmeye çalışırken bundan bahsetmeyi unutmuş olman çok garip."

"Ben hiçbir şeyi unutmam, Bayan Lane. Sadece bazı şeyleri kendime saklarım."

"Ve kaçamak dövüşürsün."

"Yalan söyler, hile yapar ve çalarım," diye onayladı.

"Şartlar uygunsa."

"Garip önceliklerin var." Aydınlığa çıktı.

Barrons'u tepeden tırnağa süzdüm. Daha önce onu kot pantolon ve tişörtle sadece bir kez görmüştüm. Bir W16 Bugatti Veyron motorun -1001 beygir gücünde bir canavarın- üzerine, 65 model Shelby oturtmak gibiydi. Sofistike güç dalga dalga üzerinize geliyordu. Etki rahatsız ediciydi.

Son gördüğümden bu yana dövmeleri çoğalmıştı. En son kollarını çıplak gördüğümde dövme yoktu. Şimdi ise koyu kırmızı ve siyah tasarımlar elinden pazısına kadar uzanıyordu. Bileğinde gümüş bilekliği parıldıyordu. Botlarında da gümüş zincirler vardı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim.

O da benim deri kıyafetimi süzüyordu.

"Önceliklerim niye garipmiş?" diye sordum. Kıyafetim hakkında ne düşündüğü önemli değildi. "Rengarenk giyinmemden nefret ederdin, deri giymemden de hoşlanmıyorsun. Hoşuna giden bir halim var mı?"

"Senin deyiminle Yüce Lord, hani prenslerini sana tecavüz etmeye gönderen ve belki kendisi de sana tecavüz eden adam seni ziyarete geliyor ve sen bunu laf arasında mı söylüyorsun? Geçerken mi uğradı? Çiçek de getirdi mi bari? Ve sorunuzun cevabı da çıplak haliniz, Bayan Lane."

Son söylediğini duymazdan geldim. "Çiçek getirmedi. Sadece kahve ama Starbucks değildi. Starbucks'tan bir *grande latte* için köpekdişlerimi bile verirdim."

"Yerinde olsam köpekdişlerimi bu kadar kolay vermezdim. Ne zaman ihtiyacın olacağı belli olmaz. Sık sık toplu tecavüze uğrayan bir kadın için fazla bezgin görünüyorsun."

"Ah, lütfen, Barrons, başıma daha ne gelecek?"

"Bunu asla merak etme."

"Onu neden eğittin? Farkında mısın, belki istemeden -ya da isteyerek- onun..."

"Tek kelime daha etmeyin, Bayan Lane."

"...kardeşimi öldürmesine yardım etmiş olabilirsin."

"Abartıyorsun."

"Öyle mi? Ona başka ne öğrettin?"

"Birkaç küçük druid numarası."

"Neyin karşılığında?"

"Darroc ne dedi? Sana kardeşini geri verme sözü verdi mi?"

"Tabii ki."

"Sen de tecavüzcüne bunu düşüneceğini mi söyledin?"

"Üç gün sonra benim için geri geleceğini söyledi. İstekli olursam daha hayırlı olacağını belirtti."

"Ama siz, Bayan Lane..." dedi Barrons yumuşak bir sesle ve bir adım yaklaştı, "kaybedecek bir şeyiniz olmadığını düşünüyorsunuz. Bu üç gün ne zaman sona eriyor?"

"Beni sinirlendiren de bu. Bilmiyorum. Çok belirsiz cümleler kurdu."

Barrons'un dudaklarında bir gülümseme dolaştı. Bir an kahkaha atacağını sandım. "Ne adam. Seni tehdit ediyor ama bu konuda kesin ifadeler kullanmıyor."

"Kesinlikle aynı fikirdeyim."

Gülümsemesi yok oldu. Yüzü soğudu. "Bir daha yanımdan ayrılmayacaksın."

İç geçirdim. "Böyle diyeceğini biliyordum."

"Seni yeniden almasını mı istiyorsun?"

"Hayır."

"O zaman sakın aptalca bir şey yapma. Asil gibi görünen bir amaç uğruna, en olmayacak zamanda kendini tehlikeye atacak bir şey yapma. Eğer doğru şeyi yaptığına inanırsan bazı şeylerin ölmeye değer olduğunu düşünüyorsun çünkü."

Başımı yana yatırdım. "Romantik eserler okuduğunu bilmezdim."

"İnsanları tanıyorum."

"Hah! Sonunda insan olmadığını itiraf ettin."

"Bir şey itiraf etmedim. Gerçeği mi öğrenmek istiyorsun? Bana bakarken beni gör."

"Sana aldığım doğum günü pastasını neden tavana fırlatmıştın?"

"Benim doğduğum günü kutlamaya çalışıyordun. Hadi ama Bayan Lane. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Döndü ve gelip gelmediğime bakmadan dükkanın arkasına doğru yürüdü.

Onu takip ettim. Az ileride bir Güç Nesnesi vardı.

"Üçüncüyü almak için kimi öldürmek zorunda kaldın?" *Sinsar Dubh*'un gerçek doğasını açığa çıkarmak için gerekli olan üç taş masanın üzerinde mavimsi-siyah bir ışıltıyla parlıyordu.

Bana baktı. *Gerçekten bilmek istiyor musun,* diye dalga geçer gibiydi.

"Bu soruyu geçelim," dedim. "Dördüncü V'lane'de, değil mi?" Sahi V'lane neredeydi? Neden yok olmuştu? Koruma büyülü o koridorda başına ne gelmişti? Bana neden tıslamıştı, o kadar mı canı yanmıştı? Sonrasında yanıma ışınlanıp neler olduğunu açıklamasını ya da beni azarlamasını falan beklemiştim; hiç ses seda çıkmamıştı.

Onda olduğunu düşünüyorum.

"Ama nerede olduğunu bilmiyoruz."

Şimdilik.

"Konuşmadan konuşmaktan vazgeç. Ağzın var, onu kullan." Sözsüz iletişimde rahatsız edici bir mahremiyet vardı.

"Birkaç gün öncesine kadar ağzımı kullanıyordum. Sen de öyle."

"Hatırlatıp durma!" diye kükredim.

"Gereksiz tartışmaları geride bıraktığımızı sanıyordum. Sonuçta bunlar geçmişte kaldı."

Masaya doğru yürüdüm, rünlerle kaplı taşların yaydığı enerji hem beni kendine çekiyor hem de itiyordu. Birini Malluce'un ininden nasıl çaldığımı hatırladım. Üçü arasında en küçüğüydü. İkincisi bu taşın iki misli büyüklükteydi, üçüncüsü daha da büyüktü. Keskin köşeleri vardı, sanki dünyamıza ait olmayan kanunlarla, karmaşık kimyasal bileşenler barındıran bir malzemeden büyük bir güç kullanarak yontulmuşlardı. Birbirlerine yakın olduklarında her biri farklı süre ve tonlarda berrak bir çan sesi çıkarıyordu. Sesler ürkütücü bir biçimde güzeldi. Ve çok rahatsız ediciydi. Cehennemden gelen rüzgar çanları gibi.

"Dördü bir araya gelirse bir *Yaratılış Şarkısı* söyleyeceklerini söylemiştin. O şarkı mı? Yoksa daha güçsüz bir şarkı mı? Daha güçsüz şarkılar var mı?"

"Bilmiyorum."

İrkildim. Barrons'un bir şeyi bilmediğini söylemesi en az taşların çıkardığı ses kadar rahatsız ediciydi.

Birine dokunmak için uzandım. Elim üzerinden geçerken öyle bir parladı ki gözlerim acıdı. Elimi geri çektim.

"Enteresan," diye mırıldandı Barrons. "Yeni bir deneye hazır mısın?"

Yüzüne baktım. "Kitabı üç tanesiyle köşeye kıstırmayı deneyelim mi diyorsun?" Böylece ne tepki vereceğini ve bir şey öğrenip öğrenmeyeceğimizi görebilirdik.

"Var mısın?"

Bir süre düşündüm, en son kitabın peşine düştüğümüzde başımıza neler geldiğini hatırladım.

O şey, yön değiştirmiş ve doğrudan üzerimize gelmişti. Barrons'u kontrolü altına almaya çalışmıştı. Barrons'a gitmişti ama bana gelmemişti. Bana bir şey olmamıştı. Çünkü ben iyi biriydim. Babam bir insanın ancak bu kadar iyi olabileceğini söylerdi. Ve herkes Jack Lane'nin ne kadar bilge biri olduğunu bilirdi. "Varım," dedim.

Taşları toplayıp kadife bezlere sarmaya başladı. Unseelie aynasına baktım. Aylardır çalışma odasında durduğu halde hiç peri varlığı hissetmemiştim. Aslında büyük bir Unseelie Kutsal Emanetleri ağının parçasıydı. Şimdi kapalıydı, kendini sıradan bir ayna gibi gösteriyordu.

"Nasıl çalışıyor?" diye sordum.

Sessizce taşları sarmaya devam etti.

"Of, yapma," dedim sabırsızca. "Çok değerli sırlarını öğrenmek için kafanın içine girmek gibi bir şey değil. Periler gezegenimizi mahvediyor ve onların canına okuyacağım. Tıpkı silah gibi her tür bilgi de işe yarar. Bu yüzden konuş."

Yaptığı işten kafasını kaldırmadı ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Bazen bir şeyleri sadece beni sinir etmek için söylemediğini düşünüyorum."

"Ama sen asla beni sinir etmek için bir şey yapmazsın," dedi.

"İşin içinde önemli bir şey varsa hayır. Ya bir yerde kapana kısılırsam ve yanımda sadece Gümüş varsa? Nasıl kullanacağımı bile bilmiyorum."

"O şeylerden birinin içine girecek cesaretin var mı ki?"

"Bahse var mısın?" diye sordum soğuk bir sesle.

"Her şeyi seviştiğin gibi yapıyorsan hiç şaşırmam."

Seks konusunu açarak dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim. "Öğrenmek istiyorum, Barrons. Öğret bana. Senin bildiklerinin küçük bir kısmı bile hayatta kalma şansımı artırır."

"Belki de hayatta kalma isteğini öldürür."

"İşbirliği yapacak mısın sen?" diye sordum abartılı bir tonlamayla.

"O kelimenin anlamını bilmiyorum," diye dalga geçti.

"Seviştiğim gibi dövüşebilmek için kendimi silahlandırmaya çalışıyorum," dedim. "Ama senin pek yardımcı olduğun söylenemez." *Pri-ya* olduğum zamanları hatırlatması hiç hoşuma gitmiyordu.

"Bu kelimeyi bir daha kullanıp kullanmayacağınızı çok merak ediyordum, Bayan Lane. O dönemde ağzınızdan hiç eksik olmuyordu. *Seviş benimle, Jericho Barrons.* Sabah, öğlen ve akşam..."

Güneyli bir kadının kelimelerinin üzerine sürebileceği iki tür bal vardı: Sineklerin ilgisini çeken, erkeklerin kalbi-

ni eritip cinsel isteklerini harekete geçiren ya da bir erkeğin kıvrılıp ölmeyi istemesine sebep olan. İkinciyi kullandım. "Seni konuşturmanın bu kadar kolay olduğunu bilmezdim. Bilseydim beş dakika önce söylerdim. Siktir git, Jericho Barrons."

Kafasını geriye atıp kahkahayı bastı, dişleri beyaz yüzünde parıldadı. Tırnaklarımı avucuma geçirdim.

"Bir zamanlar," dedi gülmesi bittiğinde, "on binlerce Gümüş vardı ama şimdi bazıları sayısız olduğunu söylüyor. Perilere ait olan..."

"Biliyorum, perilere ait olan eşyaların kendi yaşamı vardır. Birçok şekilde değişir ve evrim geçirirler."

"Seelie Kralı onları ilk yaptığında..."

"Unseelie Kralı," diye düzelttim.

"O da başlangıçta Seelie'ydi. Anlatmamı istiyorsan lafımı bölmekten vazgeç. Seelie Kralı onları ilk yaptığında kusursuz hassasiyette bir ağ oluşturuyorlardı. Harika bir icattı. Perilerin boyutlar arasında seyahat etmek için kullandığı ilk yöntemdi. Birinin içine giren hemen kendini Tüm Günler Salonu'nda bulurdu."

"Tüm Günler Salonu nedir?"

"Bir tür havaalanı denebilir. Salon bütün ağın geliş ve gidiş noktasıdır. Başka dünyalardaki aynalara bağlanan aynalarla doludur ve aynalar farklı boyutlara, farklı zamanlara açılır. Aynaları inceler ve gidilecek yüz binlerce yerden birini seçersin. Perilerin bir tür... kuantum seyahat acentesi."

"V'lane bana Kral'ın ilk Gümüşleri diğer periler kullansın diye değil, cariyesi için yaptığını söyledi. Cariyesi aynaların içinde yaşayabilsin, yaşlanması, kendisi de bu arada onu da bir periye dönüştürmenin yolunu bulabilsin diyey-

miş." Bu öğleden sonra V'lane'e ne olduğunu yine merak ettim. Bel bağlayamayacağımı bilsem de dilimde ismi olmadan kendimi biraz çıplak hissediyordum.

"Kraliçe'nin aynanın varlığını sezdiğini ve Kral'a bunun ne olduğunu sorduğunu da söyledi mi? Kral'ın sevgilisinden nefret ediyordu. Kral da bu yüzden Gümüşleri sanki Kraliçe için bir hediyeymiş gibi göstermek zorunda kaldı."

"V'lane onun Kraliçe'ye sadece bir kısmını verdiğini söyledi."

"Ne yazık ki Kraliçe'ye içinde Tüm Günler Salonu'nu barındıran bağlantıyı da vermek zorunda kaldı. Cariyesine sadece küçük bir kısım kaldı ve geri kalanlardan mühürlendi. Bu durumu telafi etmek için sevgilisine Beyaz Malikane'yi yaptı. Malikane yüksek bir tepenin üzerindeydi, içinde sayısız oda, teras ve bahçe vardı. Buraya sadece Kral'ın kendi özel odasındaki aynalardan geçilebiliyordu."

"Demek Gümüşlerin iki farklı versiyonu var," dedim. "Bir kısmı sayısız boyutu birbirine bağlayan sayısız aynadan oluşuyor, farklı dünyalara ve zamanlara senin havaalanı dediğin Tüm Günler Salonu'ndan erişiliyor. Diğeri ise cariyesinin içinde yaşadığı daha küçük bir ağ ve diğerlerinden mühürlenmiş durumda. Sanırım sevgilisi öldükten sonra ikinci ağ hiç kullanılmadı." Gümüşler etkileyici aletlerdi. Bir aynanın içine girip farklı bir zamana veya dünyaya gittiğimi hayal bile edemiyordum.

"V'lane sana çok fazla şey anlatmış." Barrons sinirli gibiydi.

"Senin anlattığından çok daha fazlasını anlatıyor. Bu durumda, hım, ben kime daha çok güvensem acaba?"

"Al sana bir hayat dersi: Asla bir periye güvenme. Kral'ın sevgilisinin nasıl öldüğünü anlattı mı peki?"

"Kral'ın dönüştüğü şeyden nefret ettiği için cariyenin onu olabilecek en kötü şekilde terk ettiğini söyledi. Kendi hayatına son vererek."

"Kral'ın yaptığı her şeyi onun için yaptığını da söyledi mi? Cariye kendini öldürmeden önce bunu hiç düşündü mü acaba? Bir başkası uğruna kötülüğe geçiş yapmanın bazen bir erdem olabileceği kadının aklına gelmiş mi?"

"Karanlık tarafa onun için geçtiğini sanmıyorum. Enin-de sonunda cariyesinin öleceği gerçeği Kral'ı çok rahatsız ediyordu ve buna engel olmak için her şeyi yapardı."

"Perspektif, Bayan Lane. Biraz perspektifiniz olsun."

Yüce Lord da aynı şeyi söylemişti. "Sence cariyesi onun takıntılı bir piçe dönüşmesini ve deneylerinin korkunç sonuçlarını takdir mi etmeliydi? Tüm zamanını -on binlerce yıldan bahsediyoruz- cariyesine sonsuz yaşam vermeye adamak yerine onu sadece ölümlü yaşamı boyunca sevseydi kadın daha mutlu olurdu belki."

Barrons bana sert bir bakış attı. "Gümüşler şimdi karmakarışık," diye devam etti bir süre sonra. "Önceden tahmin edilebilir değiller."

"Çünkü Cruce onları lanetledi. Cruce kim?" Bu ismi duyup duruyordum ama hepsi bu kadardı. Seelie mi, yoksa Unseelie mi olduğunu bile bilmiyordum. "Peki lanet neydi?"

"Konuyla ilgisiz. Öldü." Barrons rünlerle kaplı deri bir keseye taşları yerleştirdi ve ağzını bağladı. Kesenin ağzı düğümlendiği anda sesler kesildi, taşlar sustu. "Ama bu lanet hiçbir zaman ölmeyecek. Gümüşlere geri dönü-

şümü olmayan bir biçimde zarar verdi. Eskiden içinden kolayca geçilen ağa şimdi kargaşa hakim. Bazı Gümüşler seni Salon'a götürüyor, bazıları götürmüyor. Dünyalar ve boyutlar BPÇ ile çatladı. Bazı aynalar kırıldı ve asla var olmaması gereken başka aynalar açığa çıktı. Eskiden iki yönlü çalışan aynaların bir kısmı şimdi tek yönlü olarak çorak topraklara açılıyorlar. Diğer tarafı görmeyi sağlayanlar artık hayali görüntüler gösteriyor. Tüm Günler Salonu cariyenin diyarıyla ve peri diyarıyla çarpıştı, hatta Rüyalar Alemi'ne çarptı."

"Rüyalar Alemi!" dedim. "Bu isimde bir peri diyarı mı var?"

"Perilere ait değil. Çok daha eski bir yer ve kimsenin değildir. Bütün umutlar, fanteziler, illüzyonlar ve kAbusların gelip gittiği yerdir. Hangisine inanıyorsan. Neyse, işler daha da karıştı, Cruce'un laneti Unseelie hapishanesinin duvarlarında yırtıklar açtı ve şimdi Gümüşler hapishaneye de bağlanıyor."

"O zaman Unseelie neden daha önce kaçmadı?"

"Bazıları kaçtı. Ama Unseelie hapishanesi devasa bir yerdir ve çok azı duvarlardaki yırtıkları keşfetti. Gümüşlerin içinden geçmek zor olduğu için sadece birkaçı sizin dünyanıza ulaşabildi. Gümüş ağın içinde sonsuza kadar da kalabilirsin. Artık sadece şimdiki zamana ait bir diyar değil, geçmişin de kalıntılarını barındırıyor. Bazıları Gümüşlerin, bütün olasılıkların projeksiyonu olduğuna inanıyor, gerçekten de olması gerektiği gibi *Tüm* Günler Salonu'nu açıldığını söylüyorlar. Sonuç olarak periler artık aynalardan uzak duruyor."

"Sen hariç. Bir de Yüce Lord."

"Yolları var... Druid sanatını kullanarak Gümüşlerin belirli kısımlarını mühürleyebiliyor, kısıtlı bir uzay içerisinde güvenli bir biçimde seyahat edebiliyorsun. Gümüş'üne göre değişiklik gösterebiliyor ve konforlu bir seyahat olduğu söylenemez. Bazılarının soğuğuna katlanmak zor."

Bunu biliyordum. Dışarı çıkarken üzerinde kanlı buz kristalleri olduğunu görmüştüm ve esen soğuk rüzgarı hissetmiştim. "Gümüş'ten çıkarken taşıdığın kadını sen öldürdün. Neden?" Güya tatlı bir ton takınmıştım.

"Çünkü öyle olmasını istedim." Ses tonumu taklit etti. "Bunu beklemiyordun, değil mi? Senin kitabına göre sadece bir cevap değil aynı zamanda bir suçlama." Karanlık gözleri sabırsızlıkla parladı. "Yapma, gece sonsuza kadar süremez."

"Unseelie hapishanesi neye benziyor?" Bazen rüyalarımda gittiğim o soğuk yere benzeyip benzemediğini merak ediyordum. Eğer öyleyse, ben bunu nereden biliyordum?"

"Benim Gümüş'ümdeki soğukluğu sonsuzlukla çarp."

"Ama neye benziyor?"

"Güneş yok, çimen yok, yaşam yok. Sadece buzdan tepeler var. Karanlık. Çaresizlik. Kokusunu alabiliyorsun. Sadece üç renk var: Beyaz, siyah ve mavi. Mekanın dokusu diğer renkleri barındıracak kimyasal maddelerden yoksun. Derin kemik beyazına döner. Gözlerin donuk siyah olur, dudakların mavi. Orada hiçbir şey yetişmez. Besinsiz bir açlık vardır sadece. Tatmin olmayan şehvet vardır. Hiç bitmeyen acılar vardır. Oradan ayrılma arzusu duymayan yaratıklar da var çünkü onlar sadece yaratık."

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordum Barrons'un inanılmaz koleksiyonundan bir araba seçmeye giderken. Kafama takılmıştı.

"Bu kadar yeter. Söylesenize, Bayan Lane, Alina'nın Trinity'ye doğru yola çıktığı güne geri dönüp onu durdurabilecek olsan bunu yapar mıydın?"

"Kesinlikle," dedim hiç tereddütsüz.

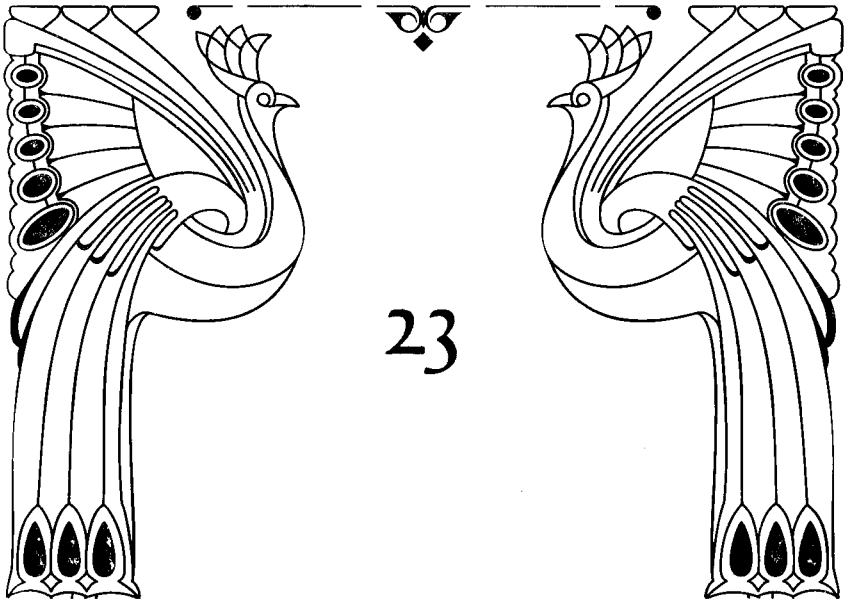
"Tüm bunların olacağını bilmene rağmen mi? Kitap kaybolacak. Sen Dublin'e gelsen de gelmesen de bunlar yaşanacak. Sadece yıkımın teması farklı olacak. Hayatta kalması için onu Ashford'da mı tutacaksın? Ne olduğunu bilmeyeceksin ve perilerin elinde öleceksin."

"Üçüncü bir seçenek yok mu?" diye sordum. "Üçüncü kapının ardında ne var? *Bir Anlaşma Yapalım*'ı seyretmedin mi?"

Bana anlamlı bir bakış attı.

Sanırım izlememişti.

"Bu akşam neye bineceğiz?" diye sordum kapı koluna uzanırken.

23

"Ben buna binmem." Barrons'a karşı geldiğim anlar vardı, bu da onlardan biriydi.

"Kes sesini ve bin!"

Kafamı biraz daha hızlı sallarsam boynum kırılacaktı.

"Hadi."

"Rüyanda görürsün."

Sözde arabamız bir avcıydı.

Barrons bir şekilde BK&B ile garajının arasına bu korkunç yaratıklardan birini indirmeyi başarmıştı. Bu yaratıkların amacı benim türümü dünyadan temizlemekti. Neyse ki küçüklerden biriydi; beş katlı bir apartman büyüklüğünde değildi, en fazla iki katlı bir ev kadardı. Jayne'in ateş ettikleri gibi insanın kanını donduran bir his de yaymıyordu. Yine de bir avcıydı. Sayısız *sidhe*-kahinin ölümünden sorumlu bir kastın üyesiydi. Ve Barrons benden buna binmemi mi bekliyordu!?

Varlığını sezmemiştim çünkü bir şekilde gücünü kısmıştı.

Dipsiz bir kuyudan daha karanlıktı, şeytani görünüyordu. Deri kanatları, alev alev gözleri, boynuzları ve çatallı bir kuyruğu vardı. Nefes verdiğinde, yakın zamana kadar şehrin en büyük Karanlık Bölgelerinden biri olan ara sokağa duman yayılıyordu. Dükkanla garajın arasındaki açıklık şimdi gecenin geri kalanından yirmi derece daha soğuktu.

Ceketimin içindeki mızrağa uzandım.

"Buna gerek yok," dedi Barrons. "Kontrolüm altında."

Birbirimize baktık.

"Bir avcıya bunu yapması için ne teklif ettin? Bir paralı asker bir diğerine ne verir?"

"Sen daha iyi bilirsin. Çok değerli ilkelerinden geriye ne kaldı?"

Kaşlarımı çattım. Elimi mızrağımdan çektim.

"Şehri bununla bir uçtan diğerine çok daha çabuk geçeriz. Senin şu... BPÇ'lerin de bize bir şey yapamaz. Bu yüzden en akıllıca seyahat aracı."

"Ben bir *sidhe*-kahinim, Barrons. Bu da bir avcı. Sence avcılar ne avlıyor? *Sidhe*-kahinleri! Ben buna hayatta dokunmam."

"Zamanımız azalıyor, Bayan Lane. Kıçınızı kaldırın."

Niyetini anlamak için zihinsel bir yolla avcıya dokundum, *sidhe*-kahinlerle ilgili kötü şeyler hissetmeyi bekledim.

Fakat siyah buzdan bir duvarla karşılaştım. "Zihnine giremiyorum," dedim. Bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Ve o da seninkine giremez. Bu yüzden onu rahat bırak ve dediğimi yap."

Gözlerimi kıstım. "Bir avcıyı kontrol edemezsin! Kimse edemez!"

Bakışları dalga geçiyordu. "Korkuyorsun."

"Hayır!" diye haykırdım. Tabii ki korkuyordum. Gücünü kısmış olabilirdi, varlığımın farkında olmayabilirdi ama korku kanıma işlemişti. Ben bilinçaltımda bu şeylere karşı bir alarmla doğmuştum. "Ya bizi gökyüzüne çıkardıktan sonra kontrolden çıkarsa?" Eskisi gibi kanamıyor olabilirdim ama kemiklerimin herkesinki gibi kırılacağına emindim.

Barrons avcının yanına gitti. Barrons'u görünce yaratığın gözleri alevlendi. Barrons'u kokladı ve alevler biraz azaldı. Barrons içinde taşların olduğunu keseyi çıkarınca avcı bu defa keseyi kokladı. Kokudan hoşlanmış gibiydi. "Bunu yapamadan öleceğini biliyor," dedi.

"Mızrağımla üzerine binmeme izin vermez ve ben de silahımı bırakmam," dedim.

"En son endişeleneceğin şey mızrağın."

"Ama nasıl tutunacağım?" diye isyan ettim.

"Kanatların arasında derisi gevşek. Atın yelesiymiş gibi tutun. Ama önce şunları giy." Bir çift eldiven fırlattı, "ve sakın çıkarma." Garip bir malzemeden yapılmışlardı ama sağlam görünüyorlardı. "Derisine çıplak elle dokunmak istemezsin." Bana baktı. "Başka bir sorun çıkmaz."

"Neden derisine çıplak elle dokunmak istemem?" diye sordum.

"Binin, Bayan Lane. Hadi. Ya da seni bu şeye bağlarım."

Birkaç deneme yapmak zorunda kaldım ama birkaç dakika sonra Unseelie avcının sırtındaydım.

Bana eldivenleri neden verdiğini anladım. Derisi öyle bir soğuk yayıyordu ki çıplak elle dokunursam ve derim nemliyse elimi kanatlarından bir daha kurtaramayabilirdim. Ürperdim ve kıyafetlerim deri olduğu için şükret-

tim. Barrons arkama geçti. Bana rahatsız edici derecede yakındı.

"Taşların kokusunu neden seviyor?"

"Unseelie Kralı'nın kalesinin duvarlarından alındılar. Sizin peka çöreğiniz, kızarmış tavuğunuz ve ojeniz karışımı bir şey." Gülerek ekledi. "Ev gibi kokuyor."

Avcı dumanlı bir nefes verdi, sokağı ekşi bir kükürt kokusu doldurdu. Ardından kanatlarını açtı ve yelken gibi kullanarak yerden havalandı, gecenin içinde süzülmeye başladı. Aşağıdaki sokağa siyah kristaller yağdırıyordu.

Nefesimi tuttum ve aşağıya baktım. Dükkan gitgide küçüldü.

Soğuk ve karanlık gökyüzünde daha yukarılara çıktık.

Trinity Koleji ve Temple Bar'ı gördüm.

Garda istasyonunu ve parkı gördüm. Guinness Dükkanı gözüme ilişti. Bir akşam platformun üzerinde dikilirken bu şehre aşık olduğumu fark etmiştim.

İskeleleri, körfezi, okyanusu gördüm.

Dünyamın paramparça olduğu o kilise gözüme ilişti. Başımı geriye atıp yıldızlara baktım, hem gördüklerimi hem de zihnimde canlanan anıları unutmaya çabaladım. Ay çok beyazdı, her zamankinden daha parlaktı ve etrafını birkaç gece önce gördüğüm kanlı hale çevreliyordu.

"Ayın nesi var?" diye sordum Barrons'a.

"Peri dünyası sizinkine kanıyor. Nehrin kuzeyindeki sokaklara bak."

Bakışlarımı aydan alıp gösterdiği yere çevirdim. Islak parke taşları, hafif menekşe rengi neon bir ışıkla parıldıyordu ve ışıktan gümüşümsü bir örümcek ağıyla çevreleniyordu. Çok güzeldi.

Fakat yanlış olan ve insanı rahatsız eden bir şeyler vardı. Sanki taşlarda rengin dışında bir farklılık var gibiydi. Likensi, mikroskobik bir Unseelie yaşam formu dünyamıza yayılıyor, sokaklarımızı lekeliyor ve Cruce'un lanetinin Gümüşleri değiştirdiği gibi yaşadığımız yeri değiştiriyordu.

"Değişimi durdurmalıyız," dedim. Değişimler ne zaman kalıcı olacaktı? Yoksa çoktan kalıcı olmuşlar mıydı?

"Bunu duyan da, benim sunduğum en etkili seyahat aracını reddetmekle vakit kaybetmeyeceğini zanneder." Barrons biraz bozulmuş gibiydi.

Eldivenli elimin altındaki mürekkebimsi ve derimsi "seyahat aracına" baktım.

Bir Unseelie avcının üzerindeydim! Tarihte böyle bir şey yapan başka *sidhe*-kahin var mıydı? Dani buna inanamayacaktı. Kafasının sisin içinden geçişini seyrettim, tepesinde ölümcül fildişi boynuzları vardı. Devasa kanatlarını çırparken derinin gerildiğini hissediyordum. Yine aşağıdaki şehre baktım.

Çok yüksekteydik.

"Dedektif Jayne'in bu şeylere ateş ettiğini biliyor musun?" diye sordum.

"Jayne şimdi çok meşgul."

"Her şeyi bilemezsin." Şimdi bozulan bendim.

Avcının derisine okşar gibi vurdu, sanki atını seviyordu.

Yaratık hemen saldırı pozisyonuna geçti, boynunu sağa sola çevirdi, omzunun üzerinden geriye nefret dolu bir bakış attı ve kınarcasına bize burnundan bir parça alev püskürttü.

Barrons bir kahkaha attı.

İtiraf etmeliyim ki soğuk ve Barrons'a çok yakın olmanın dışında seyahat eğlenceliydi. Asla unutamayacağım bir deneyimdi. Her şeyin çok karanlık göründüğü zamanlarda güzelliklerin en beklenmedik yerlerden gelmesi ne kadar gülünçtü.

Dublin'de hala elektrik yoktu ve aylardır böyleydi. Rüzgar ve zaman bütün kiri ve dumanı uzaklaştırmıştı. Bacalardan duman tütmüyor, egzoz havayı kirletmiyordu. Parlak ay ışığına meydan okuyan şehir ışıkları yoktu. Şehir tertemizdi. Yüzlerce yıl öncesinde olduğu gibiydi. Yıldızlar Georgia'nın kırsal kesiminde olduğu gibi şimdi Dublin'in göğünü de süslüyordu.

Liffey Nehri şehri ortasından ikiye bölüyor, körfeze kadar uzanan gümüşümsü suyu çok sayıda köprü kesiyordu.

Kuzeyde Jayne'in adamları gerçekten de meşguldü. Daha önce hiç görmediğim türden Unseelie ile dövüşüyorlardı. Kardeşimin öldüğü ara sokaktan sadece birkaç blok uzaktaydılar. Hüzünlendim ama bu hissi içimde bir yere kapattım ve üzerine asma kilit taktım.

Güneydeki *sidhe*-kahinlerin üzerinden geçtik. MacHalo'ları parıldıyordu, başlarında Kat ve Dani vardı. Keşif yapıyor ve öldürebildikleri kadar Unseelie öldürüyorlardı.

Dani bu akşam onsuz dışarıya çıktığım için kızgındı, süper güçlerine ihtiyacım olabileceğini söyleyerek benimle tartışmıştı. Barrons'un ondan daha hızlı olduğunu söylediğimde yumuşamamış, hatta kırılmıştı.

Saatlerce uçtuk, havada daireler çizdik. Sonunda *Sinsar Dubh*'u hissettiğimde saat sabahın dördüydü.

Hissettiğim anda kafamın içinde korkunç bir sancı belirdi, kafatasımı mengene gibi sıkmaya başladı.

"Yakaladım," dedim dişlerimi sıkarak. Kitabın bulunduğu yönü işaret ettim.

Avcı bizi aşağıya indirdi. Tam yerini bulmaya çalışırken birkaç çatı daha aştık. Kiliselerin çatıları ve bacalar birkaç metre altımızdan geçti. Ne kadar aşağıya inersek acım o kadar artıyor, o kadar üşüyordum. Dişlerim takırdıyordu. Titreyerek yaratığa kılavuzluk ettim. *Sol; hayır, sağ; hayır, buradan dön, evet, burası. Acele et, uzaklaşıyor. Bekle, hissedemiyorum. Tamam, yine burada.*

Sinsar Dubh birden durdu. Beş blok ötesindeydik, geri dönmek zorunda kaldık. Avcılar köşeleri Porsche gibi dönemiyordu.

"Ne yapıyor?" diye sordu Barrons.

"Beni öldürmenin dışında mı? Bilmiyorum." Gerçekten umurumda değildi. "Bunu yapmamız gerektiğine emin misin?"

"Sadece acı çekiyorsunuz, Bayan Lane. Ve sadece kısa bir süreliğine."

"Biri kafanı ikiye ayırmaya ve beynini karıştırmaya çalışsın da bakalım sen o zaman normal olabilecek misin? Bana yardım etmek için yapabileceğin bir druid büyüsü falan yok mu?"

"Hem dövme aletlerim yanımda değil hem de buna vaktimiz yok. Ayrıca işe yarayacağından emin değilim. Kısa süre önce koyu kırmızı ve siyahlar giymeye karar vermiş olsan da bu renklerin kalıcı olarak üzerine kazınmasını istediğimi sanmıyorum."

"Ve sürekli aynı şeyleri hatırlatıp duruyorsun," diye mırıldandım. Gözlerimi devirdim. Bunu yapınca midem daha da bulandı, az kalsın kusacaktım.

"Sen kıçını kimin kurtardığını unutup durduğun için."

Ne yazık ki bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Avcı kanatlarını gövdesine çekti ve sessizce yere indi. Sırtından indim ve kaldırıma ayak basar basmaz kusmaya başladım.

"Nerede?" diye sordu Barrons daha işim bitmeden.

Elimin tersiyle ağzımı sildim. "Tam ileride. Üç blok ötede."

"Yürüyebilir misin?"

Başımla onayladım, kafamı hareket ettirince yine öğürdüm ama daha fazla kusmadım. Öğlenden beri yemek yememiştim, bu yüzden kusacak bir şey kalmamıştı. Acı çekmenin yanında bu bir bakıma keyif vericiydi. Demek ki dünyayı lanetleyecek olan ben değildim. Eğer kötü olsaydım kitap beni severdi. Beni itmez, yaklaşmama izin verirdi. Ryodan yanılıyordu. *Sinsar Dubh* benimle bir şey yapmak istemiyordu.

Yürümeye devam ettik. Barrons sağlam adımlar atarken ben sendeliyordum. Arkamızda avcı havalandı ve etrafa yine siyah buz parçaları saçtı.

"Taşıtımız da gitti," dedim. Dördüncü yanımızda olmadan da taşların kitabı kontrol etmeye yetmesini ve acımın dinmesini umut etmekten başka seçeneğim yoktu.

"Kitap gidince geri gelecek. Ondan uzak durmak istiyor."

Yaratığı suçlayamazdım. Keşke ben de öyle yapabilseydim.

İki blok sonra kitap tekrar radarıma girdi ve acım sebepsiz yere birden yok oldu. *Sinsar Dubh* tam ileride bir yerde hareketsizdi.

Yere indiğimizden beri ilk kez sırtımı dikleştirdim, minnetle derin bir nefes aldım.

Barrons durdu. "Ne oldu?"

"Artık acımıyor," dedim. Terk edilmiş sokağın ortasında dönüp Barrons'a baktım.

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Neden?"

Nereden bileyim, der gibi bir bakış attım.

"Hoşuma gitmedi," dedi.

Benim de hoşuma gitmiyordu. Ama aynı zamanda gidiyordu. Acıdan nefret ediyordum. İşkence altında bir halta yaramam. Biri tırnaklarımdan birini söktüğü anda bülbül gibi öterim.

"Ama hala onu hissediyorsun?"

Başımla onayladım.

"Unseelie mi yedin?" diye suçladı.

"Hayır, ben detektörüm. Yersem iz süremem."

"Ama acı çekmiyorsun?"

"Hiç." Hatta kendimi çok iyi hissediyordum. Enerjiyle dolmuştum ve her şeye hazırdım. "Pekala?" dedim. "Bütün gece burada mı dikileceğiz, yoksa bir şeyler yapacak mıyız?" Artık acı çekmediğim için bir şeyler yapmaya hazırdım.

Beni süzerken yüz ifadesi gerildi. "Bu kadar yeter, geri dönüyoruz," dedi sonunda ve arkasına dönüp yürümeye başladı.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye bağırdım arkasından. "Buradayız. Onu bulduk. Bakalım taşlar işe yarayacak mı?"

"Hayır. Yürü. Şimdi."

"Barrons, ben iyiyim..."

"İyi olmaman gerek." Durdu, bana öfkeli bir bakış attı.

"Belki güçlendiğim içindir. Artık peri cazibesi beni etkilemiyor, koruma büyülerinin içinden geçebiliyorum. Belki ilk anda beni hazırlıksız yakaladı ama vücudum birkaç dakikada uyum sağladı, olamaz mı?"

"Belki de bizimle oyun oynuyordur."

"Belki de bir şeyler öğrenmek için bu büyük bir fırsattır."

"Belki de seni kontrol etmeye başladı ve sen hissetmiyorsun."

"Belki de bütün gece burada belki'leri tartışırız ya da planına sadık kalıp neler olacağına bakarız! Bunu düşünen sen değil miydin? Şimdi pes edemeyiz." Döndüm, tam ters tarafa, *Sinsar Dubh*'a doğru yürümeye başladım.

"Hemen durun, Bayan Lane!"

"*Hiçbir şeyden korkma tutsak-olma* felsefesine ne oldu, Barrons? Şimdi gidip bir yere sinecek miyiz?" diye bağırdım omzumun üzerinden.

Bir saniye sonra omuz omuzaydık, birlikte yürüyorduk.

"Sen çok zor bir kadınsın!" diye kükredi.

"Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş," diye cevap verdim.

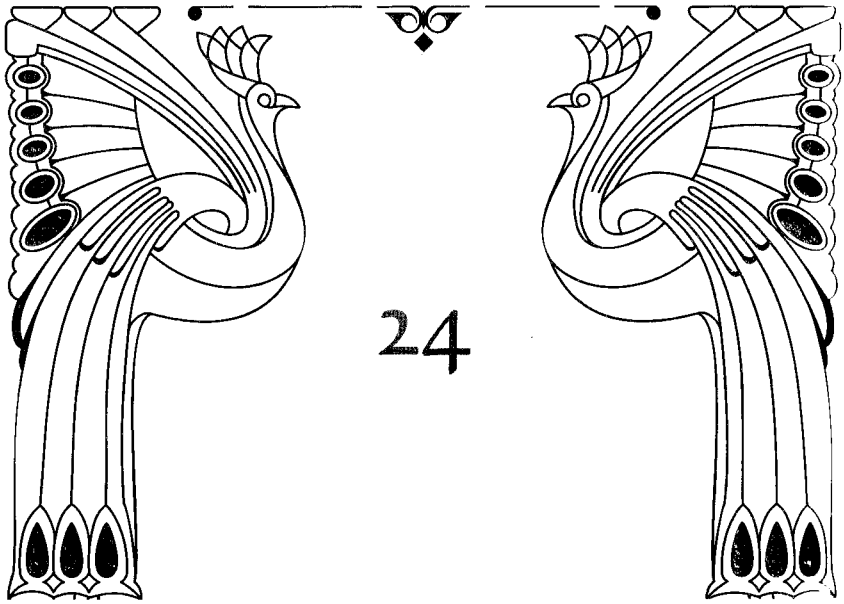
"Bunu al." Kadife beze sarılı taşlardan birini uzattı. Dokunduğum anda, kalın siyah kumaşa rağmen alttan mavi bir parlaklık geldi. Barrons bana sert bir bakış attı, ne demeye çalıştığını anlamadım.

"Bununla ne yapacağım?"

"O'Connell'e varmak üzereyiz. Ben diğer taraftan dolaşıp arkasına geçeceğim. Taşlarla onu üçgen içine almak istiyorum. Sen kitabı ve beni gördüğün anda taşı doğu köşesine yerleştir. Ben de diğer ikisini uygun yerlere koyacağım."

"Ne olmasını bekliyorsun?"

"En iyi senaryo mu? Onu yakalayacağız. En kötü senaryo? Arkamıza bile bakmadan kaçacağız."

24

Barrons gittikten sonra yürümeye devam ettim. Doğru yolda olduğumuzdan emindim. Acı çekmememin sebebi belki de taşıdığımız taşlardı. Belki de yaklaştıkça taşlar koruyucu bir alan oluşturmuştu. Kitabı etkisiz hale getirmek ve yakalamak için tasarlanmışlardı sonuçta. Neden kendilerini taşıyanı kitabın kötü etkilerinden arındırmasınlar?

Yol ayrımına koştum ve köşede yerimi aldım.

Bekledim.

Kitap çok ağır hareket ediyor, sanki salına salına yürüyordu.

"Hadi, kıpırda lanet olasıca." Acaba şu anda bir perinin mi, yoksa bir insanın mı üzerindeydi? Şehir peri statiğiyle doluydu, bu yüzden kanala odaklanmakta zorlanıyordum.

Beni duymuş gibi birden hızlandı ve istediğimiz yere yöneldi.

Sonra aniden ortadan kayboldu.

"Ne..." Arkamı döndüm ve radarımı açtım, geceye uzandım. Hiçbir şey yakalayamadım. En ufak bir iz yoktu.

Arkamdaki sokağa baktım. Barrons ortalıkta görünmüyordu.

Bu hiç hoşuma gitmedi. Ayrılmamamız gerekirdi. Filmlerde kötü şeyler hep bu tür zamanlarda olurdu ve bu da tam öyle bir andı: Bir korku filminin içinde gibiydim. Işıksız ve yaratıklarla dolu bir şehirdeydim, yakınımda bir yerde çok zeki ve saf kötülükten oluşan bir varlık vardı ama artık nerede olduğunu hissedemiyordum. Şimdi ne yapacaktım?

Elimde taşla bir daire çizdim, mızrağımı diğer elime aldım.

"Barrons?" diye tısladım. Cevap gelmedi.

Kitap nasıl aniden ortadan kaybolduysa yine aniden radarıma girdi. Şimdi tam arkamdaydı!

Barrons'u tekrar çağırdım. Yine cevap gelmedi. Mızrağımı kolumun altına alıp cep telefonumu çıkardım, numarasını çevirdim.

Telefonu açtığında ona kitabın hareket ettiğini ve şu anki yerini söyledim.

"Beni bekle. Hemen geliyorum."

"Ama hareket ediyor. Kaybedeceğiz. Doğuya git." Telefonu kapattım ve kitabın peşine düştüm.

Kitaba doğru koşuyor, onu yakalamaya çalışıyordum. Birden durdu ve düşündüğümden daha yakında olduğunu anladım. Çok yakındı. Bu akşam bütün sezgilerim yanlış çıkıyordu.

Olduğum yerde dondum kaldım.

Köşenin ardında, en fazla yedi metre uzaktaydı.

Binanın köşesine yürüyüp kafamı uzatırsam onu görebilirdim.

Orada olduğuna emindim. Hareketsizdi ve karanlık enerjisi nabız gibi atıyordu. Ne yapıyordu? Kedi fare oyunundan anladığı bu muydu? Bunu eğlenceli mi buluyordu?

Yeniden hareket etmeye başladı. Üzerime geliyordu.

Barrons neredeydi?

Durdu.

Beni korkutmaya mı çalışıyordu? Eğer öyleyse işe yarıyordu.

Ya Ryodan yanılıyorsa? Ya yaratık maddesel bir forma sahipse ve beni parçalayabilirse? Kitabı taşıyan varlığın bir silahı varsa ve kafamı uçurursa? Geri çekilirsem kitap bunu zayıflık olarak algılayabilirdi. Tıpkı bir aslanın korkunun kokusunu aldığı gibi. O zaman benim peşime düşerdi.

Cesaretimi topladım ve öne adım attım.

Hareket etmeye devam etti.

İrkildim. Köşeyi dönmek üzereydi.

Kitabı ne taşıyordu? Ne yapıyordu? Ne planlıyordu? Bilmemek beni öldürüyordu.

Ben bir *sidhe*-kahindim. Güç Nesneleri detektörüydüm. Bunun için doğmuştum.

Dişlerimi sıktım, omuzlarımı dikleştirdim ve köşeye doğru yürüdüm. Saf bir psikopatla burun buruna geldim.

Bana bakıp gülümsedi. Keşke bunu yapmasaydı çünkü dişleri incecik dudakları arasında dönen elektrikli testere dişleriydi. Beni ısırır gibi yaptı ve bir kahkaha attı. Gözleri saf siyahtı, dipsiz bir kuyu gibiydi. Uzun boylu ve bir deri

bir kemikti. Ölü şeyler, çürümüş tabutlar, kan ve tımarhane kokuyordu. Elleri beyazdı ve ölmek üzere olan güveler gibi titriyordu. Avuçlarında ağızlar vardı, gümüş bıçaklara benzeyen dişlerini gördüm.

Kolunun altına bir kitap almıştı.

Fakat beni olduğum yere çivileyen, *Sinsar Dubh* değildi.

Psikopatın yüzüne baktım.

Bir zamanlar Derek O'Bannion'du.

O'Bannion, Unseelie eti yiyordu. Mızrakla saldırırsam belki ölürdü. Fakat adamı öldürürsem o zaman *Sinsar Dubh* kimi hedef alırdı?

Beni.

Kahkahasını kısa kesti ve kitabı kolunun altından çıkardı. Kitabı iki eliyle mümkün olduğunca öne uzattı. Bir an onu bana verdiğini düşündüm.

O kadar yakındık ki istesem uzanıp kitabı alabilirdim. Ama hayatta hiçbir şey bana bunu yaptıramazdı.

Sonra irkildi, sanki içindeki yazılar -tabii eğer içindekiler gerçekten yazıysa- ters duruyordu da düzeltmesi lazımmış gibi kitabı ters çevirdi.

Ağzından metalin metale sürtünmesine benzer bir ses çıktı. Ağzını açtı, bir şey söylemek ister gibi dudaklarını kıpırdattı ama ses çıkmadı.

Gözlerinin beyazına odaklandım. Gözlerinde gördüğüm korku muydu? Az önce metalik sesler çıkaran o ağzıyla benden yardım mı istemişti? Kaçmak istiyordum ama bakışlarımı yüzünden alamadım.

Sonra gözleri yeniden saf siyaha büründü ve vücudu titremeye başladı. Sanki varlığı kendisine verilen emirlere karşı koyuyordu.

Parmakları kitabın kapağını sıkıca kavradı fakat artık elinin altında sıradan bir cilt yoktu. Kitap gözlerimin önünde devasa, ölümcül ve simsiyah bir forma bürünmüştü. Karmaşık kilitler tıkırdıyor ve kitap O'Bannion'un ellerinde açılıyordu. Derek O'Bannion'un içinde ondan geriye her ne kaldıysa, kitabın açılmasını istemiyordu. Tek bir sayfaya bile bakmadan ölmekten başka bir şey istemiyordu. Tek bir satırı bile okumak istemiyordu.

Ama kapağı açmak zorunda kaldı.

Parmakları yanıyordu, derken elleri de alev aldı ve çığlıklar atmaya başladı.

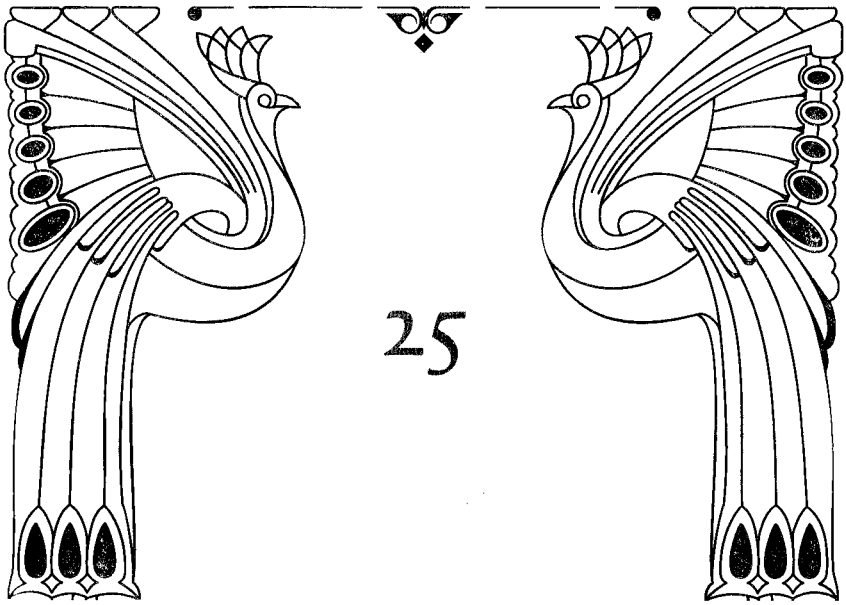
Alevler kollarına çıktı, göğsünü ve bacaklarını ele geçirdi, yüzünü kuşattı. Şimdi Derek O'Bannion beyaz bir alevle yanıyordu. Sonra birden patladı, her yöne gri küller saçıldı.

Panikle yüzümü gözümü temizlemeye, küllerden kurtulmaya çalıştım. Dudaklarımdaki külden kurtulmak için yere tükürdüm.

O'Bannion'dan geriye soğuk bir rüzgar kaldı.

Sinsar Dubh ayaklarımın dibine düştü.

Açıktı.

25

üyürken sınırlarımın farkındaydım.

Sınıftaki yakışıklılardan birinin beni mezuniyet balosuna çağırmasına yetecek kadar güzeldim ama okul takımının oyun kurucusunu elde edecek kadar da değil.

Üniversiteye girecek kadar zekiydim ama beyin cerrahı olacak kadar değil.

Alüminyum alaşımlı bisikletimi garajdaki askıdan kaldırıp yere indirebilecek kadar güçlüydüm ama babamın üniversiteden beri sahip olduğu bisikleti yerinden kıpırdatacak kadar değil.

Sınırları bilmek güzeldi. Güvenliydi. Birçok insanın buna benzer güvenli bölgeleri vardır, içine girer ve hayatlarının sonuna kadar çıkmazlar. Ben de böyle bir hayat yaşayacağımı düşünürdüm.

Aptallık ile sınırları zorlamak arasında ince bir çizgi olduğunu biliyordum.

Şimdi de o ince çizginin üzerindeydim.

Sinsar Dubh ayaklarımın dibinde açıktı.

Yere düştüğünden beri kitaba bakmamaya çalışıyordum. *Sakın bakma! Sakın bakma*! diye tekrarlıyordum içimden.

Kitabı açmak O'Bannion'u yakıp yok etmişti.

Sayfalarına çıplak gözle bakarsam bana ne olurdu?

Barrons'un ismini yarı fısıldadım, yarı tısladım. Sonra ne kadar aptalca bir şey yaptığımı fark ettim. Sanki ses çıkarmazsam kitap beni fark etmeyecek miydi?

Hu hu! Kitap beni çoktan fark etmişti. Aslında hedefi bendim. Bu akşam radarına girdiğimden beri benimle oynuyordu.

Ben olduğum için mi? Yoksa bunu herkese mi yapıyordu?

"Barrons!" diye bağırdım. "Lanet olsun, neredesin?"

Aldığım tek cevap, sesimin tuğla binalardan gelen yankısı oldu. Sokak ürkütücü bir biçimde sessizdi.

Bakışlarımı ileri odakladım ve zihnimin *sidhe*-kahin özüyle ayağımın dibindeki nesneye odaklandım.

Yakaladım!

Ama aktif değildi.

Herhangi bir değer okuyamıyordum. Elimdeki taş yüzünden mi? Beni de herkesi kandırdığı gibi kandırdığı için mi? Değersiz bir nesneymiş gibi göründüğü için mi?

Hepsi mümkündü. Çok fazla bilinmeyen vardı. Yanılıyordum; aptallık ile sınırları test etmek arasında kalmamıştım. Üzerinde durduğum çizginin her iki tarafında da kilometrelerce aptallık uzanıyordu!

Geri çekilmek, çizginin üzerinde yürümek zorundaydım. Her iki tarafa da düşmemeliydim.

Barrons'u bekleyecektim. İşimi şansa bırakamazdım.

Geriye bir adım attım. Ardından bir tane daha. Üçüncü de sert bir cisme takıldım, az kalsın dengemi kaybedecektim.

İki elimi yanlara açıp dengemi sağlamaya çalışırken içgüdüsel olarak gözlerim yere kaydı.

"Lanet olsun!" diye haykırdım ve hemen bakışlarımı kaldırdım.

Ama çok geçti. Sayfaları görmüştüm. Ve tekrar bakmamazlık edemiyordum.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve Sinsar Dubh'un önünde eğildim.

Önünde diz ökmüştüm çünkü sürekli değişen sayfanın üzerinde, daha önce Haven'in en önemli kütüphanelerinden birine girmeme engel olan sarışın kadını görmüştüm. Kitabın içinde bir sahneden diğerine atlıyordu.

Kadının kim olduğunu ve yanından nasıl geçeceğimi bilmem gerekiyordu. Kitaptan kadın hakkındaki her şeyi öğrenmeliydim. Kitap bu kadını nereden tanıyordu?

Bilmen gerekiyordu, diye dalga geçecekti Barrons daha sonra. *Elmayı aldığında şu sizin Havva da Adem'e aynı şeyi söylememiş miydi?*

Sen de almaya çalışmadın mı, diye karşılık verecektim. *Hepimiz aynı şeyin peşinde değil miyiz? Kitabın sayfalarında işimize yarar bir şey olduğunu düşünmüyor muyuz? Seni neyin çektiğini bilmiyorum ama bir şey ilgini çekti. Söylesene, Barrons, sen ne kadar zamandır onun peşindesin ve neden?*

Tabii ki buna cevap vermeyecekti.

Dediğim gibi, çizginin her iki yanında da kilometrelerce aptallık uzanıyordu.

Ama şimdi onun önünde eğilirken büyük bir aydınlanma yaşamak üzere olduğuma emindim. Gerçekten faydalı olabilecek bilgilerden birkaç dakika, hatta sadece

birkaç saniye uzaktım. Bu bilgilerle hayatımın üzerinde kontrol sahibi olabilir, düşmanlarıma üstünlük kurabilir, çözemediğim gizemleri çözebilir, nasıl liderlik edeceğimi ve nasıl başaracağımı öğrenebilir ve tüm arzularımı yerine getirebilirdim.

Sürekli olarak değişen iki sayfaya bakarken kulağımda vızıldayan bir sinek beni rahatsız etti.

Elimi salladım ama gitmedi. Çok meşguldüm. Burada bilmem gereken, anlayamadığım bir şeyler vardı. Tek yapmam gereken endişelenmemekti. Öğren, bilgileri al ve var ol. Sonra her şey düzelecek.

Bir süre sonra vızıltı yerini bir iniltiye, inilti de bir çığlığa bıraktı. Sonunda duyduğum sesin bir sineğe değil, bir insana ait olduğunu anladım.

Bana benden bahsediyordu. Kim olduğumu söylüyordu. Kim olmadığımı. Ne istediğimi. Ne istemediğimi.

"Uzaklaş!" diye kükredi ses yeniden. "Kalk ayağa, Mac. Kıçını hemen kaldır! Yoksa seni ben öldürürüm!"

Kafamı geriye atıp sokağa göz gezdirdim.

Gözlerimi kıstım ve Barrons netleşti.

Yüzünde saf korku vardı. Fakat bunun sebebi dizlerimin önündeki kitap veya ben değildim.

Arkamda duran bir şeydi.

Tüylerim diken diken oldu. Jericho Barrons'u ölesiye korkutan neydi?

O şey her neyse, nefesi ensemdeydi. Şimdi transtan çıktığım için hissedebiliyordum. Kötü niyetliydi, benimle dalga geçiyordu, neşeliydi, kahkaha atıyordu ve kulağımın tam arkasındaydı.

"Sen nesin?" diye fısıldadım arkama dönmeden.

"Sonsuzluk. Ebedilik." Yine elektrikli testere sesine benzer bir şey duydum, esen rüzgar burnuma yağ, metal ve çürümüş et kokusu taşıdı. "Sınırlar olmaksızın. Özgür."

"Asla var olmaması gereken bir ucube. Kötülük."

Ryodan'ın sesiyle konuştu: "Bir paranın iki yüzü, Mac."

"Ben asla dönmem."

"Belki de sende bir sorun vardır, ufaklık," dedi bu defa Alina'nın tatlı ve yumuşak sesiyle.

Barrons bana doğru gelmek istedi, görünmez bir duvarı yumrukladı.

Başımı yana çevirdim.

O'Bannion yanıma çömelmişti, bir deri bir kemik vücuduyla üzerime abanıyordu. Etrafımızı ölümün kokusu kuşatıyordu, elektrikli testere sesi kulaklarımın dibindeydi.

Dişlerini birbirine sürttü ve bir kahkaha attı. "Sürpriz! Seni yakaladım, değil mi?"

Kitabın artık kaldırımda olmadığını bilmek için bakmam gerekmiyordu.

Zaten hiç yere düşmemişti.

Aslında bir şey görmemiştim. Sadece bir illüzyondu, cazibe büyüsüydü. *Sinsar Dubh* zihnime girmiş, zihnimdeki görüntülerden inanılır olanları seçmiş, beni meşgul etmişti. Zihnimin bir köşesinde o kadını, yarın onun yanından nasıl geçeceğimi düşünüyordum herhalde.

Bana görmek istediğim bir şeyi göstermiş, sonrasında beni boş vaatler ve yarım yamalak taslaklarla oyalamıştı.

Peki yanıma çömelen şey neydi? Ben var olmayan sayfalara bakarken o neyle meşguldü?

"Seni öğreniyor. Senin tadına bakıyor. Seni biliyor, Mac." O'Bannion, eliyle kolumu okşadı.

Elini ittim.

"Tatlı, ne kadar tatlı." O'Bannion'un nefesi kulağımdaydı.

İrademi topladım, hafifçe doğruldum, kaldırımda süründüm.

"İŞİMİZİN BİTTİĞİNE ANCAK BEN KARAR VERİRİM!"

Acılar içerisinde yere düştüm ve taşların beni korumadığını fark ettim. Güçlerimde ve yeteneklerimde de bir değişiklik yoktu. *Sinsar Dubh* acılarımı dindirmişti ama istediğinde bana yine acı çektirebilirdi.

Şu anda da bunu yapıyordu.

Tepemde dikiliyordu. Doğruldu, gerindi ve yaratığa dönüştü. Bana elimdeki küçük taşların ne kadar işe yaramaz olduğunu gösterdi. Ancak bir aptal birkaç taşın, sınırsız güce sahip ve kusursuz bir şeyi ele geçireceğine ve kontrol altına alacağına inanırdı. Sıcak kırmızı öfke bıçakları ve soğuk siyah umutsuzluk bıçaklarıyla beni doğramaya başladı.

Derimin içinde acıyla çığlık atıyordum.

Karşı koyamıyor, kaçamıyordum.

Sadece olduğum yerde titriyordum. Acıdan felç olmuştum.

Kendime geldiğimde nerede olduğumu anlamam biraz zamanımı aldı.

Loş ortamda gözlerimi kırpıştırdım ve hareketsiz kaldım. Hemen vücudumu gözden geçirdim.

Acı çekmediğimi fark edince inanılmaz rahatladım. Hissettiğim, o büyük acıdan artakalandı sadece. Başım kocaman bir yara gibiydi. Kemiklerim sanki kırılmış ve parçalanmış, yeni yeni iyileşmeye başlamıştı.

Vücudumu kontrol ettikten sonra dikkatimi odaya çevirdim.

Kitapçıdaydım, arka taraftaki dinlenme salonunda ateşin önünde duran en sevdiğim kanepede uzanıyordum. Donuyordum ve battaniyelere sarınmıştım.

Barrons önümde dikiliyordu. Sırtı bana dönüktü, etrafı alevlerle çevrili uzun boylu ve güçlü bir figürdü.

Rahatlayarak iç geçirdim. Sesi duymuş olmalı ki Barrons anında bana döndü. Göğsünün derinliklerinden hayvani bir ses geldi. Kanım dondu.

Duyduğum en hayvani seslerden biriydi. Adrenalin acılarımı dindirdi. Koltuğun üzerinde dört ayak üzerinde doğruldum. Uzaktan bakınca ben de vahşi bir şeye benziyor olmalıydım.

"Sen neyin nesisin?" diye sordu. Karanlık gözlerinde kadim bir alev yanıyordu ve yüzü soğuktu. Yanaklarında kan vardı. Ellerinde kan vardı. Benim kanım olup olmadığını merak ettim. Neden üzerindeki kanı temizlememişti? Ne kadar zamandır kendimde olmadığımı merak ettim. Yeni mi gelmiştik? Saat kaçtı? Kitap bana ne yapmıştı?

Sonra söylediği sözleri algıladım. Saçlarımı geriye attım ve kahkahayı bastım. "Ben ne miyim? Ben ne miyim?"

Kahkaha atmaya devam ettim. Kendime hakim olamıyordum. Karnımı tuttum. Biraz isterik bir havaya bürünmüş olabilirdim ama yaşadığım bunca şeyden sonra biraz delirmeye hakkım vardı. O kadar güldüm ki nefesim kesildi.

Jericho Barrons bana ne olduğumu soruyordu!

Yine aynı sesi çıkardı. Devasa bir çıngıraklıyılan gibiydi, tehlikeliydi. Kahkaha atmayı kestim ve yüzüne baktım.

Sesi beni Sinsar Dubh gibi dondurdu. Jericho Barrons'un asla görmek istemeyeceğim bir şeyin kılıfı olduğunu düşündüm.

"Çömelin, Bayan Lane!"

Lanet olsun. Ses'i üzerimde kullanmıştı.

Ve işe yarıyordu!

Battaniyelerle birlikte dizlerimin üzerine düştüm ve dişlerimi sıktım. Ses'e karşı da bağışıklık kazandığımı düşünüyordum! Yüce Lord'unki işe yaramamıştı. Belki de Barrons bu konuda daha iyiydi.

"*Sen nesin?*" diye kükredi tekrar.

"Bilmiyorum!" diye bağırdım. Bilmiyordum. Ama merak ediyordum. V'lane'in manastırda söylediği sözler beni gittikçe daha çok rahatsız ediyordu. *Senden korkmaları gerek*, demişti. *Sen ne olduğunu daha yeni keşfetmeye başladın.*

"*Kitap senden ne istiyor?*"

"Bilmiyorum!"

"*Sokakta seni ele geçirdiğinde sana ne yapıyordu?*"

"Bilmiyorum! Orada ne kadar kaldım?"

"*Bir saat kadar! Yaratığa dönüştü ve seni kuşattı. Sana ulaşamadım! Seni göremedim bile! Sana ne yapıyordu?*"

"Beni öğreniyor, tadıma bakıyordu," dedim. "En azından böyle söyledi. Ses'i üzerimde kullanmayı bırak, Barrons!"

"Ancak buna gerek kalmadığına inandığımda Ses'i üzerinde kullanmayacağım, Bayan Lane. *Ayağa kalk.*"

Titreyen bacaklarımın üzerinde doğruldum, acıdan artakalanlar yeniden vücudumun her yerini ele geçirdi. Barrons'tan nefret ediyordum. Zaten yere düşmüş birini tekmelemesine gerek yoktu.

"Dövüş benimle!" diye kükredi Ses'i kullanmadan. "*Bıçağı al ve elini kes.*"

Kahve sehpasına baktım. Üzerinde duran fildişi kabzalı bıçağın yüzeyi şöminenin alevleriyle aydınlanıyordu. Bıçağa uzandığımı fark edince çok korktum. Buraya daha önce gelmiştim. Beni geçmişte bunun için eğitmişti!

"Dövüş!"

Ve tıpkı geçmişteki gibi bıçağa uzandım.

"Lanet olsun, içindekine bak! Benden nefret et! Karşı koy! Elinden geldiğince dövüş!"

Elimi geri çektim, sonra yeniden ileri uzattım.

"*Kendinde derin bir yara aç,*" dedi Ses. "Çok acıtacak bir yara olsun."

Bıçağı sıkı sıkı kavradım.

"Siz doğal bir kurbansınız, Bayan Lane. Yürüyen, konuşan bir Barbie bebeksiniz. Mac'in kardeşi öldürüldü. Mac tecavüze uğradı. Mac becerildi. Mac sokakta kitap tarafından ezildi. Mac'i bir gün çöplükte ölü bulacağız."

Derin bir nefes aldım ama çok acı vericiydi.

"*Bıçağı al!*"

Bıçağı titreyen elimle havaya kaldırdım.

"Ben derinin içindeydim," diye dalga geçti. "Senin içini dışını biliyorum. İçinde bir şey yok. Hepimize bir iyilik yap ve öl, böylece yeni bir plan üzerinde çalışmaya başlayabiliriz. Böylece bir gün büyüyüp bir şeyler yapıp yapamayacağını merak etmekten kurtuluruz."

Yeter artık! "Benim içimi de dışımı da bilmiyorsun," dedim. "Derimin içine hiç girmedin ama ben senin kalbine girdim. Devam et, Barrons, bana kendimi kestir. Devam et, benimle oyun oyna. Beni zorla. Bana yalan söyle.

Bana kabadayılık tasla. Her zamanki gibi tam bir pislik ol. Kendini bir şey zannedip ortalıkta kasıla kasıla yürüyor olabilirsin ama beni tanımıyorsun. İçimde senin de korktuğun bir şey var. Ruhuma dokunamazsın. Ruhuma asla dokunmazsın!"

Elimi kaldırdım ve bıçağı fırlattım. Bıçak havada süzülerek kafasına doğru gitti.

Doğal olmayan bir çeviklikle, sadece bıçağın hedefi şaşmasına yetecek kadar hareket ederek kurtuldu.

Bıçak kafasının yanına, süslü şömine rafına saplandı ve titredi.

"Siktir git, Jericho Barrons, sen bana dokunamazsın. Kimse dokunamaz."

Sehpaya bir tekme attım. Bacaklarına çaptı. Masanın üzerinden bir lamba alıp kafasına fırlattım. Yeniden kenara çekildi. Bir kitap savurdum, göğsünden sekti.

Güldü, koyu renk gözleri neşeyle parlıyordu.

Üzerine atılıp yüzüne bir yumruk attım. Bir çatırtı duyunca mutlu oldum ve burnunda bir şeyin kırıldığını hissettim.

Bana vurmaya veya beni itmeye çalışmadı. Sadece kollarını bedenime doladı ve beni sıktı, kollarım kapana kısıldı.

Sonra, tam beni sıkarak öldüreceğini düşünmeye başladığım sırada, başını öne düşürdü, omzumla boynumun buluştuğu yere soktu.

"Beni özlediniz mi, Bayan Lane?" diye mırladı kulağıma. Sesi kafatasımda yankılandı. Bir cevap vermem gerekiyordu.

Ben güçlü ve gururluydum. Kimse bana sahip olamazdı. İstemediğim soruları cevaplamak zorunda değildim.

"Bilmeyi çok isterdin, değil mi?" diye sordum. "Bana sahip olmak istiyorsun, değil mi, Barrons? Asıl ben senin derinin içine girdim. Umarım sende bağımlılık yapmışımdır. Ben vahşi bir kadınım, değil mi? Bahse girerim var olduğundan beri böyle seks yapmamışsındır. Senin disiplinli dünyanı sarstığıma eminim. Umarım canın çok yanıyordur!"

Elleri bileklerimi sıkmaya başladı.

"Önemli olan tek bir soru var, Bayan Lane. Ve sen bunu hiç sormuyorsun. İnsanlar farklı derecelerde gerçekliğe sahiptir. Büyük bir kısmı hayatlarını bir yalanlar ağı içerisinde geçirir. Kötülüğe inanırlar ve kendilerini güvende hissetmek için ne gerekiyorsa yaparlar. Gerçekten yaşayanların ise kendilerini güvenli hissettikleri anların sayısı sınırlıdır, fırtınalara meydan okumayı severler. İnsanı insan yapan gözlerinin içine bakabildiği yalanlardır. Zayıf veya güçlü. Yaşa ya da öl. Gerçeği ne kadar kabullenebilirsiniz, Bayan Lane?"

Zihnini zihnime sürttüğünü hissedebiliyordum. İnanılmaz ve şok edici bir histi. Düşüncelerime uzanıyor, beni baştan çıkarıp zihnimi açmaya çalışıyordu. Beni anılarından biri yapmak istiyordu.

Artık dükkanda değildim, Jericho Barrons'u öldürmek ile dudaklarına bir öpücük kondurmak arasında bir yerlerdeydim ve...

Bir çadırdaydım.

Kanlı bir bıçakla bir adamın göğsünü kesiyordum.

Kolumu geriye atıyor ve kalbini koruyan kemikleri yumrukluyordum.

Kalbini elime aldım.

*Dışarıya çıkard*ım.

*Onun kadın*na *tecavüz etmiştim. Kadın hala hayattaydı, kocasının ölümünü izliyordu. Ve çocuklarının da ölümüne şahit olmuştu.*

*Kalbi yukarıya kaldırdım, elimde sıkmaya başladım ve kan*ı...

Beni bir katliamın görüntüleri ile boğmaya çalışıyordu. Bütün detayları gözüme sokuyordu. Ama daha fazlası da vardı. Ardında bir şeyler vardı.

Görmek istediğim şey buydu.

İrademi topladım ve ardındaki sahneye yöneldim. Ortasından yırtılan bir sinema perdesi gibi önceki sahne yırtıldı, arkadan başka bir sahne çıktı.

Yine bir katliam. Barrons kahkaha atıyordu.

Sidhe-kahin merkezimdeki karanlık gölü aramaya başladım. Derinliklerindeki o varlığı çağırmadım. Sadece gücünden biraz ödünç aldım. Gölün dibindeki varlık, gücünü kendi isteğiyle veriyor, zihinsel kaslarımı şişiriyordu.

Bir ekrandan diğerine geçtim. Sonunda içine girecek sahne kalmadı. Dizlerimin üzerine çöktüm, etrafımda kumlar...

Bir çöl.

Günbatımı.

Kucağımda bir çocuk tutuyorum.

*Geceye bak*ıyorum.

Aşağı bakmayacağım.

Gözlerindeki ifadeyle yüzleşemem.

Bakamam.

Bakışlarım isteğim dışında, merakla aşağı kayıyor.

Çocuk saf bir güvenle bana ba*kıyor.*

Ölmeme izin vermeyeceğini biliyorum, der gibi gözleri.

Acımı dindireceğini biliyorum, diyor gözleri.

*G*üven/aşk/hayranlık/senmükemmelsin/banahepgözkulako*lacaksın/senbenimdünyamsın, diyor.*

Ama onu koruyamadım.

*A*cısını dindiremem.

*Ağzımda ümitsizliğin acı tadı var. Kafamı yana çevirip kusuyorum. Bu ana kadar hayat*ı hiç *anlamamışım.*

Sadece kendi çıkarlarımı gözettim.

Çocuk ölürse hiçbir şey aynı *olmayacak* çünkü ben de bir parçamı kaybedeceğim. *Şimdiye kadar böyle bir parçam olduğunun farkında bile değildim. Varlığından haberdar değildim. Benim için değerli olduğunu bilmiyordum.*

Böyle bir anda kaybetmek çok ironik.

Çocuğa sarılıyorum.

Onu sallıyorum.

Ağlıyor.

Gözyaşları kollarıma düşüyor, derimi yakıyor.

*Güven dolu gözlerine bak*ıyorum.

*Onu gör*üyorum. *Dününü. Bugününü. Asla var olmayacak yarınlarını.*

*Acısını gör*üyorum *ve içim parçalanıyor.*

*Kusursuz sevgisini gör*üyorum *ve utanıyorum.*

*Işığı gör*üyorum. H*ayat veren o mükemmel ışığı.*

*Bana gülümsü*yor. *Gözleri sevgi dolu.*

*Işığı solmaya başl*ıyor.

*Hayır, diye kükr*üyorum. *Sen ölmeyeceksin! Beni bırakmayacaksın!*

Binlerce gündür gözlerine bakar gibiyim.

Onu gördüm. Onu kucakladım. Benimleydi.

Ve gitti.

Ölürken, geçiş sırasında, bir an var. Yaşam yerini ölüme, dolu yerini boşa bırakıyor. *Bir an. Her şey çok hızlı. Geri dön, geri dön, diye bağırmak istiyorum. Bir dakikaya daha ihtiyacım var. Bir gülümsemeye daha. Her şeyi düzeltmek için bir şansa daha. Ama gitti. Yok artık. Nereye gitti? Hayata ölümden sonra ne oluyor? Bir yere mi gidiyor, yoksa tamamen mi kayboluyor?*

Ağlamak istiyorum ama gözyaşım akmıyor.

İçimde bir şeyler kıpırdanıyor.

Ne olduğunu bilmiyorum.

Artık eskisi gibi değilim.

*Diğerlerine bak*ıyorum.

Hiçbirimiz eskisi gibi değiliz.

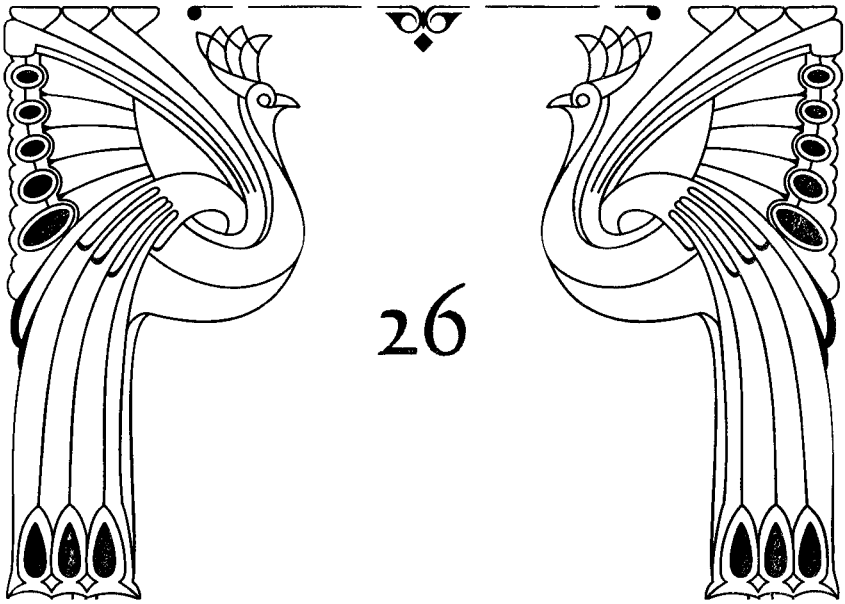
Ve görüntüler sona erdi. Yeniden dükkandaydım. Titriyordum. Hüzün, göğsümde kanayan bir yaraydı. Kaybettiğim bir çocuk için, Alina için, önleyemediğim bu savaşta kaybettiğim herkes için ağlıyordum.

İrkildim ve başımı kaldırdım. Bana şimdi dokunursa nazik olabilirdim. Bana şimdi iyi davranırsa ona dokunabilirdim.

Yüzü duygusuzdu, gözleri simsiyahtı, ellerini yanlarında yumruk yapmıştı.

"Barrons, ben..."

"İyi akşamlar, Bayan Lane."

26

"Daha hızlı bir şey alamaz mıydık?" diye şikayet ettim. Terk edilmiş arabaların ve BPÇ'lerin arasında sümüklüböcek hızıyla ilerliyorduk.

Barrons bana baktı. "Bu akşam bütün avcılar meşguldü."

"Daha hızlı gidemez miyiz?"

"Ve kendimizi bir BPÇ'de bulalım, öyle mi? Fark etmemiş olabilirsin ama hareket ediyorlar."

Fark etmiştim ve bu hiç adil değildi. Statik olduklarında önceden tahmin edilebilir sorunlardı ama İrlanda'nın içlerine doğru ilerlerken karşımıza çıkanlardan iki tanesi sabit değildi, yerden birkaç metre yukarıda süzülüyor, rüzgarla hareket ediyordu. Sabit bir BPÇ'den kaçmak bile zordu, havada uçan bir BPÇ'den kaçmak ise sokakta biriyle burun buruna gelip sürekli aynı yöne çekilerek sıkışıp kalmaya benziyordu. Üstelik de karşınızdaki bir BPÇ'ydi. Yani sizi kollarına alıp yutmak istiyordu.

"En sonuncusundan çıkmamız kırk dakika sürdü."

Sorun hemen geri çekilememekti. İçine girince sanki hafifçe şekil değiştiriyor ve giriş noktasını gizliyordu. Çıkışı arayıp duruyordunuz. "Tamam," dedim.

Sıkılmıştım, huzursuzdum, yaşlı kadının kulübesine bir an evvel ulaşmak için sabırsızlanıyordum. Ve işte buradaydık ama çok ağır ilerliyorduk, yolculuğumuz hiç bitmeyecek gibiydi.

Hummer'in içine göz gezdirdim, arka koltukta CD çantasını gördüm. Barrons'un yalnızken ne dinlediğini merak ettim. Radyoya bastım. Rob Zombie'nin sesi duyuldu:

Cehennem onları sevmiyor. Şeytan reddediyor, şeytan reddediyor...

Radyoyu kapattım.

Bir kaşımı havaya kaldırdım. "Daha klişe olamaz mıydın, Barrons?"

"Senin klişe dediğin medyanın sıradan halkı -ki bu siz oluyorsunuz, Bayan Lane- duyarsızlaştırmak için kullandığı kelimelerden biridir. Çoğu zaman kendilerine zarar verirler çünkü gözlerinin önündeki vahşi yaratığın veya burunlarına dayanmış silah namlusunun tehdidini fark edemezler."

"Ben sıradan biri değilim ve bunu sen de biliyorsun." Doğru bir noktaya parmak bastığını itiraf edecek değildim. Ayna nöronlar bize komik şeyler yapar, gözlemlediğimiz şeyleri zihinsel olarak yaşamamızı sağlardı. Eylemi biz mi gerçekleştiriyoruz, yoksa birinin gerçekleştirmesini mi izliyoruz belli olmazdı. Yavaş yavaş uyuşurduk. Ama duyarsızlaşmak için medyaya kimin ihtiyacı vardı? Birkaç ay daha kendi hayatımı yaşarsam neye benzeyecektim bakalım? Her şeye karşı duyarsızlaşacaktım muhtemelen. "Şu haline bak. Sinsi ve sert çocuk."

"Sinsi. Bu nasıl bir sözcük, Bayan Lane?"

"Çocuk kimdi?" diye sordum.

Bir süre bir sustu. "Saçma sorular soruyorsun. Ne hissettim?"

"Üzüntü."

"Çocuğun ismi veya benimle ilgisi gibi önemsiz bir şeyin kime ne faydası var?"

"Belki seni anlamama yardımcı olur."

"Öldü. Üzüldüm. Hikayenin sonu."

"Ama bu kadar basit değil, değil mi, Barrons?" Gözlerimi kıstım. "Hikayenin sonu değil."

"Denemeye devam edin, Bayan Lane. Devam edin."

Değerlendirircesine başımı yana yatırdım. Zihnini test etmeye çalışmamıştım ama yine de niyetimi sezmişti.

"Dün üzerine gelmedim ama zihnimden uzak dur."

"Beni sen davet ettin. Zihnime sürtündün."

"Seni katliama davet ettim. Oradan gittiğin yere değil. Bunun bir bedeli var. Bundan kurtulacağını sanma. Cezanı şimdilik erteledim sadece."

Hücrelerime kadar titredim, ardındaki duyguları tanımlamayı reddettim. "Elinden geleni ardına koyma, Barrons!" dedim. "Hele bir dene bakalım."

Bir şey söylemedi. Yüzüne baktım. Üst dudağında garip bir gerginlik vardı. Barrons'un gülüşünü bastırmaya çalıştığını fark etmem birkaç saniyemi aldı.

"Bana gülüyorsun," dedim meydan okurcasına.

"Şu haline bak, kendini beğenmişsin. Dün akşam zorla zihnime girdin ve şimdi bir bok olduğunu sanıyorsun." Sert bir bakış attı. *Derimin içine, derinliklere kadar gir, o zaman böbürlenebilirsin. O zamana kadar bir işe yaramaz-*

sınız, Bayan Lane. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seni durdurabilirdim."

Durdurabilir miydi? Boşa böbürlenen biri değildi. Jericho Barrons üzüntüsünü görmeme izin mi vermişti? Neden? Lanet olsun, bunun anlamı neydi?

Havada süzülen şeyi aynı anda gördük.

Direksiyonu kırdı, BPÇ'den son anda kurtulduk.

"Bu şeyler çok tehlikeli! Nereden geliyorlar? Bunlar yeni mi, yoksa daha önce sabit olanlar hareket etmeye mi başladı?"

Bakışları yoldaydı. "Galiba birileri iplerini kesiyor. Muhtemelen Unseelie'dir. Hayatımıza biraz daha kaos katmak için."

Bir süre sessizce ilerledik. İkimiz de kendi düşüncelerimize dalmıştık. Sanırım onun aklı hala süzülen BPÇ'lerdeydi ama ben karşımıza çıkacak kadını düşünüyor, hem endişeleniyor hem de heyecanlanıyordum.

Önceki akşamın yorucu olaylarından sonra sabahın sekizine kadar yatağa girememiştim. Sonrasında da Barrons öğleden sonra beşte kapımı yumruklamaya başlayana kadar uyumuştum.

Aşağıda beni bir *sidhe*-kahinin beklediğini söylemişti.

Üzerime bir kot pantolonla gömlek geçirdim, aşağıya inerken Dani'yi görmeyi bekliyordum.

Gelen Kat'ti, yeni bilgiler edinmişti. Bizimle konuşmak isteyen, manastırda yirmi sene önce yaşanmış kutsal olmayan şeylerle ilgili bize anlatacakları olan bir kadından bahsetti. Hayatta kalanlar olup olmadığına bakarken kadını şans eseri bulmuşlardı. Kulübesinden çıkmayı reddediyordu. 'O lanetli topraklara' adım atmak istemiyor ve Yüce

Rahibe'ye onun hakkında tek kelime etmelerini istemiyordu. Bunu yaparlarsa sonsuza dek ağzını mühürleyecekti. Elinde tuttuğu saf demirden sopayı sallayıp Eskiler hakkında bir iki şey bildiğini söylemişti. Ben kendi başımın çaresine bakarım, siz kendinize bakın, demişti.

"Sana ne söyledi?" diye sordum.

"Hiçbir şey söylemedi. Ortalıkta dolaşan karanlık *sidhe* ile işbirliği içerisinde olmadığımızı gösterecek bir kanıt istediğini söyledi."

"Ne gibi?"

Kat omzunu silkti. "Bence Seelie ile ilgili bir şeyden bahsediyordu. Dani ve kılıcı düşündük ama..." Sesi azalarak yok oldu. Endişesini anladım. Söz konusu olan ikimiz olunca ben daha çok güven veriyordum. "Unseelie ile işbirliği yapmamızdan korkuyordu. Peri ilmi hakkında bir şeyler biliyor gibiydi."

Kadını görmek için can atıyordum.

Barrons'u ikna etmek ise işin zor kısmıydı.

Yüce Lord'un işini bitirene kadar güvenli dükkanından fazla uzaklaşmak, bölgeyi terk etmek istemiyordu.

"Ama kehaneti öğrenmem gerek," diye ısrar ettim. "Kitabın kaçmasından sonrası hakkında da bir şeyler biliyordur belki. Bu kadının bize neler anlatacağını kim bilebilir?"

"Bilmemiz gereken her şeyi biliyoruz," dedi Barrons. "Dört taştan üçü elimizde ve beş druidden dördüne sahibiz."

Ağzım açık kaldı. "Beş dediği druid miydi? Beş tane insana mı ihtiyacımız vardı? Lanet olsun. Benden başka herkes bu kehanet hakkında bilgi sahibi mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Barrons. "Keltar, küstah piçler, kendilerinin beş druid olduğunu düşünüyordu: Dageus,

Drustan, Cian, Christopher ve Christian. Ama Christian kayıp ve dördüncü taş V'lane'de. Açık konuşmak gerekirse, Bayan Lane, bence sen denklemdeki eksikleri tamamlayabilecek bileşensin. Ben senin üzerine bahis oynuyorum."

Ne yazık ki ben Barrons kadar emin değildim. Kehanette benimle ilgili bir şey olmasından şüpheleniyordum ve muhtemelen iyi bir şey değildi. Ama bunu Barrons'a söylemeyecektim. Öte yandan kitap hakkında her şeyi öğrenebileceğimiz bir fırsatı tepmek istemiyordum. Ve bu kadın eğer kitabın nasıl kaçtığını biliyorsa bize anlatacakları çok değerli olabilirdi.

"Kadını buraya getir," dedi.

Kat kadının asla kulübesinden çıkmayacağını söylemişti. Hem çok yaşlı hem de çok inatçıydı. Hiçbir şey söylemeden aniden uykuya dalmak gibi garip bir huyu da vardı.

Ve işte gelmiştik, County Clare'deydik.
Doksan yedi yaşındaki Nana O'Reilly bizi bekliyordu.

Buna benzer kulübeleri daha önce de görmüştüm ama bu bir başka güzeldi. Hummer'ın farlarıyla aydınlandığında üst üste yığılmış taşlarını, sazdan çatısını ve yosunlarla kaplı bahçesini gördük. Yazın muhtemelen çiçeklerle rengarenk olan bahçeyi gösterişli heykeller ve eriyik taştan fıskiyeli havuzlar süslüyordu. Atlantik okyanusu arkasında ay ışığının altında parıldıyor, havada tuzlu bir rüzgar esiyordu.

Burada Gölgeler yoktu. Bahçenin etrafına koruma büyüleri çekilmişti.

Sınırdan geçerken irkildim, Barrons ise hiç tepki vermedi. Fenerlerimizin ışığıyla koruma büyüleri gümüş renkli

bir parıltıya büründüğünden beri Barrons'a bakıyor, büyülerden rahatsız olup olmayacağını anlamaya çalışıyordum.

Kusursuz duyarsızlığın resmiydi adeta.

"Varlıklarını hissediyor musun?" diye sordum.

"Orada olduklarını biliyorum." Tipik Barrons cevabıydı.

"Dövmelerin mi seni koruyor?"

"Birçok şeyden ama her şeyden değil." Yine belirsiz bir cevaptı.

Üstünü otlar bürümüş taşların üzerinden kulübenin kapısına yürüdük. Kapının yüzeyine birçok sembol boyanmıştı. Şekilsiz yonca belirgindi. Nana O'Reilly düzenimizi biliyor muydu? Nasıl?

Kapıyı çaldım, Kat açtı. Bizden önce kulübeye doğru yola çıkmıştı. Yanında getirdiği çay, su ve erzakla yaşlı kadını biraz yumuşatmayı umuyordu.

Kulübeye göz gezdirdim. İçeride mumlar yanıyor ve şöminede kütükler çatırdıyordu.

"Ben kendi kapımı kendim açarım. Henüz ölmedim!" Nana O'Reilly ağır adımlarla gelip Kat'i bir kenara itti. Gri uzun saçlarını örmüş, bir omzunun üzerinden geriye atmıştı. Yüzü yaşlı bir deniz kaptanınınki gibi kırış kırıştı, deniz kıyısında neredeyse bir yüzyıl geçirmişti ve dişleri yoktu. "Senin gibilere burada yer yok!" dedi Barrons'u süzdükten sonra. Beni içeri aldı ve kapıyı Barrons'un yüzüne kapattı.

"Ne gibilere yer yok?" diye sordum kapı kapanır kapanmaz.

Nana bana öyle bir bakış attı ki sanırım çok aptal olduğumu düşünüyordu.

Kat kadını şöminenin yanındaki koltuğa oturttu, üzeri desenli bir şalı kadının omuzlarına attı. Şalın üzerindeki

çok sayıda yamaya bakılacak olursa en az bir yüzyıl öncesine falan ait olmalıydı. "Ben de aynı şeyi soracaktım," dedi Kat. "Ne gibilere yer yok?"

"Siz aptal mısınız? Bizim türümüzden olmayanlara."

"Onu anladık ama bu adam ne?" diye sordum.

Nana omzunu silkti. "Ne önemi var? Beyaz vardır ve bir de beyaz olmayan vardır. Bundan daha fazlasına neden ihtiyacın olsun?"

"Ama ben beyazım," dedim hemen. Kat bana garip bir bakış attı. "Demek istediğim, Kat'le benim tıpkı sizin gibi olduğumuzu görebiliyorsunuz, değil mi? Biz onun gibi değiliz." Bu kadın eğer insanların gerçek doğasını anlayabiliyorsa benimki hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

Sulu kahverengi gözlerini üzerime odakladı. "Sen saçlarını boyuyorsun, değil mi? Gerçek rengi nedir?"

"Sarı."

Gözlerini kapattı ve öyle kıpırtısız durdu ki bir an uykuya dalmış olmasından korktum.

Sonra birden gözlerini açtı ve ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Mary aşkına," dedi. "Bir yüzü gördüm mü asla unutmam. Sen Isla'nın eniğisin! Seni bir daha göreceğim hiç aklıma gelmezdi!"

"Enik?" diye sordum.

Kat şaşkın görünüyordu. "Kızı," diye açıkladı.

Gerçek annemin ismi Isla O'Connor'du.

Nana anneme çok benzediğimi söylerdi. Yüzümün şekli, saç tellerimin kalınlığı, gözlerim ama özellikle de duruşum anneme çok benziyormuş. Omuzlarımın hareket edi-

şi, yürüyüş şeklim, konuşurken bazen başımı hafifçe yana yatırışım aynı annemmiş.

Anneme benziyormuşum.

Annemin ismi Isla O'Connor.

Bu iki cümleyi saatlerce aklımdan geçirebilirdim.

"Emin misiniz?" diye sordum. Boğazıma bir şey düğümlendi.

Başıyla onayladı. "O ve benim Kayleigh'im sürekli bahçemizde oynardı. Saçların sarı olsaydı, kızım, seni o zannederdim."

"Bana her şeyi anlatın lütfen."

Nana gözlerini kıstı. "Yanında bir şey taşırdı, hiç ayırmazdı." Bakışları bulutlandı. "Ama sonra kaybetti. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Seelie'ye ait bir şey miydi?"

Nana başıyla onayladı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yavaşça elimi ceketimin içine soktum ve mızrağımı çıkardım.

Nana gülümseyince gözleri kırışıklıkların arasında kayboldu. "Bunu da bir daha göreceğimi sanmıyordum. Kötülerin eline geçtiğini duymuştum. Cennetin görkemiyle parıldar. Evet, annen Kader Mızrağı'nı taşırdı ve benim Kayleigh'im de kılıcı."

"Her şeyi..." dedim, Nana'nın dizlerinin dibine çöktüm. "Her şeyi öğrenmek istiyorum!"

Isla O'Connor, en genç Haven Efendisi -Yüce Konsey'in sözcüsü- olan *sidhe*-kahindi. Kimse tarihte bu kadar yetenekli bir *sidhe*-kahinin yaşadığını hatırlamıyordu. Yüce Rahibe, *sidhe*-kahinler düşüncesizce ve gözetim altında tutulmadan sıradan insanlarla birlikte olduğu için eski soyun

tamamen tükendiğini düşünüyordu. *Galloglaigh* soyundan MacRory'ler ve MacSweeny'lerin Vikingler ve Pict'lerle çiftleşmesi buna en güzel örnekti!

"Gallowglass," diye açıkladı Kat, "bir tür paralı asker demek."

Kimse Isla'nın babasının kim olduğunu bilmiyordu. Büyükannem Patrona O'Connor... Bu ismi andığında yaşlı kadının yüzü mutlulukla kırıştı; onunla çok iyi dost olduklarını ve birbirlerine kardeş kadar yakın olduklarını söyledi. Büyükannem hiç evlenmemiş ve çocuğunun babasının ismini kimseye söylememişti. Isla'yı geç yaşta doğurmuş ve babasının kim olduğuna dair bildiklerini mezara götürmüştü. Gidip ziyaret etmek istiyorsam mezarı birkaç kilometre güneydeydi.

Patrona! Rowena da müzede Güç Nesneleri aradığım gün beni bulduğunda bu ismi söylemişti. Ona çok benzediğimi ama bunun nasıl olduğunu anlayamadığını, böyle bir şey olsaydı bileceğini falan gevelemişti. Şimdi ne demek istediğini anlıyordum: Rowena büyükannemi tanıyordu!

"Benden başka O'Connor var mı?"

Nana burnundan soludu. "Bölge onlarla doludur. Uzaktan akrabaların çok. Fakat hiçbirinin soyu Patrona'nınki kadar güçlü değil."

Rowena başka O'Connor olmadığını söylemişti! Birinci derece akrabalarımdan mı bahsediyordu acaba? Bence beni yanlış yönlendirmiş veya yalan söylemişti.

Yüce Rahibe kanıtlanmadığı için soyumdan şüphe etse de Nana'nın dediklerine göre Isla'nın manastırın gördüğü en güçlü *sidhe*-kahin olduğuna şüphe yoktu. Zamanla Isla ve Nana'nın torunu Kayleigh sadece manastırın en özel ve

kutsal çemberlerine girmekle kalmamış, düzen içerisinde çok güçlü konumlara gelmişti.

Nana torunuyla gurur duyuyordu. Kayleigh'i özenle yetiştirmiş ve Eski Yol'da eğitmişti.

Yaşlı kadın gözlerini kapattı ve horlamaya başladı.

"Uyandır," dedim.

Kat battaniyeyi onun üstüne örttü. "Kadın bir yüzyıl yaşamış, Mac. Kemikleri bile yorgun olmalı."

"Daha fazlasını öğrenmem gerek."

Kat bana kınarcasına baktı. "Henüz kehanet veya kitapla ilgili bir şey söylemedi."

"İşte bu yüzden onu uyandırmamız gerek!"

"O zaman akrabalarını bırak ve bizim için önemli olan sorunlara gel," dedi Kat.

Kadını birkaç dakika boyunca nazikçe sarstıktan sonra uyandırmayı başardık. Uyuduğunun farkında bile değildi, uyanır uyanmaz da konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Büyük ümitlerin zamanıydı," dedi. "En güçlü altı *sidhe*-kahin soyu güçlenmeye başlamıştı: Brennan'lar, O'Reilly'ler, Kennedy'ler, O'Connor'lar, MacLoughlin'ler ve O'Malley'ler. Her evin kızlarının yetenekleri daha erken uyanıyor, daha çabuk gelişiyordu."

Ama bir şeyler değişmiş ve karanlık günler gelmişti. Nana yeryüzünde dolaştığı o günlerde bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Toprağın kendisi bile lanetlenmiş gibiydi. Uğursuz bir şey uyanmış, dünyanın derinliklerinde bir yerde kıpırdanıyordu. Kızları bunun kaynağına göndermiş, her ne pahasına olursa olsun bu varlığı durdurmalarını istemişti.

"Sen de mi *sidhe*-kahindin?" diye sordum. "Bir zamanlar manastırda mı yaşadın?"

Nana yeniden uykuya daldı. Kadını sarstım. İşe yaramadı. Uyumaya devam etti. Kat yaşlı kadına çay yaptı.

Beş dakika sonra, başı hala önüne düşmüş halde olsa da, kadın gözlerini araladı ve çayını yudumladı.

Manastırla işi olmazdı. Çalışmakla işi yoktu. Kemikleri gerçeği biliyordu. Bir kadının bundan daha fazlasına ihtiyacı var mıydı? Eğitim kemiklerin kafasını karıştırırdı. Okumak görüşü bulandırırdı. Dersler kulakları sağır ederdi. Etrafa bakmak, toprağı hissetmek ve havayı koklamak gerekti.

"Karanlık günler..." dedim. "Ne oldu?"

Nana gözlerini kapattı ve o kadar uzun süre sessiz kaldı ki yeniden uykuya daldığını sandım. Tekrar açtığında gözleri yaşlarla parlıyordu.

Bir zamanlar bahçesinde oynayan o iki çocuk değişmişti. Sırlar saklıyor, korkuyor ve birbirlerine tedirgin bakışlar atıyorlardı. Artık yaşlı kadına ayıracak zamanları yoktu. Kendilerine doğru yolu göstermiş olsa da, kemikleriyle kılavuzluk etse de, yaşlı kadını dışarıda bırakmışlardı. Nana konuşmalarından bir şeyler anlamaya çalışıyordu.

Manastırda gizli yerlerden bahsediyorlardı.

Karanlık arzulardan.

Güçlü büyüler barındıran bir kitaptan.

İki kehanetten.

"İki?" diye sordum.

"Evet. Birinde ümit vardır, diğeri dünyayı lanetler. İkisi de tek bir şeyin üzerine kuruludur."

"Şey?" diye sordum. "Yoksa bir insan mı?"

Nana başını iki yana salladı. Bilmiyordu. Bir şey olduğunu düşünüyordu. Bir olay. Ama bir insan da olabilirdi.

Kat çay dökülmesin diye kupayı onun elinden aldı.

"Kitabı manastırda nasıl kontrol altına aldılar?" diye sordum.

Bana boş bir bakış attı.

"Nerede tutuluyordu?" diye şansımı denedim.

Omuz silkti.

"Buraya kim tarafından ve ne zaman getirildi?"

"*Daoine sidhe* kraliçesi zamanın sisleri içine kitabı yerleştirdi." Hafifçe horlamaya başladı.

"Dışarıya nasıl çıktı?" diye sordum sesimi yükseltip. Kafasını kaldırdı.

"Söylemesi zor, en yüksek çemberlerden birinden birinin parmağı olmalı." Bana üzgün bir bakış attı. "Bazıları annen olduğunu söylüyordu." Dudaklarını kıstı. Sonra yüzü düştü ve ağzı açıldı.

Ellerimi yumruk yaptım. Annem *Sinsar Dubh*'u asla serbest bırakmazdı. Ve Alina hain değildi. Ben kötü değildim. "Babam kimdi?" diye sordum.

"Uykuya daldı, Mac," dedi Kat.

"Onu tekrar uyandır! Daha fazlasını bilmem gerek!"

"Yarın yeni bir gün!"

"Her gün çok önemli."

"Mac, çok yorgun. Sabah tekrar başlarız. Ben gece burada kalırım. Yalnız kalmamalı. Bu kadar uzun süre yalnız kalmaması gerekirdi. Sen de kalacak mısın?"

"Hayır!" diye kükredi Barrons kapının arkasından.

Yavaşça nefes aldım, verdim. İçim düğüm düğümdü.

Bir annem vardı.

İsmini biliyordum.

Nereden geldiğini biliyordum.

Daha fazlasını bilmem gerekiyordu!

Babam kimdi? Neden O'Connor'ların üzerinde bu kadar baskı vardı? Önce annemi, sonra kız kardeşimi, şimdi de beni suçluyorlardı? Bu beni gerçekten sinirlendirdi. Yaşlı kadını uyandırmak ve zorla konuşturmak istiyordum.

Onu inceledim. Uyku, yüzündeki kırışıklıkları azaltmıştı. Huzurlu ve masum duruyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Bahçede oyun oynayan o iki kızı rüyasında görüp görmediğini merak ettim. Ben de onları görmek istiyordum.

Gözlerimi kapattım, *sidhe*-kahin özüme döndüm ve zihninin kenarından içeriye süzüldüm. Zihni de kemikleri gibi yorgun ve savunmasızdı.

Ve işte oradaydılar: İki kız, biri esmer biri sarışın, yedi veya sekiz yaşlarında, bir bahçede koşuyor, el ele tutuşuyor ve gülüyorlardı. Biri benim annem miydi? Biraz daha zorladım, Nana'nın rüyasını şekillendirmek ve daha fazlasını öğrenmek istedim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kat.

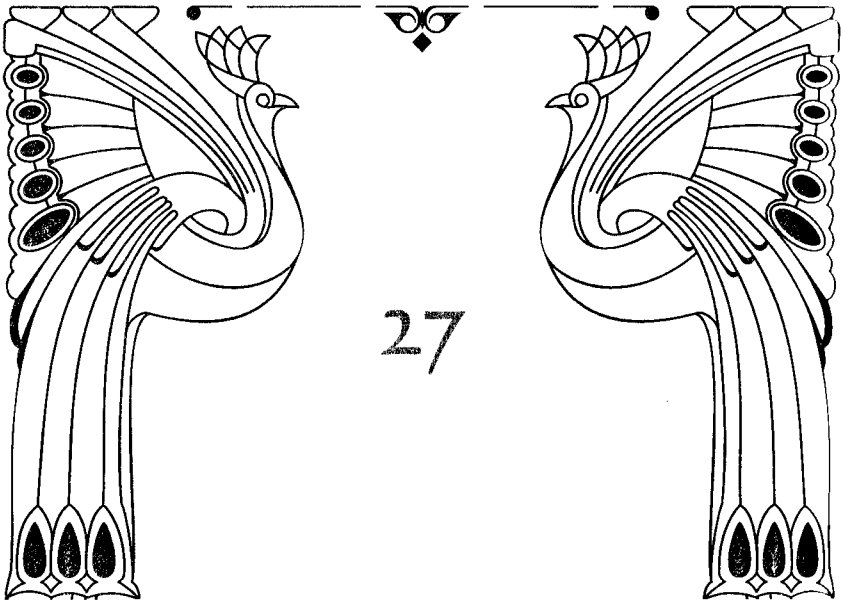
Gözlerimi açtım. Nana bana bakıyordu. Korkmuş gibiydi. Elleriyle sandalyenin kenarlarını sıkı sıkı kavramıştı. "Bu ancak hediye verilebilir, zorla alınmaz!"

Ayağa kalktım ve çaresizce ellerimi iki yana açtım. "Seni korkutmak istemedim. Beni hissedeceğini düşünmedim. Sadece neye benzediğini merak ettim. Özür dilerim. Annemin neye benzediğini görmek istedim." Saçmalıyordum. Beni durdurmasının öfkesi, bunu denemiş olmanın utancına karışıyordu.

"Neye benzediğini mi merak ediyorsun?" Nana gözlerini yeniden kapattı. "Annen seni manastıra götürürdü. Kendi anılarını gözden geçir, orada onu da bulacaksın, Alina."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ben Alina değilim."

Cevabı hafif bir horultu oldu.

27

Barrons'a göre büyük bir zaman kaybıydı. Bir daha yaşlı kadını görmeye gelirsem benimle gelmeyecekti.

Bunu nasıl söylerdi? Bu akşam annem hakkında bir şeyler öğrenmiştim! Artık soyadımı biliyordum!

"İsimler illüzyondur," dedi Barrons. "İnsanların zavallı varlıklarına anlam kazandırmak ve kendilerini daha iyi hissetmek için kullandıkları etiketlerdir. Ben buyum. Ben şuyum. Ben şuradan geliyorum. Ben vesaire vesaire... Lanet olsun, beni buna bulaştırma."

"Gittikçe daha çok V'lane'e benzemeye başladın." Ben O'Connor'dım, en güçlü altı *sidhe*-kahin soyundan birinden geliyordum ve bu benim için önemliydi. Ayrıca büyükannemin mezarını ziyaret edebilirdim. Ona çiçek götürebilirdim. Hepimizin intikamını alacağımı söyleyebilirdim.

"Nereden geldiğinin önemi yok. Önemli olan nereye gittiğindir. Bunu anlamıyor musun? Sana hiçbir şey öğretemedim mi?"

"Dersler," dedim, "kulağı sağır eder."

Birkaç saat sonra dükkanın arkasındaki garaja park ederken hala tartışıyorduk.

"Senin ne olduğunla ilgili bir şeyler bilmesi hoşuna gitmedi!" diye suçladım.

"Batıl inançları olan yaşlı bir bunak," dedi. "Patates kıtlığından beyni sulanmış."

"Yanlış yüzyıldan örnek verdin, Barrons."

Bana öfkeyle baktı, kafasında hesap yaptıktan sonra cevap verdi. "Ne olmuş? Sonuç aynı. Bir şeyleri eksik kalmış. Okumak görüşü bulandırır, dersler kulakları sağır eder, aman ne güzel!"

Hummer'dan indik, kapıları sertçe çarptık.

Ayağımın altında garajın zemini titredi.

Beton gümbürdedi, vücudum titredi ve ancak cehennemin öbür tarafında doğmuş olabilecek bir yaratığın sesini duyduk.

Hummer'ın üzerinden Barrons'a baktım. En azından sorularımdan biri cevaplanmıştı. Garajın altında her ne varsa, Jericho Z. Barrons değildi.

"Aşağıda ne var, Barrons?" diye sordum. Sorum ümitsiz ve ıstırap dolu bir başka böğürmeyle bastırıldı. İçimden koşmak geldi, ağlamak geldi.

"Garajın altındaki eğer bir kitap olsaydı ve senin aradığın kitap olsaydı bu seni ilgilendirirdi. Öyle olmadığına göre siktir git." Garajın kapısına doğru yürüdü.

Peşinden gittim. "Tamam."

"Fiona," diye hırladı.

"Fiona mı?" diye sordum.

"Jericho, çok uzun zaman oldu" dedi hafif aksanlı ve eğitimli bir ses.

Arkasından çekildim. Konuşan kadın dar eteği, uzun ve şekilli bacaklarını saran gösterişli botları ve kıvrımlarını tamamen açığa çıkaran dekolte bluzuyla çok güzel görünüyordu. Omzuna aldığı uzun kadife pelerin rüzgarda dalgalanıyordu. Peri tenine sahipti. Pahalı bir parfüm sürmüştü. Kusursuz teni normalden daha solgun, daha parlaktı. Ruju kan kırmızısı, bakışları çok seksiydi.

Hemen mızrağımı elime aldım.

Yanında Yüce Lord'un kırmızı-siyah üniformalı korumalarından biri vardı.

"Sanırım yanına prens koruma verilecek kadar önemli değilsin," dedim.

"Darroc kıskanç bir sevgilidir," dedi. "Onların yanıma yaklaşmasına izin vermiyor, olur ya kafamın içine girmeye çalışırlar diye. İçini dışına çıkardığı o ufak kızdan sonra yatağında nihayet bir *kadın* olmasının ne güzel olduğunu söylüyor."

Derin bir nefes aldım, saldırmaya hazırdım ama Barrons'un eli çelik bir kelepçe gibi bileğimdeydi.

"Ne istiyorsun, Fiona?"

Böyle yumuşak bir sesle konuştuğunda Barrons'un ne kadar tehlikeli olduğunu Fiona biliyor muydu acaba?

Bir an Barrons'a baktı ve gözlerinde saf özlem vardı. İncindiğini, gururunun kırıldığını anladım. Ona olan arzusu hiçbir zaman tükenmemişti. Orada aşkı gördüm.

Jericho Barrons'u seviyordu.

Beni öldürmeye çalıştığı için Barrons tarafından dışarı atılmış olmasına rağmen. Ardından önce Derek O'Bannion ile birlikte olmuştu, şimdi de Yüce Lord'la birlikteydi.

Damarlarında Unseelie kanı akıyordu ve Dublin'in en karanlık varlıklarının sevgilisiydi. Buna rağmen yanımda duran adamı seviyordu ve daima sevecekti. Barrons gibi birini sevmek çok acı verici olmalıydı. Kadının yerinde olmak istemezdim.

Bakışlarıyla Barrons'un yüzünü hafızasına kazıdı, gözleri onun bedeninde dolaştı.

Derken bileğimi tutan elini gördü ve içindeki bütün sevgi bir anda boşaldı, yerini öfke aldı.

"Henüz ondan sıkılmamışsın. Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun, Jericho. Ben geçici bir heves olduğunu düşünmüştüm. Birçok şeyi affettiğim gibi bunu da affetmeye hazırdım. Ama sen şansını fazla zorluyorsun."

"Beni sevmeni ben istemedim. Seni defalarca uyardım."

Kadının yüzü değişti, gerildi. Tıslayarak cevap verdi. "Ama sen her şeyi aldın! Sence böyle mi olmalı? Silahı kafama dayamış olabilirim ama içine kurşunları koyan sendin! Sence bir kadın bir erkeğe istediği her şeyi verebilir mi? Biz böyle değildik!"

"Ben senden bir şey istemedim."

"Ve hiçbir şey vermedin. Kalbini verdiğin insanın aslında bir kalbi olmadığını anlamak ne kadar zordur, bilir misin?"

"Neden buradasın, Fiona? Bana yeni bir aşığın olduğunu haber vermek için mi? Yatağına geri dönmem için yalvarmaya mı geldin? Yatağım dolu ve her zaman da öyle olacak. Onu öldürmeye çalışarak elde ettiğim tek şansı yok etmeye çalıştığın için özür dilemeye mi geldin?"

"Ne için tek şans?" Hemen cümlenin üzerine atladım. Beni öldürmeye çalıştığı için kadına kızmasının sebebi ben

değil miydim? Barrons bir şey için bir şans yakaladığı için miydi?

Fiona bana ters bir bakış attı, sonra Barrons'a döndü ve gülmeye başladı. "Ah, ne hoş bir saflık! Hala bilmiyor. Ah, Jericho! Sen asla değişmeyeceksin, değil mi? Çok korkuyor olmalısın..." Ağzı nefes vermek ister gibi açıldı, yüzü dondu. Yere düşerken çok şaşkındı, kafası karışmış gibiydi. Ellerini yere koymak istedi ama başaramadı. Kendini kaldırımın üzerinde buldu.

Kadına baktım. Göğsünde, tam kalbinin üzerinde bir bıçak vardı. Etrafına kan lekesi yayılıyordu. Barrons'u bıçağı atarken görmemiştim bile.

"Sanırım bir mesaj iletmeye gelmişti," dedi Barrons buz gibi bir sesle.

"Yüce Lord onu bekliyor." Koruma beni işaret etti. "Onun son şansı olduğunu söyledi."

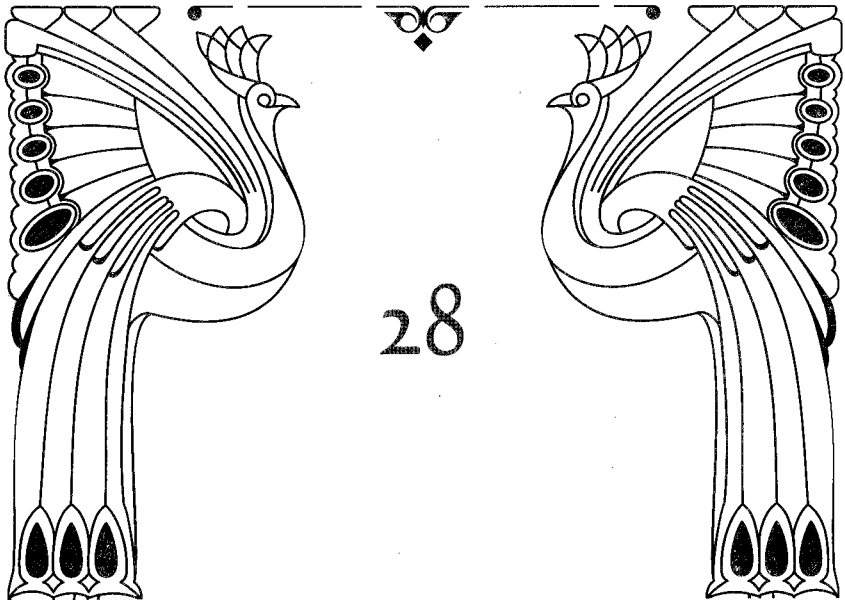
"Şunu buradan götürün." Barrons yerdeki Fiona'yı işaret etti.

Kadın hala baygındı ama uzun süre böyle kalmayacaktı. Etinde yeterince Unseelie olduğu için kalbine saplanan bir bıçakla bile ölmezdi. Karanlık peri kanı, yarasını iyileştirecekti. Şu an onu öldürmek için mızrağıma ihtiyaç vardı. Ya da Barrons'un peri prensesi üzerinde kullandığı silah her neyse ona. Bıçakla sadece kadını susturmak istemişti ve bunu da başarmıştı.

Kadın ne diyecekti ki? Barrons neyi öğrenmemden korkuyordu? Kadın neden bahsediyordu?

Beni bu tehlikeli denizde taşıyan kişiye, dalgama baktım. Papatya falı bakar gibiydim. Güveniyorum, güvenmiyorum, güveniyorum, güvenmiyorum...

"Darroc'a söyle," dedi Barrons, "Bayan Lane benim. Onu istiyorsa buraya gelip alması gerekiyor."

28

Ertesi sabah ilk iş şöminenin yanına gittim, alevler yükselene kadar gazı açtım.

O güzel ve soğuk kadını yine rüyamda görmüştüm. Yalnızdı ve büyük bir sorunu vardı ama fiziksel acılarından daha derin olan ruhundaki yaralardı. Rüyamda ağlamıştım ve gözyaşlarım yanaklarımda buz kristallerine dönmüştü. Kadın, kendisi için öyle önemli bir şey kaybetmişti ki artık yaşamak istemiyordu.

Her zamanki gibi uyandığımda kemiklerime kadar donduğumu hissetmiştim. Sıcak bir duş bile beni kendime getirememişti. Üşümekten nefret ediyordum. Bu rüyayı çok eskiden beri görüyordum. Küçük bir kızken yataktan fırlayıp donmuş ayaklarım ve takırdayan dişlerimle babamın sıcak kollarına koşardım. Babamın beni battaniyelere sardığını, bana masallar okuduğunu hatırlıyordum. Sebebini bilmesem de korsan sesine bürünür ve şöyle derdi: "*Evlat, altın peşine düşen erkekler gece yarısı garip şeyler yapar...*"

Ve Sam McGee, ölü yakmak için kullanılan odun yığınının üzerinde cızırdayacak kadar ısınırken ben de babamın kollarında ısınmaya başlardım. Kutup'ta altın aramanın, bir cesedi kızağa koymanın, LaBarge Gölü kenarında yanmanın ve ölülere verilen sözü tutmanın ne kadar heyecan verici olduğunu düşünürdüm.

Ellerimi ateşte ısıtırken Barrons'un yan odadan gelen seslerini duydum. Çalışma odasında telefonda konuşuyordu ve ses tonu öfkeliydi.

Önceki akşam Fiona'yı bıçakladıktan sonra sadece sekiz kelime konuşmuştuk.

Çalışma odasına girdiğimde bana dönük olan sırtına bakarken kafamda bir sürü soru vardı.

Kapıyı açıp içeriye girmemi bekledikten sonra alaycı gözlerle bana tepeden bakmıştı.

"Ne? Hiç sorunuz yok mu, Bayan Lane?"

"Yok," demiştim soğukça.

Merdivenlere çıkarken yumuşak kahkahasını duymuştum. Cevabını alamayacağım sorular sormanın bir anlamı yoktu. Boşa kürek çekecek değildim.

Tezgahın arkasındaki mikrodalgada bir kupa su ısıttım ve içine üç çay kaşığı kahve ekledim. Çekmeceyi açtım. "Lanet olsun." Şekerimiz bitmişti ve buzdolabında krema yoktu. Oysa bu gibi ufak zevkler benim için çok şey ifade ediyordu.

İç geçirip tezgaha yaslandım, acı kahvemi yudumladım.

"O küstah piçe söyle, ben öyle istediğim için!" diye bağırdı Barrons. "Hepinize ihtiyacım var. Lord'un ne düşündüğü umurumda değil."

Galiba adamlarını topluyordu. Ryodan dışında, Barrons gibi olan diğerleriyle tanışıp tanışmayacağımı me-

rak ettim. Darroc'la hesaplaşmaya niyetliydi, sorunu öyle veya böyle çözecekti. Ben de onun planına sadık kalmaya hazırdım; tabii eğer bu kargaşayı başlatan kişinin karnına mızrağımı saplayabileceksem. Bu adam kardeşimi ya öldürmüş ya da ölmesine göz yummuş, bana tecavüz ettirmişti. Hayatımdaki tehlikelerden birinden kurtulmam gerekiyordu. Hayatımda yeterince tehlike vardı ve çok meşguldüm.

Bugün olup bitse harika olurdu. Umarım Yüce Lord bugün dükkana gelir ve sokağı da Unseelie ile doldururdu. Umarım Barrons da adamlarını bir araya toplardı. Ben de Jayne ve adamlarını, hatta *sidhe*-kahinleri çağırabilirdim. Bütün savaşları bitirmek için katılmamız gereken bir savaş vardı ve bu çarpışmadan zaferle çıkacağımıza hiç şüphem yoktu. Beni donduran sadece gördüğüm rüya değildi. Kararlıydım. Kafese kısılmış bir hayvan gibi huzursuzdum. Olacaklar için endişelenmekten sıkılmıştım. Hemen şimdi bitmesini istiyordum.

"Hayır, bundan daha önemli olamaz. Hiçbir şey daha önemli olamaz, bunu biliyorsun," diye kükredi Barrons. "Lanet olasıca kendini lider mi sanıyor? Eğer öyleyse benim şehrimden siktirsin gitsin."

Şehrim. Bu sözcüğe takıldım. Barrons neden böyle hissediyordu acaba. Bir kere bile "dünyamız" dememişti, hep "dünyanız" derdi. Ama Dublin'e "şehrim" diyordu. Neden? Çok uzun süredir burada olduğu için miydi? Yoksa Barrons da benim gibi bu şehrin zarafetine, büyüsüne ve renkli karmaşasına mı hayrandı?

Dükkanıma göz gezdirdim. Ben de buraya öyle diyordum. Kalbimizde olanlara sahip olduğumuzu göster-

meye mi çalışıyorduk? Dublin eğer Barrons'un şehriyse, Fiona'nın inancının aksine, belki de bir kalbi vardı.

"Hayır," diye mırıldandım. Sonra kahvemden bir yudum aldım.

Ben onu fark edene kadar ne zamandır kapıda olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Sonrasında, ben Barrons'un konuşmasına kulak kabartırken birinin yanımdan geçip onu kapıya yapıştırıp yapıştırmadığını merak edecektim. Belki de vitrin camından bana bakmış, beni seyretmişti. Sırıtmış ya da kötü adam kahkahası atmıştı. Onu oraya Fiona mı koymuştu? Eğer acı çekmemi izlediyse onun bana olan nefretinden fazlasını hissederdim.

"Darroc gelecek," dedi Barrons. Gözlerimi kısıp kapıya baktım. "Fiona'ya üç taşımız olduğunu ve dördüncünün nerede olduğunu bildiğimi söyledim."

Söylemiş miydi!? Ne zaman? Dün akşam onu görmeye mi gitmişti? Bunu düşününce kendimi... ihanete uğramış gibi hissettim.

Tezgahın yanından geçtim ve ağır adımlarla dükkanın önüne yürüdüm. O şey, hafif rüzgarda kapının camına vuruyordu. Dikkatimi çeken de bu hareket oldu zaten. Hareket olmasaydı acaba onu fark etmem ne kadar sürerdi?

"Hiçbirine gerek kalmayabilir ama bunu söylemek için çok erken," dedi Barrons.

Kapıya birkaç adım kala ne olduğunu anladım. Kafasını kuma gömen bir devekuşu gibi bakışlarımı kaçırdım, sanki bakmazsam güvende olacaktım.

Ama değildim.

"Olamaz," dedim.

Tekrar baktım, kapıya yürüdüm, açtım ve nesneyi cama yapıştıran bandı çekip aldım.

O.

Uzun süre gözlerime inanamayarak ona baktım. Sonra gözlerimi kapattım.

"Yüce Lord gelmiyor," dedim Barrons'a. Çalışma odasına girdim. Her zamanki gibi bakışlarım önce Unseelie Gümüşler ağının bir parçası olan aynaya takıldı. İçinde yaratıklar olan cehennemi buz diyarına açılıyordu. Ama bugün aynaya karşı hissettiğim hayranlıkla karışık korku yeni bir anlam kazanmıştı.

"Bunu bilemezsin," dedi Barrons.

Devasa masanın ardında, ahşapla aynı sertlikte ve yoğunlukta bir şey gibi duruyordu. Öfkeli ve sertti.

Gülümsedim. Ya gülümseyecek ya da gözyaşlarına boğulacaktım ve onun karşısında ağlamak istemiyordum. "Evde sorun mu var? Çocuklar terbiyesizlik mi ediyor?" diye sordum.

"Sadede gelin, Bayan Lane."

Ön kapıdan aldığım şeyi Barrons'a uzattım. Elim titriyordu. Kendimi topladım ve şimdi elim kusursuz bir biçimde sabitti.

Resme baktı. "Kardeşin, değil mi?"

Oydu. Kahkaha atıyordu. Trinity Koleji'nin girişinde.

"Arkasını çevir," dedim.

Çevirdi.

"Oku."

"*Alina mutluydu,*" diye okudu. "*Anneciğim, babacığım, sizi seviyorum. En kısa zamanda geri döneceğim. Mac.*" De-

vam etmeden önce duraksadı. Çenesinde bir kas seğirdi. "*1247 LaRuhe. Sağdan beşinci Gümüş. Taşları da getir. Barrons gelirse ikisi de ölür.*" Bana baktı. "Ailen elinde. Siktir!" Bu her şeyi özetliyordu.

Barrons belki de onuncu kez "Bu korkunç bir plan," dedi.

"Planı yapan sendin," diye hatırlattım. "Ve ben de kabul ettim. Şimdi geri dönemeyiz." Eşyaları çantama koymayı sürdürdüm.

Başka yolu yoktu. Bir yüzleşme istiyordum ve istediğimi alacaktım. Ümit ettiğim şekilde olmayacaktı sadece. "Bak, Barrons, bana hayat hakkında babam dışındaki herkesten daha çok şey öğrettin. İkiniz olmasanız hayatta kalamazdım. Ölürdüm ve herkes kurtulurdu."

"Bu bir teşekkür mü, Bayan Lane?"

Düşündüm ve omuz silktim. "Evet."

Arkamda garip bir ses çıkardı. "Bu kadar. Gitmiyorsun."

"Teşekkür ettim diye mi? Bu nasıl bir mantık?"

"Başka birine teşekkür eden biri asla hayatta kalamaz. Hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Ailem elinde."

"Seni ele geçirdiğinde bütün dünya onun olacak."

"Beni ele geçiremez. Bana yapmamı söylediklerine harfiyen uyacağım. Plandan sapmayacağım. Kendi başıma karar vermeyeceğim. Eve gireceğim, Gümüş'ten görünen manzaranın resmini çekeceğim ve sana göndereceğim. Bu resmin ve bendeki dövmen sayesinde izimi süreceksin. Yanında, her neyseler, arkadaşlarını getireceksin. Arkamdan gelecek ya da başka bir yol kullanacaksınız ve sonunda beni kurtaracaksınız." Ve ben de Yüce Lord'u öldürecektim.

Mızrağımı göğsüne saplayacaktım. Belki de gözüne. Orada durup onun çürümesini seyredecektim. Yavaş yavaş ölmesini ümit ediyordum.

"Gümüşler önceden tahmin edilemez. Birinden diğerine geçerken bir anda sorun çıkabilir."

"Bunu yapacak cesaretim olup olmadığını merak ediyordun. Şimdi biliyorsun. Hem bana ihtiyacı var, değil mi? İşini şansa bırakmaz."

"Gümüşleri her kullandığında risk alırsın. Özellikle de yanında Güç Nesneleri olduğunda. Güç, gücü dengesiz olanlarda değişimi tetikler."

"Biliyorum. Şimdiye kadar beş kez söyledin. Mızrağımı gizleyeceğim ve taşlar kesede olacak."

"Hapishane duvarındaki delikler ve Cruce'un laneti yüzünden nelerin ters gidebileceğini tahmin bile edemem. Hayır, Bayan Lane, bu plan işe yaramaz."

"Ben gidiyorum, Barrons, sen yardım et veya etme."

"Seni durdurabilirim," dedi. Söyleyiş şeklinden bunu ciddi ciddi düşündüğünü anladım. Hatta beni bir yerlere zincirlemesine ramak kalmıştı.

Derin bir nefes aldım. "Kollarında ölen çocuğu hatırlıyor musun?"

Öfkeyle burnundan soludu. Aniden göğsünde bir şey hırıldadı.

"Bunu bana yaşatma, Barrons. Benim için yası seçme. Buna hakkın yok."

"Onlar senin biyolojik ailen değil."

"Sence kalp sadece kanı mı takip eder?"

Birkaç dakika sonra kapıdan çıkmaya hazırdım. Sağa dönüp şehrin en büyük BPÇ'lerinden birine dalacaktım.

1247 LaRuhe'ye kadar on dört blok yürürsem hedefe vardığımda kan ter içinde kalacağımı biliyordum ama işimi şansa bırakamazdım. Gümüş buzlu olabilir diye kalın giyinmiştim. Karanlık olabilir diye MacHalo'mu takmıştım. Barrons gelene kadar bir süre orada kalmam gerekebilir ve annemle babamın yiyeceğe ihtiyacı olabilir diye çantamı protein çubukları, su, Unseelie eti ve diğer yiyeceklerle doldurmuştum. Yüce Lord görmek ister diye, üzeri parıltılı koruma büyüleriyle işlenmiş siyah bir kesenin içinde üç siyah taş yanımdaydı. Silahım kılıfındaydı ve mızrağım da benimleydi. Yanıma aldığım şeylerin tümünü kullanacak değildim ama dünyada tek bir peri kalmayıncaya dek, çantam ve içindeki şeyler olmadan şuradan şuraya gidemezdim. Son iki gündür belki onuncu kez V'lane'in isminin dilimde olmasını arzuladım. Nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ediyordum.

Cep telefonum elimdeydi, resim çekip iletmeye hazırdım. Böylece Barrons, aynadan Yüce Lord'un nerede olduğunu görebilecekti. Cep telefonuma baktım. İçimi kemiren bir şey vardı ve planını anlattığından beri huzursuzdum. Bilincimin kıyısında bir tutarsızlık vardı. Diğer gerçeklerle uyumlu olmayan bir şey...

"Gümüşler, anladığım kadarıyla hedefleri gösteriyorlar. Ve sen Yüce Lord'un da gidilecek yeri göstermesini ümit ediyorsun. O zaman senin Gümüş'ün neden şeytanların kol gezdiği bir mezarlığa benzer bir yeri gösteriyor? Orası gitmek isteyeceğin bir yer olamaz."

Bir şey söylemedi.

"Sen iki Gümüş'ten fazlasını birbirine bağlamadın, değil mi?" Kaşlarımı çattım. "Ya Yüce Lord da aynı şeyi yaptıysa? Ya ayna hedefi göstermezse?"

"Gümüşleri birbirine bağlayacak kadar uzman değil."

Aydınlanmalarım hızlı ve sert olurdu. "Ah, Tanrım, anladım!" diye haykırdım. Gümüşleri bana anlatmak istememesine şaşırmamak gerekti! "Aynan garajın altındaki gerçekliğe bağlanıyor! Sen aynaları birbirine bağlayarak içinde şeytan köpeklerin olduğu bir geçit oluşturdun, böylece birisi aynana girse bile geçitte asla sağ kalamaz." Bir aynayı doğrudan diğer aynaya bağlamak yerine çok sayıda aynayla uzun ve ölümcül bir koridor oluşturmuştu. "Garajın üç kat altına böyle iniyorsun. Seni girişte bu yüzden bulamıyorum. Bunca zamandır gözümün önünde, dükkanımdaydı!"

"Dükkanın?" Bir kahkaha attı. "Bu işten sağ salim, ailenle ve taşlarla kurtulursanız, Bayan Lane, Darroc da öldüyse, dükkanı size veririm."

Birden nefesim kesildi. "Gerçek mi, mecaz mı?"

"Gerçek. Tam anlamıyla."

"Anlaştık." Kalp atışlarım hızlandı. BK&B'yi çok seviyordum.

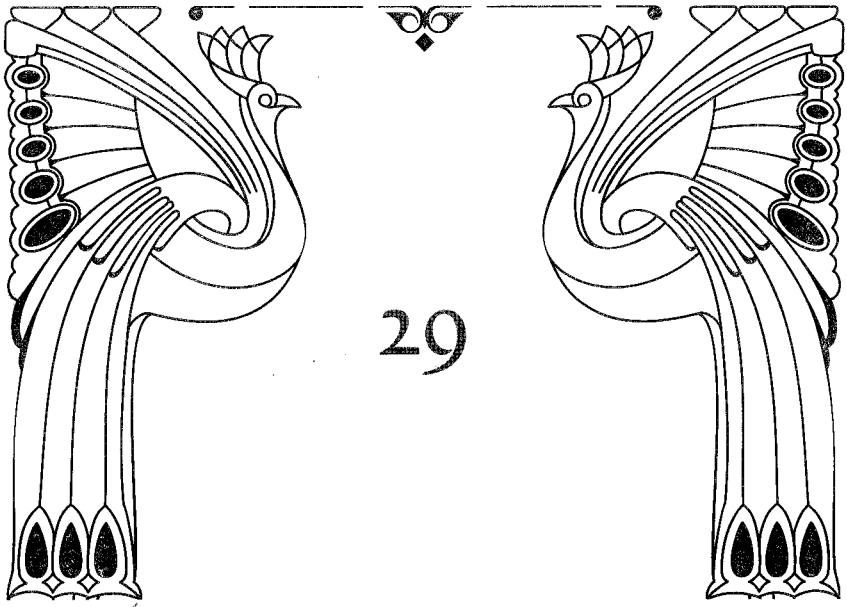
"Dükkanı veriyorum. Garajımı veya araba koleksiyonumu değil."

"Başka bir deyişle her zaman ensemde olacaksın," dedim.

"Hiç şüphen olmasın." Kurt gibi gülümsedi.

"Viper'ı da eklesek?"

"Ve bir de Lamborghini."

29

1247 LaRuhe geçen ağustosta gördüğüm gibiydi. Altı ay önce Dublin'e ilk geldiğimde paranormal hiçbir şeye inanmazdım ve hayatımda hiç peri ırkından birini görmemiştim. Dünyada bizden başka varlıklar olduğuna inanmam mümkün değildi.

Sadece iki hafta sonra, şimdi durduğum yerde dikiliyordum ve bir Karanlık Bölge'nin ortasındaydım. Yüce Lord'un Unseelie'yi bu binanın arkasındaki depoya gizlenmiş bir boyut kapısından dünyamıza sokmasını seyrediyordum.

Dünyam ne kadar çabuk değişmişti. İki haftada!

1247'deki yüksek ve tuğladan binanın ön cephesi süslü kireçtaşındandı ve sanayi mahallesinin karmaşasına hiç uymuyordu.

Zarif ferforje demirlerle çevrelenmiş kirli çimenleri ve üç iskeletimsi ağacı vardı. Evin tirizlerle ayrılmış pencereleri siyaha boyanmıştı. Arka tarafta devasa bir krater vardı. V'lane, Yüce Lord'un anıtını sadece ezmemiş (bana Alina ile plajda voleybol oynama illüzyonunu verdiği gündü)

mekanı tamamen yok etmişti, bu yüzden şimdi geriye sadece büyük bir krater kalmıştı. Daha belirgin bir istekte bulunup evi de yok etmesini istemediğime pişmandım. Bunu yapsaydı şimdi burada dikiliyor olmazdım. İçeri girmek ve ilk gördüğümde çok ürkütücü bulduğum o aynalardan birine adım atmak üzereydim. Gerçi her halükarda Yüce Lord beni başka korkunç bir yere gönderirdi. Bundan emindim.

Merdivenleri çıktım, kapıyı açtım ve ferah giriş salonuna girdim. Botlarım obsidiyen ve mermer zeminde tıkırdadı. Büyük bir avizenin altından geçtim, ikiz merdivenleri ve süslü mobilyaları geride bıraktım.

Yüce Lord'un yatak odasının üst katta olduğunu biliyordum. XIV. Louis döneminden kalma devasa bir yatağı, kadife yatak örtüleri, şaşaalı bir banyosu ve gösterişli bir gardırobu vardı. En iyi kıyafetlerinin veya en pahalı ayakkabılarının nerede olduğunu biliyordum. Her şeyin en iyisini severdi. Kız kardeşim de buna dahildi.

Kaçınılmaz olanı geciktirmenin bir anlamı yoktu. Dükkanımı alabilmek için de bu işi en kısa sürede bitirmek istiyordum. Barrons'un teklifi çok cazipti. Ne diyeceğimi bilememiştim. Şimdi dükkanda benden resim bekliyordu. Arkadaşları muhtemelen yakında bir yerdeydi. Uzun ve resmi oturma odasına adım attım, duvarlarda gümüş çerçeveli bir düzine kadar ayna vardı. Odada yürüdüm, mobilyaların yanından geçtim. Sotheby's ve Christie's mobilyaları bunlarla başa çıkamazdı.

Sağdaki ilk ayna simsiyahtı. Kapalı olup olmadığını merak ettim. Ölü gibi duruyordu. Yüzeyine baktım. Yoğun karanlık birden dağıldı ve genişledi. Bir an patlamasından

korktum, öyle bir parladı ki beni yutmasından çekindim. İyice genişledikten sonra yüksek sesle nabız gibi attı, şapırtıya benzer bir ses çıkarıp büzüldü. Bir süre sonra yeniden şişti. Aynı sesi çıkardı. Büzüldü. Ürperdim. Duvarda asılı olan devasa bir kalpti ve çalışıyordu.

Yürümeye devam ettim. İkinci aynada boş bir yatak odası görünüyordu.

Üçüncüsü, içinde insan çocuklar olan bir hücreydi. Parmaklıkların arasından bana bakıp kemikli ve çıplak kollarını bana uzattılar. Olduğum yerde dondum kaldım. İçeride yüz kadar çocuk olmalıydı ve küçük bir hücreye sıkışmışlardı. Üstleri başları kirliydi, yüzleri gözleri morarmıştı.

Bunun için zamanım yoktu. Duyguların beni ele geçirmesine izin veremezdim. Aynaya yaklaştım ve daha sonra, ailemi kurtardıktan sonra, Barrons'la bu hücreyi bulup çocukları kurtarabilmek için resmini çekmeye hazırlandım. Ama ben düğmeye basmak üzereyken çocuklardan biri ağzını açtı ve normal bir insan çocuğun sahip olamayacağı sivrilikte dişlerini gösterdi. Bunu görünce telaşla geri çekildim ve duyguların zihnimi bulandırmasına izin verdiğim için kendime kızdım.

Dani, bazı Unseelie'nin çocukları hapsettiğini söylemişti. Kafamda bu korkunç düşünce olduğu için, aynaya baktığımda içindekileri kendi korkularım ve endişelerim ışığında görmüştüm. Bu yüzden ipuçlarını fark edememiştim. Zihnim berrak olsaydı çocukların kafalarının şeklinde bir gariplik olduğunu, minik yüzlerinin doğal olmayan vahşiliğini fark edebilirdim.

Dördüncü aynaya bakmadım bile ve beşincinin yanına gittim. Yandan, Yüce Lord'un beni göremeyeceği bir açı-

dan resmini çektim, Barrons'un telefonuna gönderdim ve cep telefonumu cebime attım.

Manzaranın şokunu sonra yaşadım.

Benim evimde, Ashford'da, benim yemek odamdaydı.

Annemle babam sandalyelere bağlanmış, ağızları bantlanmıştı. Bir düzine siyah ve kırmızı üniformalı koruma yanlarında dikiliyordu.

Yüce Lord benim doğup büyüdüğüm kasabadaydı! Oraya ne yapmıştı? Gölgeleri de yanına almış mıydı? Unseelie şu anda sokaklarda dolaşıp arkadaşlarımla mı besleniyordu?

Bir yeri olsun güvende tutmaya çalışmış ama başaramamıştım!

V'lane'in beni oraya götürmesine izin vermiş, zayıflığıma yenik düşmüş, evimin önünde dikilmiştim. Yüce Lord'un dikkatini çeken bu hatam mıydı acaba? Yoksa en baştan beri biliyor ve bunu bana karşı kullanmak için doğru zamanı mı kolluyordu?

Aynada, benden beş metre kadar uzakta, babam başını iki yana salladı. Gözleri her şeyi anlatıyordu. *Sakın yapma, bebeğim. Aynanın o tarafında kal. Sakın bizim için kendini tehlikeye atma.*

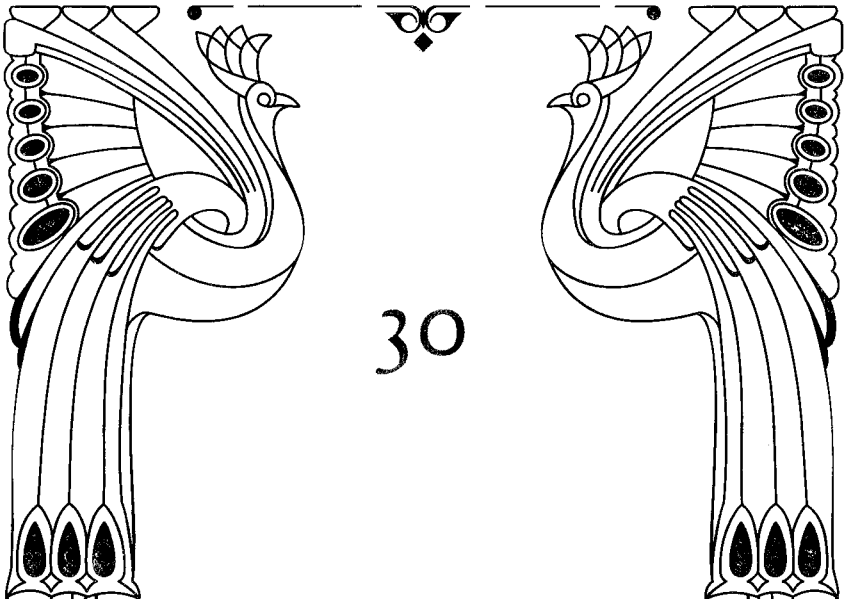
Bunu nasıl yapardım? Kalbin sebeplerinden bazılarını mantığın anlayamayacağını bana öğreten babam değil miydi? Sanırım Pascal'dan bir alıntıydı. Dünyanın bütün sebepleri bir araya gelse ve Barrons bana destek olmasa bile geri dönmezdim. Altımda güvenli bir ağ olmasa bile bu ipte yürürdüm. Dün akşam biyolojik annemin ismini öğrenmiş olabilirdim. Kendimi Mac O'Connor olarak görmeye başlamış olabilirdim. Ama Jack ve Rainey Lane benim babam ve annemdi. Ve her zaman da böyle kalacaklardı.

Duvara yürüdüm. Babamın gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Ağzı bağlı olmasaydı bana kükrüyor olurdu.
Gümüş'e adım attım.

III

Ama şimdi karanlık bir camın ardından bakıyoruz ve gerçekle yüzleşmeden önce dünyanın hatalarıyla parçalanmış (ne yazık ki anlaşılması çok zor) halini görüyoruz. Bu yüzden inanç sözcüklerini heceleyerek dile getirmek zorundayız. Bize ne kadar anlamsız gelseler de, her ne kadar kötülüğün iradesiyle iç içe geçmiş gibi görünseler de.

— Umberto Eco

30

"Ne kadar iyi bir insanmışsın," diye dalga geçti Yüce Lord. "Güzel şapka."

Gümüş'ün içinden geçmek yapış yapış bir zarın içine adım atmak gibiydi. Dokunduğumda yüzey yoğun bir sıvı gibi dalgalandı. İçine adım atmak istediğimde önce bana karşı koydu. Daha sert ittim ve botlarımı gümüşümsü deriden geçirmek için çabalamam gerekti. Ardından kalçamı bastırdım.

Ayna yine müthiş bir elastikiyetle bana karşı koydu.

Bir an için iki yarım iki ayrı dünyadaydı. Yüzüm aynadan geçmişti, kafamın geri kalanı evdeydi. Bir bacağım içeride bir bacağım dışarıdaydı. Sonra, tam beni devasa bir lastik gibi geri fırlatacağını düşündüğüm sırada basınç yok oldu, beni içine çekti. Sıcak ve rahatsız edici derecede ıslaktı. Beni diğer taraftan tükürünce sendeledim.

Kendimi yemek odamda dikilirken bulmayı bekliyordum ama bir tür tüneldeydim. Nemli pembe bir zardan yapılmış gibiydi. Yemek odası aynanın diğer tarafında gör-

düğümden çok daha uzaktaydı. Ailemle aramda on beş metreye yakın bir mesafe vardı. Barrons yanılıyordu. Yüce Lord aynalar konusunda sandığımızdan daha uzmandı. Sadece aynaları birbirine bağlamakla kalmamış, tüneli aynanın ardından görünmeyecek hale getirmişti. Tenis diliyle, bu seti Yüce Lord kazanmıştı. Ama bu hamleyle maçı kazanması mümkün değildi.

"Sanki başka seçeneğim vardı da." Yüzümü koluma sildim, kaygan ve pis kokulu sıvıdan kurtuldum. MacHalo'mdan da aynı sıvı damlıyordu. Aynaya girmeden önce miğferi çıkarmayı düşünmüştüm (kafanızda böyle bir şey varken insanların sizi ciddiye alması mümkün değildi) ama şimdi çıkarmadığıma memnundum. İnsanların Gümüşlerden uzak durmasına şaşmamak lazımdı.

Seçme şansın vardı, diyordu babamın gözleri. *Yanlış seçim yaptın.*

Annemin gözleri çok daha fazlasını söylüyordu. Şapkamın altından fışkıran darmadağınık siyah saçlarımla başladı, giydiğim deri pantolonu görünce kızdı, parçalanmış tırnaklarımı görünce öfkeden köpürdü, sıra omzuma çarpıp duran otomatik silaha geldiğinde sesini kısmak zorunda kaldım.

Öne bir adım attım.

"O kadar çabuk değil," dedi Yüce Lord. "Bana taşları göster."

Diğer elimle silahımı attım, çantamı omzumdan indirip açtım, siyah keseyi çıkarıp havaya kaldırdım.

"Çıkar. Göster bana."

"Barrons bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyor."

"Barrons'u bu işe karıştırmamanı söylemiştim. Onun ne düşündüğü umurumda değil."

"Bana Barrons'u getirmememi söyledin. Onu işe karıştırmamam mümkün değildi. Taşlar ondaydı. Sen hiç Barrons'tan bir şey çalmaya çalıştın mı?"

Yüzündeki ifade her şeyi söylüyordu. "O bu işe karışırsa ölürler."

"Mesajın gayet açıktı. Karışmayacak." Daha yakına girmem gerekiyordu. Yüce Lord ve korumaları ile ailemin arasına girmem gerekiyordu. Barrons geldiğinde doğru yerde duruyor olmalıydım. Silahımı kullanabileceğim mesafede olmalıydım. Barrons kendi Gümüş'ünü yeniden ayarlayarak Yüce Lord'un olduğu yere çıkmayı planlıyordu. *Onu oyala*, demişti. *Ben resmi alınca diğer taraftan bağlantıyı kurmaya çalışacağım. Adamlarım, ben yeri belirler belirlemez sana desteğe gelecek.*

"Mızrağını, silahını ve pantolonunun beline taktığın tabancayı, kolunun içindeki çakıyı ve botunun içindeki bıçağı çıkar. Hepsini ayağınla bu tarafa gönder."

Silahlarımın nerede olduğunu nereden biliyordu?

Annem beni Asford futbol takımıyla yatakta yakalasa bu kadar şaşırmazdı.

Annemi rahatlatmak için bir bakış attım. İrkildi. Herhalde rahatlatıcı bakış dediğim diğer insanlar için... vahşiydi. "Son birkaç ay çok zor geçti, anne," dedim savunmaya geçerek, "sonra anlatırım." Yüce Lord'a dönüp "Ailemi bırakın. İşbirliği yapacağım. Söz veriyorum," dedim.

"Sözüne ihtiyacım yok. Yaşayan son akrabaların elimde. Çok kısa süre yaşadıkları için insanlar bu gibi şeylere önem verir. Alina bana ailesinin o on beş yaşındayken bir araba kazasında öldüğünü söylemişti. Yalan söylemişti. Sen beni buraya yönlendirmeseydin onları aramak hiç aklıma gelmezdi."

Adamı buraya nasıl yönlendirmiştim? Beni Ashford'a kadar nasıl takip etmişti? V'lane'i mi izliyordu? V'lane çift taraflı mı çalışıyordu? Yüce Lord'la mı birlikte miydi? "Onlar benim ailem değil," dedim. "Benim ailem öldü. Alina'yı öldürünce son akrabamı da yok ettin, geriye sadece ben kaldım." Ailemi olduğundan daha önemsiz göstermek istiyordum. Filmlerde hep işe yarardı. "Onlar sadece bizi evlat edindi."

Yapmamam gerekiyordu ama kendimi tutamadım, yan gözle anneme baktım. Gözleri dolmuştu. Harika! Benim bu son halimi hiç beğenmemişti, bir de üstüne duygularını incitmiştim. Çok yetenekliydim gerçekten.

Yüce Lord tek kelime etmedi. Sadece babamın yanına gitti ve yüzüne bir yumruk attı. Babamın kafası geriye düştü, burnundan kan akmaya başladı. Babam başını hafifçe iki yana sallayarak bana bir bakış attı: *Git buradan, bebeğim.*

"Tamam!" diye bağırdım. "Yalan söyledim! Onu rahat bırak!"

Yüce Lord bana döndü. "Ölümlülük büyük bir zayıflıktır. Bütün varlığınızı şekillendirir. Aldığınız her nefesi. Perilerin sizin türünüz için tanrı olması hiç şaşırtıcı değil."

"Benim için asla tanrı olmadılar."

"Silahlarını bırak."

Otomatiği yere bıraktım, pantolonumun belinden tabancamı çıkardım, kolumun içindeki çakıyla botumun içindeki bıçağı da otomatiğin yanına koydum.

"Mızrak."

Yüzüne baktım. Aramızdaki on metreye rağmen mızrağı fırlatsam işe yarar mıydı? Tam kalbine isabet etse bile

sadece yarı insandı ve hemen ölmezdi. Mızrağı fırlattıktan sonraki birkaç saniyede ailemi kaybedebilirdim.

Onu oyala, demişti Barrons.

Mızrağı kılıfından çıkardım. Açığa çıkar çıkmaz kıvılcımlar saçtı, havaya beyaz yükler yaydı. Sanki etrafımızdaki peri diyarından güç çekiyormuş gibi gözleri kör edecek bir parlaklığa büründü.

Mızrağı bırakamadım. Parmaklarımı açamadım.

"Mızrağı bırak." Anneme döndü, yumruğunu hazırladı.

Mızrağı bırakırken hırladım. Pembe tünelin duvarına çarptı. Etten kanal acı çeker gibi inledi. "Onu. Rahat. Bırak."

"Silahları bana fırlat ve taşları göster."

"Çok ciddiyim. Barrons bunu yapmamamı söyledi."

"Şimdi."

İç geçirdim, taşları keseden çıkardım ve sarılı oldukları kadife bezi açtım.

Tepki ani ve şiddetli oldu: Tünel kasıldı, ıslak duvarları inledi ve ayağımın altındaki zemin sarsıldı. Taşlar siyah-mavi bir ışıkla parıldadı. Duvarlar daraldı ve genişledi, sanki beni dışarı atmaya çalışıyorlardı. Işığın parlaklığıyla kör oldum, rüzgarın ve suyun sesinden başka bir şey duyamıyordum. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Tutunacağım bir yer yoktu. Taşları yeniden sarmaya çalıştım, az kalsın kadife bezi düşürecektim. Çantam bacaklarıma çarptı ve elimden alındı.

Rüzgara bağırdım, aileme seslendim, Barrons'a seslendim, lanet olsun Yüce Lord'a bile seslendim! On farklı yöne parçalarım saçılıyormuş gibi hissediyordum. Ceketim omuzlarımdan çekildi ve rüzgarla dalgalandı. Taşları kesenin içine koymayı denedim.

Birden her yer sakinleşti.

"Sana söylemiştim," diye kükredim. Gözlerim hala kapalıydı, retinama kazınmış parlaklığın gitmesini bekliyordum. "Barrons söylemişti. Ama sen dinledin mi? Hayır." Cevap gelmedi. "Hey?" Yine cevap alamadım.

Gözlerimi açtım.

Pembe zarımsı kanal yok olmuştu.

Saf altından bir koridorda dikiliyordum.

Duvarlar altındı, zemin altındı. Altın göz alabildiğine uzanıyordu. Bir tavan varsa da göremiyordum. Altından duvarlar, karanlığın içinde gözden kaybolana kadar uzanıyordu.

Yalnızdım.

Yüce Lord yoktu. Korumaları yoktu. Ailem yoktu.

Silahımı, bıçağımı ve çantamı görmeyi ümit ederek arkama baktım.

Pürüzsüz ve sonsuz altın zeminden başka bir şey göremedim.

Hiçbir yerde mızrağımın parıltısı yoktu.

Aslında, yavaşça bir daire çizerken, altın duvarların üzerinde yüzlerce... Hayır, binlerce... Daha dikkatli baktım, göremediğim bir yere kadar uzanıyorlardı... Milyonlarca ayna vardı.

Neler olduğunu anlamaya çalışırken sonsuzluğun tadını aldım. İki yöne doğru göz alabildiğine uzanan bir zaman çizgisinde minik bir noktadan ibarettim. Ben önemsiz ve küçüktüm.

"Ah, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!"

Nerede olduğumu biliyordum.

Tüm Günler Salonu.

31

Ne kadardır oturduğumu bilmiyordum.

Bu yerde zamanı tahmin etmek zordu.

Tüm Günler Salonu'nun ortasında oturuyordum. Dizlerimi karnıma çekmiştim, etrafıma bakınca midem bulandığı için altın zemine bakıyor ve durumumu gözden geçiriyordum.

Sorun: Dışarıda, gerçek dünyada bir yerde, benim yemek odamda, Ashford'da Yüce Lord hala ailemin yanındaydı.

Çok öfkeli olmalıydı.

Benim hatam değildi. Taşları görmek için ısrar eden kendisiydi. Yüce Lord'u uyarmıştım. Ama hatanın kimde olduğu önemli değildi ve şimdi ben tüm günleri içinde barındıran bir yerdeydim.

Ailem hala onun elindeydi. Önemli olan buydu.

Neyse ki Barrons yeniden ayarladığı aynasından geçerek çoktan evime doğru yola çıkmış olmalıydı. Aynadan geçen arkadaşlarıyla birlikte 1247 LaRuhe'yi basacaktı. Vajinaya

benzeyen pembe tünelin hala yerli yerinde olmasını umdum. Böylece ailem güvende olacaktı.

Çok fazla şey ümit ettiğimin farkındaydım.

Sonuç olarak etkisiz hale getirilmiştim. Sayıların arasından alınıp değişkenlerin kuantum salonuna atılmıştım. Hiçbir değişken, anladığım veya umursadığım bir denklemin parçası değildi.

Etrafımda milyonlarca ayna vardı. Milyonlarca boyut kapısı vardı. Pembenin on beş tonu arasında seçim yapmakta zorlanıyor gibiydim.

Saatime bakmayı akıl ettim. 1.14'te durmuştu.

Ceketimi çıkardım ve soyunmaya başladım. İçinde taşların olduğu keseyi kol bandımın altına sıkıştırdım. Salon üzerimdeki kıyafetler için çok sıcaktı, bu yüzden kazağımı çıkartıp belime bağladım. Sonra ceketimi yeniden giydim.

Yanımda neler kaldığını gözden geçirdim.

Bir bıçağım vardı. Antika bir İskoç bıçağı. Yüce Lord'un habersiz olduğu bu bıçağı Barrons'un dükkanının Baloncuklar kısmından almış, sol koluma bağlamıştım.

Ceketimin sol cebinde, içinde Unseelie et parçaları olan bir kavanoz vardı.

Ceketimin iç cebinde ezilmiş iki protein çubuğu duruyordu.

MacHalo'm vardı, çenemin altına kayışlıydı.

Bir de cep telefonum vardı.

Nelerin olmadığını gözden geçirdim.

Pilim veya fenerim yoktu.

Suyum yoktu.

Mızrağım yoktu.

Burada durdum. Bu çok kötüydü.

Cep telefonumu arka cebimden çıkarıp Barrons'un numarasını çevirdim. Hiçbir şeyden etkilenmemesine o kadar alışmıştım ki telefonu çalmayınca çok şaşırdım. Demek ki Barrons'un telefonunun bile çekmediği bir yerler vardı ve burada çalışmıyordu. V'lane'in ismi dilimde olsaydı bile, onun da çalışacağını sanmıyordum.

Burada kafam da çalışmıyordu. Ne kadar çok oturursam kendimi o kadar garip hissediyordum.

Salon sadece alternatif mekanlara ve zamanlara açılan sonsuz kapılardan ibaret değildi. Burayı oluşturan sayısız boyut kapısı nefes alıyor ve yaşıyordu. Salon, zamandı. Eski ve yeniydi. Geçmiş, gelecek ve şimdiki zaman bir aradaydı.

BK&B tek bir aynası olmasına rağmen uzaysal bir çarpıklığa sahipti.

İçinde bulunduğum salona ise milyonlarca ayna açılıyordu ve bu etkinin binlerce katına maruz kalıyordum. Hem uzaysal hem de zamansal bir çarpıklık söz konusuydu. Burada zaman geçmiyordu sanki. Zihnim odaklanamıyordu ama bunun parçasıydım; yine de bunu anlayamıyordum. Ama umurumda değildi. Ben önemliydim. Ben çocuktum. Ben yaşlı bir kadındım. Ben ölümdüm. Bütün yaratılışın kaynağıydım. Ben bu salondum ve bu salon da bendi. Bir parçam her köşeye kanıyordu.

Çelişki bu durumu açıklamak için yeterli değildi. Burayı sevmiştim, içinde çok sayıda olasılık vardı. Ve hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım.

Bana Ulaşamazsan'ı denedim.

Servis yoktu.

Bir süre Ölmek Üzereysen'e baktım.

Ryodan ihtiyacım olmadığında kullanırsam beni öldüreceğini söylemişti.

Buraya gelmeyi bir denesin, oldu ilk düşüncem. İkinci düşüncem ise bunu istemediğimdi. Çünkü yanıma gelirse beni öldürebilirdi.

Ölmek üzere olduğuma dair inandırıcı bir argüman bulamadım. Mevcut durumu sevmiyor olabilirdim ama çok sağlıklı olduğum kesindi. Etrafımda hayatımı tehdit eden herhangi bir şey yoktu. Gerçi her geçen saniye kafam biraz daha karışıyordu.

Zihnimde çocukluğuma dair anılar canlanmaya başladı. Anı olamayacak kadar canlı ve gerçektiler.

Anılara şöyle bir göz gezdirdim ve sonunda hoşuma giden bir tane buldum.

Onuncu yaş günümde babamla annem benim için sürpriz bir doğum günü partisi vermişti.

Odaklandığım anda dramatik bir etkiyle büyüdü, şimdi gülen ve bana hediyeler veren arkadaşlarımı da görebiliyordum. Hepsi çok gerçekti, yemek odasında onlara katılmamı bekliyorlar, pasta ve dondurma yiyorlardı. Her şeyi görebiliyordum, altın zeminin ortasında duruyordu. Parmaklarımı görüntünün üzerinden geçirdim. Altın dalgalandı ve yemek odamızdaki masaya dokundum. Sandalyelerden birine oturup on yaşındaki bedenimin içine girmeme ve Alina'nın yaptığı bir espriye gülmeme az kalmıştı.

Alina ölmüştü. Bu gerçek değildi. Şimdi yaşanıyor olamazdı.

Bakışlarımı hemen kaçırdım.

Önümde, havada bir başka anı canlandı: Teyzemlerle Atlanta'ya alışverişe gidişime aitti. Bende çok ciddi bir et-

kisi olmuştu. Boolimgdale's mağazasındaydık. On bir yaşındaydım. Süslü şeylere bakarken artık altın duvarları ve aynaları görmediğimi fark ettim.

Gözlerimi kapattım, ayağa kalktım, cep telefonumu arka cebime koydum.

Buradan çıkmak zorundaydım. Yoksa aklımı kaybedebilirdim.

Ama nereye gidecektim?

Gözlerimi açtım ve hareket etmeye başladım. Bunu yaptığım anda anılar hemen kayboldu ve zihnim yeniden boşaldı.

Aklıma bir fikir geldi. Kaşlarımı çattım, birkaç metre yürüdüm ve durdum.

Anılar devam ediyordu.

Babam oynadığım ilk ve tek softbol maçında beni alkışlıyordu. Bana mor dikişleri olan pembe bir eldiven getirmişti. Annem üzerine ismimle birlikte çiçekler işlemişti. Çocuklar bana ve eldivenime gülüyordu. Ne kadar sert olduğumu ispatlamak için bir topu yakalamaya koştum. Top sekti ve yüzüme çarptı, burnumdan kanlar akmaya başladı ve bir dişim kırıldı.

Yüzümü buruşturdum.

Beni işaret ederek kahkahalar atmaya başladılar.

Anıyı kontrol ettim, yeniden şekillendirdim, topu kusursuz bir biçimde yakaladım, ilk koşucuyu saf dışı bırakıp uzak arayla sayıyı kazandım.

Çocuklar yeteneğime hayran kalmıştı.

Babamın yüzü gururla aydınlandı.

Bir yalandı ama tatlı bir yalandı.

Yeniden yürümeye başladım.

Anı, etrafa pembe toz tanecikleri saçarak yok oldu.

Burada durmak tehlikeli, belki de ölümcüldü.

Şüphelerim bir süre sonra yerde bağdaş kurmuş oturan bir iskelet görünce doğrulandı. Sırtını aynaların arasındaki altın duvara yaslamıştı. Duruşundan mücadele etmediğini ve ölürken acı çekmediğini anladım. Kafatasının yüzü (tabii eğer buna yüz denirse) huzurluydu. Açlıktan mı ölmüştü? Yoksa rüyaların arasında kaybolup yüz sene mi yaşamıştı? Ben hiç aç değildim ama aslında acıkmam gerekirdi. Günü birkaç bardak kahveyle geçiştirmiştim. Zamanın bilindiği gibi olmadığı bu yerde bir şey yeniyor muydu?

Yanından geçerken aynalara baktım.

Aynadaki varlıklardan bazıları bana baktı, şaşkın ve kafası karışık görünüyorlardı. Bazılarının beni açıkça görebildiği belliydi.

Bir seçim yapmak zorundaydım ve ne kadar çabuk davranırsam o kadar iyiydi. Altının gördüğüm en huzurlu, güzel ve kusursuz renk olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ve zemin çok davetkar görünüyordu. Sıcak ve pürüzsüzdü. Biraz uzanıp gözlerimi kapatsam... Başımı iki yana salladım ve kendimi zorlu bir yolculuğa hazırladım.

Tüm Günler Salonu'nun ilk tehlikesi: Zihnimde herhangi bir günü yeniden yaşayabileceksem neden dışarıya çıkayım? Kardeşimi kurtarabilir, dünyayı kurtarabilir ve aradaki farkı bilmeyebilirdim.

Tüm Günler Salonu'nun ikinci tehlikesi: Her şey mümkünse nasıl seçim yapacaktım?

Kilometrelerce uzanan bembeyaz tropik sahiller gördüm. Su o kadar berraktı ki gökkuşağı renklerine bürünmüş mercanları görebiliyordum. Güneşte parlayan suyun

içinde gümüş rengi minik balıklar yüzüyordu.

Görkemli malikaneler gördüm. Çöller ve devasa ovalar. Yemyeşil vadilerde sürüngen yaratıklar gözüme ilişti ve post-apokaliptik şehirler gördüm. Sualtı dünyaları ve parıltılı yıldızlarla süslenmiş uzaya açılan Gümüşlerin yanından geçtim. Nebulanın veya bir karadeliğin içine çıkanlar da vardı. Buralara kimin gitmek isteyeceğini merak ettim. Herhalde ancak her şeyi görmüş bir ölümsüz isteyebilirdi. Ölümsüz bir peri, bir karadeliğin içini merak edebilirdi. Tüm Günler Salonu'nda ne kadar çok şey görürsem bu yeri yaratan ölümsüz ırk hakkında ne kadar az şey bildiğimi kavrıyordum.

Bazı aynaların içinde o kadar korkunç görüntüler gördüm ki bakışlarımı hemen kaçırmak zorunda kaldım. Bu şeylerin bazılarını biz yapmıştık. Birinde, elindeki testereyle korkunç bir deney yapan bir adam beni gördü, sırıttı ve bana doğru atıldı. Yüreğim ağzıma geldi ve adımlarımı hızlandırdım, uzun süre arkama bakmadan koştum. Sonunda arkama baktım. Yalnızdım. Gümüş'ün tek yönlü olduğuna karar verdim. Neyse ki! Salondaki bütün aynaların aynı olup olmadığını merak ettim, belki bazıları çift taraflıydı. Birinden geçersem gittiğim yeri beğenmediğim takdirde hemen geri dönebilir miydim? Barrons'un söylediğine göre burada belirsizlik çok fazlaydı.

Ben buraya nasıl gelmiştim? Taşlar nasıl olur da beni Gümüşlerin birbirine bağlanmasından oluşan bir tünelden alıp bu karmaşık ağın ortasına atabilirdi? Bir tür yol gösterici miydiler? Her açığa çıktıklarında beni buraya mı getireceklerdi?

Yürümeye devam ettim. Etrafıma bakındım. Gözlerimi kaçırdım.

Acı, zevk, neşe, işkence, aşk, nefret, kahkaha, ümitsizlik, güzellik, korku, ümit, üzüntü... Tüm Günler Salonu'nda hepsi vardı.

Dali'nin elinden çıkmış gibi duran gerçeküstü manzaralar gördüm. Onun tablolarına o kadar benziyorlardı ki gerçek olup olmadıklarını merak ettim. O kadar garip yerlere açılan aynalar vardı ki gördüğüm yeri kelimelerle tarif edemiyordum.

Bir aynadan diğerine bakarken kararsızlığım daha da arttı. Bu boyut kapılarından herhangi birinin dünyamıza açılıp açılmadığını bile bilmiyordum. Farklı gezegenlerde olabilirler miydi? Farklı boyutlarda? Birine girince kendimi karmaşık bir labirentte tehlikeli bir yolculuğun ortasında mı bulacaktım?

Milyonlarca, milyonlarca seçenek vardı. Evime geri dönüş yolunu nasıl bulacaktım?

Sanki günlerdir yürüyordum. Kim bilir? Salonda zamanın bir anlamı yoktu. Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Ben çok küçüktüm. Devasa bir koridor gibiydi. Ara sıra bir insan iskeleti görüyordum. Botlarımın sesinden başka bir şey duymuyordum. Şarkı söylemeye başladım. Bildiğim bütün şarkıları ardı ardına sıralayıp Gümüşlere baktım. Birinden kaçtım.

Sonra birinin önünde dondum kaldım.

Baktım. Gözlerime inanamıyordum. "Christian?" Karanlık bir ormanda yürüyordu ve sırtı bana dönüktü ama aynadaki ay çok parlaktı. Kim olduğunu vücudundan ve yürüyüş şeklinden anlamıştım. Soluk bir kot pantolon giyiyordu. Siyah saçlarını arkasında toplamıştı. Kendine güvenli adımlarla yürüyordu.

Başını yana çevirdi. Boynunun yanında, onu son gördüğümde olmayan koyu kırmızı ve siyah dövmeler vardı.

Mac? Dudaklarını hareket ettirdi ama sesini duyamadım. Biraz daha yaklaştım.

"Gerçekten sen misin?"

Demek beni görebiliyordu. Yakışıklı İskoçyalının gözlerinde endişe ile rahatlama birbirine girdi. Bana baktı, eğildi, kafası karışmış gibiydi, sonra başını iki yana salladı. *Hayır, Mac. Her neredeysen orada kal. Buraya gelme. Geri dön.*

"Nasıl geri döneceğimi bilmiyorum."

Neredesin?

"Göremiyor musun?"

Başını iki yana salladı. *Büyük bir kaktüsün içinde gibisin. Bir an yanımda olduğunu sandım. Beni nasıl görüyorsun?*

Birkaç kez tekrarlamak zorunda kaldı. Dudak okumakta pek iyi değildim. Kaktüs kelimesi bana garip geldi. Ormanda tek bir kaktüs bile görmüyordum. "Tüm Günler Salonu'ndayım."

Kaplansı gözleri alevlendi. *Orada fazla kalma! Seni mahveder.*

"O kadarını anladım." Birkaç saniye önce elimde olan pembe eldiven yeniden ortaya çıkmıştı ve tezahürat yapan insanların seslerini duyabiliyordum. Olduğum yerde yürüyormuş gibi yaptım. Salon kanmadı. Eldiven elimde kaldı. Aynanın önünde bir daire çizdim. Eldiven ve anı yok oldu.

Tehlikeli bir yerdir. Bir süre orada kaldım. Bir Gümüş seçmek zorunda kaldım. Kötü bir seçimdi. Göründükleri gibi değiller. Sana gösterdikleri şey gideceğin yer değil.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Aklımı kaçıracaktım. Tropik bir adaya çıkacağımı düşünürken kendimi Nazi Al-

manya'sında siyah saçlı halimle bulabilir miydim?

Benim seçtiğim açıldığı yeri göstermiyormuş en azından. O günden beri boyutların arasında dolaşıyor, farklı yerler deniyorum. Gümüşlerden bazıları gerçeği gösteriyor, bazıları göstermiyor. Hangisinin düzgün çalıştığını söylemek çok zor.

"Ama sen bir yalan makinesisin."

Orada işe yaramadı. Sadece dışarıda işe yarıyor ve her zaman değil. Senin sidhe-kahin yeteneklerinin de orada işe yarayacağından emin değilim.

Daire çizmeye devam ederken gözlerimi kapattım ve zihnimin özüne inmeye çalıştım. *Bana doğru olanı göster*, diye emrettim. Gözlerimi açtım ve Christian'a baktım. Hala karanlık bir ormandaydı.

"Sen neredesin?"

Bir çölde. Acı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Dört güneşi var ve hiç gecesi yok. Kavruluyorum. Yiyeceğim, içeceğim, hiç*bir şeyim yok. Bir boyut deliği bulmazsam başım büyük belada.*

"Boyut deliği?" BPÇ'yi mi kastediyordu? Ona BPÇ'nin ne olduğunu anlattım.

Başıyla onayladı. *Sayıları çoğalıyor. Ama burada öyle değil.* Ayna bana temiz ve dinlenmiş bir adam gösterse de artık neye baktığımı bildiğim için yorgunluğunu ve gerginliğini görebiliyordum. Daha da önemlisi bir tür... kabullenme mi seziyordum? Christian MacKeltar'da? Olamaz!

"Ne kadar kötü durumdasın, Christian?" diye sordum. "Ve bana sakın yalan söyleme."

Gülümsedi. *Aynı şeyi ben de sana sormuştum. Onunla yattın mı?*

"Uzun hikaye. Sen soruma cevap ver."

Bu, bir evet. Ah, kızım. Gözleri bir süre beni inceledi ve üzerime odaklandı. *K*ötü, dedi sonunda.

"Orada ayakta mısın? Demek istediğim, yürüyor musun?" Gördüğüm hiçbir şey gerçek değil miydi?

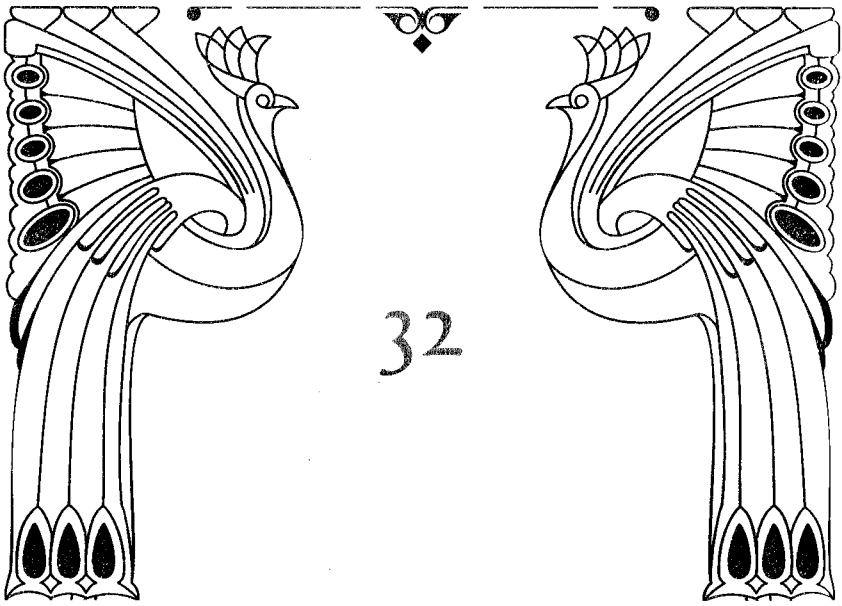
Hayır.

"İstesen ayağa kalkabilir misin?" diye sordum.

Emin değilim.

Daha fazla zaman harcamadım.

Aynaya girdim.

32

Bazı aynalar kaygan kumlar gibiydi. Gitmenize izin vermezdi.

Bunun da Yüce Lord'un aynası gibi davranmasını bekliyordum. Beni itecek ve içinden geçmeme karşı koyacaktı.

Bunu itmek daha da zordu, ilkinden daha dirençliydi ama dışarıya çıkmak daha da zor oldu. Christian olmasaydı başaramazdım.

Kendimi tepeden tırnağa gümüş rengi yapış yapış bir sıvıya bulanmış buldum. Hareket edemiyordum. Tekmeledim ve yumruk attım, sıvıya o kadar dolandım ki sonunda neresi çıkış bilemez hale geldim. Herhalde tek bir yöne doğru işe yarıyordu.

Sonra Christian'ın elini kolumda hissettim (ayağa kalkabilecek durumdaymış) ve tüm gücümle kendimi eline doğru ittim.

Gittiğim üniversitede matematik binası ile fizik binası arasında doğal bir rüzgar tüneli vardı. Çok rüzgarlı günlerde içinden geçmek imkansız olurdu. Belirli bir açıyla öne

doğru yaslanmak, kafanızı öne eğmek, tüm gücünüzle mücadele etmek zorunda kalırdınız.

Kırılma noktalarını zor yoldan öğrenmiştim. Ya bir tasarım hatasıydı ya da huysuz bir mühendisin işiydi ama rüzgarın içinde ölü noktalar olurdu ve buralarda rüzgar birden kesilirdi. Bunun farkında değilseniz ve öne eğilmeye devam ediyorsanız kendinizi matematik ve fizik ineklerinin önünde yerde bulurdunuz. Onlar bunu bildikleri için rüzgarlı günlerde yakında bir yerde olurdu. Yeni gelenlere bir şey söylemezlerdi çünkü yere serilişimizi görüp eğlenmek istiyorlardı. Muhtemelen açılan kısa eteklerin de bunda payı vardı.

Gümüş böyle bir şeydi.

Elin bulunduğu yöne doğru tüm gücümle ittim ve direnç birden kesildi. Camın içinden Christian'a uçtum. O kadar hızlıydım ki birlikte kumların üzerinde yuvarlandık.

Nefes almak istedim ama işe yaramadı. Sanki bir fırının içindeydim. Etraf o kadar parlaktı ki gözlerimi açamadım. Hava o kadar sıcak ve kuruydu ki nefes alamadım.

Ortama alışmaya çalıştım ve sonunda kavurucu havayı ciğerlerime doldurdum. Gözlerimi araladım, Christian'a baktım ve üzerinden kalktım.

Kötü kelimesi yetersiz kalıyordu. Gerçekten tehlikedeydi. Teni koyu renk olmasına rağmen bronzlaşmıştı. Fakat derisinin rengi zalim bir kırmızılığa sahipti, dudakları çatlamıştı, gözlerinden ve derisinden çok uzun zamandır susuz kaldığını anladım. Yüzünde kabarcıklar vardı.

Arkamı döndüm, havada duran ve bizi güvenli bir yere götürecek aynayı aradım.

Ama yerinde değildi.

Aynanın yerinde adam büyüklüğünde yüzlerce kaktüs vardı. Beni herhangi birinde görmüş olabilirdi. Bunlardan birinin içinde bir ayna gizleniyor olabilir miydi? Dikkat çekmeden ziyaret etmek istedikleri dünyalarda perilerin Gümüşleri arazinin içine bir yere gizlemesi mantıklıydı. Ya da Cruce'un gizemli laneti belki de her şeyi birbirine katmıştı.

En yakındaki kaktüsün üzerine atlamayı denemeli miydim? Dani'nin koruma büyüleri üzerinde kullandığı taktiği, çift yönlü bir boyut kapısıdır diye kaktüslerin üzerinde deneyebilirdim. Çok çekici bir fikir değildi. Bunu denersem ciddi bir biçimde yaralanabilirdim. Kaktüslerin iri iğnelerden koruyucu bir zırhı vardı.

Gözlerimi kısıp etrafa bakındım.

Kumdan bir okyanustaydık.

Sıcaklık çok fazlaydı. Hiçbir yerde gölge yoktu. Kumdan başka bir şey göremiyordum.

Kafamı kaldırdım ve bunu yaptığıma pişman oldum. Gökyüzü inanılmaz parlaktı ve dört tane güneş vardı. Beyazdan da beyazdı. Radyoaktif bir beyazdı.

"Lanet olasıca aptal," dedi Christian. "Şimdi ikimiz de burada öleceğiz."

"Hayır, ölmeyeceğiz. Ben hangi kaktüsün içinden geldim?"

"Hiçbir fikrim yok. Dikenler zehirli, sana bol şans dilerim."

Lanet olsun. Plan B'ye geçme zamanıydı ve bu planın büyük bir kısmı ümit ve duaydı.

İçinde taşların olduğu keseyi çıkardım, taşları açığa çıkarmaya hazırlandım. Bizi salona mı geri göndereceklerdi

acaba? Salonda belki kendimize yeni bir boyut kapısı seçebilirdik. Kim bilir? Kimin umurundaydı? Herhangi bir şey bundan iyiydi. Aksi halde Christian burada ölecekti. Ve ben de.

Christian'a yaklaştım, ona iyice sokuldum.

"Ah, benimle şimdi mi flört ediyorsun, evlat?" diye sordu. Eski öldürücü gülümsemesinin gölgesini gösterdi. "Bu konuda bir şey yapamayacağım bir zamanı mı seçtin?"

"Kollarını ve bacaklarını bana dola, Christian. Bırakma. Ne olursa olsun, gitme." Yüzümden terler boşanıyor, MacHalo'mun altından gözlerime damlıyor, göğüslerimde birikiyordu. Üzerimde çok fazla kıyafet, bir motosiklet kaskı ve deri bir ceket vardı. Bu kadarı çöl için çok fazlaydı.

Soru sormadı. Bacaklarını kalçama doladı ve ellerini sırtıma attı. Bana tutunacak kadar gücü olmasını ümit ettim. Neler olacağını bilmiyordum ama zarif bir şey olmayacağı kesindi.

Keseyi aramıza aldım, ağzını gevşettim ve taşları açığa çıkardım. Hemen canlandılar, mavi-siyah bir ateşle yanmaya başladılar.

Arazi de hemen ve vahşice cevap verdi. Tıpkı pembe tünel gibi.

Çöl solmaya başladı. Havayı önce tiz bir çığlık, ardından metalik bir ses doldurdu. Kumlar yüzüme gözüme çarptı.

"Sen deli misin? Sen..." Sözlerinin geri kalanını rüzgarın uğultusundan duyamadım.

Beyaz gökyüzü mavi-siyah bir renge büründü, dramatik ve çabuk bir değişimdi. Kafamı kaldırdım. Güneşler teker teker tutuldu.

Kumlar ayaklarımızın altında titredi. Tepeler oluştu, kumlar şekil değiştirdi. Christian'la kumdan bir vadinin içine yuvarlandık. MacHalo'mun kafamdan çıktığını hissettim. Bir an çölün bizi diri diri yutmasından korktum ama çöl bizi istemiyordu. Ben bilmesem de gösterdiği tepkinin sebebi buydu.

Keseyi elimde tutmaya çalıştım, göğsüme bastırdım. Christian'ın kalçamdaki elleri çeliktenmiş gibi etime kilitlendi. Sıcaklık birden düştü.

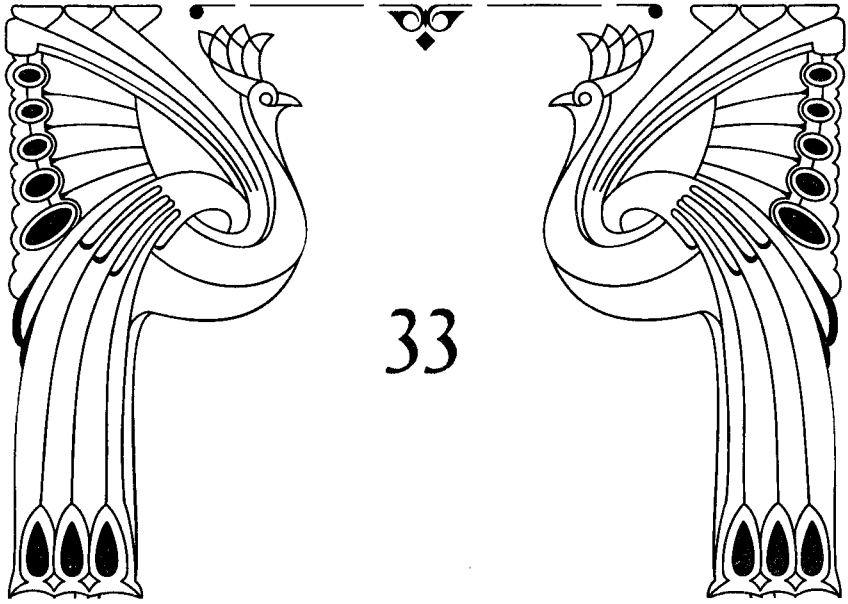
Çöl titremeye başladı. Titreme yerini bir uğultuya bıraktı. Uğultu bir depreme dönüştü. Paramparça olacağımızı düşünmeye başladığım anda altımızdaki zemin birden kayboldu, sonra çöl bizi yukarıya fırlattı.

Karanlık gökyüzüne doğru çıkarken Christian'dan özür diledim. Christian bir kahkaha attı ve kulağıma yavaş yavaş ölmektense birden ölmeyi tercih edeceğini söyledi. Susuzluktan ölmektense kemiklerinin ezilmesini yeğlerdi. En azından daha güzel, hatta daha havalı bir ölümdü. Bu felaketi taşlar tetiklediğine göre belki de üzerlerini kapatıp ne olacağını görmeliydim.

Taşları keseye koydum, keseyi de pantolonumun içine soktum.

Düştük.

Zemine çarpmaya hazırlandım.

33

endimizi buzlu suda bulduk.

Daha derinlere gitmemek için ayaklarımı çırparak yüzeye çıktım, havayı ciğerlerime doldurdum. Gözlerime dolan sudan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırdım ve bir taşocağında olduğumuzu anladım. Ne kadar şanslıydık. Demek ki suyun içinde bir yerde ustura kadar keskin dişleri olan ürkütücü bir yaratık vardı ve bacaklarımı koparmak üzereydi çünkü son zamanlarda tanrılar benimle dalga geçiyor gibiydi.

Christian düşündüğüm kadar kötü durumda değildi, kıyıya doğru yüzmeye başladı.

Gözlerimi kıstım. Sahile yüzüyordu. Anlaşılan beni kendi halime bırakmıştı. Artık arzu ettiğim gibi boğulabilirdim.

Kesenin hala yanımda olup olmadığını kontrol ettim ve yüzmeye başladım. İyi bir yüzücü değildim ama Christian'dan birkaç saniye sonra sudan çıktım. Christian kendini çimenlerin üzerine bıraktı ve gözlerini kapattı.

"Boğulmadığımdan emin olmak için yanımda kalmana çok sevindim." Sonra "Ah, Christian," diye inledim. Kavrulmuş yüzüne dokundum, nefes aldığından emin oldum, nabzını kontrol ettim. Baygındı. Sudan çıkmak için son enerji kırıntısını kullanmıştı.

En önce şunu anlamam gerekiyordu: Burada güvende miydik?

Etrafıma göz gezdirdim. Taşocağı büyük ve derindi, yer yer küçük havuzlar ve birikintiler göze çarpıyordu. Devasa bir vadinin küçük bir köşesini kaplıyordu. Tepesi buzlu dağların arasında kilometrelerce çimenlikler uzanıyordu. Vadi huzurlu ve sakindi. Çayırda hayvanlar huzurlu bir biçimde otluyordu.

Güvende gibiydik. En azından şimdilik. Rahatlayarak iç geçirdim ve ıslak deri ceketimi çıkardım. Taşların olduğu keseyi aldım, bir kenara koydum. Şurası kesindi: Taşları büyülü keseden çıkarmak boyutların değişmesine sebep oluyordu ama açığa çıktıkları anda dünyaya dehşet saçıyorlardı. Taşları bir dahaki sefere açığa çıkardığımda, bir an dışarıda tutup sonra hemen keseye geri koyacaktım. Böylece belki vahşi patlamalardan kurtulur, daha hafif bir tempoyla bir sonraki dünyaya geçiş yapardık.

Kısa bir duraksamanın ardından üzerimdeki her şeyi çıkardım. Sadece külotumla sutyenim kaldı. Kıyafetlerimi kurumaları için taşların üzerine yaydım, deri ceketin anlamsız bir biçimde küçülmemesini ümit ettim.

Bir sonraki endişem Christian'la ne yapacağımdı. Kesik kesik nefes alıyordu ve nabzı düzensizdi. Güneşin altında kendinden geçmişti, yanıkları daha da kötü olacaktı. Yüzündeki yaralar kabuk bağlamıştı ve kanıyordu. O çölde ne

kadar zaman geçirmişti? En son ne zaman bir şeyler yemişti? Yerinden hareket ettirmem mümkün değildi. Islak kıyafetlerini bile çıkaramazdım. Kıyafetleri kesebilirdim ama ya daha sonra ihtiyacı olursa? Başka nelerle yüzleşeceğimizi kim bilebilirdi? En son gördüğümden daha kaslıydı ve bayginken onu yerinden oynatmam mümkün değildi. Cadılar Bayramı'ndan beri boyutlar arasında dolaşıp duruyor muydu? Gittiği yerlerde zaman bizimki gibi mi geçiyordu?

Bir yerlerde düşürmediysem yanımda içi Unseelie etiyle dolu bir kavanoz olmalıydı. Telaştan az kalsın bir taşa takılıp düşecektim. Elimi ceketimin cebine soktum.

"Ah!" İç ceplerden birinde et parçaları ve cam kırıkları yüzüyordu. Kumların üzerinde yuvarlanırken kavanoz kırılmış olmalıydı. Etleri dikkatlice çıkardım. İçine koyduğum yedi parçadan geriye dört tane kalmıştı. Üç tanesi kaybolmuş olmalıydı. Gri gergedan-çocuk etlerinden cam parçalarını temizlerken parmaklarımdaki kesiklerin hemen iyileştiğini fark ettim.

Geçmişte Unseelie eti yediğim için mi çabuk iyileşiyordum? Rowena'nın dediği gibi bu et kalıcı değişimlere mi sebep oluyordu? Christian'a korkunç şeyler yapabilir miydi? Ama başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Yanımda sadece iki protein çubuğu vardı ve etrafımızı kuşatan suyun temiz olup olmadığını bilmiyordum. Belki de içinde insanlar için ölümcül parazitler vardı. Hiç izcilik yapmamıştım, taşları birbirine sürterek ateş yakmayı falan bilmiyordum, zaten içinde su ısıtacağım bir kabım da yoktu. Birçok açıdan işe yaramaz olduğumu fark edince kendime öfkelendim.

Christian'ın yanına koştum, et parçalarından birini taşın üzerine koyup küçük parçalara böldüm. Dişlerini ara-

layıp et parçalarını ağzına soktum. Christian'ın ağzını ve burnunu kapattım, gergedan-çocuk etinin dosdoğru midesine inmesini ümit ettim.

Gerçekten de öyle oldu. O kadar da işe yaramaz değildim!

Christian öğürdü ve burnunu bıraktım. Tekrar öğürdü, refleks olarak yutkundu. Öksürdü ve öğürür gibi bir ses çıkardı. Demek bayginken bile Unseelie eti iğrençti.

İnleyerek yan döndü.

Bir parça eti daha dilimledim, parçaları ağzına sokup yine ağzıyla burnunu kapattım. Bu sefer karşı koydu ama vücudu benimle mücadele edecek kadar güçlü değildi.

Üçüncü et parçasını yedirdiğim sırada tekrar sırtüstü döndü ve gözlerini açtı, bana baktı. Galiba ne yaptığımı sormaya çalışıyordu ama bir elimi başının üzerine, diğerini çenesinin altına koyarak ağzını kapattım. Öğürdü ve tekrar yutkundu.

Unseelie etinin yaralı bir insan üzerindeki etkileri çabuk ve mucizeviydi. Gözlerimin önünde kabuklar kapanmaya ve yüzünün rengi geri gelmeye başladı. Şimdi derisi hafif esmerdi. Yüzündeki zayıflık kayboldu ve vücudu ölü deriyi üzerinden attı. Susuz kalmanın etkilerinden kurtuldu, vücudu kendini içten yeniledi.

Unseelie eti çok güçlüydü ve bağımlılık yapıyordu. Gerçi ben bağımlılığımdan kurtulmuştum (son parçaya gerçekten ihtiyacı var mıydı?). Ona özenmedim diyemem; damarlarına sıcak bir güç pompalanıyor, duyuları keskinleşiyordu. Şimdi Barrons kadar güçlüydü, kendini yenilmez hissediyor olmalıydı. Etrafında olup bitenleri seziyordu ve bir yandan da kendi vücudundaki değişimlerin farkındaydı.

Evet, daha iyiye gittiği kesindi.

Kaplan gözleri sadece açık değildi, şimdi takdir edercesine iç çamaşırlarıma bakıyordu. Elimi ağzından uzaklaştırdı.

Çabucak (belki de eti kendi ağzıma atmamak için) üzerine doğru eğildim ve son parçayı dudaklarının arasına soktum.

O kadar hızlı doğruldu ki kafalarımız çarpıştı.

Bir çığlık attım ve Christian tükürdü.

Unseelie eti ağzından etrafa saçıldı, aramızda kıvranmaya başladı.

Kıpırdanan et parçalarına baktıktan sonra kafasını kaldırdı ve neyi daha iğrenç bulduğuna emin olamadım: İrin akıtan kötü kokulu gri etleri mi, yoksa etleri ağzına soktuğum için beni mi? Öfkelendim çünkü en kötü günümde bile Unseelie etine tercih edilecek biriydim. Gözlerinin sıcaklıktan yoksun olması çok ürkütücüydü.

"Bana teşekkür etmeyi deneyebilirsin," dedim.

Tekrar öğürdü, boğazını temizledi ve omzu üzerinden geriye tükürdü. "Ne?" diye sordu. Bana dönüp işaret etti. "Bu şey de neyin nesi?"

"Unseelie eti," dedim soğuk bir sesle.

"Unseelie mi? Sen bana karanlık perilerin etini mi yedirdin?"

"Kendini nasıl hissediyorsun, Christian?" diye sordum. "İyi misin?" İyi görünüyordu. Soluk kot pantolonu ve ıslak tişörtüyle harika görünüyordu. Omuzları genişti, ıslak saç tellerini geriye atarken kolundaki kaslar dalgalandı. "Yanık yok, kabuk yok, açlık veya susuzluk yok. Hayatını kurtardığımın farkında mısın?"

"Bedeli ne oldu? Bunu yemek sana ne yaptı? Perilerle ilgili her şeyin bir bedeli vardır!"

"Seni iyileştirdim. Bunu yapmasa mıydım?"

"Burada büyük bir yalan var. Bunun etkisi ne olacak?"

"Her şeyin bir etkisi vardır," diye cevap verdim.

Öfkeyle birbirimize baktık.

"Ölmene izin mi verseydim?" diye ekledim.

"Başka bir şey denedin mi? Yoksa senin her şeyin büyü ve anlık hazlarla mı ilgili?"

Ayağa kalktım, üzerine yürüdüm. "Ne yapmamı isterdin? Daha fazla yanmaman için seni gölge bir yere mi taşısaydım? Sıradan taşlarla nasıl ateş yakıldığını mı keşfetseydim? Hayır, bunları yapmadım!" Sert bir bakış attım. "Güneş sütü ve aloe kremi bulmak için en yakın markete mi gitseydim? Sonrasında da komşularımın hasta kedisine yardım eden veterineri mi arasaydım?"

Ağzının kenarı büküldü. "Güzel kıyafet, Mac."

Tüylerim diken diken oldu. İç çamaşırlarımlaydım ve bu durumu komik mi buluyordu? "Kıyafetlerim ıslak," diye kükredim.

"Ben senin..." Bakışları yukarıya odaklandı. "Sen ona şapka mı diyorsun?"

Gözlerimi kapattım ve inledim. Ağırlığına o kadar alışmıştım ki kafamda MacHalo olduğunu çoktan unutmuştum. Kayışını açtım, miğferi kafamdan aldım ve hasar görüp görmediğine iyice baktım. Tabanındaki desteklerin ve lambaların birkaçı kırılmıştı, muhtemelen kumların üzerinde yuvarlanırken zarar görmüş, pillere de yazık olmuştu. Işıkları kapattım, sonra kaskı kıyafetlerimin yanına koydum.

Aramızda duran Unseelie etine bakıp başımı salladım. "Şunu yiyecek misin?"

"Hayatta yemem," diye cevap verdi.

"Pekala, o zaman yerden al ve cebine koy. Tekrar ihtiyacın olabilir. Sev veya sevme, hayatını kurtardı." Yemeyi çok istesem de *sidhe*-kahin yeteneklerimi köreltmeyi göze alamazdım. Perilerle karşılaşırsak yeteneklerime ihtiyacım olabilirdi. Bir periyi dondurup yolumuza devam edebilirdik ya da taşları tekrar kullanabilirdik.

"Bana bir şey yaptı. Hoş olmayan bir şey." Tiksinerek eti inceledi, yerden aldı ve eti suya fırlattı. Bir şapırtı duydum, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha geldi. Sırtım suya dönük olduğu için neler olduğunu yüzünden anlamaya çalıştım. "Korkunç görünümlü bir şey mi yedi?"

Hafif bir şok yaşıyordu, başıyla onayladı. "Bana bu et ve etkileri hakkında bildiğin her şeyi anlat. Göle gelince, evlat, içinde yüzmeni tavsiye etmem."

Christian'ın kıyafetleri de ıslaktı. Tepeleri karla kaplı dağlara baktıktan sonra sıcaklığın hava kararıktan sonra çok düşebileceğini söyledi. Demek ki kıyafetlerimizi hemen kurutmamız gerekiyordu. Yakında bir kurutucu olmadığına göre tek seçeneğimiz güneşti. Kısa süre sonra ikimiz de yerde yatıyorduk. Ben neredeyse çıplaktım, Christian ise çırılçıplaktı. Çok etkileyici bir manzara olduğunu itiraf etmeliyim.

Kısa bir an vücuduna baktıktan sonra kafamı diğer tarafa çevirip üzerinde kıyafetlerimizin kuruduğu taşlar baktım, güneşin keyfini çıkardım. Tek eksiğim iPod'umdu.

Ve ailem. Ve kız kardeşim. Normallik veya güvende olma hissi de fena olmazdı. Uzun lafın kısası her şey eksikti.

Annemle babam için çok korkuyordum. İçine girdiğim Gümüş dışarıdan tüneli göstermediği için gösterdiği hedefin illüzyon olup olmadığını nereden anlayacaktım? Ya Yüce Lord ailemi bizim evde hapsetmemişse ve ben Barrons'u yanlış yere gönderdiysem?

İçimde bir çaresizlik dalgası büyüdü, kıyıyı tehdit etmeye başladı. Paniğe kapılmaya cesaret edemedim. Sakin kalmalı, odaklanmalı, ne olursa olsun yoluma devam etmeli, ağır adımlarla da olsa hedefime yürümeliydim. Şimdi öncelikle kıyafetlerimi kurutmalı ve bir süre dinlenmeliydim. Gecenin veya birkaç saat sonrasının neler getireceğini kim bilebilirdi?

Güneşlenirken Christian'la sohbet ettik, seslerimiz taşların üzerinden birbirimize ulaşıyordu. Christian'a Unseelie eti yemenin yan etkilerini anlattım. Beni etraflıca sorguladı, başka kimlerin yediğini ve başlarına ne geldiğini sordu, etkilerin ne kadar sürdüğünü merak etti. Özellikle de "karanlık ilimlerde yetenek kazanma" kısmı ilgisini çekti.

"Karanlık ilimlerden bahsetmişken," dedim, "siz o gece ayinde ne yaptınız? Ne oldu? Problem neydi?"

İnledi. "Duvarlar yıkıldı yani, ha? Ben de kendimi amcamların bir mucize gerçekleştirdiğine ikna etmeye çalışıyordum. Bana her şeyi anlat, Mac. Ben burada sıkışıp kaldığım sırada dünyaya neler oldu?"

Duvarların gece yarısı tamamen yıkıldığını, Unseelie'nin serbest kaldığını, Yüce Lord ve prenslerinin gün doğarken beni yakaladığını anlattım. Tecavüzü, *pri-ya* olmamı ve sonrasındaki, ıı... İyileşme sürecini (bu şeylerden bir yalan detektörüne bahsetmem mümkün değildi) es geçtim, sadece Dani ve *sidhe*-kahinler tarafından kurtarıldığımı söyle-

dim. Jayne'in neler yaptığını, demir hakkında neler öğrendiğimizi, ailesinin iyi olduğunu ve onu aradığını açıkladım. Kitabın serbest kaldığını söyledim ama hoş olmayan karşılaşmamızı anlatmadım.

"Sen kendini Tüm Günler Salonu'nda nasıl buldun?"

Yüce Lord'un ailemi kaçırdığını, beni bir Gümüş'ten geçmeye zorladığını ve taşları göstermem konusunda ısrar ettiğini anlattım.

"Geri zekalı! Ben bile bunun yapılmaması gerektiğini biliyorum ve o bir zamanlar bir periydi. Kraliçe'nin ilmi korumak için Keltar'ı seçmesine şaşırmamak lazım. Tarih hakkında ondan daha fazla şey biliyoruz."

"Çünkü onlar kazandan içip unutmaya devam mı ediyor?"

"Evet."

"Evet, en azından taşlarımız var. Yolculuk zorlu da olsa işe yarıyor."

"Sen aptal mısın, Mac?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Onları keseden her çıkardığında neler olduğunu biliyor musun?"

"Ben de onu anlatmaya çalışıyordum. Dünya değiştirmemize yardımcı oluyor. Ya da boyut. Her neyse."

"Çünkü o boyut bizi dışarı tükürmeye çalışıyor," diye açıkladı. "Taşlar Gümüşlerin lanetidir. Onları keseden çıkardığın anda boyut taşları algılıyor ve dışarı atmaya çalışıyor. Onlarla birlikte gitmenin sebebi onları elinde tutuyor olman."

"Neden Gümüşlerin laneti olduklarını söyledin?"

"Cruce'un laneti yüzünden."

"Sen lanetin ne olduğunu biliyor musun?" Sonunda biri bana anlatacaktı!

"Boyut değiştirip dururken birkaç şey öğrendim. Cruce, Unseelie Kralı'ndan nefret ediyordu ve bunun için sebebi çoktu, onun cariyesine de göz koymuştu. Kral'ın içlerine girmesini engellemek için Gümüşleri lanetledi. Gümüşlerin içindeki bütün dünyaları ve cariyeyi kendine alacaktı. Bütün diyarların hükümdarı olacaktı. Fakat lanetler çok güçlü büyülerdir ve Cruce bunu inanılmaz bir güç girdabının içine yaptı. Perilerle ilgili birçok şey gibi büyünün de kendi hayatı vardı. Bazıları sesini, karanlık rüzgarda yumuşak şarkısını duyabileceğini söyler."

"Kral'ı sevgilisinden uzak tutmayı başardı mı?"

"Evet. Taşlar Kral'ın kalesinden alındığı ve onun izini taşıdıkları için Gümüşler onları reddeder. Kısa süre sonra Kral ihanete uğradı. Kraliçe ile savaştı, Seelie Kraliçesi'ni öldürdü."

"Sevgilisi de kendini o zaman mı öldürdü?"

"Evet."

"Gümüşler eğer bizi dışarı atmaya çalışıyorsa eninde sonunda bizi kendi dünyamıza göndermezler mi?"

Burnundan nefes verdi. "Bizi geldiğimiz yere geri göndermeye çalışmıyorlar, Mac. Düzeni eski haline getirmeye ve taşları geldikleri yere göndermeye çalışıyorlar."

Derin bir nefes aldım. "Söylemek istediğin, taşları ne zaman kullanırsak boyutun bizi Unseelie hapishanesine göndermeye çalıştığı mı? Peki ne oluyor? Iskalıyorlar mı?"

"Bence diyarların kendi başına yeterince gücü yok, sadece oraya doğru sürükleniyoruz. Yerde süpürülen tozlar gibiyiz, her defasında mümkün olduğunca çok boyut atlıyoruz."

"Her defasında biraz daha mı yakınlaşıyoruz?"

"Kesinlikle."

"Pekala, belki de milyonlarca diyar uzaktayızdır." İyimser olmaya çalışmıştım ama beceremedim.

"Ve belki de," dedi, "çok yakınızdır. Bir sonraki boyut değiştirmemizde Unseelie Kralı ile burun buruna gelebiliriz. Seni bilmiyorum ama ben en kötü perileri yaratan milyon yaşında bir Kral'la tanışmak istemiyorum. Bazıları sadece gerçek formuna bakmanın bile zihni yok ettiğini söyler."

Bir süre sonra Christian kıyafetlerin kuruduğunu haber verdi. Giyinirken çıkan hışırtıları duydum. İşi bitince ayağa kalktım ve kendi kıyafetlerime doğru yürüdüm. Sonra birden durdum ve Christian'a döndüm.

Bana acı acı gülümsedi. "Biliyorum. Sen beni besledikten sonra başladı."

Christian'ı çıplak görmüştüm. Siyah ve koyu kırmızı dövmelerin göğsünü, karnının bir kısmını ve boynunun bir yanını kapladığını biliyordum ama vücudunun geri kalanı dövmesizdi.

Şimdiyse vücudunda boş yer yoktu. Kolları siyah çizgiler ve sembollerle kaplıydı, derisinin altında hareket ediyorlardı.

"Bacaklarıma ve göğsüme de yayılıyor," dedi.

Ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilemedim. *Hayatını kurtarmak uğruna sana Unseelie eti yedirdiğim için üzgünüm. Keşke yedirmeseydim? Ama her şeye rağmen bir gün daha yaşayıp savaşmak daha iyi değil mi?*

"Karanlık ilimlerin bir parçası sonuçta. İçimde bir fırtına gibi dolaştığını hissediyorum." İç geçirdi. "Sanırım bu-

nun sebebi Barrons ile Cadılar Bayramı'nda denediğimiz şey."

"Ne denediniz?" diye sordum.

"Uyuması gereken kadim bir şeye seslendik. Davet ettik. Onu bulacağımı ümit ediyordum ama girdabın içine çekildikten sonra birbirimizden koptuk."

Yüzüne baktım. "Barrons, Cadılar Bayramı'nda seninle birlikte Gümüşlerin içine mi çekildi?"

Christian başını salladı. "İkimiz aynı çemberdeydik, sonra o yok oldu ve biz de yok olduk. Bir diyardan diğerine kanal değiştirir gibi geçtik ve sonra kendimi birden Tüm Günler Salonu'nda buldum ama Barrons yanımda değildi. Ondan hoşlanmıyor olabilirim ama kara büyü nedir biliyor. Bir araya gelirsek bir çıkış yolu bulabiliriz belki."

"Ah, seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama o kendi başının çaresine baktı."

Christian'ın gözleri önce alevlendi, sonra kısıldı. "Barrons dışarıda mı? Ne zamandan beri?"

"Cadılar Bayramı'ndan dört gün sonradan beri. Bu konuda tek kelime etmedi. Bana o akşam sadece senin ortadan kaybolduğunu söyledi."

"Dışarı çıkmayı nasıl başarmış?"

Çaresizce yüzüne baktım. "Nereden bileyim? Burada olduğunu bile söylemedi ki. Yalan söyledi."

Christian gözlerini biraz daha kıstı. "Onunla ne zaman seks yaptın?"

Ah. Yalan detektörü kaplan gözleriyle bana bakıyordu. "Benim istediğim bir şey değildi."

"Yalan," diye cevap verdi.

"Normal şartlar altında yapmazdım." Gerçek buydu ve bunu kabul etmeliydi!

"Yalan."

Gerçekten mi? "Bana her şeyi o yaptırdı."

"Büyük bir yalan."

"İçinde bulunduğum durumu bilmiyorsun."

"Anlatmayı dene."

"Konumuzla ilgili olduğunu sanmıyorum." Sırtımı döndüm ve giyinmeye başladım.

"Ona karşı bir şeyler hissediyor musun, Mac?"

Sessizce giyindim.

"Cevap vermekten mi korkuyorsun?"

Giyinmem bitince arkamı döndüm. Christian ürkütücü olmaya başlamıştı. Gözleri sıra dışı bir biçimde altın bir parıltıya büründü. Yüzüme ifadesiz bir maske takınmaya çalıştım. "Açlıktan ölüyorum," dedim. "Yanımda iki protein çubuğu var. Bir tanesini alabilirsin. Susadım ama buradan su içmesek daha iyi olur. Ve bence Jericho Barrons'dan daha büyük sorunlarımız var. Şu hayvanlar yenebilir gibi duruyor." Vadinin diğer tarafını işaret ettim.
Yürümeye başladım.

Ne yazık ki zarif ve ceylana benzeyen yaratıkların yenebilir olduğunu düşünen sadece biz değildik. Vadinin ortasına geldiğimizde bunu fark ettik.

Kamçıya benzer kuyrukları ve kurtlarınkine benzer burunları olan boynuzlu ve tüylü boğaların binlercesi üzerimize geliyordu.

"Sence yanımızdan geçip giderler mi?" Filmlerde hep böyle oluyordu.

"Bence bizim peşimizdeler Mac. Koş!"

Koşmaya başladım ama çok anlamsızdı. Yaratıklar çok hızlıydı ve sığınabileceğimiz bir yer yoktu.

"Sen druidlik yapamaz mısın?" diye bağırdım. Yaratıkların sesi gittikçe yaklaşıyordu.

Bana bir bakış attı. "Druidlik için hazırlık lazım, yoksa sonuçları çok yıkıcı olabilir!"

"Çok görkemli görünüyorsun! Sana neler olduğunu bilmiyorum ama herhalde bir şeyler yapabilirsin!" Siyah semboller şimdi gırtlağına kadar çıkmıştı.

Zemin o kadar sert titriyordu ki koşmak çok zordu. Sanki bize doğru bir deprem yaklaşıyordu.

Tökezlediğimde Christian öyle hızlı hareket etti ki tek bildiğim şey omzunda olduğumdu. Normalin on misli hızla koşmaya başladı. Tabii ki gücünü Unseelie etinden alıyordu. Kafamı kaldırdım. Sürü çok yakındı. Hala yeterince hızlı değildik, yaratıklar arayı kapatıyordu. Ağızlarından salyalar saçılıyordu. Neredeyse nefeslerini ensemde hissedebiliyordum.

"Taşları kullan," diye bağırdı Christian.

"Tehlikeli olabileceğini sen söyledin!"

"Herhangi bir şey ölmekten daha iyidir, Mac!"

Elimi kemerime attım ve keseyi açıp taşları çıkardım.

Kıyaslayacak olursam daha pürüzsüz bir geçişti.

Fakat ne yazık ki kendimizi yanan bir dünyada bulduk.

Taşları yeniden çıkardım ve botlarımdaki alevler hemen söndü çünkü bir sonraki dünya karbon tabanlıydı ve oksijen yoktu.

Taşları yeniden çıkardım ve suyun içindeydik.

Dördüncü defa taşları çıkardığımda kendimizi iki tarafında dipsiz kuyuya benzer uçurumların olduğu kayalıkların üzerinde bulduk.

Vahşi rüzgarın uğultusu yüzünden sesimi yükseltmek zorunda kaldım. "Beni indir." Christian'ın omzunda ezilmiştim, üzerimden sular damlıyordu ve nefessiz kalmıştım.

"Burada mı?"

"Evet, burada!"

Beni yere bıraktı ama bileğimi bırakmadı. Yüzüne baktım. Kehribar renkli irislerinin kenarı siyahtı. Suya dökülen mürekkep gibi yayılıyordu. Garip semboller çenesine tırmanıyordu.

"Cadılar Bayramı'nda *ne* yaptınız?" Neden Unseelie eti yemek Christian'da böyle bir etkiye sebep olmuştu?

Bana öldürücü gülümsemesini gösterdi fakat bu seferki çekici değildi, bir katilin gülümsemesi gibiydi. "Ben son anda paniğe kapıldım, yoksa belki başarısız olmazdık. Bir zamanlar Tuatha De'nin karşısına çıkıp hayatta kalmayı başarmış tek gücü uyandırmak istedik. Eski zamanlarda Draghar denen bir tarikat onu uyandırmıştı. Barrons tereddüt etmedi. Ben ettim. Bizi buradan götürsen nasıl olur, Mac?"

"Ya bir sonraki evren daha kötü çıkarsa?"

"Evren değiştirmeye devam ederiz."

Sert bir rüzgar esti ve ayaklarımızı yerden kesti. Karanlığın içine düşerken keseyi açtım.

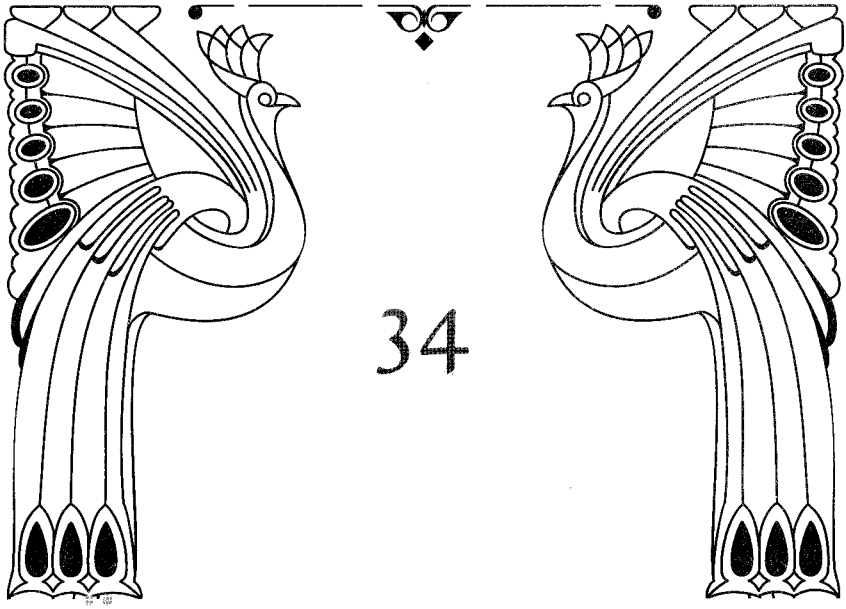
Etrafımızda devasa bir girdap açığa çıktı, simsiyahtı ve fırıl fırıl dönüyordu, saçlarımızı ve kıyafetlerimizi çekiştiriyordu. Taşları kesenin içine sokmaya çalıştım. Christian'ın elinin beni bırakmak üzere olduğunu hissettim ve birden yok oldu, ben de kayboldum.

Kendimi ellerim ve dizlerim üzerinde bir bozkırda buldum.

Yere o kadar sert çarptım ki kese elimden fırladı. Alnım yere çarptı ve dilimi ısırdım. Christian'ın elini hissedemiyordum.

Çarpmanın etkisiyle kulaklarım çınlıyordu, şaşkın bir biçimde kafamı kaldırdım.

Ustura gibi keskin dişleri olan devasa bir vahşi domuzun gözlerine bakıyordum.

34

Ölümle burun buruna gelince zaman tuhaf bir biçimde yavaşlıyordu.

Ya da belki de bu evrende zaman daha yavaş geçiyordu, kim bilir?

Domuzun zeki ve aç gözlerine bakarken düşündüğüm tek şey cep telefonumu yüzme havuzumuza düşürdüğümden beri sürekli bir şeyler kaybetmeye devam ettiğimdi. Teker teker.

Önce kız kardeşim. Sonra ailem ve eve geri dönme ümitlerim.

Elimden geleni yapıp mücadele etmeye çalışmıştım. Kendime Dublin'deki kitapçıda yeni bir dünya kurmuştum. Yeni arkadaşlar edinip insanlarla ilişki kurmaya çalışmıştım. Güzel kıyafetlerime, sarı saçlarıma ve modaya duyduğum sevgiye elveda demek zorunda kalmıştım. Gökkuşağı yerine grinin tonlarını kabul etmek zorunda kalmış ve sonunda da siyahı kucaklamıştım.

Sonra Dublin'i ve kitapçıyı da kaybetmiştim.

Sonunda kendimi, hatta zihnimi de kaybetmiştim.

Yeni silahlar kullanmayı öğrenmiş, hayatta kalmak için yeni yollar bulmuştum.

Ve onları da kaybetmiştim.

Mızrağım yanımda yoktu. Unseelie eti bitmişti. Dilimde bir isim yoktu.

Christian'ı bulmuş ve kaybetmiştim. Bir girdaba kapılıp başka bir dünyaya gönderildiğinden emindim.

Ve şimdi de taşları kaybetmiştim. Kese yerde, domuzun yakınında ve ağzı kapalıydı. Kazara yanıma doğru sürüklenecek de değildi.

Kolumdaki bıçak hayvanın zırha benzer derisini delmeye yetmezdi.

Merak ettim: Bütün bunların amacı neydi? Sahip olduğum her şeyi benden almakla mı ilgiliydi? Hayat bu muydu? İnsana değer verdiği ve inandığı her şeyi kaybettirip yaşamına bir son mu veriyordu?

Evet, kendime acıyordum.

Lanet olsun, Dani'nin dediği gibi, benim yerimde kim olsa aynı şeyi düşünürdü.

Ateşten dünyalar? Su dünyaları? Uçurumlar? Taşların beni nereye göndereceğine hangi lanet olasıca kozmik güç karar veriyordu? Gümüşler, siyah-mavi parıldayan taşlardan o kadar çok mu nefret ediyordu ki Unseelie hapishanesine kadar taşları tüküremedikleri için taşları ve dolayısıyla beni yok etmeye karar vermişti? Kasıtlı olarak tehlikenin kucağına mı atılıyordum?

Ya da yok oluşum son zamanlarda merak ettiğim gibi çok uzun zaman önce mi başlamıştı? Belirsiz rüyaların ve unutulmuş anıların arasına mı gizlenmişti?

Geriye ne kalmıştı?

Hiçbir şey.

Çömeldim, yüzünde şeytani bir gülümseme olduğuna yemin edebileceğim vahşi domuza odaklandım.

Burnundan nefes verdi ve yeri eşeledi.

Yapacak başka bir şey olmadığı için ben de burnumdan nefes verdim ve yeri eşeledim. Tüylerim diken diken oldu ve ölümcül bir bakış attım.

Boncuksu gözlerini kıstı. Geniş çeneli kafasını kaldırdı ve havayı kokladı.

Korkunun kokusunu mu almaya çalışıyordu? Çok geçti. Ben artık korkmuyordum. Korkmayacak kadar öfkeliydim.

İhtiyacım olan herkes neredeydi. Ah! Daha önce de bir kez seçeneğim kalmadığını düşünmüştüm ama vardı.

Domuz, potansiyel kurbanını süzerken kaşlarımı çattım, dişlerimi gösterdim, elimi ceketimin iç cebine attım.

Cep telefonumu çıkardım. Üzerinden sular aktı. Çalışıyor muydu? İç geçirdim. Hala her şeyin anlaşılır kurallar dahilinde çalışmasını bekliyordum. Yedinci alternatif boyutta çömelmiş halde ve ölümle burun burunayken bile aynıydım. Ne kadar aptaldım.

Telefonu açtım ve yere koydum.

Domuz başını öne eğdi, hücuma geçmeye hazırlandı.

Telefonu kulağıma götürmeye cesaret edemedim. Düğmelere bastım. Önce Barrons, sonra Bana Ulaşamazsan, sonra da Ölmek Üzereysen. Şimdi kesinlikle ölmek üzereydim.

Bekledim. Neyi beklediğimi bilmiyordum. Herhalde bir mucize bekliyordum.

Sanırım Ölmek Üzereysen'i arayınca büyülü bir biçimde dükkana ışınlanmayı umuyordum. Ya da Barrons'un birden ortaya çıkıp beni kurtarmasını.

Bekledim.

Bir şey olmadı. Lanet olsun.

Tek başımdaydım.

Köşeye sıkışmıştım.

Domuz tehditkar bir biçimde başını öne eğdi. Birkaç metre uzaktaki keseye özlemle baktım.

Yeri eşelemeye devam etti ve kalçasını hareket ettirdi. Ne demeye çalıştığını biliyordum. Kediler de havaya sıçramak üzereyken buna benzer bir şey yapardı.

Ben de yeri eşeledim ve öfkeli bir biçimde hırladım. Çok sinirliydim. Ben de kalçamı havaya kaldırıp hareket ettirdim.

Gözlerini yine kırpıştırdı ve homurdandı.

Ben de homurdandım ve yeri eşeledim.

Berabere kalmıştık.

Birden neye benzediğimi düşündüm.

İşte bu kadar düşmüştüm: MacKayla Lane -O'Connor- en güçlü *sidhe*-kahinlerin soyundan gelen, Güç Nesneleri detektörü, bir zamanlar *pri-ya* olan ama şimdi peri cazibesine bağışıklık kazanan, şaşırtıcı iyileşme güçleri olan kadın, şimdi elleri ve dizleri üzerindeydi!.. Islaktı, kirliydi, kafasında hırpalanmış bir MacHalo vardı, botları yanmıştı, öfkesinden başka silahı olmadan vahşi bir domuzla yüzleşiyor, daha iyi bir yarın hayal ediyor, hayatta kalmaya çalışıyordu. Kalçasını oynatıyor, yeri eşeliyordu.

İçimde bir kahkaha büyümeye başladı, engel olunamayan bir hapşırık gibiydi. Dudaklarım titredi. Gözlerim

kırıştı. Burnum kaşındı. İçimden gülmek geliyor, karnıma ağrılar giriyordu.

Kendimi kaybettim. Bu kadarı çok fazlaydı. Kıçımın üzerine oturdum ve gülmeye başladım.

Domuz huzursuzca kıpırdandı.

Ayağa kalktım, domuza tepeden baktım, kahkaham daha da şiddetlendi. Dizlerinizin üzerinde değilseniz hiçbir şey eskisi kadar korkunç görünmüyordu.

"Canın cehenneme," dedim. "Benden biraz ister misin?"

Domuz bana ihtiyatlı bir bakış attı ve gizemli bir yaratık olmadığını anladım. Sadece vahşi bir hayvandı. Kuzey Georgia'da vahşi hayvanlardan sadece blöf yaparak ve yaygara koparark kurtulanları duymuştum. Ben daha fazlasını yapabilirdim.

Öfkeyle öne adım attım ve yumruğumu havada salladım. "Git buradan! Kışt. Git. Bugün ölmeyeceğim, lanet olasıca! ŞİMDİ GİT BURADAN!" diye kükredim.

Arkasını döndü ve sinerek yürümeye başladı. Tabii bu kadar büyük bir hayvanın bunu yapması ne kadar mümkünse... Ve uzaklaştı.

Arkasından baktım ama geri döneceğini düşündüğüm için değildi.

Son cümleyi söylerken sesim çok katmanlı çıkmış ve havayı titretmişti.

Ses'i kullanmıştım!

Domuz benim korkusuzluğum ve yaygaram yüzünden mi gitmişti, yoksa Ses mi etkili olmuştu? Bilmiyordum. Yani, benimle aynı dili konuşmayan bir varlık üzerinde Ses işe yarar mıydı? Çok da umurumda değildi. Önemli olan Ses'i kullanmış olmamdı! Ve çok etkili bir biçimde kullanmıştım!

Bunu nasıl yapmıştım? Kendi içimde ne bulmuştum? Bağırırken ne hissettiğimi ve ne düşündüğümü hatırlamaya çalıştım.

Yalnızlık.

Tamamen yalnız olduğumu düşünmüştüm. Kaçınılmaz olan ölümle aramda duran hiçbir şey yoktu.

Barrons, *Ses'i açan anahtar,* içinde kimsenin dokunamayacağı yeri bulmaktır, demişti.

Sidhe-kahin özümden mi bahsediyorsun?

Hayır, farklı bir yer. Herkeste vardır, sadece sidhe-kahinlerde değil. Biz yalnız doğar ve yalnız ölürüz.

"Şimdi anladım," dedim yavaşça.

Etrafımda ne kadar çok insan olursa olsun, kaç kişiyi seversem ve kaç kişi tarafından sevilirsem sevileyim, doğum ve ölüm anında yalnızdım. O anlarda yanınızda kimse yoktur. Bu yolculuk yalnız yapılır.

Pek sayılmaz, diye düşündüm sonra. Çünkü o yerde *bir şey* vardı. Daha önce hiç farkına varmamıştım ama az önce hissetmiştim. Belki de doğum ve ölüm anlarında saf olana daha yakındık. Belki de bizden daha büyük bir şeyler olduğunu ancak bu anlarda fark edebiliyorduk; entropiyi yenen, her zaman var olan ve her zaman var olacak bir şeydi. Tersine çevrilemeyen bir şeydi. Buna istediğiniz ismi verebilirdiniz. Ben sadece ilahi bir şey olduğunu biliyordum. Değer veriyordu. Artık benim "rahatlama alanım" değildi. Gerçeğimdi.

Uzaklaşan domuzun arkasından bakmaya devam ettim. Birkaç saniye sonra taşları yerden alabilecektim. Gerçi çok da ihtiyacım yoktu. Ama hiç yoktan iyiydiler ve buradan çıkınca kitabı kontrol etmek için onlara ihtiyacım olacaktı.

Tam cep telefonumu yerden almak, taşların yanına gitmek için bir adım atmıştım ki aniden devasa gri bir yaratık ortaya çıktı. Boynuzları, pençeleri ve sivri dişleri vardı.

Geri adım attım.

Yaratık domuza yandan çarptı, dişlerini boğazına geçirdi ve boynunu yakaladı, kafasını koparttı. Etrafa kanlar saçıldı ve benimle kesenin arasına girdi.

Kükreyerek domuzun üzerine çöktü, yemeye başladı.

Nefes almaya cesaret edemeden yaratığı izledim. Ayağa kalkarsa -bunu yapabilecek gibi duruyordu- boyu üç metreye yakın olmalıydı. Üçer çift sivri uçlu boynuzu vardı, yüzünün her iki yanındaki kemikli çıkıntıların üzerine eşit aralıklarla serpiştirilmiş gibiydiler. İlk set kulaklarında, ikincisi kafatasının ortasından, sonuncusu ise kafasının arkasından çıkıyordu. Tarih öncesine aitmiş gibi duran yüzünde uzun siyah tüyler göze çarpıyordu. Belirgin kemikleri, sorguçlu bir alnı ve ölümcül dişleri vardı. El ve ayak tırnakları uzundu. Çok kaslıydı ve erkek olduğu belliydi.

Geldiğini ne görmüş ne de duymuştum.

Kükremeyi veya yeni bulduğum Ses'imi deneyecek değildim. Hayvanlar üzerinde her zaman işe yaramayabilirdi. Şansım yaver giderse sessizce çekilebilir, beni fark etmeden uzaklaşabilirdim. Domuza blöf yapmak başka bir şeydi. Domuz basit bir hayvandı ve dünyanın genetik kodlarına sahipti. Bununsa dünyamıza ait olmadığını anlamak için DNA testine ihtiyacım yoktu.

Ayaklarımı yerden çok fazla kaldırmadan geri çekilmeye başladım. Cep telefonumla taşları almaya sonra gelmek zorundaydım.

Kafasını kaldırdı ve bana baktı. Yüzü kanlıydı. Fark edilmeden uzaklaşma ümitlerim suya düşmüştü.

Yerimden hiç kıpırdamadım, bir ayağım havadaydı. Tavşanların düşmanlarından kurtulmak için donup kalması gibiydi. Güya ayılar buna kanıyordu.

Fakat bu yaratık kanmadı. Arka ayakları üzerinde doğruldu, zeki gözlerini kısıp bana baktı. Sanki tadımın neye benzediğini anlamaya çalışıyordu. Bakışları öfkeyle alev alevdi, dört patisine de diken batmış bir aslan gibiydi.

Nefesimi tuttum. *Domuzu ye,* diye düşündüm. *Ben sıskayım, senin midene layık değilim.*

Domuza arkasını dönüp benimle yüzleşti, avını artık umursamıyordu. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!

Şimdi hedefi bendim.

Hiçbir uyarı olmaksızın bir anda dört ayak üzerinde koşmaya başladı. Bu şey inanılmaz hızlıydı.

Bıçağımı elime aldım ve çömeldim, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

"ORADA DUR!" Ses'im havayı doyurdu ve binlerce ses olarak yankılandı. Karşı konulmaz, olağanüstü ve ürkütücüydü. Böyle bir ses çıkardığıma inanamadım. Barrons görse benimle gurur duyardı. "BENİ RAHAT BIRAK!" diye kükredim. "BANA ZARAR VERMEYECEKSİN!"

Yaratık hiç umursamadan üzerime gelmeye devam etti.

Kendimi çarpışmaya hazırladım. Dövüşmeden teslim olmayacaktım. Dört ayak üzerinde olursam kenara çekilebilir, belki bıçağımı veya tırnaklarımı gözüne saplayabilirdim. Belki de erkeklik organına. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Benden birkaç metre ötede birden durdu ve pençeleriyle yeri eşeledi. Etrafa saçılan toprak parçaları kafamın yanından geçti. Sarı gözlerini kıstı ve hırladı.

Bana o kadar yakındı ki sıcak nefesinin rüzgarını hissedebiliyor, kanın kokusunu alabiliyordum. Vahşi gözlerle yaratığa baktım. Dikey gözbebekleri, sarı gözlerinde bir büyüyor bir küçülüyordu. Öfkeyle tüyleri diken diken oldu, kesik kesik nefes almaya başladı, sanki kontrolden çıkmak üzereydi.

Ağırlığını öne verdi, kafasını iki yana salladı ve ağzını açıp kapattı. Üzerime tükürük ve kan sıçradı.

İrkildim ama bir türlü kanla tükürüğü silmeye cesaret edemedim.

Birden harekete geçti, kasları o kadar zarif hareket ediyordu ki bir an gözüme çok... güzel göründü. Bu şey doğal bir katildi. Oyunun en tepesindeydi. Güçlü ve basit bir hayvandı. Hayatta çok az amacı vardı. Öldürmek için doğmuş ve büyümüştü. Fethetmek, üremek ve hayatta kalmak için. Bu garip anda hayvana hayran kaldım.

Etrafımda daire çizmeye başladı, sonra pençeleriyle yerdeki toprağı ve çimenleri eşelemeye devam etti. Başını bir o yana bir bu yana yatırdı, sarı gözlerini kan bürümüştü.

Yaratıkla birlikte döndüm, gözlerimi yüzünden hiç ayırmadım. Aynı öldürücü bakışı atmaya devam ettim. Sanki tek bir bakışımla hayvanı kendimden uzak tutabiliyordum. Bu bir tür katliam öncesi ayini miydi? Domuza aynı şeyi yapmamıştı.

Durdu, boynuzlu başını yana yatırdı, korkunç yüzünü öne uzattı ve beni kokladı.

Bu yaratık ne yapıyordu? Nefesimi tuttum ve yenilmez bir şey gibi koktuğumu umdum. Dişler... Tanrım, dişleri parmaklarım kadar uzundu!

Aldığı kokudan hoşlanmamış gibiydi. Fakat koku onu daha da öfkelendirdi. Uzun uzun kükredi ve ansızın öne atıldı.

Bıçağımı iki elimle tutarak kıpırtısız kaldım. Bizi eylemlerimiz tanımlar. Ya yaşayacak ya da dövüşerek ölecektim.

Ama dövüşmeye fırsatım olmadı.

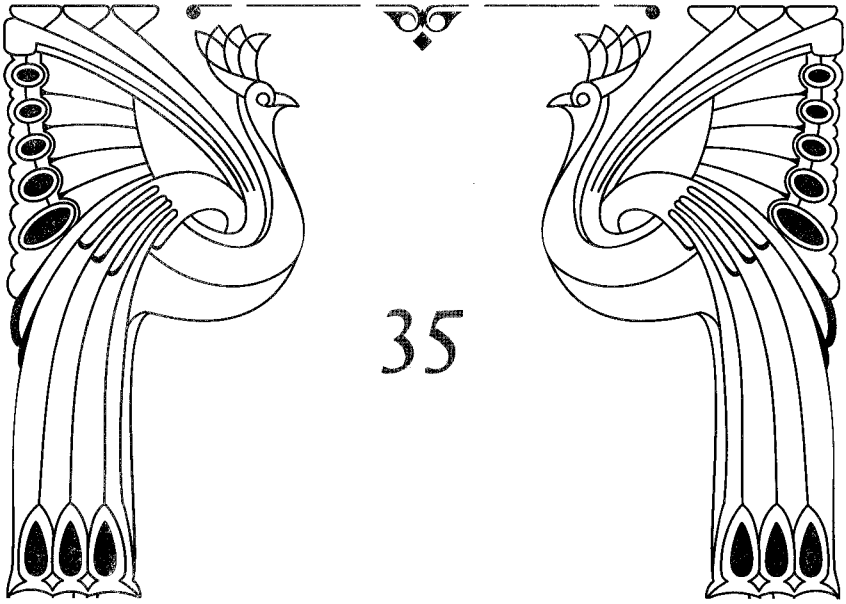
Yaratık son anda gökyüzüne doğru dönüp uludu.

Bulanık bir şekil gördüm sadece. Bir saniye önce bana saldırıyordu, bir saniye sonra ise çimenlerin üzerinden domuza doğru koşuyordu. Arkasından baktım, dişlerini domuzun etine geçirdiğini ve başını vahşice iki yana salladığını gördüm. Domuzun karnını deşti ve yemeye başladı. Kemikler çatırdıyor, yağlar akıyordu.

Bir an yerimden kıpırdayamadım. O kadar titriyordum ki artık bacaklarım ağırlığımı taşımıyordu. Düşünemeyecek kadar korkmuştum.

Adrenalinle birlikte bedenime hareket kabiliyeti de geldi.

Öne atıldım, cep telefonumu yerden aldım ve koşmaya başladım.

35

Bir süre sonra uzun çimenlerin ve beyaz kabuklu ağaçların arasında oturuyordum. Sırtımı bir ağaca yaslamış, durumu anlamaya çalışıyordum. Titrememin geçmesi neredeyse yarım saati bulmuştu. Korkunç yaratıktan mümkün olduğunca uzaklaşmak istemiştim ama taşlara da ihtiyacım vardı.

Gün, planladığım gibi olaysız geçmemişti. Nerede olduğumu ve başıma neler geldiğini kabullenmekte güçlük çekiyordum.

Güne kusursuz bir planla başlamıştım: Çok mantıklı bir beklentiyle Gümüş'ten geçmiş (ah, Tanrım, bu bile dünyamın ne kadar altüst olduğunu göstermiyor muydu?) ve kendi dünyamda kendi yemek odama çıkmıştım. Ailemi Barrons'un yardımıyla Yüce Lord'un elinden kurtaracak ya da ölecektim.

Şimdi ise Gümüşler ağında dolanıyor, kendimi garip dünyalarda buluyordum. Barrons'a göre bu ağda istediğin yere seyahat etmek neredeyse imkansızdı ve insan burada

sonsuza kadar kaybolabilir, avcıların saldırısına uğrayabilirdi.

Saçma sapan bir biçimde planımdan sapmıştım ve çok tehlikeli bir yerdeydim. Alice'in tavşan deliklerinden birine girmişim gibi her şey kontrolden çıkmıştı.

Perilerin Dublin'i işgal etmesini ve dünyayı ele geçirmesini seyretmek ayrı bir şeydi; sonuçta düşmanla kendi dünyamda dövüşebilirdim. Aynalar ve gizemli taşlar yüzünden dünyalar arasında seyahat etmek ve yabancı yaratıklarla dövüşmek ise bambaşka bir şeydi. Evimde en azından ihtiyacım olan şeylerin nerede olduğunu biliyordum ve bana yardım edecek müttefiklerim vardı. Burada çaresizdim.

Benim dünyamda her şey bensiz devam ediyordu ve yeniden oranın bir parçası olmam lazımdı. Buradan çıkmalıydım! Ailemi kurtarmalı, Nana O'Reilly'yle konuşmalı, Yasak Kütüphanelere girmeli, V'lane'in nerede olduğunu öğrenmeli ve kehaneti çözmeliydim... Liste böylece uzayıp gidiyordu.

Fakat Gümüşler ağının içinde bir dünyada sıkışıp kalmıştım. Benimle taşlar arasında korkunç bir yaratık vardı ve yerimden kıpırdamak istemiyordum. Riskli de olsa taşların bir amacı vardı, orada kullanabilmek için onları kendi dünyama geri götürmem gerekiyordu.

Gümüşlerin içinden çıkmanın -ve hayatta kalmanın- ne kadar zor olduğunu anlamak için Christian'ı düşünmem yeterliydi. İki aydır kayıptı ve bulduğumda ölmek üzereydi.

Ben iki ay dayanabilir miydim? İki hafta bile dayanamazdım.

Aileme ne olmuştu?

Cep telefonumdan belki yüzüncü kez Ölmek Üzereysen'i çevirdim ama bir şey olmadı.

Gözlerimi kapattım, yüzümü ovaladım. Barrons buradan çıkmıştı.

Nasıl? Bana Christian'la buraya çekildiğini neden söylememişti? Neden bu kadar yalancıydı? Yoksa sadece bana anlatmamayı mı seçiyordu?

Gözlerimi açtım ve saatime baktım. 1.14. Saatimi çıkarıp cebime koydum. Burada işe yaramazdı. Taşları almak için yaratığın domuzu bitirmesini bekliyordum. En az bir veya iki saat geçmişti ama güneş gökyüzünde hiç kıpırdamamıştı. Demek ki ya benim zaman kavramım bozuluyordu ya da gün burada çok daha uzundu.

Zaman öldürürken seçenekleri gözden geçirdim. Anladığım kadarıyla üç taneydi. Taşları alınca A planını uygulayabilirdim: BPÇ'lerin peşine düş, birine girme riskini al ve Christian gibi, bir çölde kapana kısılmamayı ümit et. B planı ise Unseelie hapishanesinden çok uzakta olduğunu ümit ederek taşları kullanmak ve Tüm Günler Salonu'na ya da içinde aynalar olan bir yere çıkmayı ümit etmekti. C planı ise burada oturup, her ne kadar telefon çalışmasa da Barrons'un izimi sürüp yardıma geleceğini ümit etmekti. Yaratık da belki gidip kendine korkutacak ve öldürecek başka birini bulurdu. Aksi halde burada kalmak seçenekler arasında olamazdı.

Barrons o kadar çabuk dışarı çıktığına göre Gümüşlerin içindeki dünyalara aşinaydı. Demek ki Christian'la içine çekilmeden önce de buralara gelmişti.

Seçenekler arasında en mantıklısı oturup Barrons'un izimi sürmesini beklemekti. Daha önce bir kez beni kurta-

ramayacağını düşünmüştüm ve aynı hatayı tekrar yapacak değildim.

Ağdan çıkması dört gün sürmüştü.

Beni bulması da en az beş gün sürerdi. En fazla beş gün bekleyebilirdim çünkü bir süre sonra *ya bugün gelirse* diye düşünmeye başlayabilirdim. O zaman burayı hiç terk edemezdim. Bir karar vermem ve kararlı olmam gerekiyordu.

Kararlıydım, cesaretimi topladım, ayağa kalktım ve sessizce geldiğim yöne gittim. Önce taşları almalıydım.

Yaratık hala yemeğini yiyordu. Durdu ve kafasını kaldırıp havayı kokladı. Ağaçların arasında olmama rağmen bana mı bakıyordu?

Dört ayak üzerine düştüm ve yavaş yavaş geri çekildim. Aramıza biraz mesafe koyduktan sonra ağacıma koştum.

Beni neden öldürmemişti? Neden durmuştu? Ben yenmez miydim? Bazı hayvanların kuduz olduğunu ve sadece öldürmek için öldürdüğünü biliyordum. Daha önce hiçbir hayvanın gözlerinde böyle bir öfke görmemiştim. Arkadaşlarımdan birini kuduz bir köpek ısırmıştı ve hayvanı yakaladıklarında oradaydım. Öfkeli değil korkmuş bir hali vardı. Gri yaratıkta ise bir gram korku yoktu. Sadece ve sadece vahşiydi.

İki kez daha ağaçların arasından bakmaya gittim ama ikisinde de yemek yediğini gördüm. Durmaya niyeti yoktu.

Ağacıma geri döndüm, güneşin gökyüzündeki hareketini izledim. Gün ısındı ve ceketimle kazağımı çıkardım. Kazağımdan bir askı yaptım, içine MacHalo'mu koydum, bir sopaya bağladım.

Hem annemle babam için endişeleniyor hem de Barrons'un ailemi kurtardığına inanmaya çalışıyordum.

Dani manastırdaydı ve ben ona göz kulak olmak için orada olmadığımda kim bilir ne çılgın kararlar alacaktı? Christian neredeydi? Umarım gittiği yerde yiyecek bulmuştu çünkü protein çubuklarımdan birini ona vermeyi unutmuştum. V'lane de ortadan kaybolmuş ve bir daha açığa çıkmamıştı.

Barrons için endişelenecek bir şey bulamadım.

Hayatımı düşündüm, bir anlam çıkarmaya çalıştım, dünyanın düzenli ve güvenli bir yer olduğunu düşünerek nasıl büyüdüğümü merak ettim.

Ayağa kalkıp dördüncü kez yaratığı kontrol etmeye hazırlanırken bir dalın çatırdadığını duydum.

Kafamı çevirdim.

Yaratık dört ayak üzerinde ve benden yedi metre uzaktaydı.

Çimenlerin arasından bana bakıyordu. Başını önüne eğmişti, sarı gözleri parıldıyordu.

Domuzla işini bitirmişti ve şimdi de bana mı göz koymuştu?

Sopamla kazağımı elime aldım ve ağaca o kadar hızlı tırmandım ki ben bile inanamadım. Yüreğim ağzımda bir daldan diğerine sıçradım.

Kapalı mekanları sevmediğim gibi yüksek yerleri de sevmezdim ama ancak yarı yolda durup aşağıya baktım. Yaratık tırmanabiliyor muydu? Tırmanabilecek gibi durmuyordu. Pençeleriyle birlikte yüz seksen kilo falan olmalıydı. Yine de bu dünyada neler olacağını kim bilebilirdi? Özellikle de çok çevik olduğu düşünülecek olursa.

Ağacın dibindeydi, dört ayak üzerindeydi, az önce oturduğum yerde çimenleri eşeliyordu.

Ben ona bakarken kazağımı aldı, uzun pençesiyle kaldırdı ve yüzüne götürdü.

Nefesimi tuttum. Sahip olduğu tek şey kazağım değildi. Arka boynuzlarından birinde benim rünlerle kaplı kesem asılıydı.

Yaratık taşlarımı almıştı!

Arka bacaklarından birine dolanmış kazağımla uzaklaştığında ağaçtan indim. Bir süre kendi kendimle mücadele ettikten sonra peşinden gitmeye karar verdim.

Olayların gidişatı sinirimi bozmaya başlamıştı.

Lanet olasıca şey taşlarımı neden almıştı ve bunu o ölümcül pençeleriyle nasıl yapmış, keseyi boynuzuna nasıl geçirmişti? Düğüm yapmak tarih öncesi dönemlere ait bir yaratık için fazla karmaşık değil miydi? Ve kazağımla ne halt edecekti?

Onu takip ettiğimi fark etti, durdu, arkasını dönüp bana baktı.

İçgüdülerim dönüp kaçmamı haykırıyordu ama burada garip bir şeyler vardı. Öfkeyle tüyleri diken diken olmasına rağmen bana doğru bir adım atmadı.

"Onlar benim taşlarım ve onlara ihtiyacım var," dedim.

Gözlerini kıstı ve hiç kırpmadı.

Boynuzunu işaret ettim. "Kese! Benim! Onu bana geri ver!"

Tepki yok. Beni anladığına veya zeki bir yaratık olduğuna dair bir işaret görmedim.

Kendi kafamı işaret ettim, bir şeyi çıkarıp atıyormuş gibi yaptım. Bacağımdan kazağı alıyormuş gibi de yaptım. Farklı varyasyonlarla aynı temayı ifade etmek için uğraş-

tım. Hiç! Çabalarım Barrons'u sorguya çekmek kadar işe yaradı.

Sonunda, çaresizlikten dans etmeye başladım, bir tepki verip vermeyeceğine baktım.

Arka bacakları üzerinde doğruldu ve ulumaya başladı. Sayısız dişi açığa çıkmıştı. Sonra dört ayak üzerine düştü ve bana doğru atıldı, tasmasından kurtulmuş bir köpek gibiydi.

Yerimden kıpırdamadım.

Bana saldırmaktan her nedense yine vazgeçti.

Sakinleşti ve kükredi, gözlerini kısarak beni bir kez daha inceledi.

Sonra dönüp yürümeye başladı, vücudu kastan ibaretti.

İç geçirdim ve peşinden gittim. Taşları almak zorundaydım.

Durdu, dönüp bana hırladı. Onu takip etmem hoşuna gitmiyordu. Yeniden hareket etmeye başlayınca birkaç saniye bekledim ve daha uzaktan takibe devam ettim. Umarım taşları inine götürür, sonra da avlanmaya çıkardı. Böylece bana ait olanı geri alabilirdim.

Çayırlarda yaratığı takip ettim ve sonunda hızlı akan geniş bir nehrin yakınındaki ormana girdiğinde gözden kayboldu.

Gün beklenmedik bir biçimde aniden sona ermişti.

Güneş gün boyunca gökyüzünde ağır ağır ilerlemişti ama tahminimce saat beş gibi -ya da ben öyle olduğunu varsayıyordum- yılbaşı gecesi Times Meydanı'ndaki güneşten daha hızlı batmıştı. Gece olunca içine girecek bir oyuk bulmak için ne kadar zamanım kaldığını düşünerek kafamı

gökyüzüne kaldırmamış olsaydım ne günün bittiğini görebilir ne de buna inanabilirdim.

Gün birden kayboldu ve yerini koyu karanlığa bıraktı. Sıcaklık on derece kadar düştü. Neyse ki ceketim hala üzerimdeydi.

Karanlıktan nefret ediyordum. Hep etmiştim,hep de edecektim.

MacHalo'mu çıkardım, telaştan yere düşürdüm ve alıp kafama taktım, ışıklarını yakmaya çalıştım. Dirseklerden bazıları kırıldığı için ışıkların yerini değiştirmiştim, şimdi dirseksiz Barrons versiyonuna benzemiş olmasını ümit ediyordum. Ona asla itiraf etmezdim ama Barrons'un tasarımı daha etkili, daha hafif ve daha parlaktı. Ama kendimi savunmak için bir şey bulduktan sonra geliştirmenin bulmaktan daha kolay olduğunu söyleyebilirdim. Ben yoktan bir şey var etmiştim. Barrons ise sadece bunu değiştirmişti.

Bir şey mi duymuştum, yoksa bir şey mi hissetmiştim, bilmiyordum. Ama birden arkamda bir şey olduğunu fark ettim. Birkaç metre sağımdaydı.

Başımı çevirdim ve miğferimin beyaz ışığında davetsiz misafiri yakaladım.

Gözlerini kıstı, kolunu gözlerine siper etti.

Bir an onun "benim" yaratığım olup olmadığını bilemedim. Arduvaz grisinden bir bukalemun gibi kömür siyahına dönüşmüştü, gözleri şimdi koyu kırmızıydı. Gördüğüm şeyi başka bir şey, öncekinin uzaktan kuzeni sanabilirdim, derken siyah boynuzuna bağlı keseyi gördüm.

Işığa bakıp hırladı. Uzun dişleri parıldadı.

Ürperdim. Eskisinden daha ölümcül görünüyordu.

Öndeki ışığı kapattım ve kolunu indirdi.

Şimdi ne yapacaktım? Neden geri dönmüştü? Onu takip etmemi istemiyordu ama tam izini kaybettiğim anda geri dönmüştü. Hiçbir mantığı yoktu. Acaba her adımında kafasının arkasına çarpan keseden sıkılmış mıydı? Kazağım neden hala bacağındaydı? Geceden nasıl sağ çıkacaktım? Uykumda beni öldürecek miydi? Herhalde asla gevşeyip uyuyamayacaktım!

Beni öldürmeyecekse başka bir şeyin mi peşindeydi? Burada gecenin efendisi kimdi? Neden korkmalıydım? Nerede uyuyacaktım? Bir ağaçta mı?

Açtım, yorgundum ve fikirlerim tükenmişti.

Yaratık kükredi ve gölgelerin içinden çıktı, birkaç metre yanımdan geçip nehre yöneldi.

Çok yakınımdan geçtiği için donup kalmıştım, uzaklaşan taşlarıma baktım.

Birkaç gün sonra çok yorgun ve aç olacağım için keseyi yaratığın boynuzundan almaya mı çalışacaktım? Ölmeden yeterince çok gün geçirirsem bunu deneyecek kadar çaresiz kalabilirdim.

Yaratık nehrin yosunlu kıyısında durdu ve bana baktı. Önce nehre, sonra yine bana baktı. Bunu ardı ardına tekrarladı.

O beni anlamıyor olsa da ben onu anlıyordum. Bir sebepten dolayı beni nehrin yanında istiyordu.

Seçeneklerimi gözden geçirdim. Birkaç saniyemi aldı. Gitmezsem bana ne yapacaktı? Gidecek bir yerim var mıydı? Nehrin kıyısına doğru yürüdüm. Kıyıya ulaştığımda üzerime atıldı ve beni dişlerini göstererek ortaya bir yere sürdü.

Şaşkınlık ve şok içerisinde bakarken etrafımda bir daire çizerek yere işedi.

İşi bitince gecenin içine girdi ve gözden kayboldu.

Ben hala kıyıda, sidikten bir çemberin ortasındaydım. Neler olduğunu yavaş yavaş anladım.

Kokusuyla diğer avcıları ürkütmek için yeri işaretlemişti. Bu dünyada bu yaratıktan korkmayan şeylerin sayısı çok fazla olamazdı.

Gün boyunca yaşadıklarım, korku ve fiziksel yorgunluk üst üste eklenince yere oturdum ve protein çubuğumdan geriye kalanı çıkardım, ceketimi yastık yaptım ve yere uzandım. MacHalo'mu ışığını kapatmadan yanıma koydum.

Yavaşça çiğnemeye başladım, mütevazı yemeğimin keyfini çıkarırken nehrin yumuşak sesini dinledim.

Galiba geceyi burada geçirecektim.

Uykuya dalabileceğimi sanmıyordum. Her şeyimi kaybetmiş, Gümüşlerin içinde sıkışıp kalmıştım. Taşları kaybetmiştim. Eşyalarımı toplayan ve etrafıma sidiğiyle daire çizen ölümcül bir yaratık vardı, ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama vücudum daha fazla dayanamadı ve yemeğimi bitirdiğimin bile farkında olmadan uykuya daldım.

Gecenin karanlığında uyandığımda kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Beni neyin uyandırdığını anlayamadım. Siyah dalların arasından iki parlak aya baktım, siyah-mavi gökyüzünde dolunay vardı. Kendime gelmeye çalıştım.

Rüyamda içinde sayısız oda olan bir malikanenin koridorlarında yürüyordum. Soğuk yerlere ait rüyalarımın aksine malikane sıcaktı. Orayı çok sevmiştim, zarif yaratıklarla dolu bahçelere bakan sayısız terası vardı.

Beni kendine çekiyordu. Bu diyarda bir yerde miydi? Unseelie Kralı'nın sevgilisi için yaptığı Beyaz Malikane miydi?

Uzaktan ayı selamlayan kurtların sesi geldi.

Yan döndüm, ceketimle kafamı örttüm ve uykuya geri dönmeye çalıştım. Yarın ile başa çıkıp sağ kalabilmek için bütün enerjime ihtiyacım olacaktı.

Uzaktaki kurtlara daha yakınımdan bir yaratık cevap verdi.

Yosundan yatağımda hemen doğruldum, hançerimi elime aldım ve ayağa kalktım.

Korkunç bir sesti. Bu sesi daha önce kendi dünyamda da duymuştum. Barrons'un Kitapları ve Baloncukları'nın garajının altından geliyordu!

Kurtuluşu olmayan lanetli bir yaratığın acı çeken ulumasıydı, ümitsizliğin içinde öylesine kaybolmuştu ki içimden bu sesi bir daha duymamak için kulak zarlarımı patlatmak geldi.

Kurtlar uludu.

Yaratık cevap verdi. Bu sefer çok yakın değildi. Uzaklaşıyordu.

Kurtlar uludu. Yaratık cevap verdi. Hala uzaktaydı.

Dışarıda benim yaratığımdan daha korkunç şeyler de mi vardı? Barrons'un garajının altındakine benzer bir şey miydi?

Kaşlarımı çattım. Bu tesadüf olamazdı.

Benim yaratığım Barrons'un garajının altındaki yaratık olabilir miydi? "Ah, Tanrım," diye fısıldadım. Ölmek Üzereysen gerçekten işe yaramış mıydı?

Sayısız kez bu hüzünlü orkestrayı dinledim ve her defasında kanımı dondurdu. Böylesine bir çaresizlik, böylesine bir yalnızlık ve kayıp olamazdı. Hiçbir canlı bu kadar acı çekmemişti.

Kurtlar yeniden uludu, bu kez yaratık cevap vermedi.

Kısa süre sonra kurtların katledilme seslerini duydum. Teker teker ölüyorlardı.

Ürperdim ve sırtüstü yere yattım, bacaklarımı karnıma çektim, kulaklarımı kapattım.

Gün ağarırken yeniden uyandım, sidikten çemberin dışında bana bakan düzinelerce aç göz vardı.

Ne olduklarını bilmiyordum. Sadece hareket eden gölgeleri görüyordum, MacHalo'mun ışığının aydınlatmadığı yerlerde dolaşıyorlardı.

Sidiğin kokusundan hoşlanmamışlardı ama benim kokumu da alıyorlardı ve herhalde onlar için yiyecek anlamına geliyordum. Ben bakarken karanlık formlardan biri sidiğin üzerini yapraklar ve kumla örttü.

Diğerleri de aynı şeyi yapmaya başladı.

Ormanın içinden koyu kırmızı gözleri olan siyah yaratık fırladı.

Kavganın detaylarını göremiyordum. MacHalo'm gözlerimi alıyordu. Tek gördüğüm, havada savrulan pençeler ve dişlerdi. Öfkeyle hırladığını, diğerlerinin korkuyla tısladığını veya acı dolu çığlıklar attığını duydum. Bazıları suya düşünce sular şapırdadı. Yaratık inanılmaz hızlı hareket ediyor, önüne çıkan her şeyi ölümcül bir hassasiyetle kesip biçiyordu. Etrafa et ve tüy parçaları saçılıyordu.

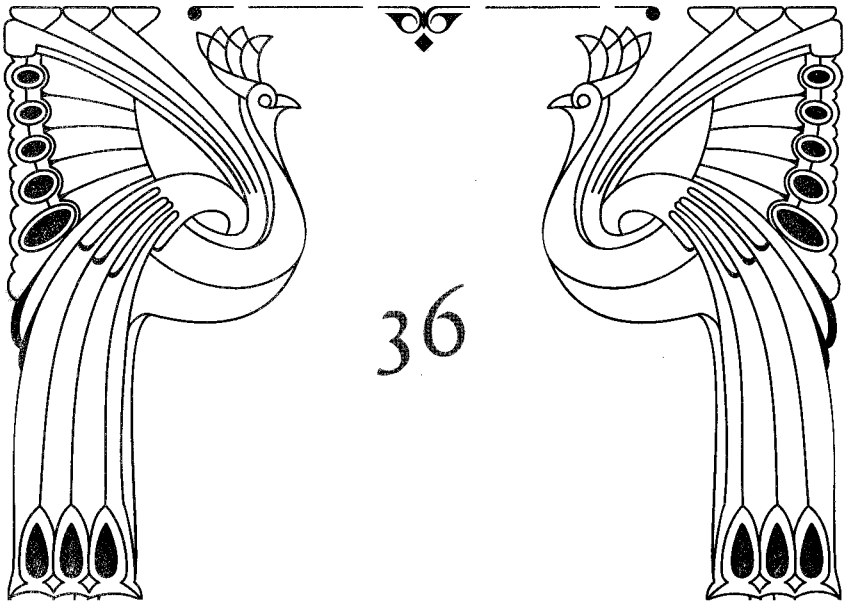
Bazıları koşmaya çalıştı. Yaratık gitmelerine izin vermedi. Öfkesini hissedebiliyordum. Öldürmek hoşuna gidiyordu. Öldürmekten, kanla yıkanmaktan, kemiklerin ayakları altında ezilmesinden zevk alıyordu.

Sonunda gözlerimi kapattım ve izlemekten vazgeçtim.

Derken ortalık sakinleşti. Gözlerimi açtım.

Parçalanmış cesetlerin arasından koyu kırmızı gözleriyle bana bakıyordu.

Yeniden işemeye başladı. Uzandım ve kafamı ceketimin altına soktum.

36

Gün ağarır ağarmaz eşyalarımı topladım, etrafa saçılmış et parçalarının arasından geçtim. Her şeyin üzeri -buna ben de dahildim- kana bulanmıştı.

Suya girdim, avuçlarımla kana kana su içtim. Suya çok ihtiyacım vardı. Nehir çok hızlı akıyordu ve su berraktı. Su ısıtmak için ateş yakamazdım ve bunca şeyden sonra sudaki bir parazit yüzünden öleceğimi de hiç sanmıyordum doğrusu.

Yüzümü yıkadıktan sonra ormana girdim. Yiyecek bulmak yapılacaklar listemin en üstündeydi. Etrafta bolca çiğ et olmasına rağmen midemi bulandırıyorlardı.

Cesetlerin yanından geçtim. Birçoğu küçük ve zarif yaratıklardı, muhtemelen benim için tehdit olamazlardı. Bunları yememiş, sadece öldürmek için öldürmüştü.

Yirmi dakika sonra takip edildiğimi anladım.

Arkamı döndüm. Yaratık geri dönmüştü ve bir kez daha sarı gözlü gri yaratıktı. Kesem hala boynuzundaydı. Kazağımdan artakalanlar da bacağında duruyordu.

"Sen Ölmek Üzereysen'sin, değil mi? İşe yaradı. Barrons'un garajının altında tuttuğu şeysin ve seni buraya beni koruman için gönderdi. Ama kutudaki en parlak lamba değilsin. Tek bildiğin şey öldürmek. Benden başka her şeyi, değil mi? Amacın beni canlı tutmak."

Yaratık tabii ki cevap vermedi.

Neredeyse emindim. İkinci katliamdan sonra uyumamış, güneşin yeterince yükselmesini beklemiştim ve olasılıkları gözden geçirmiştim. Yaratığın beni neden öldürmediğini sadece tek bir şeyle açıklayabiliyordum. Önceki gün bana saldırmaya geldiğinde üzerimde Barrons'un kokusunu almıştı. Yaratığı benden uzak tutan buydu. Ne kadar kirlenirsem kirleneyim çok fazla yıkanmamayı zihnimin bir köşesine not ettim.

"Plan nedir? O beni bulana kadar canlı kalmamı mı sağlayacaksın?"

Cadılar Bayramı'nda eğer Barrons'un verdiği numarayı arasaydım karşımıza bu ölüm makinesi mi çıkacaktı? Yüce Lord ve peri prenslere karşı işe yarar mıydı bilmiyordum ama isyanlar sırasında veya kilisede tutulurken çağırmış olsaydım kesinlikle yolumu temizler ve beni güvenli bir yere, Yüce Lord'un asla bulamayacağı bir yere götürürdü.

Yaratığı inceledim. Kanlı tüylerinin arasından bana baktı. Bakışlarında öfke vardı. Çok daha vahşi ve çok daha tehlikeli bir şeyle birlikte öfke. Bunun delilik olduğunu anlamam uzun sürmedi. Yaratık saf delilikten sadece bir adım uzaktaydı.

Ölmek Üzereysen bu olmalıydı. Başka açıklaması yoktu. Barrons bu yaratığı nasıl yakalamıştı? Ona itaat etmesini nasıl sağlamıştı? Onu öldürmesine nasıl engel olmuştu? Gizemli

yöntemlerle mi? Barrons söz konusu olduğunda sorularımın hiçbirinin cevabı yoktu. Kendi dünyama geri dönünce de cevap alamayacaktım. Artık garajının altında ne tuttuğunu biliyordum ve daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

Vahşi yüzünü, psikopat bir öfkeyle yanan gözlerini, öldürmek için yaratılmış güçlü vücudunu inceledim. Artık korkmuyordum. Yaratığın beni öldürmeyeceğinden emindim. Etrafımdaki her canlıyı katledebilir ve yere düşürdüğüm bana ait her şeyi alabilirdi. Beni öldürmek istiyor olabilirdi ama öldürmezdi çünkü var olmasının tek sebebi benim ölmeme engel olmaktı.

Sanki dünyanın ağırlığı bir anda omzumdan kalkmıştı. Bunu yapabilirdim. Bilmediğim bir silahım vardı: Koruyucu bir şeytan. Taşları geri almama da gerek olmadığını anladım. Barrons geldiğinde alırdı nasılsa. Ve üzerimdeki ağırlığın geri kalanı da kalktı.

Yiyecek aramaya devam ettim. Yaratık çoğu zaman arkamdaydı. Bazen uzaklaşıyor, bazen ağaçların arasında dehşet saçıyordu. O bir şeyleri öldürürken kulaklarımı kapatıyordum. Hayvanları severdim ve her şeyi öldürmesi hoş değildi. Keşke Barrons yaratığa iyiyle kötüyü birbirinden ayırt etmeyi öğretseydi.

Çalıların arasında böğürtlen ve gümüşümsü kabuğu olan bir ağacın alçak dallarında fındık buldum. Hem yedim hem ceplerime fındık doldurdum. Bir derede balık yumurtaları buldum. Biraz iğrenç olsa da sonuçta içlerinde protein vardı.

Gün ortasında yaratık beni nehre doğru sürdü, hırlıyor ve kükrüyor, beni akıntının ters yönünde yürümeye zorluyordu. Barrons'la ilgili bir ajandası olmalıydı.

Birkaç saat beni sürdü ve arazi dramatik bir biçimde değişti. Orman sıklaştı, nehir aşağıda kaldı. Durmama izin verdiğinde kayalık bir uçurumun dibindeydik. Yerden otuz metre yukarıdan aşağıdaki suyun hızla aktığı yere bakıyordum. Nehir artık kükrüyor, ezip geçiyor, dar boğazı dövüyordu.

Güneşli bir yere uzanıp son protein çubuğumun yarısını yedim. Ayağa kalkıp etrafı araştırabilirdim ama yaratığın buna izin vereceğini sanmıyordum.

Bir süre etrafımı kokladı, sonra akıntı yönünde ilerledi ve yere uzandı. Sanırım bu kadar öldürmek yetmişti.

Bir ses duymayı özlediğim için yaratıkla konuşmaya başladım. Büyüdüğüm yere ait hikayeler anlattım ona. Hayatımla ilgili planlarımdan bahsettim.

Her şeyin nasıl kötü gittiğini ve bana ait olanları teker teker nasıl kaybettiğimi anlattım. Aklımı ve irademi kaybettiğimi, Unseelie prenslerini ve Barrons'un beni nasıl kendime getirdiğini bile kelimelere döktüm. Yakın zamanda V'lane'le Ashford'a gittiğimden ve orada neler öğrendiğimden, bende bir terslik olmasından korktuğumdan bahsettim. Zeki bir varlığa anlatmayacağım her şeyi anlattım, en büyük endişelerimi ve en derin duygularımı paylaştım. Aptal bir yaratık bile olsa sonunda tüm bunları birine anlatmak çok rahatlatıcıydı.

Bir süre uyukladım ve güneş ufukta gözden kaybolmadan az önce uyandım.

Yaratık dört ayak üzerinde kalktı, yanıma geldi ve yine etrafıma işedi. Simsiyahtı ve gözleri kıpkırmızıydı.

Yine geceyi sidikten bir çemberin içinde geçirecektim.

Birkaç kez sesler duyarak uyandım. Çemberin içine kimsenin girmediğinden emin olup tekrar uykuya daldım.

Gün ağarırken gittikçe yaklaşan bir fırtınanın sesleriyle uyandım.

Otuz metre aşağıda nehir dar boğazın kayalıklarını dövüyor ve kulakları sağır edecek kadar gürültü çıkarıyordu.

Gökyüzünde şimşeklerin çaktığını gördüm ve gök gürültüsünü duydum. Ama fırtına nehrin öbür kıyısında kaldı, yanımızdan geçip gitti.

Vahşi bir fırtınaydı. Gök sürekli gürlüyor, otomatik bir silahın sesine benzer garip bir ses de gök gürültüsüne eşlik ediyordu. Ağaçların dalları yerleri süpürüyordu. Sağanak yağmur nehrin diğer tarafındaki her şeyi ıslatıyordu. Orada olmadığıma mutluydum.

Sonunda fırtına dindi ve yeniden uykuya daldım.

Ağzımı kapatan bir el ve tepeme binen bir ağırlıkla aniden uyandım.

Vahşi bir yaratık gibi çırpındım, yumruklar ve tekmeler savurdum.

"Sakin ol, Mac," diye fısıldadı bir ses kulağıma. "Sakin ol."

Gözlerim alevlendi. Bu sesi tanıyordum. Ryodan'dı. Oysa ben Barrons'u bekliyordum.

"Seni buradan çıkarmaya geldim ama dediklerimi harfiyen yerine getirmelisin."

Cümlesi bitmeden başımla onayladım.

"Hiç ses çıkarmaman çok önemli. Konuşman gerekirse fısılda."

Tekrar başımla onayladım.

Geri çekildi ve bana baktı. "Yaratık nerede?"

"Ölmek Üzereysen mi?"

Bana bir bakış attı ama başıyla onayladı.

"Bilmiyorum. Dün akşamdan beri görmedim."

"Hemen kalk. Fazla zamanımız yok. Darroc da burada."

"Dalga mı geçiyorsun? Bu cehennemde beni nasıl buldu?" Ben büyük kırmızı bir X miydim?

"Şşş." Parmağını dudaklarına götürdü. "Alçak sesle." Ağırlığı üzerimden kalktı, beni yüzüstü çevirip saçlarımın arasında bir şey aramaya başladı. "Sabit dur. Ah, siktir!"

"Ne?" Bu soru kısık bir kükreme gibi çıkmıştı ağzımdan.

"Darroc seni işaretlemiş. Prensler sana sahipken yapmış olmalı."

"Beni dövmelemiş mi?"

"Barrons'unkinin hemen yanında. Burada çıkartamam. Gel."

Yan döndüm, öfkeyle kafamı ovaladım. "Nereye gidiyoruz?"

"Buradan biraz uzakta bir... Barrons ne demişti? Hah, bir BPÇ var. Bizi başka bir dünyaya götürecek. Oradan İrlanda'ya geçiş var."

"Cruce'un lanetinin her şeyi bozduğunu sanıyordum."

"Gümüşler değişti. BPÇ'ler değişmedi. Statik mikroevrenlerdir."

Beni kollarımdan tuttu ve ayağa kaldırdı.

Kolunu tuttum. "Ailem?"

"Bilmiyorum. Ben senden sonra LaRuhe'ye gittim."

"Barrons?"

"Darroc'u yakalamak için Asford'a gidiyordu. Tünelin bizim tarafımızdaki ucu kapanmadan önce sadece o geçti. Seni bulmak uzun sürdü. Bunu buldum." Çantamı bana attı. "Mızrağın içinde."

Adamı öpebilirdim! Çantamı aldım ve hemen içindekilere göz gezdirdim, mızrağımı alıp okşadım. Silahımı yeniden elime almak bir Travis Tritt şarkısı gibiydi; artık üç metre boyunda ve kurşun geçirmezdim.

"Yaratık senin yakınına giren herkesi öldürür. Şu anda öldüreceği kişi de ben oluyorum. Ben seni dışarıya çıkarabilirim ama o bunu yapamaz. O sadece öldürür. Bunu unutma."

Ryodan elimi tuttu ve beni nehre doğru götürdü. Uçuruma bu kadar yakın olmak rahatsız ediciydi ama bunu neden yaptığını anladım. Kenarlardaki toprak yumuşaktı ve yürürken hiç ses çıkarmıyorduk. Kafamı kaldırıp ona baktım.

"Benim izimi nasıl sürdün? Üzerimde senin de mi işaretin var?"

"Barrons'un işaretinin izini sürebiliyorum. Ve bir kelime daha edersen seni aşağıya atarım."

Başka bir şey söylemedim. İkimizden birinin hayatta kalmasını seçmek zorunda olsam Ryodan'ı seçerdim. Barrons'un yaratığı Ryodan'dan uzak tutmak için neden bir şey yapmadığını merak ettim. Ryodan'a üzerinde kendi kokusu olan bir kazak verebilirdi mesela.

Zihnimi okumuş gibi mırıldandı. "Yaratığın seni öldürmemesinin sebebi senin üzerinde onun dövmesinin olması. Ben bunu bana yapmasına asla izin vermem. Silahlı geldim. Yağmurun içinde yaratığı kovaladım. Ama kurşunum bitti. Lanet olasıca fazla zeki."

Otomatik silah sesi duymuştum! "Onu öldürmeye mi çalışıyorsun?" Nefesimi tuttum. Ne kadar garip bir durumdu. Yaratık beni koruyordu. Hem de vahşice. Şimdi düşmanım mıydı?

Ryodan bana ters bir bakış attı. "Buradan çıkmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Hevesle onayladım.

"O zaman mızrağın elinde olsun ve sesini kes. Dua et de beni öldürmesin. Ben senin çıkış yolunum."

Yaratık saldırdı (sanırım bunu yapacağından bir an bile şüphe etmedim). Vahşi domuzda olduğu gibi bir anda ortaya çıkmıştı. Ryodan'ı yere serdi, şimdi pençeler ve dişlerden oluşan saf öfkeydi.

Çaresizce yerde yuvarlanışlarını seyrettim, bir şeyler yapabilmek için fırsat kolladım.

Yaratık Ryodan'dan daha iriydi ama Barrons'un gizemli arkadaşı da bayağı vahşiydi. Bileklerindeki kayışlardan bıçaklar ve dikenler çıktı.

Dövüşmelerini izlerken Dani'nin donmuş çerçevelerine yakın bir hıza ulaştıklarını gördüm. Artık sadece bulanık bir kitleden ibarettiler. Şimdi formlarını ayırt edemiyordum. Ryodan da yaratık gibi doğaüstü bir çevikliğe sahipti.

Ara sıra anlık görüntüler yakalıyor ve aldığı yarayla yavaşlayan her kimse onu görüyordum.

Dövüşüp yerde yuvarlanırlarken hırlamalar duydum, uçurumun kenarına yakın oldukları için nefesimi tuttum ve aşağı düşmemeleri için dua ettim. Uçurumdan uzaklaştılar.

Ryodan'ı gördüm. Yaralarından kanlar boşanıyordu.

Yaratığı gördüm. Derisi parçalanmıştı, dişleri kanlıydı.

Yine nehre doğru yuvarlandılar.

Bir oraya bir buraya sıçrayıp çaresizce bir şey yapabileceğim anı, açıyı ve fırsatı bekledim. Kendimi çok kötü hissediyordum.

Yaratık birçok kez hayatımı kurtarmıştı. Benim vahşi koruyucu şeytanımdı. Beni korumuştu.

Ama Ryodan'ın dediği gibi beni buradan sadece o kurtarabilirdi.

Yaratık beni evime götüremezdi. Ve şu anda eve geri dönüş yolumu öldürmek üzereydi. Böyle bir şey olursa bu diyarda kapana kısılırdım. Bunun olmasına izin veremezdim. Buradan çıkmak zorundaydım.

Yine bir anlığına Ryodan'ı gördüm. Yaratık Ryodan'ı paramparça edecekti.

Sonra, Ryodan da yaratığa zarar vermiş olmalı ki yaratık bir anlığına açığa çıktı ve hareketsiz kaldı. Sahip olduğum tek şansı kaçırmamak için hemen harekete geçtim ve öne atıldım, mızrağımı sırtına, kalbinin olduğunu tahmin ettiğim yere sapladım. Tabii anatomisi insan anatomisine benziyorsa.

İrkildi ve başını yana çevirdi, bana kükredi.

Ryodan bunu fırsat bilip yaratığın göğsüne bıçaklarından birini sapladı, yarayı yukarıya doğru genişletti, karnından gırtlağına kadar açtı.

Yaratık başını geriye attı ve Ryodan'ı öyle sertçe itti ki bir an onun havada uçtuğunu gördüm. Ben korkuyla izlerken Ryodan'ın yumuşak toprakta kaydı ve uçurumun kıyısında gözden kayboldu!

Sanırım çığlık attım ya da zaten bir süredir çığlık atıyordum, bilmiyordum. Bu dakikalara ait anılarım hep bulanık kalacaktı.

Bir kayanın üzerinde Ryodan'ın elini gördüm, ağırlığını taşıyacak kadar sağlam bir kaya olması için dua ettim.

Yaratık ayağa kalktı, öfke ve acıyla kükredi, mızrağım hala sırtına saplıydı.

Ryodan kendini yukarıya çekerken nefesimi tuttum. Yüzünde o kadar çok kan vardı ki gözlerini seçemiyordum. Hala nasıl hareket ediyordu? Yanağında öyle derin bir yara vardı ki kemiği görünüyordu! Göğsü kanlı etlerden ibaretti.

Yaratık sendeledi ve sanırım bir ses çıkardı. Öleceği için rahatlamış mıydı? Üzgün müydü? Belki içinde bir parça da utanç vardı. Farklı duygular bir aradaydı.

Kafasını çevirdi ve bana baktı, sarı bakışlarında duraksamama sebep olan bir şey vardı.

Korkunç bir andı. Gözlerinde ihanete uğradığını düşündüğünü gösteren bir şey gördüğüme yemin edebilirdim. Sanki benim taraf değiştirmeme inanamıyordu. Sanki aramızda konuşulmamış bir anlaşma vardı. Kınayarak bana baktı, sarı gözleri ihanetimle alevlendi. Başını geriye attı, hayal kırıklığı ve çaresizlikle uludu, saf üzüntü ve delilik karışımı bir sesti.

Ellerimle kulaklarımı örttüm.

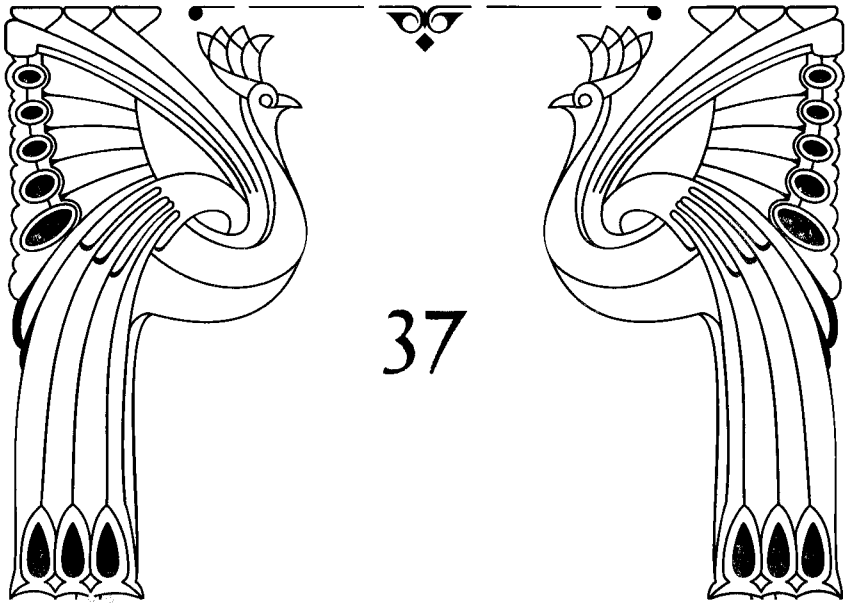
Bana doğru bir adım attı. Bu kadar yaralıyken hala ayakta durduğuna inanamıyordum.

İkinci bir adım daha attı. Ryodan bir şekilde yaratığın sırtına atlamayı başardı, kolunu onun boynuna doladı ve yaratığın gırtlağını kesti. "Lanet olsun, Mac, git buradan," diye hırladı.

Kanı boşanırken yaratık elini arkaya attı ve pençesini Ryodan'a geçirdi. Ryodan'ı sırtından aldı ve uçurumdan aşağıya fırlattı.

"Hayır!" diye haykırdım.

Ama Ryodan çoktan gitmişti, nehre doğru düşüyordu.

37

ylece durup aptallaşmış gözlerle yaratığın parçalanmış vücuduna ve kesik gırtlağına baktım.

Hala ayaktaydım.

Hem donuyordum hem de ateşler içinde yanıyordum, titriyordum. Sanki korkunç bir rüyada, içinden çıkamayacağım bir kabustaydım. Etrafımdaki dünyadan soyutlandığımı, içten içe taşlaştığımı ve duygularımın yok olduğunu hissettim.

Yaratık bana doğru bir adım attı. Ardından dizlerinin üzerine çöktü ve yine bana baktı. Titredi, yüzüstü yere kapaklandı.

Mızrağım hala sırtındaydı.

Orman sessizdi.

Ben yaratığın kanının toprağa akışını seyrederken duygusuzca durumu gözden geçirdim.

Ryodan ölmüştü.

Uçurumdan aşağıya düşüp sağ kalamazdı. Zaten aldığı yaralardan sonra hala yaşıyor olması bile bir mucizeydi.

Yaratık da ölmüştü ya da ölmek üzereydi. Kendi kanından oluşan bir birikintinin ortasında yatıyordu.

Buradan çıkış yolumu kaybetmiştim.

Koruyucumu da kaybetmiştim.

Yüce Lord bu diyarda bir yerdeydi, kafatasıma kazınmış işaretini takip ediyordu.

Bu diyarda bir yerde beni İrlanda'ya geri götürebilecek bir BPÇ vardı. Ne yazık ki yerini ve ne tarafa gitmem gerektiğini bilmiyordum. Acaba bu dünyada kaç tane BPÇ vardı?

İçinde taşların olduğu kese hala yaratığın boynuzundaydı ve kazağımdan artakalanlar da bacağında duruyordu. Taşları almak için ölmesini bekleyecektim. Durumu gözden geçirince, yavaş yavaş cehenneme doğru gittiğimi bildiğim için taşlar bir nevi teselliydi.

Yaratığın gırtlağından boğuk bir ses yükseldi.

Birkaç dakika daha bekledim, bir sopa aldım ve tedirgin bir biçimde yanına gidip onu dürttüm.

Hiç tepki vermedi. Daha sert dürttüm, ayağımla vurdum.

Sırtındaki mızrağı tutup hareket ettirdim. Yine tepki vermedi.

Demek ki ölmüştü.

Yanına çömeldim, tam keseyi alacakken boynuzları birden yumuşadı ve eriyip kafasının yanından yere aktı. Kan birikintisinin üzerinde yağlı bir tabaka birikmeye başladı.

Keseyi kanlı tüylerin arasından aldım.

Kafasının şekli de değişmeye başladı.

Pençeler ve dişler kayboldu.

Uzun tüylerin yerini saçlar aldı.

Geriye doğru bir adım attım ve başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim.

Değişmeye devam etti. Gri derisi normale döndü.

"Hayır," diye ısrar ettim.

İnkar etmemin bir faydası olmadı. Değişmeye devam etti. Boyu kısaldı, kütlesi azaldı. Aslına geri döndü.

En başından beri olduğu şeye.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Çömeldim, ileri geri sallanmaya başladım.

"Hayır!" diye çığlık attım.

Her şeyi kaybettiğimi düşünüyordum.

Yanılmıştım.

Yerde yatan ölüye baktım.

Öldürülmesine yardım ettiğim kişiye...

Asıl şimdi her şeyi kaybetmiştim.

ATEŞ SERİSİ

RÜYA ATEŞİ

GEÇMİŞİMİ ÇALMIŞ OLABİLİRLER AMA GELECEĞİMİ ELİMDEN ALMALARINA ASLA İZİN VERMEYECEĞİM.

İnsan ve Peri dünyaları arasındaki duvarlar yıkılmıştı. Doymak bilmez, ölümsüz Unseelieler buzdan hapishanelerinden kurtulduğunda, MacKayla Lane ölümcül bir tuzağa düşecekti. Peri Efendisi tarafından esir tutulan MacKayla'nın, kim ya da ne olduğuna dair her şey, zihninden silinmişti. Oysa Mac, Sidhe-kahinlerini görebilen tek kişiydi ve iki dünyayı da kontrol edecek anahtarı elinde tutan gizemli kara büyü kitabının izini sürebilecek tek canlı da oydu...

Hafızasını geri kazanmak, yalnızca ilk adımdı. Mac, Dublin'in mücadele dolu sokaklarında savaşıp eski, gizli bir tarikatın tehlikeli ağına düşecekti. Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı peri dünyasında, dostu olduğunu iddia edenlerin karmaşık yalanlarıyla mücadele edecekti. Mac, her şeyini kaybettiğini düşünüyordu ama onu sarsacak bir gerçekle yüzleştiğinde, aslında oyunun daha yeni başladığını anlayacaktı.

KENDİNE BİLE GÜVENMEZKEN KİME GÜVENEBİLİRSİN Kİ?

"Müthiş detaylarla dolu bu seride aksiyon hiç durmuyor. *Rüya Ateşi*, ustaca kaleme alınmış, akıcı bir roman. Okurlar devamını dört gözle bekleyecek."
- Darque Reviews

Kapak Tasarım: photoRepublic, 2013
Görsel: shutterstock

Facebook Artemis Severler!
ARTEMİS
ISBN 978-605-142-261-9
9 786051 422619
www.artemisyayinlari.com